

**ROBERT
LUDLUM**

PATRICK LARKIN

**MOSKEVSKÝ
VEKTOR**

ROBERT LUDLUM
PATRICK LARKIN

MOSKEVSKÝ VEKTOR

2010

Copyright (c) 2005 by Myn Pyn, LLC
Translation (c) 2010 by Michael Havlen
Cover design (c) 2010 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MOSCOW VECTOR
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2005,
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lukáš Foldyna
Korektura: Lea Petrovská
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2010

ISBN 978-80-7303-506-8

Prolog

14. ÚNORA MOSKVA

Podél chodníků Tverské ulice, širokého bulváru protínajícího jednu z nejrušnějších obchodních čtvrtí ruského hlavního města, se táhly sněhové mantinely zčernalé od výfukových zplodin a kouře z továrních komínů. Chodci zachumlaní do teplých kabátů do sebe vráželi na zledovatělé dlažbě v bledé záři pouličních lamp. Oběma směry rachotily proudy aut, nákladáků a autobusů, pod jejichž tlustými zimními pneumatikami chroupala sůl s pískem, kterým silničáři tuto obří dopravní tepnu s množstvím pruhů posypali.

Doktor Nikolaj Kirjanov spěchal po pravé straně ulice a ze všech sil se snažil splynout s chvátajícím davem. Kdykoli se však kolem něj někdo protáhl, ať mladý či starý, muž či žena, bezděčně sebou škubl a měl nutkání se přikrčit nebo se dát v panice na útek. Navzdory krutému mrazu se pod kožešinovou beranicí silně potil a po čele mu stékal slaný pramínek.

Vysoký, hubený patolog ještě pevněji sevřel v podpaží zabalený dárek, i když by jej nejraději schoval do kabátu. I když se svátek svatého Valentina objevil v ruském kalendáři teprve nedávno, byl čím dál populárnější a řada jiných mužů kolem něj také nesla bonboniéry pro manželky či přítelkyně.

Klid, nabádal se Kirjanov. Nic ti nehrozí. Nikdo neví, co jste odnesli. Vaše plány jsou stále tajné.

Tak proč se děšíš každého stínu? otázal se ho slabý vnitřní hlas. Zapomněl jsi snad na podezřivé a vylekané pohledy kolegů? A co to jemné cvakání, které jsi věčně slyšel v telefonu?

Kirjanov se ohlédl přes rameno a byl téměř připraven, že uvidí, jak se k němu nemilosrdně blíží oddíl milice, místní policie. Viděl však jen jiné Moskvy pohroužené do vlastních myšlenek a starostí, kteří měli jediný cíl: rychle uniknout ze zimního počasí zpátky do tepla. Na chvíli se mu ulevilo. Otočil hlavu a málem vrazil do malé, ale zavalité starší ženy s náručí plnou jídla v igelitových taškách.

Šlehla po něm pohledem a utrousila nadávku.

„Prostitě, babuška,“ vyhrkl, když se jí vyhýbal. „Promiňte, babičko.“ Zlostně mu plivla k nohám a zamračila se na něj. Spěchal dál; v uších se mu rozléhalo bušení srdce.

V houstnoucí tmě nedaleko před ním jasně zářily neonové nápisy, které ostře kontrastovaly s mohutnými obytnými domy ze stalinské éry a hotely lemujícími ulici. Kirjanov si oddychl. Byl už blízko kavárny, kde se měl sejít s tou západní novinářkou Fionou Devinovou. Až zodpoví její otázky a předá jí informace, rychle se vrátí do svého malého bytu, kde mu žádný nadřazený nemůže říkat, co má a co nemá dělat. Přidal do kroku, aby tu nebezpečnou konspirativní schůzku měl rychle za sebou.

Vtom do Kirjanova někdo zezadu tak silně vrazil, že lékař uklouzl na silné vrstvě ledu a ztratil rovnováhu. Začal divoce mávat rukama, bylo to však marné. Padl na záda a tvrdě se udeřil hlavou do zmrzlého chodníku. Projela jím vlna ostré bolesti, která okamžitě sežehla veškeré myšlenky. Zůstal omráčeně ležet na chodníku a hodnou chvíli nebyl schopen pohybu, jen sténal.

Skrze zvířená mračna bolesti ucítil na svém rameni čísi ruku. Trhl sebou, otevřel oči a vzhlédl.

Vedle něj klečel světlovlasý muž v drahém vlněném kabátě a velice se mu omlouval. „Promiňte, pane, to jsem nechtěl. Je vám něco? Chvilí nedávám pozor a takhle to dopadlo.“ Oběma rukama pevně sevřel Kirjanovovu paži. „Pojďte, pomůžu vám vstát.“

Ruský patolog ucítil, jak se mu hluboko do masa zabodlo cosi špičatého. Otevřel ústa a chtěl vykřiknout, vzápětí si však s hrůzou uvědomil, že nemůže dýchat. Plíce mu vypověděly službu. Marně se snažil nasát vzduch, který tak zoufale potřeboval. Jeho ruce i nohy sebou křečovitě škubaly, jak přestávaly fungovat další svaly. Se strachem v očích se podíval na muže, jenž se nad ním skláněl. Ten se však jen chladně pousmál. „*Do svidanija*, pane doktore,“ zamumlal. „Měl jste poslouchat a držet jazyk za zuby.“

Nikolaj Kirjanov ležel strnule uvězněný v těle, které už vědomě neovládal, a neslyšně volal o pomoc. Okolní svět se rychle nořil do nekonečné všeobjímající temnoty. Jeho srdce ještě chvíli chvějivě tlouklo, ale pak se definitivně zastavilo.

Blondýn spočinul pohledem na mrtvole s ústy dokořán, ale hned zvedl oči k houfu zvědavců shromážděných kolem a nasadil vyděšený účastný výraz. „Něco se mu stalo!“ oznámil jim. „Asi infarkt.“

„Možná při té ráně do hlavy utrpěl otřes mozku. Někdo by měl zavolat doktora,“ navrhla módně oblečená mladá dáma. „Nebo milici.“

Blondýn chvatně přikývl. „Ano, máte pravdu.“ Opatrně si stáhl tlustou rukavici a vyndal z kapsy mobilní telefon. „Zavolám záchranku.“

Za dvě minuty zastavila u chodníku červenobílá sanitka. Modrý majáček na její střeše mihotavě ozářil hlouček přihlížejících a po dlažbě i okolních budovách se roztančily pokroucené stíny. Zezadu vyskočili dva statní zdravotníci s nosítky následovaní unaveným mladým mužem v pomačkaném bílém plášti s rudou vázankou. V ruce měl černý lékařský kufřík.

Lékař záchranky se sklonil nad Kirjanovem. Ve světle drobné baterky prohlédl pacientovy vytřeštěné oči a nahmatal pulz. Pak vzdychl a zavrtěl hlavou. „Bohužel je po smrti. Tomu už nepomůžeme.“ Rozhlédl se po okolních tvářích. „Řekne mi někdo, co se tady stalo?“

Světlovlasý muž nešťastně pokrčil rameny. „Byla to nehoda. Vrazili jsme do sebe, on uklouzl na ledě a spadl. Snažil jsem se mu pomoci na nohy, ale on... přestal dýchat. To je všechno, víc toho nevím.“

Doktor se zachmuřil. „Rozumím, ale stejně s námi budete muset do nemocnice. Je potřeba vyplnit papíry. A bude vás chtít vyslechnout milice.“ Obrátil se ke zbytku čumilů. „A co vy ostatní? Viděl někdo něco důležitého?“

Shromáždění však mlčeli a začali se raději nenápadně trousit pryč. Svou morbidní zvědavost už ukojili a žádnému z nich se nechtělo strávit večer na jedné z omšelých moskevských pohotovostí či policejních stanic a odpovídat na nepříjemné otázky. Mladý doktor se cynicky ušklíbl a pak pokynul dvěma záchranářům s nosítky. „Naložte ho. Jedeme. Tady na mrazu už stejně nic nevymyslíme.“

Rychle zvedli Kirjanovovo tělo na lehátko a zasunuli je do sanitky. Jeden ze zdravotníků, lékař v bílém plášti a blondýn nastoupili dozadu vedle mrtvého. Druhý záchranář za nimi zabouchl dveře a sám nasedl vedle řidiče. Sanitka s blikajícím majáčkem vyrazila od chodníku a vmísila se do hustého provozu ve Tverské ulici.

Nyní už bez dohledu všetečných očí doktor hbitě prořacoval mrtvému muži kapsy, pak mu zajel rukama pod oblečení a po chvíli zkoumání odhodil patologovu peněženku a nemocniční průkaz. Zamračil se na ostatní. „Nula. Ten parchant u sebe nic nemá.“

„Podívejte se dovnitř,“ nařídil blondýn stroze a hodil mu balíček, který si Kirjanov nesl.

Lékař ho zachytil, strhl dárkový papír a otevřel krabici. Na mrtvolu se vysypaly žluté desky plné dokumentů. Rychle je prohlédl a spokojeně pokýval hlavou. „Fotokopie chorobopisů z nemocnice,“ oznámil. „Všechny do jednoho.“ Usmál se. „Můžeme ohlásit úspěch.“

Plavovlasý muž se zamračil. „To těžko.“

„Jak to?“

„Kde jsou ukradené vzorky krve a tkáně?“ zeptal se blondýn jízlivě a přimhouřil své studené šedé oči.

Lékař se zahleděl do prázdné krabice, kterou držel v rukou. „A sakra.“ Zoufale vzhlédl. „Kirjanovovi asi někdo pomáhal. A ten má i ty vzorky.“

„Vypadá to tak,“ přitakal druhý muž. Znovu vytáhl z kabátu mobil a stiskl tlačítko, na němž měl nastavené číslo. „Tady Moskva Jedna. Potřebuji okamžitě bezpečné spojení s Prahou Jedna. Máme problém...“

ČÁST PRVNÍ

15. ÚNORA PRAHA

Podplukovník doktor Jonathan „Jon“ Smith se zastavil pod stinnou klenbou starobylé gotické věže na konci Karlova mostu. Téměř pět set metrů dlouhá stavba překlenující Vltavu ze Starého Města na Malou Stranu tu stála už více než šest set let. Smith si kamenný most hodnou chvíli důkladně prohlížel.

Mračil se. Pro tuto schůzku by raději zvolil nějaké rušnější místo, které skýtalo lepší přirozenou ochranu. Na rozdíl od širších a novějších mostů sloužících automobilové dopravě a tramvajím byl Karlův most vyhrazen pro pěší. V podmračeném podvečeru však téměř zel prázdnotou.

Po většinu roku byl tento historický monument zlatým hřebem, který díky své kráse a architektonické hodnotě přitahoval houfy turistů i pouličních prodejců. Nyní se však Praha halila do zimního hávu a v klikatém říčním údolí se hromadily studené vlhké páry prosycené smogem. Obrysy vznešených renesančních a barokních paláců, kostelů a domů rozostřoval šedavý opar.

Smith se lehce zachvěl v mrazivém vzduchu, zapnul si zip kožené bundy a vstoupil na most. Byl to vysoký elegantní čtyřicátník s rovnými tmavými vlasy, pronikavě modrýma očima a vysedlými lícními kostmi.

Ozvěna jeho kroků se zprvu slabě odrážela od kamenného zábradlí vysokého do pasu, ale brzy veškeré zvuky pohltit opar stoupající z řeky, který se pomalu válel přes most a postupně zakrýval výhled na oba jeho konce. Z čím dál hustší mlhoviny vystupovali jiní lidé, většinou státní zaměstnanci a prodavači, kteří kolem něj lhostejně spěchali domů a zase rychle mizeli v kouřmu.

Smith kráčel dál. Po obou stranách se z mlhy nořily tiché, nehybné sochy svatých stojící naproti sobě na mohutných pískovcových pilířích podpírajících dlouhou promenádu. Jako by ho provázely na určené místo setkání. Američan došel doprostřed, zastavil se a vzhlédl k pokojné tváři svatého Jana Nepomuckého, katolického duchovního umučeného v roce 1393, jehož zbědované tělo bylo vrženo do řeky právě z tohoto mostu. Část

jinak zčernalého bronzového reliéfu zobrazujícího jeho mučednickou smrt jasně zářila: naleštil ji bezpočet chodců, kteří si na ni sahalí pro štěstí.

Smith se z náhlé pohnutky předklonil a také přejel prsty po světcově ruce.

„Nevěděl jsem, že jste pověřivý, Jonathane,“ ozval se za ním tichý unavený hlas.

Smith se s rozpačitým úsměvem otočil. „Kdo nic nedělá, nic nezkazí, Valentine.“

Doktor Valentin Petrenko k němu přistoupil s černou aktovkou, kterou pevně svíral v rukavici. Byl podstatně menší a podsaditější než Smith a za silnými brýlemi mu nervózně mžikaly posmutnělé hnědé oči. „Děkuji, že jste se se mnou sešel mimo prostory konference. Uvědomuji si, že je to poněkud nezvyklé.“

„Nelamte si s tím hlavu,“ uklidnil ho Smith a ironicky se pousmál. „Věřte mi, že je to lepší než dalších pár hodin poslouchat výsledky Kozlíkovy poslední práce o epidemiích tyfu a hepatitidy A někde v Tramtárii.“

V Petrenkových ostražitých očích na okamžik problesklo pobavení. „Doktor Kozlík nepatří k nejlepším řečníkům,“ přitakal. „Ale jeho teorie v zásadě platí.“

Smith přikývl a trpělivě čekal, až mu ruský lékař vysvětlí, proč o toto tajné setkání tak stál. On i Petrenko se v Praze účastnili velké mezinárodní konference o rozvoji infekčních nemocí ve východní Evropě a v Rusku. Smrtelné choroby, jejichž nebezpečí bylo ve vyspělém světě už dávno zažehnáno, se na území bývalého sovětského impéria vinou zanedbaného zdravotního systému a zhroutení starých komunistických pořádků šířily jako nezvladatelný požár.

Oba muži se na řešení tohoto rostoucího zdravotního rizika významně podíleli. Jon Smith byl kromě jiného zkušený molekulární biolog, jenž působil ve Vojenském výzkumném institutu pro infekční choroby ve Fort Detricku v americkém státě Maryland. A Petrenko zase patřil k předním odborníkům na vzácné nemoci v moskevské Ústřední nemocnici. Pracovně se znali už několik let a navzájem se respektovali. Když si tedy Petrenko vzal Smithe stranou a požádal o soukromý rozhovor mimo dějiště konference, Američan bez váhání svolil.

„Potřebuji vaši pomoc, Jone,“ přiznal Rus konečně. Ztěžka polkl. „Mám důležité informace, které se musí dostat ke zdravotnickým orgánům na Západě.“

Smith se na něj pozorně zadíval. „Čeho se týkají, Valentine?“

„Jedné choroby, která se objevila v Moskvě. Jde o něco úplně nového,“ hlesl Petrenko. „A já se toho bojím.“

Smithovi přeběhl mráz po zádech. „Povídejte.“

„Před dvěma měsíci jsem viděl první případ,“ sdělil mu Petrenko. „U malého dítěte, sedmiletého kluka. Přišel ve strašných bolestech s úpornou horečkou. Jeho lékař si nejdřív myslel, že je to obyčejná chřipka. Ale chlapcův stav se dramaticky zhoršil. Začaly mu vypadávat vlasy. Skoro po celém těle mu naskákaly hrozně krvácející boláky a bolestivé vyrážky. Začal trpět chudokrevností. A pak mu postupně selhaly veškeré orgány – játra, ledviny, a nakonec i srdce.“

„Ježíšikriste!“ vydechl Smith při představě krutého utrpení, jímž si ten chudák musel projít. Zachmuřil se. „Příznaky odpovídají vážnému případu nemoci z ozáření, Valentine.“

Petrenko přikývl. „Ano, to jsme si původně mysleli.“ Pokrčil rameny. „Ale nenašli jsme jediný důkaz, že by chlapec přišel do styku s radioaktivním materiálem. Doma to nebylo, ve škole taky ne. Ani nikde jinde.“

„Šlo o něco infekčního?“ zeptal se Smith.

„Ne.“ Rus důrazně zavrtěl hlavou. „Nikdo jiný kolem něj neonemocněl. Rodiče, kamarádi ani lidé, kteří o něj pečovali.“ Ušklíbl se. „Testy neodhalily známky nebezpečné virové nebo bakteriální infekce, i toxikologie vyšla negativně. Nenašli jsme žádné stopy jedů ani chemikálií, které by mohly napáchat takovou spoušť.“

Smith tiše hvízdal. „To zní dost děsivě.“

„Byla to hrůza,“ souhlasil Petrenko. Sundal si brýle, nervózně si je vyleštil a pak znovu nasadil, aniž by přitom odložil aktovku. „Ale pak do nemocnice začali přicházet další lidé trpící stejnými příznaky. Nejdřív jeden děda, bývalý funkcionář komunistické strany. Pak starší žena. A nakonec mladý muž – urostlý pomocný dělník, který byl vždycky zdravý jako řípa. Všichni během několika dní zemřeli v bolestech.“

„Jen ti čtyři?“

Ruský vědec se smutně pousmál. „O těch čtyřech vím,“ pronesl tiše. „Ale klidně mohli být i další. Úředníci z ministerstva zdravotnictví jasně řekli, že pokud nechceme vyvolat zbytečnou paniku a dát potravu bulvárním médiím, nemáme se zbytečně vyptávat. Samozřejmě jsme proti tomu bojovali, a to i na nejvyšších místech, ale všechny naše žádosti o podrobnější informace byly nakonec zamítnuty. Dokonce jsme dostali

zákaz bavit se o těch případech s kýmkoli mimo úzký kroužek vědců.“ Smutek v jeho očích se prohloubil. „Jeden člověk z Kremlu mi dokonce řekl, že čtyři nevysvětlená úmrtí jsou drobností v rámci statistické chyby. Poradil mi, abychom se raději zaměřili na AIDS a další nemoci, které v Matičce Rusi zabíjejí tolik lidí. Informace o těch záhadných úmrtích byla mezitím prohlášena za státní tajemství a skončila pod úředním zámkem.“

„Pitomci,“ zavrčel Smith. Cítil, jak se mu zatíná čelist. Mlčení a utajování jsou zhoubou vědy. Snaha z politických důvodů ututlat případy nové choroby může jen přispět k rozvoji katastrofální epidemie.

„Tak tak,“ hlesl Petrenko. Pokrčil rameny. „Ale já se na žádném zakrývání skutečnosti nehodlám podílet. Proto jsem vám přinesl tohle.“ Rus jemně poklepal na bok své černé aktovky. „Jsou v ní veškeré lékařské informace o čtyřech známých obětech včetně vzorků krve a vybraných tkání. Můžu jen doufat, že se vám a vašim kolegům na Západě podaří o mechanismech této nové choroby zjistit víc. Dřív než bude pozdě.“

„Co vám hrozí, jestli ruské úřady zjistí, že jste ty údaje propašoval ven?“ zeptal se Smith.

„To nevím,“ přiznal Petrenko. „Proto jsem vám je chtěl předat tajně.“ Vzdychl. „Situace v naší zemi se rychle zhoršuje, Jone. Mám velkou obavu, že naši vůdci usoudili, že je bezpečnější a snadnější vládnout s pomocí síly a strachu než s pomocí argumentace a rozumu.“

Smith chápavě pokýval hlavou. Zprávy z Ruska sledoval s rostoucím znepokojením. Prezident Viktor Dudarev býval příslušníkem tajné komunistické policie KGB a jako agent působil v tehdejším Východním Německu. Po zhroucení Sovětského svazu se Dudarev přidal na stranu reformních sil a jeho hvězda rychle stoupala. Nejdříve dostal na starost řízení FSB, nové Federální bezpečnostní služby, pak se stal premiérem, a nakonec vyhrál prezidentské volby. Po celou tu dobu mnozí lidé zoufale chtěli věřit tomu, že je upřímným zastáncem demokratických zásad.

Dudarev však všechny oklamal. Ve chvíli, kdy se bývalý agent KGB ujal nejvyššího úřadu v zemi, odhodil svou masku a začal se projevovat jako člověk, kterého více než budování demokracie zajímá uspokojování vlastních ambicí. On a jeho přísluhovači shromažďovali ve svých rukou stále větší moc. Nová nezávislá média dostávala náhubek a ocitala se znovu pod kontrolou vlády. Firmy, jejichž vlastníci se protivili Kremlu, byly oficiálními výnosy rušeny nebo přicházely o majetek konfiskací kvůli údajným daňovým únikům. Političtí rivalové byli umlčováni, a když to nešlo po dobrém, státem řízený tisk je před celou veřejností očernil.

Satirici dali Dudarevovi přezdívku „Car Viktor“. To označení už však dávno přestalo být vtípem a stále více vystihovalo drsnou realitu.

„Pokusím se vás z toho vynechat,“ slíbil Smith. „Ale jakmile se ta zpráva dostane na veřejnost, státní orgány zjistí, kdo ji vynesl. A ona se nakonec na veřejnost dostane.“ Upřel pohled na ruského lékaře. „Možná byste měl odejít do ciziny. Bylo by to pro vás bezpečnější.“

Petrenko povytáhl obočí. „Myslíte požádat o politický azyl?“

Smith přikývl.

Vědec zavrtěl hlavou. „To bych neudělal.“ Pokrčil rameny. „Rusem jsem a Rusem zůstanu. Neopustím vlast jen kvůli strachu.“ Smutně se usmál. „A navíc, jak to říkají filozofové? K vítězství zla stačí, když dobří lidé nic neudělají? Víte, já tomu věřím. Takže zůstanu v Moskvě a pokusím se bojovat proti zlu zevnitř.“

„Prosím vás, pomozte mi,“ ozvalo se náhle z mlhy. Bylo to česky.

Smith i Petrenko se překvapeně otočili.

Kousek od nich stál mladý muž se strnulou tváří a natahoval levou ruku, jako by žebrol o peníze. Z hřívy mastných tmavých vlasů mu vykukovala drobná stříbrná náušnice ve tvaru lebky. Pravou ruku ukrýval v dlouhém černém kabátě. Nedaleko za ním postávali další dva muži, podobně oblečení a špinaví. I oni měli v uších lebky.

Smith menšího ruského vědce instinktivně zakryl tělem. „Promiňte, ale já vám nerozumím. Mluvíte anglicky?“

Dlouhovlasý muž pomalu svěřil levou ruku. „Vy jste Američan, že?“

Řekl to tónem, který se Smithovi nelíbil. „Ano.“

„Výborně,“ odtušil muž rázně. „Američané jsou bohatí. A já jsem chudý.“ Jeho tmavé oči šlehly po Petrenkovi a pak se vrátily ke Smithovi. Usmál se a přitom vycenil zuby jako dravec shlížející na svou kořist. „Takže mi dáte přítelovu aktovku. Jako dárek.“

„Jone,“ zamumlal naléhavě Rus za jeho zády. „To nejsou Češi.“

Vlasáč ho zaslechl a lhostejně pokrčil rameny. „Doktor Petrenko má pravdu. Skvělý postřeh, gratuluji.“ Plavným pohybem vytasil z kabátu vystřelovací nůž a vysunul čepel ostrou jako břitva. „Ale stejně chci tu aktovku. Hned.“

Zatraceně, zaklel Smith v duchu a sledoval, jak je trojice začíná obklíčovat. Mírně ustoupil – a zarazil se o zábradlí, pod nímž tekla Vltava. Ocitli se v úzkých. Neozbrojení proti přesile na mostě zahaleném mlhou, to skutečně nebyla dobrá situace.

Naděje, že stačí odevzdat aktovku a nic se jim nestane, klesly na minimum, když gangster tak nenucené a sebejistě vyřkl Petrenkovo jméno. Tady nešlo o běžné přepadení. Pokud se Smith nemýlil, ti hoši byli profesionálové a jako takoví věděli, že po sobě nemají zanechávat svědky.

Přinutil se k slabému pousmání. „No když je to takhle... Jak si přejete, ale není snad třeba, aby tady někdo přišel k úrazu.“

„To jistě ne, kamaráde,“ ujistil ho chlap s nožem a stále se krutě usmíval. „A teď řekněte panu doktorovi, ať mi hezky podá tu tašku.“

Smith se zhluboka nadechl a cítil, jak se mu zrychluje tep. Do žil se mu vyplavila dávka adrenalinu, která uspíšila jeho reflexy, takže se mu najednou zdálo, jako by se svět kolem něj zastavil. Příkrčil se. Ted'! „Policie!“ vykřikl z plných plic do mlžného ticha. A ještě jednou: „Policie!“

„Idiote!“ zavrčel vlasáč a vrhl se na něj s nožem.

Smith bleskově uhnul a lesklá čepel mu prolétla těsně kolem tváře. Prudce sekl útočníka do vnitřní strany zápěstí, kde jsou nervy důležité pro ovládání ruky.

Muž zasténal bolestí. Nůž mu vylétl z ochromených prstů a sklouzl po dlažbě. Smith se bleskově otočil a praštil dlouh vlasého gangstera vší silou loktem do úzkého obličeje. Kosti zapraskaly a vzduchem vytryskla krev. Chlap zaúpěl, padl na koleno a chytil se za rudou trosku rozbitého nosu.

Druhý muž se sveřepým výrazem skočil před svého raněného šéfa a také se snažil Smithe bodnout, ten se však sklonil a tvrdě ho udeřil pod žebra. Útočník se zlomil v pase a bolestně zavrával. Než se stačil vzpamatovat, Smith ho popadl za krkem a vrhl ho hlavou přímo proti kamennému zábradlí Karlova mostu. Omráčený či těžce raněný chlap padl tváří k zemi a zůstal nehybně ležet. Nevydal už ani hlásku.

„Jone, pomoc!“

Když Smith uslyšel Petrenkovo varování, hbitě se otočil a uviděl, jak se ruský vědec zoufale snaží aktovkou odrazit třetího muže. Horečný výraz v Rusových očích náhle vystřídala hrůza: podíval se dolů a viděl, že má v břiše zabodnutý nůž až po rukojeť.

Vtom nad mostem třeskl jediný výstřel a uprostřed Petrenkova čela se objevila díрка s rudým okrajem. Z druhé strany hlavy mu vylétly úlomky rozdrcené kosti a mozkové tkáně. Náboj 9×18mm vypálený z bezprostřední blízkosti vykonal své. Umírající vědec obrátil oči k nebi, zakymácel se a přepadl přes zábradlí do řeky. Stále přitom svíral svou drahocennou aktovku.

Smith koutkem oka zahlédl, že první útočník se znovu drápe na nohy. Po tváři mu stékala rudá krev a odkapávala z neoholené brady, jeho tmavé oči byly plné nenávisti. V ruce třímál pistoli, starý makarov sovětského typu, a po nerovném chodníku se pomalu kutálela prázdná nábojnice.

Američan napjal svaly, ale pochopil, že už je pozdě. Chlap byl příliš daleko, takže by na něj stejně nedosáhl. Smith se tedy prudce otočil a střemhlav se vrhl z mostu do mlhy. Za jeho zády se rozlehly další výstřely. Jedna kulka mu prolétla těsně kolem hlavy, další roztrhla bundu a v příští chvíli mu ramenem projela vlna palčivé bolesti.

Dopadl na hladinu Vltavy v bílém gejzíru zpěněné vody a ponořil se hluboko do ledové řeky, kde se ocitl v prázdnu naprostého ticha a temnoty. Pak ho za roztrženou bundu a tápající končetiny zachytil silný proud a unášel ho pryč od masivních mostních pilířů. Smith se chvíli jen bezvládně vlnil a převaloval; jeho hořící plíce zoufale lačnily po vzduchu. Pak začal divoce kopat a snažil se vymanit z mrazivého sevření vodních vírů, až se jeho hlava konečně vynořila nad zčeřenou hladinu. Dlouho zůstal viset na místě, sípavě lapal po dechu a nabíral do útrob životadárný kyslík, po němž jeho tělo tolik bažilo. Potom se v proudu vody otočil: Karlův most už zmizel v chuchvalcích mlhy, ale bylo slyšet výkřiky a vyděšené hlasy. Střelba zřejmě vytrhla Pražany z podvečerní apatie. Smith vyplivl vodu z úst a odvrátil se.

Vyrazil k východnímu břehu, i když ho proud stahoval zpátky. Potřeboval se dostat z řeky dřív, než z něj palčivý chlad vysaje poslední zbytky sil. Přes zmáčené oblečení se do něj dávala tak strašlivá zima, že mu drkotaly zuby.

Břeh zahalený oparem už ležel na dosah, a přece tak daleko. Smithovi rychle ubývaly síly a lekl se, že už k němu nedoplave. Odhodlal se však k poslednímu zoufalému pokusu. Znovu se odrazil a tentokrát ucítil, že se prsty rukou konečně dotkl bláta a oblázků na okraji řeky. S námahou se vyškrábal z Vltavy na úzký pás zvadlé trávy vedle upravených stromů, které byly zřejmě součástí malého nábřežního parku.

S bolavými svaly se roztřeseně převrátil na záda a zůstal ležet s pohledem upřeným na jednotvárnou šedivou oblohu. Minuty plynuly. Byl tak vyčerpaný, že nemohl dál.

Pak uslyšel vyděšené zajíknutí. Otočil hlavu a spatřil drobnou starší paní v kožichu, která na něj hleděla se směsicí strachu a údivu. Pod nohama jí vykukoval malý pejsek a zvědavě věřil. Smith měl dojem, že se rychle stmívá.

„Policie,“ procedil rozechvěle přes cvakající zuby.

Paní vykulila oči.

Smith v sobě zburcoval zbytky lámané češtiny a zašeptal: „Zavolat policie.“

Než stačil říct víc, nastupující tma ho obklopila a celého pozřela.

ÚSTŘEDÍ OPERAČNÍHO VELITELSTVÍ SEVER, ČERNIGOV, UKRAJINA

Po stovky let byl Černigov nazýván „knížecím městem“. Sloužil totiž jako opevněné hlavní město jednoho z knížectví v srdci Kyjevské Rusi, volného společenství Vikingů, kteří ovládali území dnešního Ruska a Ukrajiny. Několik krásných zdejších katedrál, kostelů a klášterů pocházelo už z jedenáctého či dvanáctého století a jejich zlaté kopule a věže propůjčovaly siluetě města jakousi klidnou eleganci. Ze sto čtyřicet kilometrů vzdáleného Kyjeva sem pravidelně mířily autobusy plné výletníků, kteří se chtěli pokochat pamětihodnostmi a uměleckými díly, jež Černigov nabízel.

Jen málo z těchto turistů si však na předměstí všimlo uzavřeného komplexu budov z betonu a oceli pocházejícího ze sovětské éry. Zde za plotem z ostnatého drátu sřeženým po zuby ozbrojenými vojáky leželo administrativní centrum jedné ze tří bojových složek ukrajinské armády – Operačního velitelství Sever. Slunce už sice dávno zapadlo, ale celý areál se přesto koupal v jasném světle. Parkovací plochy kolem ozářené třípatrové budovy ústředí byly plné služebních aut s vlaječkami.

Major Dmitrij Poljakov stál u stěny zaplněné zasedací místnosti v nitru centrály. Pečlivě si vybral pozici, která mu poskytovala dobrý výhled na jeho šéfa generálporučíka Alexandra Marčuka, jenž tomu všemu velel. Vysoký mladý major ještě jednou zkontroloval desky, které svíral v podpaží, a přesvědčil se, že obsahují veškeré zprávy a rozkazy, jež by generál při této krizové armádní poradě mohl potřebovat. Poljakov si dobře uvědomoval, že Marčuk je tvrdý profesionál, který od svého vojenského pobočníka očekává připravenost reagovat na jakýkoli požadavek či rozkaz.

Marčuk, nejvyšší důstojníci z jeho štábu a velitelé divizí i brigád seděli po třech stranách velkého obdélníkového jednacího stolu. Na stojanu v čele se vyjímala podrobná mapa jejich bojové oblasti. Každý voják měl před sebou desky s informacemi, popelník a sklenici horkého čaje. Ve většině popelníků doutnaly cigarety.

„Není pochyb, že Rusové i Bělorusové dramaticky zvýšili bezpečnostní opatření podél našich společných hranic,“ pokračoval generál ve výkladu a

poklepal ukazovátkem na několik míst na mapě. „Uzavřeli všechny menší přechody od Dobrjanky tady na severu až po Charkov na východě. Doprava je možná jen přes hraniční přechody na hlavních tazích – a pouze po důkladné prohlídce. Kolegové z velitelství Západ i Jih hlásí totéž.“

„A to není všechno,“ pravil pochmurně jeden z důstojníků sedících na vzdálenější straně stolu. Velel brigádě krycích sil, nové společné formaci složené z obrněných průzkumných vojsk, výzvědných i útočných vrtulníků a dělostřeleckých jednotek vyzbrojených protitankovými raketami. „Moje předsunuté hlídky zpozorovaly na několika místech u hranic průzkumné jednotky o síle roty až praporu. Vypadá to, že se snaží zjistit přesné rozmístění naší pohraniční stráže.“

„Musíme vzít v potaz i zprávy o pohybech vojsk, které nám předali Američané,“ dodal další plukovník. Zkřížené lovecké rohy na výložkách ho zařazovaly mezi spojaře, to však byla jen zástěrka. Ve skutečnosti sloužil jako náčelník vojenské rozvědky Velitelství Sever.

Hlavy kolem stolu přikývly. Americký vojenský atašé v Kyjevě předával zpravodajská hlášení naznačující, že část elitních jednotek ruského letectva, tankových sil a mechanizovaného dělostřelectva zmizela ze svých základů kolem Moskvy. Žádná z těchto zpráv se nedala ověřit, vyvolávaly však znepokojení.

„Jak Moskva tyto neobvyklé aktivity oficiálně zdůvodňuje?“ zeptal se podsaditý velitel tankové divize sedící vedle šéfa rozvědky. Přitom se předklonil a jeho holá lebka se v záři světel celá rozjasnila.

„Kreml tvrdí, že jde jen o preventivní opatření v boji proti terorismu,“ odpověděl pomalu generálporučík Marčuk a típl cigaretu. Mluvil ochraptěle a vysoký límeček jeho uniformy byl nasáklý potem.

Major Poljakov se znepokojeně zamračil, ale raději jen v duchu. Generálovi bylo sice už padesát let, ale obvykle překypoval silou a zdravím. Jenže teď byl nemocný, a to vážně. Celý den nedokázal pozřít ani sousto. Navzdory tomu však trval na svolání večerního jednání. „Je to jen blbá chřipka, Dmitriji,“ uklidňoval ho Marčuk sípavě. „Dostanu se z toho. Vojenská situace teď vyžaduje moji plnou pozornost. Víte, jak to říkám: Služba je na prvním i posledním místě.“

Poljakov jako každý správný voják přikývl a poslechl rozkaz. Co jiného mu také zbývalo? Ale teď si při pohledu na svého velitele začínal myslet, že ho měl přece jen přesvědčit, aby šel k lékaři.

„A my ty řeči o teroristech našim ruským přátelům a sousedům věříme, Alexandře?“ zeptal se trpce velitel tankové divize.

Marčuk pokrčil rameny. Zdálo se, že i ten nepatrný pohyb ho vyčerpává. „Terorismus je vážná hrozba. Čečenci a další zaútočí na Moskvu a její zájmy, kdykoli a kdekoli to půjde. To všichni víme.“ Divoce se rozkašlal, na chvíli se odmlčel, aby popadl dech, a teprve pak s námahou pokračoval. „Ale od naší vlády ani od samotných Rusů jsem nedostal žádné informace, které by ospravedlňovaly vojenskou aktivitu tak velkého rozsahu.“

„Tak co budeme dělat?“ hlesl další z důstojníků.

„Podnikneme vlastní preventivní opatření,“ pravil Marčuk temně. „To nám pomůže udržet si ‚Cara Viktora‘ a jeho kamarády v Moskvě dál od těla. Malá demonstrace síly snad odradí Kreml od hloupostí.“ Těžce vstal a postavil se čelem k mapě. Po čele mu stékaly krůpěje potu, jeho tvář měla popelavou barvu. Nebezpečně se zakymácel.

Poljakov vyskočil, ale generál ho mávnutím ruky zahnal. „Nic mi není, Dmitriji,“ zamumlal. „Jen se mi trochu zamotala hlava, to je všechno.“

Jeho podřízení si vyměnili znepokojené pohledy.

Marčuk se přinutil ke strojenému úsměvu. „Co je, pánové? Vy jste ještě nikdy neviděli člověka s chřipkou?“ Znovu se rozkašlal. Tentokrát tak silně, že sklonil hlavu a chvíli se dusil. Nakonec přece jen se slabým pousmáním vzhlédl. „Nebojte se. Slibuju, že vás nepoprskám.“

Ozval se nervózní smích.

Když se generál trochu vzpamatoval, předklonil se a opřel se o stůl. „Teď mě dobře poslouchejte,“ vyzval je se zjevnou námahou. „Už dnes večer chci uvést veškeré divize a brigády pohotovostních sil do stavu vyšší bdělosti. Veškeré dovolenky se musí zrušit. Všichni důstojníci, kteří se z nějakého důvodu vzdálili od svých jednotek, budou povoláni zpět – neprodleně. A veškeré tanky, bojová vozidla dělostřelectva a samohybná děla v působnosti našeho velitelství dostanou do zítřejšího úsvitu plnou výzbroj i nádrží. Totéž platí o všech transportních a bojových helikoptérách schopných letu. Až to splníte, vaše jednotky se začnou přesunovat do oblastí válečného nasazení, kde proběhne mimořádné zimní cvičení.“

„Uvést tolik vojsk do plné bojové pohotovosti bude drahé,“ poznamenal tiše šéf jeho štábu. „Nesmírně drahé. Parlament bude klást nepřijemné otázky. Rozpočet na obranu je letos velice napjatý.“

„Na rozpočet kašlu!“ odsekl Marčuk a popuzeně se narovnal. „Kašlu na politiky v Kyjevě! Naše práce je bránit vlast, ne se starat o peníze.“ Náhle ještě víc zesinal a znovu se zapotácel. Zřejmě jím projela vlna strašlivé bolesti, protože se viditelně roztrásl a pak se pomalu zhroutil čelem na

jednací stůl. Z popelníku, který přitom srazil na podlahu, se na ošlapaný koberec vysypal šedivý popel a nedopalky cigaret.

Důstojníci zděšeně vyskočili a shlukli se kolem bezvládného velitele.

Poljakov se mezi nimi prodral bez ohledu na šarže. Jemně se dotkl Marčukova ramena a pak mu sáhl na čelo, hned však prudce ucukl a vytřeštil oči úžasem. „Matko Boží,“ zašeptal. „Generál úplně hoří.“

„Obraťte ho na záda,“ navrhl kdosi. „A povolte mu kravatu a límeček, ať se mu líp dýchá.“

Poljakov s dalším nižším důstojníkem uposlechli s takovou vervou, až knoflíky létaly. Když obnažili část Marčukova krku a hrudníku, přítomní v nabitě místnosti vylekaně vyjekli. Snad každý centimetr jeho kůže pokrývaly otevřené krvavé boláky.

Poljakovovi se zvedl žaludek. Křečovitě polkl a odvrátil se. „Zavolejte doktora!“ vyjekl v hrůze z toho, co viděl. „Proboha, zavolejte někdo doktora!“

• • •

O několik hodin později seděl major Dmitrij Poljakov zhrouceně na lavici v chodbě před jednotkou intenzivní péče oblastní nemocnice. Uslazeně a sklesle zíral na prasklou dlaždici v podlaze a nevšímal si tlumeného nesrozumitelného kdákání z reproduktorů, které co chvíli povolávalo různé doktory a sestry do rozličných částí budovy.

Do Poljakovova zorného pole náhle vstoupil pár nablýskaných bot. Major vzdychl, zvedl oči a spatřil podmračeného důstojníka s úzkou tváří, jenž na něj shlížel se zjevnou nelibostí. V první chvíli se naježil, ale pak zahlédl na výložkách dvě zlaté hvězdy označující generálporučíka a hbitě se vztyčil. Stáhl ramena dozadu, zvedl bradu a postavil se do pozoru.

„Vy budete Poljakov, Marčukův hlavní pobočník,“ štěkl druhý muž. Nebyla to otázka.

Major škrobeně přikývl, stále v pozoru. „Ano, pane.“

„Já jsem Tymošenko,“ představil se mu mnohem menší důstojník chladně. „Generálporučík Eduard Tymošenko. Poslali mě z Kyjeva na rozkaz ministra obrany a samotného prezidenta, abych tady převzal velení.“

Poljakov se snažil zamaskovat zděšení. Tymošenko byl v celém důstojnickém sboru proslulý jako převlékač kabátů, který u armády působil už za starých sovětských časů, kdy si Ukrajina mohla o nezávislosti nechat jen zdát. Jako polní velitel měl nevalnou pověst. Ti, kteří ho zažili, otevřeně prohlašovali, že mu jde víc o buzeraci vojáků než o skutečnou bojovou připravenost. Za nového režimu pracoval na různých postech na

ministerstvu obrany, kde energicky přemísťoval papíry z jedné strany stolu na druhou a snažil se přesvědčit vlivné politiky o své nepostradatelnosti.

„Jaký je stav generála Marčuka?“ zeptal se Tymošenko.

„Pan generál je stále v bezvědomí,“ odpověděl Poljakov zdráhavě. „A podle lékařů mu selhávají základní životní funkce. Léčba zatím nezabírá.“

„Rozumím.“ Tymošenko pokrčil nos a pohrdlivě se rozhlédl po nevábém prostředí nemocnice. Po chvíli se znovu podíval na mladšího kolegu. „A příčina choroby? Před odjezdem z Kyjeva jsem slyšel nějaké nesmysly o otravě radiací.“

„Zatím nikdo neví,“ přiznal Poljakov. „Nemocnice provádí řadu testů, ale výsledky nebudou dřív než za několik hodin, možná dokonce i dnů.“

Tymošenko povytáhl své prosedivělé obočí. „V tom případě už tu snad nemusíte trčet jako mopslík, který přišel o pána. Generál Marčuk bude žít – nebo zemře. A jsem si celkem jist, že tak učiní i bez vaší přítomnosti.“ Mrazivě se usmál. „Mimochodem, já sám bych potřeboval pobočníka, aspoň dokud si nenajdu někoho schopnějšího.“

Poljakov měl co dělat, aby tu urážku spolkl. Nakonec neutrálně přikývl. „Ano. Vynasnažím se.“

„Dobře.“ Tymošenko kývl k východu. „Venku čeká moje služební auto. Můžete se mnou jet na ústředí. A až tam budeme, zařídíte mi nějaké dočasné ubytování. Něco slušného bych prosil.“

„Ale...“ začal Poljakov.

Sveřepý malý generál k němu zvedl oči. „Co?“ osopil se na něj.

„A co Rusové? A situace na hranicích?“ zeptal se Poljakov s neskrytým překvapením. „Generál Marčuk chtěl zítra za úsvitu rozmístit bojové formace velitelství do cvičných oblastí.“

Tymošenko se zachmuřil. „To jsem taky zjistil.“ Pokrčil útlými rameny. „Ten rozkaz jsem samozřejmě ihned po příjezdu zrušil.“ Posměšně zavrtěl hlavou. „Velké manévry uprostřed zimy? Víte, kolik by to stálo? A všechno jen kvůli nějakým pochybným fámám o Rusech? To je přece šílenství. Opravdu netuším, co tím Marčuk sledoval. Horečka mu zřejmě zatemnila mozek. Vždyť jen náklady na palivo by armádu úplně zruinovaly.“

Po těch slovech se nový náčelník severního velitelství ukrajinské armády rázně otočil na podpatcích a vykročil pryč. Major Dmitrij Poljakov na něj jen ohromeně zíral.

PENTAGON

Desátník Matthew Dempsey z vojenské policie kráčel pokojným bludištěm mohutné budovy Pentagonu a tiše si přitom pohvizdoval. Noční pochůzky měl rád. Sídlo amerického ministerstva obrany nikdy neuléhalo ke spánku a pode dveřmi některých kanceláří se i kolem půlnoci rýsovaly proužky světla, s věčným denním spěchem a shonem se to však nedalo srovnat.

V drobném sluchátku, které měl zasunuté do ucha, se náhle ozvalo: „Dempsey, tady Milliken.“

Dempsey odpověděl do vysílačky: „Poslouchám, seržante.“

„Dispečink nahlásil tísňové volání z jedné z kanceláří Obranné zpravodajské služby, konkrétně z ředitelství podpory Sboru náčelníků. Někdo tam před chvílí vytočil číslo 911 a nechal vyvěšený telefon. Spojovatelka tvrdí, že slyší dýchání, ale nikdo se neozývá. Chci, abyste to prověřil.“

Dempsey se zamračil. Sídlo Obranné zpravodajské služby DIA bylo zakázaným místem, kam se běžný smrtelník nedostal, pokud neměl prověrku na stupeň „přísně tajné“. Dempsey měl sice povoleno tato omezení v případě nutnosti překročit, ale dobře věděl, že je to jako píchnout prstem do vosího hnízda. I kdyby šlo jen o planý poplach, bude pak muset několik hodin vyplňovat různé listiny o mlčenlivosti a podrobit se výslechu.

Vzdychl a vyrazil chodbou. „Už běžím.“

Zastavil se před zamčenými dveřmi kancelářského komplexu DIA. Kontrolka na bezpečnostní skřínce svítila červeně. Ten, kdo by se pokusil proniknout dovnitř násilím, by automaticky spustil poplach v celé budově. Zachmuřeně vytáhl z kapsy uniformy zvláštní policejní kartičku, kterou dostával před každou směnou, a protáhl ji strojkem. Světlo se zbarvilo do žlutá, což znamenalo povolení ke vstupu.

Prošel bezpečnostními dveřmi a ocitl se v další chodbě, vedoucí hlouběji do budovy. Po stranách byly několikery dveře ze zvukotěsného skla. Policista rychle vykročil ke kanceláři, kterou jeho nadřízený označil za zdroj nezdařeného tísňového volání, a snažil se nenahlížet do místností, jež cestou míjel.

Cedulka na dveřích, které hledal, hlásala: ŘEDITELSTVÍ AKTUÁLNÍHO ZPRAVODAJSTVÍ – RUSKÝ ODBOR. Dempsey měl o špiónážních organizacích celkem slušný přehled, takže mu bylo jasné, že

zdejší zaměstnanci referují o všech důležitých vojenských i politických událostech přímo ministru obrany a Sboru náčelníků štábů. Byli to špičkoví analytici, kteří měli za úkol skládat dílky a útržky informací od agentů v terénu, ze satelitních snímků i ze sledovaných vysílaček, telefonů a počítačů.

„Policie!“ houkl, když vstoupil dovnitř. „Je tady někdo? Haló!“

Desátník se obezřetně rozhlédl. Místnost byla plná stolů, křesel, kartoték a počítačů. Slabý hlas spojovatelky tíšňové linky, která se marně dožadovala odpovědi, ho vedl ke stolu v zadním rohu.

Na stole i na koberci kolem něj byly rozházené desítky spisů a satelitních snímků. Ani při sebelepší vůli si desátník nemohl nevšimnout některých záhlaví: 4. STRÁŽNÍ TANKOVÁ DIVIZE – TÁBOR NARO-FOMINSK, PŘEHLED ODPOSLECHŮ – 45. BRIGÁDA SPECNAZ, ANALÝZA ŽELEZNIČNÍCH PŘESUNŮ – MOSKEVSKÁ VOJENSKÁ OBLAST. Varovná červená razítka označovala dokumenty přinejmenším za PŘÍSNĚ TAJNÉ.

Dempsey se zachvěl. Byl v tom až po uši.

Počítač na stole si tiše ševelil. Spořič obrazovky zakrýval obsah dokumentu, na němž jeho majitel pracoval, a policejní desátník si dával velký pozor, aby se ničeho kolem přístroje nedotkl. Podíval se dolů.

Vedle převrženého křesla ležel starší muž. Na obličeji a krku měl podivné skvrny. Náhle zasténal. Pootevřel oči, ale hned je zase zavřel a znovu upadl do bezvědomí. V ruce stále svíral telefonní sluchátko. Čerstvě vypadané chomáče hustých šedých vlasů odhalovaly holou lebku posetou červenou vyrážkou.

Dempsey poklekl a podíval se na nemocného zblízka. Nahmatal tep. Pod konečky prstů slabě ucítil rychlé a nepravidelné srdeční údery. Zaklel a popadl vysílačku. „Seržante, tady Dempsey! Pošlete sem doktora. Rychle!“

16. ÚNORA MOSKVA

Zdobné věže bytového komplexu Kotelníčeskaja tyčící se vysoko nad městem nabízely nepřekonatelný výhled přes řeku Moskvu až k cihlovým kremelským hradbám, zlatým kupolím a vížkám. Snad z každé trochu rovné plochy na zdobené fasádě rašily satelitní, rozhlasové i mikrovlnné antény. Kotelníčeskaja byla jednou ze Stalinových „Sedmi sester“ – sedmi

ohromných výškových budov vztyčených kolem Moskvy v padesátých letech dvacátého století, s jejichž pomocí chtěl mocí opilý diktátor dosáhnout USA ve stavbě mrakodrapů.

Někdejší sídlo činníků komunistické strany a šéfů těžkého průmyslu dnes většinou sloužilo bohatým cizincům a příslušníkům nové vládní a podnikatelské elity Ruska – těm, kdo měli na nájem luxusních bytů ve výši několika tisíc amerických dolarů měsíčně. V nejvyšších patrech bezprostředně pod vysokou centrální věží korunovanou obří zlatou hvězdou si mohli dovolit bydlet jen ti nejbohatší a nejmocnější. Několik bytů úplně nahoře se změnilo v prestižní kancelářské prostory, což majitelům budovy přinášelo ještě víc peněz.

U okna jedné z těchto renovovaných střešních kanceláří stál vysoký, urostlý muž. V jeho nápadně světlých vlasech prosvítaly šedivé pramínky, jež ladily s barvou očí. Chladným zrakem zamračeně shlížel na potměšlé město. Dlouhá zimní noc stále svírala Moskvu ve svých mrazivých spárech, nebe se už však přece jen rozjasňovalo.

Na stole náhle zazvonil zabezpečený telefon, jehož displej prozrazoval, kdo volá. Muž se otočil a zvedl sluchátko. „Tady Moskva Jedna, mluvte.“

„Tady Praha Jedna,“ odpověděl tlumený hlas. „Petrenko je po smrti.“

Blondýn se pousmál. „Výborně. A materiály, které ukradl v nemocnici? Chorobopisy a vzorky?“

„Zmizely,“ oznámil hlas z Prahy pochmurně. „Byly v aktovce, která s Petrenkem spadla do řeky.“

„Pak je věc uzavřena.“

„Ne tak docela,“ řekl volající opatrně. „Než jsme Petrenka dostali, domluvil si schůzku s jiným doktorem, Američanem, který byl na stejné konferenci. Když jsme je přepadli, zrovna se spolu bavili.“

„No a?“

„Ten Američan nám utekl,“ přiznal hlas zdráhavě. „Česká policie ho vzala do vazby.“

Blondýn přimhouřil oči. „Kolik toho ví?“

Muž vystupující pod krycím jménem Praha Jedna těžce polkl. „Těžko říct, ale myslíme si, že mu Petrenko před smrtí prozradil něco o těch mrtvých. Taky mu chtěl předat lékařské spisy a vzorky.“

Moskva Jedna stiskla pevně sluchátko. „A co je ten Američan vlastně zač?“

„Jmenuje se Jonathan Smith,“ odpověděl druhý muž. „Podle záznamů z konference je to vojenský lékař v hodnosti podplukovníka a pracuje v

jednom z jejich výzkumných ústavů jako odborník na nebezpečné choroby.“

Smith? Blondýn se zamračil. Měl nejasný dojem, že už to jméno někde slyšel. Ale kde? Jako by mu v uších slabě zazněl varovný zvon. Netrpělivě zavrtěl hlavou. Teď měl důležitější starosti. „Co dělá česká policie?“

„Prohledává řeku.“

„Kvůli aktovce?“

„Ne,“ odvětila Praha Jedna. „Naštěstí máme na policejním ústředí informátora. Zatím hledají jen Petrenkovu mrtvolu. Ten Američan jim z nějakého důvodu neřekl, co se dozvěděl.“

Blondýn se znovu podíval z okna. „Najdou něco?“

„Tělo se dřív nebo později objeví,“ připustil druhý muž. „Ale ta aktovka je určitě pryč navždy. Vltava je celkem široká a má silný proud.“

„Modlete se, aby to tak bylo,“ hlesl blondýn.

„A co s tím Smithem?“ zeptal se volající po chvíli rozpačitého ticha. „Mohl by nám pěkně zavařit.“

Blondýn se opět zachmuřil. To byla pravda. Americký lékař možná ještě neřekl, co zjistil, českým úřadům, ale nakonec podá zprávu o Petrenkových tvrzeních a vraždě výzvědným službám své země. Až se to stane, CIA i další složky by se mohly začít nezdravě zajímat o nové případy záhadné nemoci. A to byla věc, kterou on ani jeho zaměstnavatelé nemohli riskovat. Alespoň prozatím.

Muž s krycím jménem Moskva Jedna zadumaně pokýval hlavou. Co se dá dělat. Podniknout proti Smithovi přímou akci bylo nebezpečné. Pokud zmizí nebo zemře, pražská policie se začne ještě víc pitvat v okolnostech Petrenkovy vraždy a předá své poznatky do Washingtonu. Ale nechat ho žít bylo snad ještě nebezpečnější. „Když bude příležitost, zlikvidujte ho,“ nakázal chladně. „Ale proboha opatrně – a tentokrát ať nikdo nepřežije.“

PRAHA

Malá výslechová místnost v zadní části policejního oddělení v prvním pražském obvodu byla stroze zařízená. Stála tam jen dvě odřená plastová křesílka spolu s dřevěným stolem plným rýh, zářezů a černých skvrn od bezpočtu uhašených cigaret. Jon Smith seděl toporně v jednom z křesel ve vypůjčených kalhotách a triku. Každý sebemenší pohyb mu nepříjemně připomínal bolestivé šrámy a modřiny.

Zamračil se. Jak dlouho ho tady chtějí držet? Ve vyšetřovně nebyl žádný ukazatel času a Smithovy hodinky se po koupeli v ledové Vltavě zastavily. Zvedl oči. Slabé světlo proudící okénkem vysoko nahoře napovídalo, že už se rozednívá.

Smith potlačil zívnutí. Když ho česká policie našla na břehu řeky, zaznamenala jeho výpověď o brutální vraždě Valentina Petrenka a zavolala lékaře, který mu zašil škrábnutí od kulky na rameni. Jeho osobní věci včetně peněženky, pasu a klíče od hotelového pokoje skončily v policejní „úschově“. Před půlnocí mu pak přinesli pozdní večeři v podobě polévky a „navrhli“ mu, aby přespal na pryčně v jedné z prázdných vazebních cel. Při vzpomínce na dlouhou, chladnou a téměř bezesnou noc se trpce pousmál. Alespoň nechali odemčené dveře a zdůraznili mu, že není zatčen, jen „pomáhá orgánům při vyšetřování“.

Kdesi poblíž začaly odbíjet zvony svolávající skalní věřící na ranní mši a malé děti do sousední klášterní školy. Jakoby na znamení se otevřely dveře a do cely vstoupil štíhlý policista se světlýma očima, který měl na sobě vzorně nažehlenou uniformu. Podle průkazu připnutého k saku to byl inspektor Tomáš Karásek. Plavně vklouzl do křesla naproti Smithovi.

„Dobré ráno, pane podplukovníku,“ pozdravil policista zvučnou a srozumitelnou angličtinou. Posunul po stole pár portrétů od policejních kreslířů. „Řekněte mi, co si o těch obrázcích myslíte. Jsou založené na popisech, které jste dal včera večer mým kolegům. Poznal byste na nich muže, který podle vás zabil doktora Petrenka?“

Smith si vzal náčrtky a důkladně si je prohlížel. Na prvním byla tvář muže s dlouhými rozcuchanými vlasy, tmavýma hloubavýma očima a malou náušnicí ve tvaru lebky. Druhý byl stejný až na to, že kreslíř přidal

obvaz zakrývající zlomený nos a kolem doplnil podlitiny. „Je to on. Určitě.“

„Tak to bude Rom,“ řekl Karásek nevzrušeně. Poklepal na portréty ukazovákem. „U vás doma jim říkáte cikáni.“

Smith překvapeně vzhlédl. „Vy už jste toho chlapa identifikovali?“

„Jméno neznáme,“ přiznal český policista. „Nikoho tohoto popisu nemáme ve složkách, ale ta náušnice, vlasy, oblečení..., to všechno napovídá, že by k nim mohl patřit.“ Ušklíbl se. „Romové jsou už z podstaty zločinci. Ze svých dětí odmalička vychovávají zloděje, kapsáře a žebráky. Je to verbež.“

Podobné zjednodušující odsudky se Smithovi z duše protivily, ale nedal to na sobě znát. Přes všechny své nedostatky byli Romové přeci jen vykořenění lidé, na které většinová společnost hleděla skrz prsty.

„Smrt doktora Petrenka na dílo nějakých zlodějíčků nevypadala,“ řekl opatrně a snažil se držet nervy na uzdě. „Spíš to byla chladnokrevná vražda. Jestli si vzpomínáte, ti hoši znali jeho jméno. Na obyčejnou partu lupičů je to trochu osobní informace.“

Karásek pokrčil rameny. „Možná za ním šli na Karlův most už od hotelu, kde bydlel. Romské pouliční gangy si často vybírají turisty, zvlášť když větrí tučnou kořist.“

Smithovi zněla jeho poslední věta poněkud falešně. Zavrtěl hlavou. „Těmhle kecům přece sám nevěříte.“

„Myslíte? Tak čemu bych měl věřit?“ zeptal se druhý muž nenuceně, přimhouřil oči a zadíval se přes stůl. „Máte nějakou vlastní teorii, pane podplukovníku? Nechcete se o ni se mnou podělit?“

Smith zachoval klid. Ocítl se na tenkém ledě. Věděl, že k tomu člověku nemůže být úplně upřímný. Byl si jist, že Petrenka zabili, aby mu nemohl předat lékařské spisy a vzorky, které propašoval z Moskvy. Neměl pro to však žádný důkaz, jelikož aktovka i s Rusem zmizela ve Vltavě. A kdyby přišel s tvrzením, že šlo o vraždu na politickou objednávku, s největší pravděpodobností by se zapletl do vyšetřování, které by se táhlo celé týdny a mohlo by se při něm zjistit, že Smith není obyčejným lékařem, ale pracuje pro přísně tajnou organizaci. A to nemohl dopustit.

„Pozorně jsem si přečetl vaši výpověď,“ pokračoval Karásek. „Upřímně řečeno, v několika důležitých bodech se mi zdá podivně neúplná.“

„Jak to myslíte?“

„Například ta vaše schůzka s doktorem Petrenkem na Karlově mostě,“ řekl český policejní inspektor. „Proč by se americký důstojník a ruský

vědec scházeli v takovou dobu na takovém místě? Chápete, kam tím mířím?“

„Moje práce pro americkou armádu má čistě medicínskou a vědeckou povahu,“ připomněl mu Smith škrobeně. „Jsem lékař, ne voják se zbraní.“

„Jistě.“ Karásek se usmál, jeho bleděmodré oči však zůstaly chladné. „Ale na vašich lékařských fakultách se asi učí zajímavé věci, pane podplukovníku. Nezbyvá než závidět. Potkal jsem jen málo doktorů, kteří by přežili střet se třemi ozbrojenými muži.“

„Měl jsem štěstí.“

„Štěstí?“ Český policejní důstojník nechal to slovo chvíli nepříjemně viset ve vzduchu. „Budiž, ale stejně bych rád slyšel logičtější zdůvodnění toho, co jste s doktorem Petrenkem dělali na Karlově mostě.“

„Nehleďte v tom žádnou záhadu,“ požádal ho Smith. Nechtěl lhát, ale neměl na vybranou. „Po dvou dnech přednášek a sympozií jsem si potřeboval trochu vydechnout. Petrenko to cítil stejně. Oba jsme se chtěli trochu projít po Praze a most nám prostě připadal jako dobrý výchozí bod.“

Karásek nedůvěřivě zvedl obočí. „Procházeli jste se po památkách? V mlze?“

Američan nic neřekl.

Český policista ho ještě chvíli probodával pohledem a pak vzdychl. „No dobře. Nemám důvod vás tady už dál držet.“ Hbitě vstal, přešel ke dveřím a otevřel. Pak se prudce otočil. „Ještě maličkost, pane podplukovníku. Dovolili jsme si vám vyzvednout zavazadla z hotelu. Máte je dole na vrátnici. Počítám, že se budete chtít před cestou na letiště oholit a převléct. Nejbližší spoj přes Londýn do New Yorku letí už za pár hodin.“

Smith přimhouřil oči. „Vážně?“

„Za těchto nešťastných okolností se jistě nebudete v naší zemi chtít zbytečně zdržovat. Je to sice škoda, ale úplně to chápu.“

„To má být rozkaz?“ zeptal se Smith tiše.

„Oficiální? To ne,“ odpověděl druhý muž. „Naše vlády jsou přece blízkými spojenci.“ Pokrčil rameny. „Považujte to ale za důrazné neoficiální doporučení. Praha je klidné město, které žije hlavně z turistického ruchu. Přestřelky jako na Divokém západě do našich malebných ulic ani na naše starobylé mosty rozhodně nepatří.“

„Takže vy jste jako šerif a já pistolník, kterého radši vyženete z města, než nastanou další problémy?“ prohodil Jon s ironickým úsměvem.

Po inspektorově tváři poprvé přelétl náznak opravdového pobavení. „Tak nějak, pane podplukovníku.“

„Budu se muset ohlásit svým nadřízeným,“ řekl Smith důrazně.

„Zajisté.“ Karásek se otočil do chodby a zavolal: „Tondo, vrať našemu americkému příteli telefon.“

MLčenlivý strážník poslušně přinesl mobil, který našli pevně vsazený do nepromokavé podšívky jeho kožené bundy.

Smith úsečným kývnutím poděkoval, vzal si od policisty drobný přístroj a zapnul jej. Malý barevný displej se jasně rozzářil a začaly se po něm míhat malé ikonky: telefon prováděl rychlou diagnostiku funkcí a zjišťoval, jestli s jeho speciálním programovým vybavením nikdo neoprávněně nemanipuloval.

„Šikovná hračka,“ prohodil Karásek ode dveří. „Naši odborníci se nestačili divit, co všechno dokáže. A pár věcí vůbec nepochopili.“

Smith se snažil zachovat nevzrušený výraz. „Opravdu? To je mi líto. U nás ve Státech tyhle mobily dneska hrozně letí. Příště s sebou přivezu i návod k použití.“

Čech s téměř nezmatelným pousmáním pokrčil rameny na znamení kapitulace. „Upřímně doufám, že žádné příště nebude, pane Smithi. Přěji šťastnou cestu.“

Američan počkal, až se dveře zaklapnou, pak navolil příslušné číslo a přiložil si telefon k uchu. Chvilí trvalo, než to na druhém konci začalo zvonit.

„Okamžik, prosím,“ ozval se zdvořilý ženský hlas. Když dvakrát po sobě zazněl melodický tón potvrzující, že obě strany hovoru jsou šifrované, dotyčná pokračovala: „V pořádku. Můžete mluvit.“

„Tady podplukovník Jonathan Smith. Volám z Prahy,“ začal Jon opatrně. „Podívejte, je mi jasné, že je u vás už dost pozdě, ale potřebuju mluvit s generálem Fergusonem. Je to důležité. Dokonce bych řekl krajně naléhavé.“

Kdyby někdo poslouchal, mohl si zjistit, že brigádní generál Daniel Ryder Ferguson je ředitelem Vojenského výzkumného institutu pro infekční choroby. Číslo, které Smith vytočil, však nevedlo do žádné kanceláře Institutu, ale bylo automaticky přesměrováno do washingtonského ústředí tajné organizace Alfa, a to tak, že by systém okamžitě odhalil jakýkoli pokus o odposlech.

Jon Smith totiž vedl dvojí život. Na jedné straně byl vědcem a lékařem ve službách Institutu. Čas od času však pomáhal při tajných misích Alfě, což byla neoficiální zpravodajská skupina podléhající přímo prezidentovi Spojených států amerických. Nevěděl o ní téměř nikdo z okruhu špionáže, a

dokonce ani v Kongresu. Alfa měla velice úzké jádro a opírala se o vybranou společnost elitních agentů s bohatými dovednostmi a zkušenostmi, kteří neměli závazky a citové vazby, jež by jim mohly překážet v práci. A takový byl i Smith.

„Generál Ferguson už šel domů, pane,“ řekla Maggie Templetonová, sekretářka Alfy, která bez mrknutí oka přistoupila na Smithovu hru. Slovní spojení „krajně naléhavé“ bylo heslem, které agenti používali, když se ocitli ve vážných problémech. „Ale můžu vás přepojit na službu.“

„Na službu?“ zopakoval nahlas a přikývl. „No tak dobře.“

„Chvilí vydržte.“

Telefon se odmlčel a pak se v něm ozval známý hlas. „Dobré jitro, Jone.“

Smith narovnal záda. „Dobrý večer, pane.“

Šéf Alfy Nathaniel Frederick Klein se suše usmál. „Obvykle tak formální nebýváte, podplukovníku. Předpokládám, že stěny kolem vás mají uši. Maggie říkala, že jste v průšvihů.“

Smith potlačil úsměv. Byl si jist, že jejich rozhovor nahrává minimálně jeden skrytý mikrofon, jelikož inspektor Karásek ho zjevně podezíral. „Volám z policejní stanice v Praze,“ řekl jednoduše. „Včera odpoledne se mě pokusili zabít tři muži. Zavraždili mého kolegu, ruského vědce Valentina Petrenka.“

Na druhém konci nastalo krátké ticho.

„Rozumím,“ odpověděl Klein nakonec. „Dobře, že to hlásíte. Je to závažná věc. Velice závažná. Řekněte mi, jak to bylo, Jone.“

Smith mu tedy popsal útok na Karlově mostě. Úzkostlivě se přitom držel v rámci verze, kterou vypověděl na policii. Pokud ho skutečně odposlouchávali, nemělo cenu jim dávat záminku k dalším otázkám. A Fred Klein byl dostatečně chytrý na to, aby si bílá místa zaplnil sám.

„Útočníci byli profesionálové,“ konstatoval Klein, když Smith domluvil. „Přepadové komando s výcvikem pro boj muže proti muži.“

„O tom není pochyb,“ přitakal Smith.

„Byli to Rusové?“

Smith se zamyslel a v duchu si přehrával hlas toho vlasatého muže. Když si šéf útočníků přestal hrát na žebráka a začal mluvit anglicky, Smith zachytil slabý přízvuk, nedokázal jej však přesně zařadit. Pokrčil rameny. „Možná. Ale ruku do ohně bych za to nedal.“

Klein se opět na chvíli odmlčel. „Kde v Moskvě doktor Petrenko dělal?“ otázal se.

„Pracoval jako specialista na nebezpečné choroby v tamní Ústřední nemocnici,“ sdělil mu Smith. „Špičkový odborník. Jeden z nejlepších v oboru.“

„V Ústřední nemocnici říkáte? To je zajímavé,“ přemítal Klein. „Velice zajímavé.“

Smith zvedl obočí. Ze své pozice v závětrí měl Klein přístup k neuvěřitelné škále informací a analýz. Že by se o případy záhadných onemocnění v Moskvě už začaly zajímat i jiné americké či západoevropské špiónážní služby?

„Když to shrnu, měl jste velké štěstí,“ pokračoval starší muž. „Správně byste měl ležet mrtvý na tom mostě.“

„Ano, pane,“ souhlasil Smith. „Mimochodem, zdejší policie hodnotí situaci podobně jako vy.“

Klein pokrčil nos. „Takže si asi klade otázku, jak jste tu melu mohl přežít, a dívá se na vás podezíravě.“

„Tak nějak,“ přiznal Smith trpce. „Jsem tady persona non grata, dalo by se říct. Chtějí mě poslat prvním letadlem do Londýna.“

„To je sice mrzutá věc, ale žádná tragédie. Vaši kariéru ani krytí to fatálně neohroží,“ poznamenal Klein. „Ale k věci: jdou po vás ti chlapi dál?“

Smith tu otázku pečlivě zvažoval, vždyť i jemu samotnému vrtala hlavou skoro celou noc. Jak daleko jsou Petrenkovi vrazi schopni zajít? Spokojí se s likvidací ruského vědce, nebo mají rozkaz umlčet každého, koho Petrenko oslovil? „Vyloučit se to nedá,“ připustil. „Ale spíš asi ne.“

„Rozumím,“ hlesl Klein. Linka znovu oněměla. Za necelou minutu byl šéf Alfy zpět. „Seženu vám posilu. Vzhledem k časové tísní to nebude nic slavného, ale nechci, abyste se tam pohyboval sám. Můžete asi tak hodinu počkat?“

Smith přikývl. „Bez problému.“

„Dobře. Zavolejte mi před odchodem z policie.“ Klein na okamžik zaváhal. „A nenechte se zabít, Jone. Kdybych musel vyplňovat všechny ty papíry, zbláznil bych se z toho.“

Smith se usmál. „Budu na to myslet,“ slíbil svému nadřízenému.

Z budovy policie na Praze 1 chvatně vyšel muž středního věku v tlustém hnědém kabátě, rukavicích a zrcadlových brýlích. Bez váhání svižně vykročil směrem k řece.

V nedaleké boční uličce na něj čekal černý mercedes s kouřovými skly. Parkoval sice v zákazu zastavení, diplomatické znaky na čelním skle ho však chránily před horlivými městskými strážníky. I když bylo zataženo, zadní okna zakrývala stínítka.

Muž hbitě otevřel dveře u řidiče a usedl za volant. Sundal si čepici i brýle a hodil je na kožené místo spolujezdce. Rukavicí si nervózně uhladil ježaté trsy čerstvě ostříhaných hnědých vlasů.

„Tak co?“ zeptal se pochmurný hlas ze zadního sedadla. „Co jsi zjistil?“

„Policie toho Američana pořád zadržuje,“ odpověděl rumunský státní příslušník Dragomir Ilionescu a podíval se do zpětného zrcátka. Jen stěží rozeznával obrys muže, jenž tam seděl. „Ale už to dlouho nepotrvá. Jak jste předpokládal, posílají ho letecky domů. Přes Londýn do New Yorku.“

„S ochrankou?“

„Nejspíš ne. Na letiště by měl jet sám.“

„Jak moc můžeme našemu informátorovi věřit?“ otázal se hlas.

Ilionescu pokrčil rameny. „V minulosti na něj byl vždycky spoleh. Nemám důvod o něm pochybovat.“

„Výborně.“ Muž vzadu se chladně usmál. V potemnělém interiéru vozidla se zaleskly jeho odhalené zuby. „V tom případě přichystáme panu Smithovi po cestě trochu vzrušení. Dejte pokyn jednotce. Ať se všichni připraví k okamžité akci. Vědí, co mají dělat.“

Ilionescu poslušně sáhl po palubním telefonu. Stiskl tlačítko, jež spouštělo kódovací zařízení, ale pak zaváhal. „Není to zbytečně riskantní?“ zeptal se. „Petrenko je přece po smrti a materiál, který ukradl, odnesla řeka. Hlavní cíl jsme splnili. Co je proti tomu život jednoho amerického doktůrka?“

Muž na zadním sedadle se předklonil a na jeho vyholenou lebku dopadlo bledé světlo pronikající kouřovým čelním sklem. Velice opatrně se dotkl obvazů na rozbitém nose. Byly potřísněné hnědými skvrnami zaschlé krve. „Myslíš, že chlap, co mi tohle udělal, byl jen doktor?“ hlesl ze stínu. „Obyčejný lékař?“

Ilionescu těžce polkl.

„Tak co?“

Rumun zavrtěl hlavou; začal se potit.

„No vidíš, chce to jen trochu myslet. Takže ať je ten Smith kdokoli, rychle to s ním skoncujeme,“ pokračoval druhý muž. Jeho hlas byl nyní nebezpečně tichý. „Ostatně, rozkazy z Moskvy mluví celkem jasně. Žádní svědkové. A ty znáš trest za špatnou práci.“

Při vzpomínce na příšerné fotografie, které mu ukázali, Ilioneskovi zacukalo v levém oku. Chvatně přikývl. „Ano, jistě.“

„Tak dělej, co ti říkám.“ Po těch slovech se Georg Liss, krycím jménem Praha Jedna, znovu opřel a ukryl zohavenou tvář v temnotě.

NEDALEKO BRJANSKU, RUSKO

Nad lesnatými kopci západně od Brjansku hřměly čtyři dvouocasé stíhačky Su-34. Moderní palubní radarové systémy umožňovaly těmto útočným strojům letět těsně nad vrcholky nejvyšších stromů a elektrických stožárů. V brázdě vzduchu za nimi zářily proudy světlic, které na sebe měly v případě potřeby stáhnout teplem naváděné střely typu země-vzduch, a pomalu se snášely k zasněžené krajině.

Vtom letadla prudce nabrala výšku, zatímco jejich přístroje zaměřovaly množství cílů, přenášely data ke zbraním a propočítávaly nejvhodnější místa vypuštění střel. O několik vteřin později odpadlo z jejich křídel mračno přesných bomb a raket, jež vyrazily kupředu ke vzdálenému lesu. Čtyři bombardéry jako na povel rázně odbočily doprava, pak znovu klesly k zemi, aby se vymanily z dosahu nepřátelských radarů, a rychle zmizely z místa útoku na sever.

Lesy za nimi začaly explodovat a k nebi šlehaly obří sloupky oslepujících oranžových plamenů. Rozštípané stromy vylétaly vysoko do vzduchu, kde se točily jako sirky, než se zřítily zpátky na zem. Vlající mračna dýmu a lehkých trosek se nesla po směru větru.

Na střeše starého betonového bunkru zapuštěného do nedalekého úbočí stála skupinka vysokých důstojníků ruské armády a celý výjev pozorně sledovala dalekohledem. Podél kopce byla rozmístěna více než stovka po zuby ozbrojených výsadkářů v bílých kombinézách a neprůstřelných vestách, kteří měli za úkol generály střežit. Za bunkrem parkovaly velitelské vozy a dodávky s elektronikou, dobře ukryté mezi stromy pod maskovací sítí odolnou vůči infračerveným paprskům. Lesem se plazily nově položené kabely z optických vláken vedoucí do zabezpečené komunikační sítě. Za účelem co nejprísnějšího utajení těchto mimořádných vojenských manévru s názvem Zimní koruna bylo spojení přes vysílačky, mobilní telefony i pevné linky omezeno na minimum.

Plukovník se sluchátky na uších se obrátil na menšího, štíhlejšího muže stojícího vedle něj. Jako jediný ze všech pozorovatelů shromážděných na střeše bunkru měl na sobě civilní oděv, stačil mu obyčejný černý kabát a šála. Vítr mu čechrал prořídle hnědé vlasy. „Počítače ukazují, že všechny

simulované nepřátelské dělostřelecké baterie a mobilní radarové systémy byly zničeny,“ oznámil mu plukovník tiše.

Ruský prezident Viktor Dudarev klidně přikývl a dál upíral oči do dalekohledu. „Dobře, dobře,“ zamumlal.

Nízko nad okolními kopci přelétla nová vlna elegantních pokročilých letounů Su-39. Za burácení silných proudových motorů se vysokou rychlostí mihly kolem bunkru a pokračovaly dál širokým údolím pod horským hřbetem. Z lůžek pod jejich křídly vyrážely stovky neřízených střel, za nimiž se táhly kouřové a ohnivé stopy. Celý východní okraj lesa zmizel v sérii dunivých explozí.

„Všechna nepřátelská stanoviště byla poškozena nebo úplně zničena,“ ohlásil plukovník.

Ruský vládce znovu pokýval hlavou. Pootočil dalekohled doleva a zadíval se údolím, odkud se v silícím klapotu vrtulí blížil proud strakatých šedočernobílých helikoptér Mi-17 přepravujících oddíly výsadkářů Specnaz. Skupina vrtulníků se zimním maskováním prolétla rychlostí přes dvě stě kilometrů za hodinu kolem bunkru a zmizela v oblacích hustého dýmu, který stoupal z lesa zničeného bombami a raketami.

Dudarev pohlédl na plukovníka. „Jaký je stav?“ zeptal se.

„Naše speciální jednotky pronikly za nepřátelskou frontovou linii a míří ke svým cílům – hlavním štábům, skladům paliva, odpalovacím rampám raket dlouhého doletu a podobně,“ potvrdil jeho vojenský pobočník plukovník Petr Kiričenko, když si pozorně vyslechl hlášení, která mu proudila do sluchátek. Pak vzhlédl. „První útvary našich pozemních útočných sil míří na své pozice.“

„Výborně.“ Ruský prezident zaměřil dalekohled na vzdálený konec údolí. Objevily se tam malé flíčky, které se rychle šířily do stran otevřenou zvlněnou krajinou. Byla to oboživelná obrněná vozidla BRM-1 osazená kanóny ráže 73 mm, raketami a kulomety. Za spěchajícími průzkumnými jednotkami se valila těžší zbroj – tanky T-90 vybavené hlavním kanónem ráže 125 mm. Tento výrazně vylepšený nástupce modelu T-72 měl kombinovaný obranný systém proti tankovým zbraním, který se skládal z vrstveného pancíře, přídavného výbušného reaktivního pancéřování a zařízení pro rušení laserově naváděných střel. Byl to nejmodernější bojový tank ruské armády, který čerpal ze zkušeností nabytých v nekonečné válce v Čečensku. Nové počítačové systémy řízení palby a možnost infračerveného zobrazení terénu zajišťovaly velký dostřel,

přesnost a palebnou sílu, které se téměř rovnaly americkým tankům M1A1 Abrams.

Při pohledu na tankové útvary ženoucí se údolím se Dudarev spokojeně pousmál. Naduté západní rozvědky si myslely, že většina ruských tanků T-90 je rozmístěna na Dálném východě u hranic s Čínou, v tom se však krutě mylily.

Od chvíle, kdy se ujal vlády nad Kremlem, se bývalý důstojník KGB usilovně snažil probudit chátrající vojenské síly své země k životu. Nechal propustit tisíce úplatných, líných nebo politicky nespolehlivých důstojníků a bez milosti zrušil desítky špatně vybavených či nefungujících tankových a motostřeleckých divizí. V řadách armády zůstaly jen ty nejlepší útvary, které byly díky penězům plynoucím z rostoucích zisků Ruska z prodeje ropy placeny, vybaveny a vycvičeny lépe než rozsáhlé branné síly starého Sovětského svazu.

Dudarev se podíval na hodinky a jemně poklepal plukovníkovi na rameno. „Půjdemě,“ hlesl.

Kiričenko přikývl.

Když se obrátili k odchodu, generálové nejbliž k nim se postavili do pozoru a zasalutovali.

Dudarev na ně laškovně zakýval prstem. „Pohov, pánové. Nebud'te tak formální, vždyť tady přece vůbec nejsem. A nikdy jsem tu nebyl. Podle tiskového odboru Kremlu jsem odjel na pár dní na svou daču u Moskvy.“ Roztáhl rty do chladného úsměvu, pak se otočil a ukázal směrem k desítkám tanků a bojových vozidel pěchoty BMP-3, které rachotily údolím pod nimi. „A tohle se nikdy nestalo. To, co vidíte, se vám jen zdá. Zimní koruna zůstala jen na papíře, je to pouhé cvičení na mapě. Nemám pravdu?“

Shromáždění důstojníci se uctivě zasmáli.

Podle různých dohod o konvenčních zbraních, které Rusko podepsalo, měly být veškeré rozsáhlejší vojenské manévry ohlášeny s předstihem několika týdnů či dokonce měsíců. Zimní koruna byla zjevným porušením těchto úmluv. Nedožvěděl se o ní žádný ze zahraničních vojenských přidělců v Moskvě. A veškeré součásti cvičení byly úzkostlivě načasovány do „hluchých míst“ mezi přelety amerických špiónážních satelitů, které by mohly zachytit tisíce vojáků a stovky těžkých vozidel brázdících zasněžená pole a lesy.

Stejně příkladné načasování a propracovaná bezpečnostní opatření budou brzy provázet i další velká cvičení plánovaná u hranic s Gruzíí,

Ázerbájdžánem a odtrženými republikami Střední Asie. Kdyby se snad někdo na tyto bojové manévry všetečně vyptával, uslyšel by, že jde o mimořádnou výcvikovou akci ruských jednotek rychlého nasazení pro boj s terorismem. Až vyjde na povrch pravda, bude už pozdě. Příliš pozdě.

S plukovníkem Kiričenkem v patách seběhl prezident po schodech za bunkrem. Dole na ně trpělivě čekal zavalitý šedovlasý muž. Stejně jako Dudarev měl na sobě tmavý svrchník a v palčivém mrazu stál bez čepice.

Prezident se otočil ke svému pobočníkovi. „Jděte napřed a dohlédněte, aby bylo vše připraveno k odjezdu. Hned jsem u vás.“

Plukovník přikývl a bez ohlednutí odkráčel pryč. Věděl, kdy opustit scénu. Měl to v popisu práce. A když bylo třeba, nic neviděl, nic neslyšel.

Dudarev se obrátil k šedovlasému muži. „Jaká je situace, Alexeji?“

Alexej Ivanov, prezidentův starý a věrný druh z ruské tajné policie, stál v čele málo známé sekce Federální bezpečnostní služby FSB, což byla nástupnická organizace neblaze proslulé KGB. V oficiálních dokumentech ruské vlády neslo Ivanovovo pracoviště poněkud fádni titul Úřad zvláštních projektů. Zsvěcení však překřtili jeho temné panství na „Třináctý odbor“ a snažili se mu pokud možno vyhýbat.

„Naši přátelé hlásí, že Hydra byla vypuštěna podle plánu,“ sdělil ruskému prezidentovi. „První varianty už začínají působit.“

Dudarev přikývl. „Dobře.“ Zvedl oči k vyššímu muži. „A co ty úniky informací, které ti dělaly starosti?“

Ivanov se zachmuřil. „Veškeré otvory byly... utěsněny. Aspoň mi to všichni tvrdí.“

„Ty to nevíš jistě?“ povytáhl Dudarev obočí.

Šéf Třináctého odboru pokrčil medvědími rameny. „Nemám jediný důvod o těch zprávách pochybovat. Ale je fakt, že tohle velení na dálku nemám moc rád. Není to ideální pracovní metoda.“ Zamračil se. „A může být i nebezpečná.“

Dudarev ho rázně poplácal po rameni. „Hlavu vzhůru, Alexeji,“ povzbudil ho. „Staré postupy jsou mrtvé, musíme jít s dobou. Dnes je v módě decentralizace a dělba moci.“ Jeho oči náhle ochladly. „Hydra je navíc zbraň, kterou je lepší používat z odstupu, aby nás nikdo nemohl z ničeho obvinít, nemám pravdu?“

Ivanov těžkopádně pokýval hlavou „To je fakt.“

„Tak pokračujte podle plánu,“ přikázal mu Dudarev. „Časový harmonogram znáte. Sledujte naše přátele ostřížím zrakem, ale přímo zasahujte jen v případech nutnosti. Jasně?“

„Ano, samozřejmě,“ přitakal statný muž váhavě. „Jen doufám, že tvoje víra je namístě.“

Ruský prezident pobaveně zvedl obočí. „Víra?“ Koutky jeho úst se zvedly do úsečného pousmání. „Ty už bys mě mohl znát, Alexeji. Já nikomu a ničemu stoprocentně nevěřím. Víra je pro hlupáky a prostáčky. Moudrý člověk ví, že světu vládou fakta a síla.“

TBILISI, GRUZIE

Gruzínské hlavní město leží v přírodním amfiteátru obklopeném ze všech stran vysokými kopci se starobylými pevnostmi, chátrajícími kláštery a hustými hvozdy. Za jasného dne, jako byl tento, vykukovaly nad severním obzorem zasněžené vrcholky Kavkazu ostře kontrastující s bleděmodrou oblohou.

Sarah Roussetová, dopisovatelka deníku New York Times, se opřela o zábradlí balkonu svého pokoje v nejvyšším patře pětihvězdičkového hotelu Marriott. Bylo jí něco přes třicet, ale její původně kaštanové vlasy už stačily z větší části zešedivět. Schválně si je nebarvila, protože starší vzhled jí dodával na vážnosti před nadřízenými i potenciálními zdroji informací. Zavřela jedno oko, zadívala se do hledáčku digitálního fotoaparátu a začala pořizovat snímky davu, který se srotil v široké aleji hluboko dole.

Přiblížila si drobnou bělovlasou ženu třímající růžovou ceduli, na jejíž žerdi se třepotaly černé smuteční stužky. Po vráscité tváři staré paní stékaly slzy. Roussetová jemně stiskla spoušť a uložila ten dojemný obraz do paměti přístroje. Krásně by se vyjímal na titulní stránce, napadlo ji. Přímo vedle hlavního článku s jejím jménem.

„Nádhera,“ zašeptala a pokračovala ve focení.

„Prosím?“ podivil se vysoký muž s hranatou bradou stojící po jejím boku. Byl to americký velvyslanec v Gruzii.

„Tolik lidí,“ vysvětlila Roussetová a kývla na Gruzínce shromážděné pod nimi. Tichý zástup, nad nímž se vlnilo moře růžových praporů a transparentů, pomalu směřoval k budově parlamentu. „Tam dole na mrazu se sešly desítky tisíc občanů. Možná i víc. A všichni společně truchlí kvůli jedinému nemocnému člověku.“ Zavrtěla hlavou. „To bude nádherný příběh.“

„Spíš hrozná tragédie,“ řekl její společník upjatě. „Pro Gruzii a možná pro celou zakavkazskou oblast.“

Sklonila fotoaparát a pohlédla na něj zpod dlouhých řas. „Opravdu? A vysvětlil byste mi proč? Tak, aby to naši čtenáři pochopili.“

„Ale jen mimo zápis,“ hlesl tiše.

Roussetová přikývla. „To je v pořádku.“ Chápavě se usmála. „Řekněme, že budete označen jako ‚západní pozorovatel dobře obeznámený s gruzínskou politikou‘.“

„To by šlo,“ souhlasil diplomat s povzdechem. „Podívejte, paní Roussetová, musíte pochopit, že prezident Jašvili je pro ty lidi víc než jen obyčejný politik. Stal se symbolem jejich demokratické růžové revoluce, ztělesněním míru a prosperity Gruzie a možná dokonce i její další existence.“

Mávl ke vzdáleným kopcům a horám. „O tuto oblast se celá staletí praly různé říše. Vládli tu Peršané, Byzantinci, Arabové, Turci, Mongolové a nakonec Rusové. Po zhroucení Sovětského svazu Gruzii pustošily národnostní boje, korupce a politický chaos. Když růžová revoluce vynesla do úřadu Jašviliho, začal všechno měnit. Dal těm lidem pocit, že po osmi letech mají konečně první schopnou a demokratickou vládu.“

„A teď umírá,“ pobídla ho Roussetová. „Na rakovinu?“

„Snad.“ Vysoký americký velvyslanec sklíčeně pokrčil rameny. „Ale nikdo to neví jistě. Moje zdroje ve vládě tvrdí, že lékařům se nepodařilo zjistit, jaká nemoc ho vlastně sužuje. Vědí jen to, že jeho životně důležité orgány postupně přestávají fungovat.“

„A co bude pak?“ zauvažovala nahlas reportérka New York Times. „Až Jašvili zemře?“

„Nic dobrého.“

Roussetová se nevzdávala. „Mohly by se odtrhnout další regiony – tak jako Jižní Osetie a Abcházie?“ Boje v těchto dvou samozvaných „autonomních republikách“ trvaly dlouhá léta a vyžádaly si tisíce mrtvých.

„Nebo se situace vyhrotí do otevřené občanské války?“ pokračovala. Posílat zprávy z válečné zóny sice byla riskantní práce, ale také cesta k novinářskému věhlasu. A Sarah Roussetové nikdy nechyběla ctižádost.

„Vyloučit to nelze,“ připustil vysoký muž. „Jašvili nemá jasného nástupce, alespoň ne nikoho, kdo by měl důvěru všech politických proudů, národností a skupin v Gruzii.“

„A co Rusové?“ zeptala se. „Tady v Tbilisi přece pořád žije spousta etnických Rusů. Jestli ve městě a okolí vypuknou vážné boje, nepošle sem Kreml vojska, aby je zastavil?“

Diplomat znovu pokrčil rameny. „O tom se oba můžeme jen dohadovat, paní Roussetová.“

BÍLÝ DŮM, WASHINGTON D. C.

Prezident Samuel Adams Castilla zavedl svého hosta do potměšlé Oválné pracovny a rozsvítil. Povolil si důkladně uvázaného motýlka a rozeplnul si smokink. „Posad'te se, Bilie,“ ukázal na jedno ze dvou křesel před mramorovým krbem. „Můžu vám něco nalít?“

Ředitel tajných služeb William Wexler rychle zavrtěl hlavou. „Ne, děkuji, pane prezidente.“ Uhlazený bývalý americký senátor se úlisně usmál, aby zmírnil své odmítnutí. „Vaši číšníci byli dnes u večere velice štedří. Ještě jedna sklenka a měl bych dost.“

Castilla chladně přikývl. Část obslužného personálu Bílého domu zřejmě zastávala názor, že hostům státních recepcí je vždycky třeba nabídnout provaz, na kterém se mohou sami pověsit – v daném případě dostatek alkoholu, že by to skolilo i pluk otrlých námořníků. Moudřejší návštěvníci svodům odolali a začali sklenky s vínem včas odmítat. Ti méně moudří už zpravidla příště pozvánku nedostali, jakkoli byli vlivní, populární či mocní.

Prezident se podíval na zdobené hodiny z osmnáctého století, které tiše tikaly na oblé stěně. Bylo už hodně po půlnoci. Znovu ukázal Wexlerovi křeslo a pak usedl naproti němu. „Zprvč vám chci poděkovat, že jste vydržel tak dlouho do noci.“

„To pro mě absolutně není problém, pane prezidente,“ pravil Wexler zvučným barytonem profesionálního politika. Znovu se usmál, tentokrát však odhalil i řadu dokonalých zubů. Přestože už mu bylo přes šedesát, jeho opálenou tvář brázdilo jen velmi málo rýh či vrásek. „Vždycky jsem vám k službám.“

Castilla se nad tím zamyslel. Po sérii ostudných selhání špionážních služeb americký Kongres před nedávnem provedl první velkou reorganizaci zpravodajského aparátu za více než padesát let a zřídil zcela nový post ředitele národního zpravodajství na úrovni ministra vlády, který měl za úkol koordinovat množství řevnivých výzvědných služeb, odborů a úřadů. V praxi to však příliš nefungovalo a CIA, FBI, DIA, NSA i další bezpečnostní složky se v zákulisí snažily jeho moc co nejvíc omezit.

Tak silný a soustředěný odpor mohl překonat jen člověk s pronikavým intelektem a pevnou vůlí. Castilla však začínal mít vážné pochybnosti, zda je Wexler těmito vlastnostmi obdařen. Nebylo žádným tajemstvím, že sám o sobě by bývalého senátora do této funkce nedosadil, jenže Kongres se zatvrdil a odmítl schválit kohokoli jiného. Senát i Sněmovna reprezentantů měly sice na celkový zpravodajský rozpočet ve výši přes čtyřicet miliard dolarů zanedbatelný vliv, trvaly však na tom, aby se ředitelem tajných služeb stal někdo, koho znají a komu věří.

Wexler sloužil přes dvacet let jako senátor jednoho z menších států v Nové Anglii a za tu dobu si získal pověst slušného a pracovitého člena různých kongresových výborů dohlížejících na ozbrojené síly a zpravodajské služby, byť jeho konkrétní výsledky nebyly nijak oslnivé. Za léta působení mezi zákonodárci si udělal velmi mnoho přátel a jen hrstku větších nepřátel. Rozhodná většina Senátu ho proto považovala za dokonalého kandidáta na místo šéfa špiónážní komunity USA. Naproti tomu Castilla v něm viděl jen zdvořilou nulu, byť s dobrými úmysly. V důsledku to znamenalo, že reformy s cílem usměrnit a posílit řízení amerických zpravodajských operací přinesly jen další nános zbytečné byrokracie.

„Co bych pro vás mohl udělat, pane prezident?“ zeptal se konečně ředitel tajných služeb a přerušil rozpačité ticho. Pokud ho překvapilo, že si ho Castilla vzal na státní recepci stranou a pozval ho na toto neobvyklé a velice pozdní jednání, nedal to na sobě znát.

„Chci, abyste se při sběru informací a analýzách zaměřili jiným směrem,“ sdělil mu prezident stroze. Ať se mu to líbilo či ne, musel to zkusit právě přes Wexlera – alespoň pro tuto chvíli.

Wexler tázavě povytáhl obočí. „V jakém smyslu?“

„Víc se soustřeďte na politický a vojenský vývoj v Rusku a na dění v menších zemích kolem jeho hranic,“ vysvětlil Castilla. „Bude to vyžadovat značné změny v zaměření špiónážních družic, v překladech odposlechů i v práci analytiků.“

„Rusko?“ podivil se Wexler.

„Přesně tak.“

„Ale studená válka už přece skončila,“ namítl ředitel zpravodajství.

„Taky jsem slyšel,“ pravil Castilla suše. Předklonil se v křesle. „Podívejte, Bille, z řady dobrých geopolitických důvodů jsme v posledních několika letech dávali našemu příteli Viktoru Dudarevovi hodně volnou

ruku. I když jsme přitom museli přimhouřit oči nad jeho tvrdým postupem vůči vlastnímu lidu.“

Wexler neochotně přikývl.

„A zatímco nás zaměstnávalo dění v Afghánistánu, Iráku a dalších dírách po celé planetě, Dudarev v Rusku pilně budoval novou autokracii, v jejímž čele stojí on sám jako car samovládce. A to se mi nelíbí. Ani trochu se mi to nelíbí.“

„Rusové se osvědčili jako užiteční spojenci proti al-Kajdě a dalším teroristickým skupinám,“ namítl šéf špionáže. „Výsledky jejich zajatců v Čečensku nám podle CIA i Pentagonu přinesly spoustu použitelných informací.“

Castilla pokrčil mohutnými rameny. „Jistě.“ Trpce se na svého hosta pousmál. „Ale zabít chřestýše vám přece pomůže i sprostý vrah – pokud spolu uvíznete na dně jednoho kaňonu. Přesto si na něj budete radši dávat pozor.“

„Chcete naznačit, že z Ruska se znovu stává nepřítel Spojených států?“ zeptal se Wexler opatrně.

Castilla měl co dělat, aby udržel nervy na uzdě. „Chci naznačit, že o Viktoru Dudarevovi skoro nic nevím a to je špatně. A analýzy, které dostávám od CIA a dalších služeb, mi v poslední době připomínají spíš výstřižky z novin.“

Ředitel národního zpravodajství se mdle pousmál. „Totéž už jsem říkal svým lidem,“ připustil. „Dokonce jsem adresoval stížnosti příslušným koordinačním výborům.“

Castilla se zamračil. Příslušným koordinačním výborům? Tak Wexler řídí špionáž jako úředník přes nějaké výbory, místo aby nad CIA a dalšími organizacemi zapráskal bičem? Prezident zaťal zuby. „No a?“

„Zdá se, že v některých analytických sekcích, ehm, nastaly jisté problémy,“ odpověděl Wexler váhavě. „Ještě neznám všechny podrobnosti, ale zjistil jsem, že několik nejlepších specialistů na Rusko v posledních týdnech vážně onemocnělo.“

Castilla ho několik vteřin provrtával pohledem. „Tak tohle bych si moc rád poslechl, Bille,“ zavrčel temně. „A vezměte to hezky od začátku.“

MOSKVA

Už se úplně rozednilo. Bledé paprsky slabého zimního slunce se zračily na zamrzlé řece Moskvě a oslnivě se odrážely od čelních skel osobních i nákladních aut vlekoucích se v obou směrech přes mosty, které bylo vidět z oken věžáku Kotelníčeskaja. Až do čtyřiadvacátého patra tlumeně doléhalo troubení klaksonů. Hlavní město Ruska zažívalo svou ranní dopravní špičku.

Plavovlasý muž seděl za stolem a znovu se probíral řadou šifrovaných e-mailů, které mu přišly během posledních hodin. Většinou byly krátké: jen jméno a zařazení, místo a jediný řádek zprávy:

A. MARČUK, VRCHNÍ VELITEL, VELITELSTVÍ SEVER, UKRAJINA – NAKAŽEN. STAV: TERMINÁLNÍ.

H. BRIGHTMAN, SPECIALISTA NA ODPOSLECH, KOMUNIKAČNÍ CENTRUM GCHQ, CHELTENHAM, VELKÁ BRITÁNIE – NAKAŽEN. STAV: MRTEV.

M. JAŠVILI, GRUZÍNSKÝ PREZIDENT – NAKAŽEN. STAV: TERMINÁLNÍ.

P. SUNDQUIST, POLITICKÝ ANALYTIK, CIA, LANGLEY, USA – NAKAŽEN. STAV: MRTEV.

J. HAMILTON, ŘEDITEL, A2 (RUSKÁ SKUPINA), NSA, FORT MEADE, USA – NAKAŽEN. STAV: TERMINÁLNÍ.

A seznam vážně nemocných či mrtvých pokračoval, celkem na něm bylo více než třicet lidí. Muž jej s uspokojením dočetl až do konce. Práce na výzkumu a vývoji biologické zbraně Hydra – tichého zabijáka s přesným zacílením – trvala dlouhá léta. Další měsíce si vyžádal výběr prvních obětí a nalezení způsobů, jak jim nákazu vpravit do těla. Poté bylo potřeba tajně získat materiály nezbytné pro výrobu jednotlivých variant zbraně, což také zabralo několik měsíců. Nyní však veškeré složité plánování a riskantní přípravy konečně začínaly nést ovoce.

Předběžné zkoušky v Moskvě nakonec ani nebyly nutné, pomyslel si nevzrušeně, znamenaly jen zbytečné mrhání prostředky a ohrožení bezpečnosti. Tvůrce Hydry na nich však jednoznačně trval. Řízené pokusy ve sterilním prostředí laboratoře podle něj nikdy nemohou nahradit testy na skutečných lidech. Jedině nakažením náhodně vybraných objektů se dalo předejít tomu, aby jiní lékaři odhalili jeho dílo a zachránili nemocné.

Muž s krycím jménem Moskva Jedna zavrtěl hlavou. Wulf Renke byl chytrý, bezcitný a vždy dokázal prosadit svou. Sponzoři projektu Hydra mu tedy i tentokrát vyhověli, sami se ostatně chtěli přesvědčit, že nová zbraň má skutečně tak neuvěřitelné účinky, jak Renke tvrdil. To se sice potvrdilo, ale jen za cenu toho, že lékaři Kirjanov a Petrenko pojali podezření, s nímž chtěli hned běžet na Západ.

Pak pokrčil rameny. Co na tom vlastně záleží? Kirjanov i Petrenko jsou přece po smrti. A stejný osud brzy stihne i jediného člověka, jemuž své obavy světili.

Sáhl po telefonu a vytočil místní číslo.

Po prvním zazvonění se ozval chladný zvučný hlas. „Prosím?“

„První fáze je před dokončením,“ sdělil mu blondýn tiše.

„Informoval jste Ivanova?“

„Včera večer jsem mu podal předběžné hlášení,“ přitakal. „Než odjel za Dudarevem na cvičení Zimní koruna. Podrobnosti mu sdělím po návratu do Moskvy.“

„Předpokládám, že náš přítel ze Třináctého odboru měl radost,“ pravil hlas.

„Něco mi říká, že Alexej Ivanov by měl mnohem větší radost, kdyby zaujal moji pozici. Anebo vaši,“ odušil blondýn jízlivě.

„To věřím. Jeho pán je naštěstí rozumnější a vstřícnější. Ale k věci: kdy můžeme zahájit další fázi? Naši přátelé potřebují vědět, kdy mají spustit vojenské přípravy.“

Světlovlasý muž se podíval na poslední zprávu od Renkeho, která mu zářila na monitoru počítače. Než rozešle kurýrem další varianty nemoci, bude se muset s německým vědcem poradit osobně. „Ještě dnes v noci potřebuju mít na Šeremetěvu 2 přistavené letadlo.“

„Zařídím to.“

„V tom případě bych měl být zítra ráno v laboratoři.“

PRAHA

S malým příručním zavazadlem a laptopem přes rameno se Smith protlačil davem strážníků a dopravních policistů vracejících se z dopolední svačiny. Otevřenými hlavními dveřmi policejní služebny proudil studený vzduch, který s sebou přinášel nepříjemný zápach výfukových zplodin uvězněný v bludišti úzkých uliček Starého Města.

Jon vstoupil na chodník a okamžitě ho sevřela pražská zima. Zastavil se, dýchl si do dlaní a zalitoval, že přišel o koženou bundu, která byla tak potřhaná a zmáčená, že už se nedala spravit. Před odchodem z policie se převlékl do džínů a černého roláku, ale tenká šedá větrovka, kterou měl přes svetr, ho nemohla ochránit před pronikavým chladem. Zatímco si zahříval ruce dechem, Jeho oči pozorně těkaly po okolí.

Támhle.

Přímo naproti policejní centrále stál mohutný vousatý muž opřený o bok taxíku značky Škoda. Pod vrstvou špíny a bláta měl vůz tolik promáčknutí a škrábanců od menších nehod, že šlo těžko rozeznat, co je vrchní lak a co už základní barva. Řidič si Smithe změřil od hlavy k patě, chrchlavě zakašlal, odplivl si stranou a pak se pomalu napřímil. „Haló, pane!“ zavolal anglicky se silným přízvukem. „Potřebujete taxi?“

„Možná,“ odvětil Smith ostražitě a přešel ulici. Tenhle pořizek má být jeho slíbenou posilou? „Kolik chcete za cestu na letiště?“

Byla to logická otázka. Pražští taxikáři byli nechvalně proslulí tím, že neopatrným a naivním turistům účtují násobky regulovaných cen, takže i krátká cesta na Ruzyni se mohla pořádně prodražit.

Hromotluk se usmál od ucha k uchu a odhalil zuby nehezky zažloutlé od cigaret. „Od bohatého obchodníka bych si vzal tisícovku.“ Ztlumil hlas. „Ale od chudého badatele a profesora, jako jste vy, nechci nic. Máte to gratis.“

Smith se trochu uklidnil. Slovo „badatel“ bylo heslem, které Klein pro tuto příležitost zvolil. Zdání klame: tenhle drsný, hlučný taxikář byl spolupracovníkem Alfy, který měl za úkol dostat ho živého a zdravého z České republiky. Američan chvatně přikývl. „Dobře. Vaše podmínky přijímám. Jedeme.“

Naposledy se rozhlédl, pak vklouzl na zadní sedadlo a počkal, až se řidič nasouká za volant. Škodovka se pod jeho vahou znatelně zhoupla.

Než šofér zařadil rychlost, otočil se čelem ke Smithovi. „Prý se na letiště potřebujete dostat bezpečně a nenápadně,“ zahřímal.

„Přesně tak.“

„A že by vám to někdo možná rád překazil.“

Smith znovu přikývl, tentokrát mlčky.

Hromotluk se znovu usmál. „Nebojte, pane badatel. Všechno bude fajn. Vašek Mašek k vašim službám.“ Rozepnul si jasně červenou zimní bundu, aby Jon viděl pažbu pistole vykukující z pouzdra pod ramenem, a spiklenecky mrkl. „A moje malá kámoška taky, kdyby snad nastal problém.“

Smith se v duchu zamračil. Šéf Alfý ho varoval, že nemá čekat příliš. „Stihnu vám sehnat jen jednoho muže, Jone,“ sdělil mu Klein. „Je to smluvní kurýr, ne školený agent, ale většinou je na něj spolehnutí.“

Smith si řekl, že musí Kleina upozornit, aby si doplnil Maškův spis. Vousatý obr se choval až příliš chvástavě, jako by se nemohl dočkat, až vytasí zbraň. To mohl být problém. Znamenalo to, že český taxikář má strach a vytahuje se, aby zakryl nervozitu – nebo že je agresivní a rád by ukázal, že by zvládl i náročnější a výnosnější úkoly.

Šofér projížděl klikatými uličkami Starého Města a pak zamířil přes Vltavu na břeh, kde stál Pražský hrad. Po celou dobu nezavřel pusu a neustále upozorňoval na turistické atrakce, sprostě nadával jiným řidičům nebo opakovaně ujišťoval, že všechno je v pohodě.

Určitě je nervózní, usoudil mlčenlivý Smith. Přes svou mohutnou postavu a hranou statečnost byl Mašek vyděšený jako zajíc. Možná byl schopný kurýr, ale Klein ho neměl žádat, aby vystoupil ze stínu a pustil se do nebezpečné akce. Buď spravedlivý, Jone, ozvalo se Smithovi v hlavě. Ten chlápek asi ví, že se tě pokusilo zabít vražedné komando a že by se to mohlo opakovat.

Vzdychl. Sakra. Ani on sám se necítil ve své kůži. Podíval se z okna a hledal klid ve vzorně upravených zahradách po obou stranách ulice. Nad stromy se tyčila střecha Belvedéru, královského letního sídla postaveného v období renesance, pokrytá tyrkysovou měděnkou.

Několik minut poté se kousek za hradem dali z kopce a z kruhového objezdu zamířili po široké třídě na západ. Smith narovnal záda. Byli na Evropské ulici vedoucí k letišti. Vlevo se střídaly domy, školy a menší

průmyslové objekty. Vpravo byly další řady domů a obchodů, nad nimiž se tyčila řada tří kopců porostlých jehličnany, duby a buky.

Mašek přidal plyn a brzy překročil hranici povolené rychlosti. Podle cedulí, jež se míhaly nad silnicí, to bylo na letiště už jen několik kilometrů.

Po chvíli Jon mezi opadánými větvemi letmo zahlédl jakési jezírko, za nímž se tyčila šedivá vápencová skaliska přerušovaná temnými lesy.

„To je údolí Divoké a Tiché Šárky, místo opředené bájemi,“ vysvětlil taxikář důležitě a kývl mohutnou hlavou ve směru stinné rokle, jež se rýsovala za šedo zelenou hladinou. „Traduje se, že kdysi dávno před úsvitem dějin tam ženy bojovaly proti mužům o absolutní moc. Říkalo se tomu dívčí válka. Krásná panna jménem Šárka podle pověsti vlákala do lesa velitele mužů Ctirada a omámila ho silnou medovinou. Jeho družinu pak dívky pobily a Ctirada umučily.“

Smith se pochmurně usmál. „To tedy není nejveselejší místo.“

Mašek pokrčil širokými rameny. „Dnes je z toho přírodní rezervace. Pražáci se sem v létě jezdí koupat a tábořit.“

Náhle se před nimi rozzářila rudá brzdová světla vozů, které začaly zničehonic zpomalovat. Silnici přetínala řada oranžových kuželů svádějících dopravu do jednoho pruhu. U krajnice blikalo přenosné návěstidlo s jakýmsi oznámením.

„A sakra,“ zaklel Mašek pod vousy. Sundal nohu z plynu a tvrdě šlápl na brzdu. Taxi ostře zpomalilo. Šofér se vmáčkl do mezery mezi starým volvem a novotou zářícím audi v jinak ucpaném pravém pruhu. Za nimi se našťavaně rozhoukaly klaksony.

Smith se předklonil. „Práce na silnici?“ zeptal se tiše. „Nebo bouračka?“

„Ani jedno,“ odpověděl kolohnát a nervózně se hryzl do spodního rtu. „Policie tady dělá mimořádnou dopravní akci. Budeme muset zastavit.“

„Co chtějí kontrolovat?“ zeptal se Jon.

Mašek podrážděně zavrtěl hlavou. „Netuším. Možná alkohol za volantem nebo drogy, ale třeba jen sjeté pneumatiky a rozbitá zadní světla.“ Sevřel volant tak pevně, až mu zbělely klouby. „Může to být cokoliv. Policajti strašně rádi rozdávají stvrzenky a vybírají pokuty.“

Smith se zadíval čelním sklem ploužícího se taxíku. Nacházeli se zhruba sto metrů od výjezdu označeného Divoká Šárka, který ústil do mnohem užší silnice mizící v lese. Stál u něj osamocený strážník v čepici, černé zimní bundě a modrých zateplených kalhotách, jenž rytmickým máváním obušku pouštěl auta dál. Občas vykročil se zvednutou rukou a naznačil

jednomu nebo více řidičům, aby zajeli ke straně, kam jim rázně pokynul obuškem.

Američan se pozorně díval a hledal nějaký klíč, podle něhož jsou vozy vybírány. Zachmuřil se, na žádný totiž nepřišel. Zdálo se, že znuděný policista nechává většinu aut i kamionů projet a občas na někoho náhodně ukáže. Zřejmě tedy šlo jen o namátkovou kontrolu.

Zřejmě.

„A jéje,“ zamumlal Mašek, když na ně policista namířil obuškem. Taxikář mrzutě strhl volant doprava a odbočil k výjezdu, kde už stála řádka jiných vozů odkloněných z Evropské.

Smith se ohlédl zadním oknem. Ke krajnici za nimi právě zajížděl zbrusu nový černý mercedes s kouřovými skly. Američan se zamračeně otočil.

Ocitli se mezi stromy. Spletí holých větví pronikalo jen slabé světlo. Vpředu se nacházelo kontrolní stanoviště. Smith viděl dva vozy Škoda bez policejních znaků, jež parkovaly u další řady oranžových dopravních kuželů. Stáli u nich dva strážníci v uniformách, kteří pokládali řidičům odstavených vozidel pár rychlých otázek a pak je zase s mávnutím pouštěli.

Jeden z nich přistoupil k taxíku. Měl pohublou popelavou tvář a lhostejné oči. Na svou hodnotu vypadal dost staře. Sklonil se a ostře zaklepal na okénko u řidiče.

Mašek je rychle spustil dolů.

Policista natáhl ruku. „Dobrý den, pane řidiči, silniční kontrola. Váš řidičský průkaz, prosím. A povolení k provozu taxislužby,“ vyštěkl kulometnou češtinou.

Pořízek chvatně uposlechl, podal oknem příslušné doklady a pak s viditelným rozrušením čekal, až si je strážník prohlédne. Ten se nakonec pohrdlivě ušklíbl a hodil Maškovi řidičák i povolní do klína. Pak se podíval na zadní sedadlo a povytáhl obočí. „Co je zač? Cizinec?“

Smith zarytě mlčel.

„Nikdo důležitý. Nějaký americký obchodník. Pro mě je to jen zákazník, kterého vezu na letiště,“ zamumlal Mašek v odpověď. Očividně v něm byla malá dušička. Po čele mu stékaly drobné krůpěje potu. Čísel z něj strach, který nahlodával jeho jistotu a sebeovládání. „Prý mu to před polednem letí.“

„Jen klid,“ odušil strážník bez zájmu. „Myslím, že to stihne.“

„Takže můžeme jet?“ zeptal se taxikář s nadějí v hlase.

Policista zavrtěl hlavou. „Bohužel vás musím zklamat. Vláda zase spustila humbuk kolem bezpečnosti vozidel a platí to hlavně pro taxíky. Musíme udělat prohlídku.“ Otočil se a zavolal na kolegu: „Franto, toho bereme.“

Smith přimhouřil oči. Na tom muži se mu něco nezdálo. Ale co? Zadíval se na něj pozorněji a všiml si drobné dírky v ušním lalůčku. Zvláštní, pomyslel si. Kolik českých policistů středního věku asi po práci nosí náušnice?

Strážník znovu pohlédl na Maška. „Zajed'te támhle.“ Ukázal mezi dvě policejní auta bez označení. „A počkejte. Vyřídíme vás, co nejdřív to půjde.“

„Ano. Ano. Jistě.“ Taxikář se rozechvěle usmál a horlivě přikývl. Zajel na pás trávníku vedle cesty, opatrně nacouval mezi zaparkovaná auta a roztřesenou rukou sáhl dolů, aby vypnul zapalování.

„Nedělejte to,“ poručil mu Smith, jenž se nepřestával dívat z okna. „Nechte motor běžet.“ Dva čeští policisté se právě skláněli k řidiči černého mercedesu. Jiná auta v tu chvíli na kontrolu nečekala. Lesní silnice za nimi byla úplně prázdná.

Zavrtěl hlavou. V duchu se na sebe zlobil. Co tady nehraje? V hlavě mu zněly stále hlasitější varovné zvony. Usoudil, že není čas na hrdinství. „Dejte mi pistoli,“ požádal tiše Maška.

„Pistoli?“ Hromotluk vykulil oči překvapením. Ostražitě se ohlédl přes rameno. „Proč?“

„Řekněme, že nechci zbytečně riskovat,“ sdělil mu Jon. Snažil se zachovat klidný tón. Nebyl důvod šoféra strašit. Nejdřív musí zjistit, proč se jeho instinkty tak naléhavě hlásí o slovo. Horečně uvažoval. „Máte zbrojní pas?“

Mašek váhavě zavrtěl hlavou.

„Čím dál tím líp.“ Smith se zamračil. „Heled'te, ti policajti hledají, co by vám přišli. Pokuta za spálené brzdové světlo je dost velká nepříjemnost, ale nechat se sebrat za ilegální přechovávání zbraně bude mnohem horší. To byste chtěl?“

Vousatý taxikář ještě víc pobledl a těžce polkl. „To ne,“ hlesl. „Za to jsou tady dost tvrdé tresty.“

„Tak mi ji dejte,“ zopakoval Smith naléhavě. „Nechte mě to vyřídít.“

Mašek dychtivě rozepnul bundu a vytáhl pistoli z pouzdra. Jeho mohutné tlapy se třásly ještě víc než předtím.

Jon se natáhl přes sedadlo a vzal si pistoli dřív, než ji řidič upustí. Byla to česká samonabíjecí zbraň CZ-52 používající stejných nábojů ráže 7,62 jako sovětský tokarev z druhé světové války. Tisíce těchto pistolí z někdejší výzbroje Varšavské smlouvy se po pádu komunismu dostaly do soukromých rukou – legálně i pokoutně. Přesvědčil se, že zbraň je zajištěná, a vytáhl drobný zásobník. Obsahoval osm nábojů, což byl u pistole této značky běžný počet. Zasunul jej na místo a znovu vyhlédl z okna.

Čeští policisté se pomalu vztyčili od černého mercedesu. Polohlasem si vyměnili pár slov, pak se jako na povel obrátili a vykročili zpět k taxíku.

Smith ztuhl.

Tváře obou mužů byly neproniknutelnými maskami bez sebemenšího výrazu. Jako by z nich nějaká děsivá síla vymazala veškeré známky člověčenství a zanechala jen cituprostou slupku. Starší z nich, jenž předtím kontroloval Maškovy dokumenty, s naprostou nenuceností sáhl dolů a z pouzdra u pasu vytasil zbraň.

Jonovi náhle svítl, kde už toho chlapa viděl.

Na Karlově mostě, uvědomil si pochmurně, jak ustupoval od křečovitě se zmítajícího ruského vědce Valentina Petrenka poté, co mu zabodl nůž hluboko do břicha. Stejně jako jeho dva kolegové, i muž s vyzáblou tváří mívával v té drobné dírci v pravém uchu zavěšenou stříbrnou umrlčí hlavu.

Tato „policejní kontrola“ byla ve skutečnosti léčka. Dokonale připravené popraviště.

Smithovi se na okamžik zastavil čas, pak se v něm však probudily vybroušené reflexy. Zamrzlý svět kolem něj se najednou znovu rozběhl. „Rychle pryč!“ křikl na Maška. „Je to past! Jeďte!“

Hromotluk vystrašeně zařadil zpátečku, šlápl na plyn a snažil se získat dost manévrovacího prostoru, aby mohl vyrazit kupředu. Smith mezitím odjistikl Maškovu pistoli a natažením závěru přesunul náboj ze zásobníku do komory.

A pak byl vržen dopředu: taxík narazil do prázdného stojícího auta a za třeskotu skla a skřípění zborceného plechu se prudce zastavil. Poškozený motor zakašlal a zhasl.

Mašek zoufale bojoval s řadicí pákou a otáčel klíčkem v zapalování ve snaze nastartovat nabouraný vůz.

Už je pozdě, došlo Smithovi, když jako ve zpomaleném filmu uviděl, jak chlap s propadlými tvářemi namířil pistoli Makarov. I druhý falešný policista vytasil zbraň. Sakra.

Jon už se vrhl k pravým zadním dveřím, když okna na levé straně explodovala. Kabinou se rozlétly oblé střepy bezpečnostního skla rozbitého několika rychlými výstřely zblízka.

Jeden zasáhl Maška nad levé ucho. Kulka s měděným pláštěm o rychlosti více než tři set metrů za vteřinu roztržila mohutnému taxikáři lebku. Přední sedadlo i palubní desku auta skrápěla krev s úlomky kostí.

Další střela se zaryla do čalounění sedadla vedle Smithe, prolétla změtí pružin a drátů a odrazila se od ocelové konstrukce vozu ve spršce jisker, doutnajících kusů roztrhané látky a doběhla rozžhavených kovových střepin. Ježíšikriste! Smith vzal za kliku, prudce otevřel zadní dveře a skočil na zem. Bleskově se převálil doprava, pak vstal a přikrčil se za pravým zadním kolem auta. Zariskoval jedno letmé ohlédnutí. Blízko za ním se terén prudce svažoval do hlubokého lesa tvořeného většinou starými duby a buky, jež se tyčily bez listů k ponuré zatažené obloze. Nebylo tam téměř žádné mláží, jen pár mladých stromků a odumřelý plevel.

To není zrovna ideální skryš, napadlo Jona. Mohl se schovat jen za kmeny stromů, kde by ho pronásledovatelé snadno dostali na mušku. Pokud chtěl utéct, musel rychle jednat a využít momentu překvapení.

Třesky další výstřely, pod jejichž náparem se škodovka silně zahoupala. Sklo se tříštilo, kov se trhal. Kulky se odrážely od motoru a odlétaly do lesa, kde odštípovaly větvičky a cupovaly kůru.

Smith se nadechl. Jedna. Dva. Tři. Ted'!

S pistolí v obouručném sevření se vztyčil nad zádi taxíku a přimhouřenýma očima rychle těkal z jedné strany na druhou a hledal muže, kteří se ho pokoušeli zabít. Tam! Jeden z falešných policistů, ten starší, stál jen pár metrů opodál a neúprosňě ostřeloval taxi zpredu dozadu sérií dobře mířených ran.

Smith se k němu hbitě otočil a zacílil mu na prsa. Stiskl spoušť. Pistole jednou štěkla a vzepjala se, jak závěr udeřil dozadu a nabil zbraň. Smith ji rychle sklopil a znovu vypálil.

Do vzduchu vystříkla krev. Dvakrát zasažený muž s vyzáblou tváří se otočil k Američanovi, jenž ho střelil, a ohromeně otevřel ústa. Pak pomalu klesl na kolena a zhroutil se na vozovku. Do louže na černém asfaltu se přimísila krev.

Jeho mladší a statnější kolega padl k zemi a opětoval palbu, mířil však naslepo. Zřejmě se snažil zahnat Američana do úkrytu.

Jedna kulka prosvístěla Smithovi těsně kolem ucha. Další trefila kufr auta a vyryla v rezavějícím kovu ohnivou brázdu.

Smith na to nedbal. Krátkým obloukem otočil pistoli, namířil na ležícího střelce a vypálil další dvě rány. První těsně minula cíl, udělala jen menší díru v asfaltu. Druhý projektil ráže 7,62 však ustřelil oběti temeno hlavy.

Rozhostilo se strašidelné ticho.

Smith pomalu vydechl. Nemohl uvěřit, že přežil. Srdce mu divoce bilo v hrudníku a tep se jen velice zvolna zpomaloval. Co teď?

Náhle uslyšel, jak se otevřely dveře auta. Někdo vystupuje z toho černého mercedesu, uvědomil si Smith stále klečící za taxíkem provrtaným kulkami. Když se otočil, zahlédl dva muže v tlustých hnědých kabátech a beranicích, kteří bleskově padli k zemi vedle velkého luxusního vozu. Byli ozbrojení. Oba svírali rukavicích drobný samopal Heckler&Koch MP5K.

Smith se ušklíbl. Jeden z chlapů měl úzkou tvář přelepenou obvazem: nepochybně zakrýval trosku nosu, který mu Smith včera rozbil na Karlově mostě. Takže proti sobě měl dva další nepřátele a neměl žádnou šanci je něčím překvapit.

Sklopil zrak k pistoli, již třímal v obou rukou. Čtyři náboje. V zásobníku mu zbyly jen čtyři náboje. Zavrtěl hlavou. To je málo, zvláště v souboji se dvěma výkonnými automatickými zbraněmi, které mohly změnit taxík, za nímž se krčil, v ubohou hromádku pokrouceného kovu.

Zůstat na místě znamenalo zemřít. Byl čas zmizet.

V zákrytu rozstříleného auta se příkrčil a rozběhl se k lesní strži vedoucí do temného Šáreckého údolí.

Georg Liss se pomalu vztyčil za mercedesem, stále však ostražitě hleděl podél krátké hlavně samopalu. Zpevnil prst na spoušti.

Na úzkém pruhu cesty ani za prostřeleným taxíkem stojícím napříč krajnicí se nic nehýbalo. Oba jeho elitní agenti leželi na zemi. Ten zatracený Američan je zastřelil. Sklíčeně ohnul koutky úst a zamračil se. Nejdřív ten propadák na Karlově mostě a teď tohle. Léčka, kterou nachystal, přitom vypadala tak dokonale. Šlo přece jen o to zabít neozbrojeného muže jako ovci, která jde na porážku. Byl z toho však nečekaný masakr. Kde ten mizera Smith přišel k pistoli?

Liss nehnuté stál, upřeně zíral na zničený taxík a čekal, nač by mohl vystřelit. Vtom z lesa za silnicí zaslechl slabé šustění spadaneho listí. Američan se dal na útěk a míří do údolí Šárky! Co by mu asi v Moskvě řekli, kdyby nechal Smithe uprchnout? pomyslel si v duchu. Přesnější otázka však zněla: Co by mu udělali?

„Dragomire!“ štěkl na řidiče. „Zavolej Eugena z hlavní silnice.“ Kývl ke dvěma mrtvým mužům v uniformách české policie. „Složte je do kufru a vezměte zavazadla toho Američana. A pak se kliděte. Jeďte na letiště. Jestli uvidíte Smithe, pokud možno ho zabijte. Jinak se stáhněte do konspiračního bytu. Dám vám vědět.“

„A co naše auta?“ zeptal se Rumun.

„Nechte je být,“ procedil Liss skrz zaťaté zuby. „Není v nich nic, co by nás prozradilo.“

„Rozumím.“ Ilionescu přikývl. Pak zaváhal. „Ale co vy?“

Muž s krycím jménem Praha Jedna ho zpražil pohledem. „Já?“ Kývl na samopal, který svíral v rukou. „Já půjdu na lov. Mám s panem Smithem nevyřízené účty.“

Jon Smith sbíhal po strmém lesnatém svahu a co chvíli uklouzl na uvolněné hlíně či vlhkém kamení. Plně se poddával gravitaci a snažil se o co nejrychlejší tempo, jen těsně se přitom vyhýbal kmenům a nízkým větvím, jež se před ním náhle zjevovaly. Věděl, že je to riskantní, ale nebezpečí, které za sebou tušil, ho nutilo k velkému spěchu.

Náhle mu ujely nohy na spadaném listí. Tvrdě přistál na zemi a začal neovladatelně klouzat. S tichým klením se převaloval a padal ze stráně.

Zoufale se snažil něčeho zachytit, ale nešlo mu to, a tak alespoň zarýval prsty do hlíny, aby zpomalil pád. Nakonec narazil ramenem do starého pokrouceného dubu. Úder mu vyrazil dech a celou levou stranu jeho těla zaplavila palčivá bolest.

Několik nekonečných vteřin tam jen tak ležel a omámeně se snažil posbírat rozházené smysly. Vstaň, nakázal mu nakonec vnitřní hlas. Jestli chceš žít, musíš vstát.

Smith se tedy pomalu posadil a snažil se popadnout dech. Bezděčně sebou škubl. Namozžené svaly hlasitě protestovaly a vystřelovaly bolestivé šípy po nervových drahách až do mozku. Silou vůle bolest potlačil a vyškrábal se na nohy. Ohnul špinavé a rozdrásané prsty, vtom se však zarazil.

Pistole! Kde je pistole!?

Otočil se a zadíval na strmý svah, po němž před chvílí slétl. S rozbušeným srdcem se začal drápat vzhůru a upíral zrak na zbrázděnou zeminu i závěje spadaneho listí.

Tam! Pod kmenem vysokého buku ověnčeného prořídlym listím oranžové a hnědé barvy zahlédl svou pistoli. Sklonil se, zvedl zbraň a zkontroloval ji. Poté rychle očistil ústí i spoušť od hlíny.

Vtom zarachotil samopal a odkudsi shora přilétla krátká dávka. Devítimilimetrové náboje prosvíštěly kolem něj a zhruba ve výši pasu se zaryly do blízkého kmene, až kůra létala. Smith se okamžitě vrhl k zemi a převálil za zasažený strom.

Další dávka pokropila zem vpravo od něj.

S pistolí nataženou před sebou se Jon překulil zpátky, naslepo vypálil nahoru jediný výstřel a pak pokračoval ve válení sudů napříč svahem. Nakonec se přikrčil za dalším stromem. Samopal znovu zaštěkal. Lesem prolétly další střely. Některé ulamovaly větvičky, jiné se odrážely od balvanů v rokli ve sprškách kamenných odštěpků.

Smith sebral odvahu a chvatně vykoukl zpoza stromu. Zahlédl muže v hnědém kabátě a čepici, který obezřetně sestupoval z kopce směrem k němu. Úzkou tvář měl přelepenou obvazem.

Smith se znovu přikrčil za kmen. K čertu. Vzdálenost byla zhruba sto metrů, na pistoli příliš daleko, zvláště na tu, v jejímž zásobníku zbývají už jen tři náboje. Bude muset pokračovat v úprku a dál se krýt před střelbou, dokud se mu nepodaří utéct nebo najít lepší bojovou pozici. Zamračil se, ohlédl se přes rameno a rychle zvažoval alternativy. Žádná z nich nebyla moc dobrá.

Terén před ním byl ještě strmější a v úhlu čtyřiceti stupňů klesal až ke vzdálenému dnu šárecké rokliny. Smith zavrtěl hlavou. Zvolit tento směr by znamenalo riskovat další krkolomný pád, který si s nepřítelem v zádech rozhodně nemohl dovolit.

Zbývala tedy jediná možnost.

Smith se zhluboka nadechl, vyrazil zpoza stromu, který ho dosud chránil, a rozběhl se doleva. Sestupujícího střelce ten náhlý výpad zaskočil. Hlasitě zaklel, znovu zahájil palbu ze samopalu a sérií rychlých tříranných dávek se snažil odříznout Američanovi cestu.

Smith viděl, jak země před ním vybuchuje pod náporem devítimilimetrových projektilů. Znovu zabočil doleva, vyhnul se dalšímu stromu, přeskočil balvan pohřbený do poloviny v hlíně a pokračoval dál.

Pronásledovatel přestal střílet.

Jon běžel lesem a přitom divoce kličkoval mezi kmeny a mlázím, aby neposkytl střelci pevný terč. Stráž vlevo od něj se začala ještě víc svažovat a o kousek dál už padala téměř kolmo ke dnu údolí ležícímu o více než čtyřicet metrů níž. Bylo tam ještě méně stromů a půda u okraje tohoto útesu byla kamenitější, tu a tam z ní přitom vyčnívaly rozpraskané vápencové plotny.

Utíkal dál a snažil se nabírat do plic co nejvíc vzduchu. Cestou jednou zakopl, ale přinutil se vstát a pokračovat v běhu. Náhle ho píchlo mezi lopatkami, jako by očekával, že tam každou chvíli dostane zásah.

Poté však dorazil na širokou otevřenou louku porostlou zahnědlou trávou a trsy plevelů. Na druhé straně se rýsoval další les, kde mohl hledat skrýš, byl však nejméně tři sta metrů daleko. Vpravo se mýtina táhla až k hornímu okraji údolí. Vlevo louka prudce končila u rozeklaného vápencového útesu padajícího ke dnu strže.

Ušklíbl se. Kdyby se pokusil přejít otevřené prostranství, dopustil by se fatální chyby. Než by stačil dorazit do úkrytu, pronásledovatel by ho dávno zaměřil. Vběhl do další vražedné pasti. No výborně, Jone, pomyslel si trpce. Tomu se tedy říká z louže pod okap.

Smith se otočil a podíval směrem, odkud přišel. Les tvořený nahodilou směsicí jehličnanů a menších opadaných stromků byl příliš řídký, aby se v něm dalo dobře skrýt. Ani z něj nevyčnívaly kamenné desky, které by ho mohly v případě potřeby ochránit.

Zbýval jen útes.

Jon se s tlukoucím srdcem znovu obrátil a vstoupil na mýtinu. S pistolí v ruce se rozběhl podél propasti a vyhlížel nějakou pěšinu či alespoň jen řadu

chytů a říms, které by mu pomohly sestoupit do zalesněného údolí. Natáhl krk a upřeně se zadíval na hrbolatou a zbrázděnou skálu. Všiml si, že z úzkých štěrbin v šikmých vrstvách šedého vápence tu a tam vyrůstají křoviny, a dokonce i menší stromky. Jinde v puklinách prosakovala voda, jejíž pramínky pomalu stékaly po skalní stěně.

Zastavil se a znovu zvažoval své šance. Strašlivou rychlostí se zmenšovaly, ale zůstat tady na ráně by se rovnalo sebevraždě. Jon vzdychl, zkontroloval pojistku pistole a pak si zbraň zasunul za opasek. Ještě víc se vyklonil nad rokli, zhluboka se nadechl a duševně se připravoval, že přeleze přes okraj. Stromy a mechem porostlé balvany na dně strže mu připadaly tak malé, jako by byly kilometry daleko. V ústech měl sucho. Tak dále, poručil si zlostně. Už není moc času.

Náhle už však nebyl vůbec žádný.

Vzduchem se rozlehlo další *ratatata* a na Smithe se sneslo krupobití olova.

Georg Liss ze vzdálenosti padesáti metrů uslyšel, jak Američan křičí, otáčí se a padá z útesu. Na střelcově tváři se objevil odporný škleb. Smith to má za sebou, pomyslel si s chladným uspokojením.

Velice zvolna sklonil kouřící hlaveň samopalu a vztyčil se nad vápencovou deskou, za níž se schovával. Ostražitě vykročil kupředu a cestou vyjmul téměř prázdný zásobník a zacvakl plný. Pak znovu pozvedl zbraň a pomalu s ní přejížděl zleva doprava a s pohledem upřeným do mířidel pročesával mýtinu před sebou, ukazovák pevně na spoušti.

Všude panoval klid, po chvíli se však ozvalo kvílení sirén, které ale zněly stále velice daleko.

Liss se zachmuřil. Bude muset zmizet dřív, než dorazí česká policie a začne prohledávat les. Ten Američan je určitě po smrti, říkal si v duchu. Pád z takové výšky by nikdo nepřežil. Bude však lepší se o tom přesvědčit. Pro klid duše a také proto, že Moskva Jedna bude požadovat nezvratný důkaz.

Muž s krycím jménem Praha Jedna se přikradl k propasti. Nepřestával se spokojeně usmívat. Naklonil se nad okraj rokle a zadíval se podél rozeklané skalní stěny v naději, že dole pod útesem spatří Smithovu polámanou mrtvolu.

Jon Smith ležel na úzké římse jen pár metrů pod vrcholem útesu, zaklíněný zády o malý jehličnan, který mu pomohl zbrzdit nekontrolovaný

pád. Přimhouřenýma očima hleděl do mířidel pistole, již svíral v natažených rukou, a trpělivě čekal.

Pak se nad útesem objevila mužská hlava a po ní i ramena. Byl tak blízko, že viděl i zaschlé skvrny krve na obvazech zakrývajících zlomený nos.

Rozluč se se životem, pomyslel si Smith pochmurně. Dvakrát zmáčkl spoušť a pevným stiskem zabránil pistoli, aby se příliš vzpínala.

První náboj ráže 7.62 zasáhl ovázaného muže do krku, roztránil páteř a zátylkem vylétl ven. Druhý mu vyvrtal čistý průstřel přímo mezi očima.

Tmavooký muž byl na místě mrtev. Padl na kolena a vzápětí se zřítíl střemhlav z okraje útesu. Jeho bezvládné tělo tvrdě narazilo do skalního výčnělku, odrazilo se a za podivného ticha v divokých kotrmelcích neúprosně směřovalo ke dnu.

Smith několik vteřin jen tiše ležel a hleděl vstříc zatažené obloze. Všechny kosti i svaly v těle ho bolely, ale žil a to bylo hlavní. Když mu předtím kolem uší prosvíštěla poslední dávka ze samopalů, odhodlal se k nejriskantnějšímu kroku svého života a vrhl se zády na malou skalní římsu, od níž vedla dolů relativně bezpečná cesta. Ten hazard mu nějakým zázrakem vyšel a zpětně musel uznat, že měl víc štěstí než rozumu.

Pomalů sklonil pistoli, zajistil ji a zasunul do kapsy větrovky. Trochu se mu přitom třásl ruce; adrenalin, který se mu při nebezpečné akci vyplavil do krve, pomalu vyprchával.

Zesláblý a rozechvělý Jon se obrátil, posadil se a opatrně nahlédl přes okraj úzkého skalního výběžku. Na velkém balvanu o čtyřicet metrů níž ležela potlučená mrtvola muže, kterého zastřelil. Krvavé šmouhy kolem těla vyznačovaly přesné místo dopadu.

Z dále k němu dolehly sirény, sice slabé, ale stále hlasitější. Nejvyšší čas zmizet, napadlo unaveného Smithe. Češi jsou sice spojenci USA, ale jak by se asi zdejší úřady dívaly na amerického důstojníka, který se zapletl do přestřelky na okraji jejich hlavního města? Znovu se podíval dolů na mrtvého muže ležícího u úpatí útesu.

Zamračil se. Než zmizí ze scény, musí se na toho chlapa podívat blíž a zjistit, co má u sebe. Neměl nejmenší ponětí, co se to kolem něj děje. Jedna věc však byla až příliš jasná. Někdo se ho ze všech sil snaží zlikvidovat.

Nejdřív pomalu, ale pak s rostoucí rychlostí a jistotou slézal po nerovné vápencové skále a postupoval od jedné římsy či chytu k druhému. Nakonec asi z metrové výšky seskočil na dno rokle a odhodlaně vykročil ke zbědované mrtvole roztažené na nedalekém balvanu.

ČÁST DRUHÁ

BAGDÁD, IRÁK

Na Bagdád se snesla tma. Široké moderní bulváry ve východní části města byly plné pouličních lamp, jejichž jasné světlo se odráželo v oknech zabarikádovaných ministerstev a ozařovalo věčně plná tržiště. Naproti tomu zahlcené ulice sunnitské čtvrti Adhamíja západně od řeky Tigris se musely spoléhat jen na slabý svit vycházející z obchůdků, omšelých čajoven či z oken a vrat starých obytných domů. Chladným nočním vzduchem se linula svěží vůně deště, která tu zbyla po krátké večerní bouřce. Před čajovnami posedávali muži v tradičních kostkovaných šátcích, kouřili cigarety a polohlasem si sdělovali novinky a klepy.

Abdel Chalífa al-Dulajmí, bývalý plukovník kdysi obávané irácké tajné policie Muchábarát, kráčel vratce jednou z úzkých uliček. Byl mnohem hubenější než v dobách své moci a vlasy i knír měl protkané šedinami. Ruce se mu třásly. „Je to šílenství,“ sykl k ženě kráčející pokorně v jeho šlépějích s nákupy v náručí. „Tohle místo je pořád baštou mudžáhidů. Jestli nás tady chytí, smrt pro nás bude vysvobozením.“

Štíhlá žena zahalená od hlavy k patě v beztvaré černé abáje k němu o krok přiblížila. „V tom případě bude lepší nedat se chytit, ne?“ hlesla mu do ucha. „Mlčte a soustřeďte se na náš úkol. Zbytek nechte na mně.“

„Nevím, proč to dělám,“ zavrčel Chalífa nevrle.

„Ale víte,“ připomněla mu žena mrazivě. „Nebo byste se radši zodpovídal z válečných zločinů? Můžete si vybrat mezi šibenicí, popravčí četou nebo smrtící injekcí. Obyčejní lidé, které jste se svými kumpány léta terorizoval, nemají příliš slitování, to je vám snad jasné.“

Bývalý důstojník Muchábarátu těžce polkl, ale nic neřekl. Žena se přes jeho rameno podívala dopředu. Blížili se k velkému dvoupodlažnímu domu z nepálených cihel, který v souladu s iráckými zvyklostmi obklopoval vnitřní nádvoří. V otevřených vratech stáli dva sveřepí mladí Iráčané a pozorně sledovali kolemjdoucí. Oba ledabyle třímali samopal Kalašnikov AKM.

„Všem oddílům, tady Úder Jedna,“ zamumlala žena do mikrofonu ukrytého pod hábitem. „Přesouváme se na pozice. Jste připraveni?“

Ve sluchátku zasunutém do pravého ucha se ozval přízračný hlas. „Odstřelovači připraveni. Cíle zaměřeny. Útočné oddíly připraveny. Zásahový tým připraven.“

„Rozumím,“ odpověděla tiše. Byli už jen několik metrů od vrat. „Čekejte.“

Jeden z ozbrojených strážných vykročil do uličky a zastoupil jim cestu. Podezíravě přimhouřil oči. „Kdo je ta žena, pane plukovníku?“ zavrčel. „Generál pozval na schůzku vás. Jen vás. Nikoho dalšího.“

Chalífa se ušklíbl. „Je to sestřenice mojí manželky,“ vyhrkl neklidně. „Bála se jít domů z trhu sama. Slyšela, že Američané a jejich šitští přísluhovači ženy bez doprovodu chytají a znásilňují. Ale nechám ji tady, dál nepůjde.“

Žena skromně sklopila tmavé oči.

Ozbrojenec přistoupil blíž a nepřestával se mračit. „Ohrozil jste naši bezpečnost,“ zamručel. „Generál o tom musí vědět. Vezměte tu ženskou dovnitř.“

„Jedničko, tady hlavní odstřelovač,“ uslyšela ve vysílačce. „Čekám na pokyn.“

Štíhlá žena s pousmáním vzhledla. „Až budete připraveni, můžete střílet,“ hlesla. „Všechny oddíly do akce. Ted’!“

Když strážný uviděl její výraz, vytřeštil oči úlekem. Pozvedl samopal a palcem ho odjistil.

Ozvala se dvě tichá plivnutí. Oba strážní dostali do hlavy zásah vysokorychlostním puškovým nábojem vypáleným ze střechy více než sto metrů daleko. Zhroutili se v oblacích krve, ale dřív než dopadli na zem, od sousedních stánek s čajem se rychle zvedla skupina šesti mužů, kteří vytáhli z volných sak samopaly Heckler&Koch MP5SD6 s tlumičem a vykročili k otevřeným vratům. Dva ozbrojenci odtáhli těla na dvůr a složili je do hlubokého stínu u zdi. Pak se otočili, zamířili zpět a postavili se ke vchodu místo mrtvých strážných. Kdyby se z domu někdo podíval ven, neviděl by nic zvláštního.

Žena sáhla do svého košíku s jídlem a také pozvedla zbraň, devítimilimetrovou pistoli Beretta opatřenou tlumičem. Společně s Chalífou a čtyřmi dalšími muži tiše vstoupila na stinné nádvoří. Rychle pohlédla na hodinky. Uběhlo necelých třicet vteřin. Zavřenými okny pronikala slabá ozvěna hudby, tedy spíše strašidelný nárek nějakého arabského zpěváka z programu syrského státního rozhlasu.

Velitelka pokynula přepadovému oddílu k hlavním dveřím domu.

Čtyři muži vyběhli po dvojicích do schodů. Předák krytý kolegy opatrně vzal za kliku masivních dřevěných dveří a zjistil, že odemčeno. Kývl na své druhy a zvedl tři prsty na znamení, že bude počítat do tří.

Všichni strnuli. Jedna. Dva. Tři.

Předák náhle vykopl dveře a vpadl dovnitř, ostatní za ním. Ozvalo se pár tlumených výkřiků, které byly okamžitě utluty nelítostným koktáním samopalů s tlumiči.

Žena se s připravenou pistolí přikrčila u otevřených dveří. Chalífa, jenž se nyní nepokrytě třásl, čekal s ní. Bývalý plukovník Muchábarátu se v duchu horečně modlil. Velitelka si ho nevšimla pozorně naslouchala úsečným sdělením ve vysílačce.

„Chodba zajištěna, přední pokoje zajištěny. Dva nepřátelé zlikvidováni.“

„Zadní pokoje zajištěny.“

Další samopal krátce zaštěkal.

„Schodiště zajištěno. Jeden nepřítel zlikvidován.“

Kdesi v domě se rozlehly další výkřiky následované dávkou tlumené palby.

„První patro zajištěno,“ oznámil klidný sebejistý hlas. „Dva další zlikvidováni. Máme jednoho zajatce. Tady Zásah Jedna. Dům je čistý. Nemáme žádné ztráty.“

Žena se napřímila. „Rozumím,“ odpověděla tiše do mikrofonu ukrytého pod šaty. „Jdeme dovnitř.“ Pokynula Chalífovi berettou, že má jít první.

Na dlažbách domu ležely prázdné nábojnice a mrtví muži. Většina z nich byla zastřelena, když sahalí pro zbraně – samopaly a pistole sovětské výroby. Slabě kovová vůně krve se mísila s pachem silného tabáku, levné kolínské a vařených kuřat. Kdesi stále hrálo rádio.

Žena s Chalífou v zádech chvatně vyšla po schodech do prvního patra a zamířila do honosně zařízeného pokoje v zadním traktu domu. Podlahu pokrývaly tlusté koberce. Byly zde cizokrajné týkové stolky, židle a psací stůl, kde jemně ševalil přenosný počítač. Vypadal nepoškozeně. Usmála se.

Na jednom z koberců ležel tváří k zemi muž v róbě a papučích. Ruce měl spoutané za zády s pomocí silných umělohmotných pout. Opodál postávali dva ozbrojenci a mířili na zajatce samopaly.

Na její povel ho převalili na záda.

Žena sklopila zrak a porovnávala tvář s orlím nosem a bradkou s fotografiemi, které si nastudovala. Narazila na pohled zarudlých zlostných očí. Spokojeně přikývla. Zajali generálmajora Azíze al-Durího, někdejšího

velitele osmé správy Muchábarátu přímo odpovědné za vývoj, testování a výrobu iráckých biologických zbraní.

„Dobrý večer, pane generále,“ pozdravila ho s náznakem úsměvu na rtech.

Dál ji probodával pohledem. „Kdo k čertu jste?“

Žena stáhla kápi a odhalila krátké plavé vlasy, rovný nos a ostrou bradu. „Někdo, kdo po vás už dlouho jde,“ sdělila mu chladně agentka CIA Randi Russellová.

DRÁŽDANY, NĚMECKO

Ze zatažené temné oblohy padaly velké vločky mokrého sněhu. Líně se točily v klidném studeném vzduchu a tiše se snášely na náměstí, jemuž dominovala ozářená Semperova opera. Tenká bílá pokrývka zjemňovala ostré obrysy jezdecké sochy saského krále Johanna, která se tyčila vysoko nad otevřeným prostranstvím. Lidé zabalení v kabátech spěchali přes náměstí s vysoko zvednutými deštníky, jimiž se chránili před chumelením, a přidávali se k nedočkavému davu shromážděnému před vchodem do Opery. Plakáty a poutače po celém městě ohlašovaly na tento večer premiéru nové, avantgardní verze Čarostřelce od Carla Marii von Webera, první opravdové německé opery.

Jon Smith postával ve stínu poblíž sochy dávno zemřelého saského krále a pozorně sledoval drážďanské milovníky kultury přecházející náměstí. Netrpělivě si smetl z vlasů mokré vločky a shrbil ramena před chladem, který mu pronikal slabou větrovkou a černým svetrem až na kůži.

Zhruba před hodinou ho na okraji města vysadil řidič kamionu z Hamburku, s nímž se svezl na cestě z Prahy přes česko-německou hranici. Dvě stě eur bohatě ukojilo šoférovu zvědavost, proč americký obchodník tak nutně potřebuje odvoz. Dovolil Smithovi zalézt do spacího oddílu v zadní části kabiny, kde ho nemohl nikdo obtěžovat. Přes hranice však naštěstí projeli hladce, jelikož Česká republika se stala součástí Evropské unie.

Avšak proniknout hlouběji do Německa nebo se dostat letadlem do Spojených států či jinam si žádalo víc než pouhé štěstí. Cestou na pražské letiště přišel o přenosný počítač i příruční tašku a evropští hoteliéři ani letištní personál neviděli lidi bez zavazadel moc rádi. Navíc potřeboval nové doklady. Dříve nebo později začne česká policie pátrat po americkém

vojenském lékaři, jenž si nechal uletět spoj do Londýna a záhadně zmizel. A dokonce by si ho mohli spojit s prostřílenými mrtvolami nalezenými poblíž silnice vedoucí na letiště.

Smith zahlédl malého vousatého muže v obleku a s jasně červenou šálou, jenž zvolna krácel k soše. Na očích měl silné brýle, v nichž se zračila oslepující světla podtrhující siluetu opery. Pod paží si nesl barevný program Mozartova Dona Giovanniho.

Jon k němu zamířil. „Jdete na představení?“ zeptal se tiše německy. „Maestro je prý ve vrcholné formě.“

Všiml si, že se mužík trochu uvolnil. *Maestro* bylo heslo, které Fred Klein sdělil Smithovi, když si tuto naléhavou schůzku telefonicky domlouvali.

„Taky jsem slyšel,“ odvětil malý vousáč. Poklepal na program v podpaží. „Ale já osobně mám radši Mozarta než Webera.“

„To je ale náhoda,“ zahlaholil Smith nadšeně. „Já též.“

Malý muž se upjatě usmál. Za tlustými čočkami brýlí prosvítaly pomněnkové oči. „My, kteří milujeme největšího skladatele Evropy, musíme držet spolu, příteli. Tu máte, je to vaše, má úcta.“ Podal vyššímu Američanovi program Dona Giovanniho. Bez dalšího slova se otočil na podpatku a odkráčel. Po chvíli zmizel v zástupech, jež se srocovaly u klenutého vchodu Opery.

Smith se dal opačným směrem. Za chůze otevřel program a uvnitř našel připnutou tlustou žlutou obálku. Ukrýval se v ní americký pas na jméno John Martin. Bylo v něm platné razítko německých celních orgánů a jeho fotografie. Obálka rovněž obsahovala kreditní a debetní kartu na jméno smyšleného Johna Martina, jízdenku na vlak do Berlína a stvrzenku s číslem z úschovny zavazadel na drážďanském nádraží Neustadt.

Jon se v duchu usmál: Fred Klein jako vždy myslel na všechno. Zastrčil dokumenty do kapsy, vyhodil operní program do odpadkového koše a pak svižně vykročil k zářivým světlům nedaleké tramvajové zastávky.

O půl hodiny později Smith plavně vyskočil ze zadních dveří žluté tramvaje. Nacházel se přímo naproti nádraží Neustadt. Nad zvětralou kamennou fasádou původní budovy znečištěnou výpary aut se tyčila pyramida moderních ocelových nosníků a skla. Vyhnul se dvěma taxíkům, které se ploužily zasněženou ulicí a číhaly na zákazníky, a vstoupil do téměř opuštěné nádražní haly.

Otrávený noční zřízenec v úschovně zavazadel si od něj vzal útržek, zmizel v zadní místnosti a po chvíli odsud s reptáním přinesl novotou zářící příruční zavazadlo a tašku s počítačem. John si je od něj vzal a přesunul se ke straně pultu, aby si svůj nový majetek prohlédl. Zavazadlo obsahovalo hromádku oblečení v jeho velikosti včetně teplého vlněného kabátu. Vděčně vyklouzl z obnošené větrovky a oblékl si těžký svrchník. V tašce našel moderní notebook a přenosný skener.

Smith vzhlédl k tabuli odjezdů. Vlak do Berlína mu jel za necelou hodinu. Kručení v břiše mu připomnělo, že už dlouho nejedl – naposledy měl pár chlebů s džemem na pražské policii. Zavřel obě tašky, přehodil si je přes rameno a prošel nádražím k malé kavárně nedaleko nástupiště. Cedula v němčině, francouzštině a angličtině nabízely kávu, polévky a sendviče, ale také bezdrátové připojení k internetu.

Tomu se říká zabít dvě mouchy jednou ranou, pomyslel si spokojeně. Posadil se k prázdnému stolku v koutě a objednal černou kávu a talíř *Kartofelsuppe*, krémové bramborové polévky ochucené majoránkou a kolečky vepřové klobásy.

Počkal, až servírka odejde, a pak zapnul nový laptop i skener. Usrkávaje kávu vytáhl průkaz, který sebral mrtvému muži se zlomeným nosem v Divoké Šárce, a pozorně si jej prohlížel. Jméno bylo zřejmě falešné, fotografie by však ve správných rukou mohla přinést užitečné informace.

Otevřel mobilní telefon a navolil číslo tajné organizace Alfa se sídlem ve Washingtonu.

„Můžete mluvit, podplukovníku,“ oznámil Kleinův klidný hlas.

„Schůzka proběhla bez problémů,“ sdělil mu Smith. „Jsem na nádraží a čekám na vlak.“

„Dobře,“ odušil šéf Alfy tiše. „Máte rezervaci v hotelu Askanischer Hof přímo na Ku'dammu. Tam si můžete zhruba den odpočinout, než zvážíme další postup.“

Smith v duchu přikývl. Široký bulvár Kurfürstendamm, kdysi srdce Západního Berlína, byl stále rušným centrem obchodu a turistiky. I v zimě by mělo být celkem snadné vmísit se nepozorovaně mezi turisty, kteří zaplňovali okolní ulice a restaurace. „Co je ten John Martin vlastně zač?“ zeptal se.

„Zástupce farmaceutické firmy, který měl v Berlíně nějaké jednání a pak se tam ještě na pár dní soukromě zdržel,“ odpověděl Klein. „Vžijte se do toho?“

„Samozřejmě,“ řekl Smith sebejistě. „Ale potřeboval bych ještě jednu věc.“

„Povídejte.“

„Naskenovat jednu fotku a poslat vám ji,“ vysvětlil mu Smith. „Podobenku chlapa, který zavraždil Valentina Petrenka a dvakrát se mě pokusil zabít. Už je po něm, ale možná by stálo za to porovnat jeho portrét se snímky v různých databázích.“

„Možná že ano,“ odvětil Klein stroze. „Tak dobře. Pošlete mi ji. Dáme si vědět.“

NEDALEKO RUSKO-GRUZÍNSKÉ HRANICE

Zapadlé město Alagir leží na severní straně Ardonského údolí vyrytého hluboko do úpatí drsného pohoří Kavkaz. Zhruba sedmdesát kilometrů jižně odsud se ve výšce tří tisíc metrů nachází zasněžený průsmyk Roki vedoucí na sporné gruzínské území Jižní Osetie. Samotné hory tvoří na jihu rozeklanou skalní stěnu pokrytou sněhem a ledem, který se leskl ve světle vycházejícího měsíce.

Alagirskou železniční vozovnu ozařovala jasná oblouková světla měnící černou noc v bílý den se strašidelně ostrými konturami. Kolem dlouhého nákladního vlaku se hemžili ruští ženisté v maskovacích uniformách, kteří se navzdory mrazivému chladu potili. Ve skupinách rychle uvolňovali zaplachtované tanky T-72, samohybné houfnice ráže 122 mm a bojová vozidla pěchoty – kolová BTR 90 a pásová BMP 2. To vše bylo připevněno na plochých vagonech připojených za třemi silnými lokomotivami.

Další vojáci rychle naváděli vyložené obrněné vozy na rampy vedoucí k dlouhé řadě obřích tahačů. Byly to speciální tankové transportéry, které měly vojenskou techniku přepravit údolím mezi skalami až na místo určení. V čele konvoje čekala vozidla vybavená sněžnými pluhy i sypači soli a písku připravená usnadnit obtěžkaným kamionům cestu po zledovatělých horských silničkách.

Generálplukovník Vasilij Sevalkin, velitel ruské vojenské oblasti Severní Kavkaz, stál v teplém kabátě u svého služebního auta a s neskrývaným uspokojením sledoval dění. Podíval se na hodinky, pak zvedl ruku a pokynul důstojníkovi od ženistů. Major k němu okamžitě přispěchal, postavil se do pozoru a zasalutoval.

„Tak jak?“ zeptal se Sevalkin.

„Budeme hotovi za necelou hodinu, pane generále,“ oznámil major rázně.

„Výborně,“ zamumlal Sevalkin. Byl rád, že se jeho odhad potvrdil. Nová kolona tanků, samohybných děl a pěchotních vozidel opustí Alagir dříve, než nad ním přeletí americký satelit. A na železnici poblíž Beslanu bude vidět nákladní vlak, který už však poveze pouhé makety vozidel. Na první pohled jen další dodávka vojenského materiálu ruským silám bojujícím s čečenskými povstalci.

Ruský generál se chladně pousmál. Brzy bude mít na dostřel Gruzie ukryté dvě motostřelecké divize v plné síle. Obě sice byly vyzbrojeny převážně vysloužilými tanky a další druhořadou technikou, přesto však měly mnohem vyšší úroveň než slabé gruzínské jednotky u hranic.

Sevalkin majora ledabylým mávnutím propustil a nastoupil do auta. „Zavezte mě na ústředí do Vladikavkazu,“ nakázal svému řidiči. Pak se uvelebil v sedadle a představil si, co se v příštích dnech a týdnech asi bude dít. Podle rozkazů z Moskvy bylo přísně tajné rozmístění vojsk součástí „zvláštního cvičení mobility připravenosti“. Generál si tiše odfrkl. Jen hlupák by věřil, že by Kreml nasadil téměř čtyřicet tisíc mužů a více než tisíc obrněných bojových vozidel na obyčejné polní manévry. Navíc uprostřed kruté zimy v kavkazských horách, kde skučel víchr, zuřily sněhové vánice a teploty padaly hluboko pod bod mrazu.

Kdepak, říkal si Sevalkin, Dudarev a spol. plánují něco velkého, nějakou rozhodující akci, která otřese celým světem. Kéž by to už bylo. Dosud všichni jen smutně sledovali, jak ruská síla a vliv s každým rokem slábnou. Ale to se brzy změní. Až konečně přijde rozkaz, který vrátí Rusku jeho právoplatné místo na světovém kolbišti, on i vojáci pod jeho velením budou připraveni splnit svou občanskou povinnost.

BÍLÝ DŮM

Sam Castilla seděl za velkým venkovským stolem z novomexické borovice, který mu sloužil jako pracovní, a snažil se prokousat více než desítkou tlustých legislativních zpráv a politických analýz označených *Naléhavé*. Personál Bílého domu k němu sice pouštěl jen ty nejdůležitější písemnosti, stále jich však bylo na jeho vkus až příliš. Naškrábal na jednu ze zpráv rychle několik poznámek a okamžitě přešel k další. Začínaly ho bolet oči, krk i ramena.

Koutek úst se mu zvedl do kyselého úsměvu. Byl to letitý problém prezidentské funkce. Když delegujete příliš pravomocí a odpovědnosti na ostatní, tisk vás posměšně označí za byrokrata nebo vás podřízení z přílišné horlivosti zatáhnou do nějakého trapného skandálu. Když budete chtít o všem rozhodovat sami, utopíte se v moři bezvýznamných papírů, které by lépe vyřídil nějaký nižší úředník – anebo budete ztrácet drahocenný čas určováním denního rozpisu tenisových kurtů Bílého domu jako chudák Jimmy Carter. Vtip je v tom, najít správnou rovnováhu. Její hranice se však bohužel neustále posouvala.

Ode dveří Oválné pracovny se ozvalo jemné zaklepání.

Castilla si sňal brýle na čtení s titanovou obrubou. Krátce si promnul unavené oči a pak vzlédl. „Dále.“

Ve dveřích stála jeho sekretářka. „Už je skoro šest, pane prezidente. Máte tady pana Kleina,“ ohlásila důrazně a ani se nesnažila zakrýt nesouhlasný výraz. „Zavedla jsem ho do vaší soukromé pracovny, jak jste si přál.“

Castilla se v duchu pousmál. Paní Pikeová, jeho trpělivá osobní asistentka, brala svou roli dračice střežící prezidentův program opravdu velice vážně. Netajila se názorem, že moc pracuje, málo cvičí a marní svůj vzácný čas s politickými vyžírkami, kteří jen využívají starého přátelství. Stejně jako ostatní lidé v Bílém domě totiž neměla tušení o existenci tajné skupiny Alfa. A jelikož nevěděla, co jiného si má o Fredu Kleinovi myslet, zařadila pobledlého šéfa špionáže k ostatním kumpánům okrádajícím prezidenta o čas.

„Děkuji, Estelle,“ odvětil vážně.

„První dáma vás očekává na večeři v rezidenci,“ připomněla mu přísně. „Přesně v sedm.“

Castilla s nenuceným úsměvem přikývl. „Nebojte. Můžete Cassie vyřídít, že přijdu, i kdyby se strhlo peklo nebo přišla velká voda.“

Estelle Pikeová pokrčila nos. „To ráda slyším, pane.“

Castilla počkal, až odejde. Jeho úsměv se rázem vytratil. Chvatně vstal od velkého stolu a přešel Oválnou pracovním k sousední kanceláři vybavené komfortním nábytkem a plnými knihovny. Stejně jako jeho „doupě“ v obytné části Bílého domu, i tato malá místnost dokonale odrážela jeho vkus. U krbu stál téměř plešatý muž střední postavy v pomačkaném modrém obleku a obdivoval jeden z několika obrazů s motivem Divokého západu visících na stěnách pracovny. V ruce svíral odřenou koženou aktovku.

Když Nathaniel Frederick Klein uslyšel otvírání dveří, musel ukončit své rozjímání nad Remingtonovým originálem zapůjčeným z Národní galerie. Zachycoval otrhanou a unavenou hlídku amerického jezdeckého, která z posledních sil brání vyschlou pouštní studnu a zoufale pálí z jednoranných karabin Springfield zpoza barikády ze svých mrtvých koní.

„Nepřipadá vám to povědomé?“ otázal se Castilla tiše. „Příliš mnoho nepřátel a pomoc nikde.“

„Snad,“ odpověděl šéf Alf. Pokrčil svými úzkými rameny. „Ale nikdo přece netvrdil, že pozice jediné světové supervelmoci bude snadná. A že nám všichni budou tleskat.“

Prezident se ušklíbl. „To je fakt. A je to lepší než druhá možnost. Já osobně budu radši slušná, i když neoblíbená dvoustakilová gorila než ubohá padesátakilová padavka, kterou všichni litují.“ Kývl hlavou k nejbližšímu křeslu potaženému černou kůží. „Posaďte se u nás, Frede. Jsme v dost překerní situaci a potřebuju i pomoc.“

Castilla počkal, až si Klein sedne, a pak sám toporně klesl do jednoho z čalouněných křesel na druhé straně nízkého konferenčního stolu. „Viděl jste seznam nemocných zpravodajských a politických analytiků?“ zeptal se.

Klein pochmurně přikývl. Více než deset špičkových expertů na vojenské, politické a ekonomické záležitosti Ruska a bývalého sovětského bloku se v posledních dvou týdnech nakazilo nějakou vážnou chorobou.

„Celý den dostávám průběžné zprávy o vývoji situace,“ pokračoval prezident temně. „Tři lidé už zemřeli. Ostatní leží na jednotkách intenzivní péče a jejich stav se rychle zhoršuje. Ale víte, co je nejhorší? Že nikdo v nemocnicích, v Centru pro kontrolu nemocí ani v Institutu infekčních

chorob nedokáže říct, co je to za nemoc, natož jak ji léčit. Lékaři už vyzkoušeli všechny možné kombinace léků – antibiotika, antivirotika, protijedy, chemoterapii i ozařování. K ničemu to nevedlo. S nákazou, která zabíjí naše lidi, nemáme vůbec žádné zkušenosti.“

„Hrůza,“ zamumlal Klein. Oči za skly jeho brýlí měly ustaraný výraz. „Ale tohle nejsou první případy té záhadné choroby, Same.“

Castilla zvedl obočí. „Cože?“

„V posledních zhruba osmačtyřiceti hodinách jsme zachytili zprávy o několika dalších lidech, kteří zemřeli na dosud neznámou chorobu, a jeden z nich měl úplně stejné příznaky,“ sdělil mu Klen tiše. „V Moskvě. Před více než dvěma měsíci. Na Západ nepronikly žádné podrobnosti, jelikož Kreml uvalil na věc přísné informační embargo.“

Prezidentova hranatá čelist se zatřásla. „Pokračujte.“

„Dva moji přední agenti Fiona Devinová a Jon Smith byli nezávisle na sobě osloveni ruskými lékaři, kteří se podíleli na léčbě obětí. Oba byli bohužel umlčeni dřív, než nám mohli předat kopie příslušných lékařských zpráv a další důkazy. První zemřel předevčírem v noci na moskevské ulici, údajně na infarkt. Druhého včera zavraždili v Praze.“

„Rusové?“

Klein se zamračil. „Možná.“ Otevřel aktovku a podal Castillovi černobílou kopii pasové fotky, kterou mu poslal Smith. Byl na ní muž s úzkou tváří a chladnými mrtvými očima. „Tenhle chlap velel komandu v Praze. Když jsem protáhl jeho obrázek počítačem, vyskočil minimálně v pěti zpravodajských a bezpečnostních databázích, obvykle s dovětkem ‚Hledaná osoba/Pozor, je ozbrojen‘.“

Prezident si přečetl jméno pod fotografií. „Georg Dietrich Liss? Němec?“ zeptal se překvapeně.

„Východní Němec,“ opravil ho šéf Alfy. „Jeho otec byl před pádem Berlínské zdi vysokým důstojníkem komunistického ministerstva pro státní bezpečnost, nechvalně známé Stasi. V současnosti si odpykává dlouhý trest za různé zločiny proti německému lidu.“

Castilla přikývl a poklepal na fotku, kterou držel v ruce. „A co pan syn?“

„I ten byl u tajných,“ odpověděl Klein. „Sloužil u pluku Felixe Dzeržinského, což byla jakási elitní ochranka východoněmecké vlády. A říká se, že byl členem tajné eskadry smrti, kterou režim používal k likvidaci politických odpůrců, a dokonce i kriticky píšících zahraničních novinářů.“

„Náhdera,“ utrousil prezident znechuceně.

Klein pokýval hlavou. „Liss byl darebák prvního řádu. Podle všeho se jedná o nebezpečného psychopata. Brzy po sjednocení Německa na něj Berlín vydal zatykač, ale podařilo se mu prchnout ze země dřív, než ho policie stačila zadržet.“

„Kdo ho platí posledních patnáct let?“ zeptal se Castilla.

„Máme za to, že naposledy pracoval pro takzvanou Brandtovu skupinu,“ řekl Klein. „To je tajná a nezávislá špionážní organizace se sídlem v Moskvě.“

„Zase Moskva.“ Prezident hodil fotku na konferenční stůl. „A kdo za tou Brandtovou skupinou stojí?“

„Máme jen kusé údaje,“ přiznal Klein. „O samotné organizaci ani o zdrojích jejího příjmu toho moc nevíme, ale žádní chudáci to rozhodně nejsou. V kuloárech se šušká, že agenti Brandtovy skupiny občas berou zakázky od ruské vlády, která jim zadává sledování a někdy i vraždění čečenských uprchlíků a dalších nepohodlných osob, na něž sama nemůže. Nic z toho se samozřejmě nedá dokázat.“

„Sakra,“ zavrčel Castilla.

„A to není všechno,“ dodal Klein. Se zasmušilým výrazem se předklonil v křesle. „Provádím diskrétní vyšetřování. Velice podobná choroba totiž postihuje přední odborníky na Rusko všech hlavních výzvědných služeb západního světa – britské MI6, německé BND, francouzské DGSE a dalších.“

„Oni se nás snaží oslepit,“ uvědomil si Castilla náhle. „Ta nemoc slouží jako zbraň. Někdo zřejmě doufá, že když zabije naše nejlepší analytiky, zabrání nám pochopit, co se v Rusku skutečně děje.“

„Je to možné, dokonce pravděpodobné,“ souhlasil Klein. Znovu otevřel aktovku a vytáhl z ní jediný list plný jmen a míst. „Začali jsme prověřovat zpravodajství v médiích a lékařské databáze a pátrat po případech s podobnými symptomy. Stálo to trochu úsilí, ale něco už jsme našli.“

Prezident si seznam vzal a mlčky si jej pročetl. Tiše přitom hvízdal. „Ukrajina. Gruzie. Arménie. Ázerbájdžán. Kazachstán. Všechny bývalé sovětské republiky hraničící s Ruskem.“

Klein znovu přikývl. „A všichni nemocní do jednoho patří k vojenské a politické elitě. Nahrazují je většinou ti méně schopní anebo lidé, kteří mají blíž k Rusku.“

„Ten Dudarev je ale hajzl,“ zaklel Castilla nahlas. Zachmuřil se. „Rusové už se snažili ovlivnit poslední prezidentské volby na Ukrajině – a

neuspěli. Tahle veřejná potupa asi někoho hodně ranila. Kreml možná znovu rozehrál stejnou hru, ale tentokrát v mnohem větším měřítku.“

„Může se to tak jevit,“ přitakal Klein pomalu.

Prezident se na svého starého přítele podíval a po široké tváři mu přelétl potměšilý úsměv. „Znamená to, že se nesmíme ukvapit, protože zatím ještě nejsou konkrétní důkazy?“

„Konečné rozhodnutí je na vás,“ podotkl Klein. Tiše si odkašlal. „Ale uznávám, že v danou chvíli máme celou řadu domněnek a velice málo konkrétních faktů. Za současné situace ve světě si nejsem jist, jak by byla nepodložená americká zmínka o špinavostech Rusů přijata.“

„Pravda,“ hlesl Castilla. Jeho široká ramena poklesla, jako by je tížilo ohromné břímě. „Ať už oprávněně nebo ne, jsme vnímáni jako ti, kdo v posledních letech až příliš často křičeli ‚hoří‘. Naši staří přátelé a spojenci z NATO nás proto podezírají z přehánění a při prvním náznaku konfliktu se od nás distancují. Díky vyřešení situace kolem Lazarova hnutí se nám sice podařilo získat část jejich důvěry zpět, ale pořád je to boj.“

Prezident se zamračil. „Jedna věc je jistá. Nikdo v Londýně, Paříži, Berlíně ani Varšavě nám nepoděkuje, že riskujeme nové kolo studené války.“ Jeho oči padly na starožitný glóbus uprostřed místnosti. „A vzhledem k tomu, že máme vojáky, lodě a letadla po všech čertech, na otevřený střet s Rusy nemáme dostatečnou sílu. Aspoň ne sami.“

Castilla chvíli mlčky seděl a zvažoval situaci. Pak rázně zavrtěl hlavou. „S minulostí bohužel nic nenaděláme. Což znamená, že budeme muset najít důkaz, kterým přesvědčíme spojence, aby nám v případě potřeby pomohli.“ Narovnal záda. „Klíčem ke všemu jsou zřejmě první případy té choroby v Moskvě.“

„Souhlasím,“ řekl Klein s chladným pohledem. „Někdo je rozhodnutý zlikvidovat každého, kdo se nám o tom pokusí říct.“

„Ještě jedna věc je jasná,“ pokračoval Castilla. „CIA to svěřit nemůžu, ta není v Moskvě schopna efektivní práce, natož v utajení.“ Ohrnul nos. „Poslední dobou se snažíme jednat s Rusy v rukavičkách a udržet je jako spojence ve válce proti terorismu a teď to máme. CIA věnovala čas a energii budování pracovních vztahů s ruskými bezpečnostními službami, místo aby získávala v Kremlu své vlastní tajné agenty. Kdybych teď požádal moskevskou pobočku CIA, ať zničehonic zařadí zpátečku, nejspíš jen všechno zpacká. A bude z toho taková diplomatická ostuda, že už nám nikdo neuvěří ani slovo.“

Zajiskřilo mu v očích. „Zbýváte vy a vaše organizace, Frede. Chci, aby Alfa zahájila vyšetřování. Ale musí být rychlé a nenápadné.“

Klein chápavě přikývl. „Mám už v Moskvě malou, ale skvělou skupinku.“ Usilovně se zamyslel, vytáhl z kapsy saka kapesník, sundal si brýle a začal je leštit. Pak si kovové obroučky znovu nasadil na oči a vzhledl. „A v rukávu mám ještě jednoho špičkového agenta. Je houževnatý, umí si poradit a v Rusku už působil. Navíc má lékařské vzdělání a vědeckou průpravu k tomu, aby se vyznal v informacích, které agenti odhalí.“

„Kdo to je?“ otázal se Castilla se zájmem.

„Podplukovník Jonathan Smith,“ odušil Klein tiše.

17. ÚNORA POLTAVA, UKRAJINA

Poltava se rozkládá na třech kopcích uprostřed rozlehlé a jinak jednotvárné ukrajinské stepi na půli cesty mezi průmyslovým Charkovem a hlavním městem Kyjevem. Její hlavní ulice a třídy vycházejí z centrálního kruhového náměstí. A v úplném středu tohoto otevřeného prostranství stojí železný sloup korunovaný zlatou orlicí a obklopený kanóny. Tento vysoký památník vztyčený v roce 1809 připomíná slavné vítězství cara Petra Velikého nad švédskými nájezdníky a jejich kozáckými spojenci, které sto let předtím zajistilo Rusku trvalou nadvládu nad touto oblastí.

Kruhový park lemuje neoklasicistní vládní budovy postavené v průběhu devatenáctého století. Okna v jejich horních patrech nabízejí výhled právě na dominantní sloup.

Leonid Achmetov, předseda poltavské parlamentní skupiny, stál u okna své kanceláře a díval se ven. Tělnatý bělovlasý politik a oligarcha zamračeně sledoval zlatou orlici, pak se odvrátil a s tichým zaklením zatáhl žaluzie.

„Vám se ten výhled nelíbí?“ zeptal se jízlivě jeho host, štíhlý muž s úzkou tváří v šedohnědém obleku. Seděl v křesle naproti zdobenému psacímu stolu.

Achmetov se zachmuřil. „Kdysi jsem se ho nemohl nabažit,“ zavrčel kysele. „Ale teď je ten sloup symbolem naší hanby a servility vůči prohnitému Západu.“

Oba muži mluvili rusky, tedy hlavním jazykem téměř poloviny Ukrajinců, z nichž většina žila v průmyslových oblastech na východě země. Dvoje poslední prezidentské volby rozdělily zemi na dva nesmiřitelné tábory: jeden byl autoritářský a podporoval obnovení svazků s Moskvou, druhý demokratičtější a orientovaný víc na Evropu a Západ. Achmetov a jeho přátelé patřili k místním vůdcům proruských sil. Ovládali větší část poltavského průmyslu a obchodu.

„Matka Rus své syny nikdy neopouští,“ pravil tiše muž s úzkou tváří. Jeho oči ztvrdly. „A stejně tak neodpouští těm, kteří ji zradili.“

Vyšší a statnější oligarcha zbrunátněl. „Já přece nejsem zrádce,“ zabručel. „Se svými lidmi jsem byl připraven postupovat proti Kyjevu, jenže pak váš prezident Dudarev uzavřel s novou vládou kompromis. Když nám Kreml takhle podtrhl koberec pod nohama, nemohli jsme dělat nic jiného než s režimem také uzavřít smír.“

Druhý muž pokrčil rameny. „Ten kompromis, který odsuzujete, byl jen drobným taktickým ústupkem. Usoudili jsme, že čas na otevřenou konfrontaci s Evropou ještě nenazrál.“

Achmetov přimhouřil oči. „A teď už ano?“

„Už brzy,“ odpověděl host klidně. „Velice brzy. A vy musíte splnit svou úlohu.“

„Co mám udělat?“

„Zprvė chceme, abyste svolal veřejnou demonstraci na Den obránců vlasti 23. února,“ pravil muž s úzkou tváří. „Musí to být masové shromáždění požadující odtržení od Kyjeva a bližší vztahy s Matkou Rusí...“

Oligarcha s rostoucím napětím poslouchal rozkazy z Kremlu, jež mu jeho host tlumočil.

O hodinu později posel z Moskvy opustil administrativní sídlo poltavské oblasti a klidným krokem zamířil k železnému sloupu. Od skupinky školáků obdivujících monument se odpojil vysoký muž s fotoaparátem na krku a přistoupil ke svému menšímu kolegovi ze Třináctého odboru ruské FSB.

„Tak jak?“ zeptal se.

„Náš přítel Achmetov souhlasí. Za šest dní tady u sloupu uspořádá shromáždění,“ oznámil mu muž s úzkou tváří.

„Kolik lidí přijde?“

„Nejmíň dvacet tisíc, možná i dvakrát víc. Záleží na tom, kolik jeho dělníků a jejich rodin poslechne příkaz.“

„Výborně,“ řekl ten s fotoaparátem a upřímně se usmál. „Nastavíme jim otevřenou náruč a vystrašenému světu ukážeme, jak daleko je Kyjev ochoten zajít, aby potlačil pokojnou demonstraci ruské menšiny na Ukrajině.“

„Máte všechny potřebné informace?“

Vyšší muž chladně přikývl a poklepal na digitální fotoaparát. „Snímky nutné pro podrobné naplánování jsou tady. Zbytek už je věcí propočtů.“

„Určitě?“ otázal se ten s úzkou tváří. „Ivanov bude trvat na stoprocentní jistotě a preciznosti. Chce, aby to vypadalo jako chladnokrevný masakr.“

Druhý muž se usmál. „Klid, Gennadiji Arkadijeviči. Nemějte obavy. Naši šéfové dostanou záminku, kterou potřebují. Dejte mi dostatek výbušnin – nejlíp RDX – a já ten železný sloup vystřelím klidně až na Měsíc.“

POBLÍŽ ORVIETA, ITÁLIE

Krásné starobylé město Orvieto leží na sopečné skále nad širokým údolím řeky Paglia zhruba v půli cesty mezi Římem a Florencií. Strmé útesy všude kolem sloužily celá tisíciletí jako přirozené opevnění.

Hluboko dole vycházela z dálnice menší cesta, která se vine na západ po úbočích nízkého horského hřebene naproti Orvietu. Na kopci stálo několik ultramoderních budov ze skla a oceli obehnaných vysokým plotem se spirálami ostnatého drátu.

Podle cedulí u hlavní brány šlo o sídlo Evropského střediska pro výzkum populace. Údajným účelem zařízení bylo studium historických pohybů a genetických proudů evropského obyvatelstva. Vědci ze zdejších laboratoří často jezdili po celém kontinentu i do Severní Ameriky a odebírali vzorky DNA různých společenských i etnických skupin, které pak sloužily jako podklad pro řadu výzkumných projektů.

V šedivém, vlhkém ránu projel branou černý mercedes a zaparkoval u velké budovy stojící stranou od ostatních. Z vozu vystoupili dva muži v beranicích a tmavých kabátech. Oba byli vysocí a urostlí. Ten modrooký se širokou slovanskou tvář zůstal stát u auta, zatímco druhý muž vykročil k zamčenému hlavnímu vchodu.

„Jméno?“ ozvala se z reproduktoru vedle pevných ocelových dveří výzva v italštině se silným přízvukem.

„Brandt,“ odpověděl zvučně příchozí. Pootočil se k průmyslovým kamerám snímajícím vchod a nastavil jim tvář, nejdřív čelem, poté z profilu.

Nastala krátká pauza, než se obrázky zachycené kamerami porovnají s fotografiemi v databázi bezpečnostního systému. Náhle interkom znovu ožil. „Můžete vstoupit, signor Brandt,“ pravil hlas. „Zadejte, prosím, své identifikační číslo.“

Urostlý muž natákal na klávesnici vedle dveří řadu deseti číslic a vzápětí uslyšel, jak se zámky jeden po druhém s cvakáním otvírají. Ocítl se v nablýskané a jasně ozářené chodbě, kde stáli dva sveřepí muži se samopaly a ostražitě ho sledovali. Jeden z nich zdvořile kývl k věšáku. „Můžete si tu odložit kabát, čepici i zbraň, signor.“

Host se chladně pousmál. Těšilo ho, že přísná bezpečnostní opatření, jež sám nařídil, platí i pro něj. Ve světle špatných zpráv z Prahy to bylo uklidňující zjištění. Shodil kabát z ramen, odepnul si pouzdro s pistolí Walther a obojí zavěsil na háček. Pak sňal z hlavy beranici, pod kterou se objevily velice světlé vlasy.

„Informovali jsme o vašem příjezdu pana Renkeho,“ sdělil mu jeden z ozbrojených strážců. „Čeká na vás v hlavní laboratoři.“

Erich Brandt, muž s krycím jménem Moskva Jedna, nevzrušeně přikývl. „Výborně.“

Hlavní laboratoř zaujímala téměř polovinu budovy. Řadu černých pracovních stolů zaplňovaly počítače, hranaté sekvencery a syntetizéry DNA, chromatografy, elektroporační zařízení a uzavřené zkumavky s činidly, enzymy a dalšími látkami. Jiné dveře vedly do izolačních komor sloužících ke kultivaci virových a bakteriologických materiálů. Nad přístroji se skláněli technici a vědci se sterilními plášti, rukavicemi, rouškami a ochrannými štíty z čírého plastu, kteří opatrně vykonávali pevně danou sérii kroků potřebných k výrobě každé jednotlivé varianty biologické zbraně s názvem Hydra.

Brandt se zastavil u dveří a se zájmem ten složitý postup sledoval, třebaže mu příliš nerozuměl. Wulf Renke se mu sice jeho podstatu několikrát pokoušel vysvětlit, Brandt se však pokaždé utopil v moři vědeckých termínů.

Vysoký blondýn pokrčil rameny. Co na tom záleželo? Uměl chladnokrevně zabíjet a Hydra byla zbraň jako každá jiná. Způsob její výroby a smrtícího účinku byl ve své podstatě krutě jednoduchý, i když obtížný na provedení.

Nejdřív bylo třeba získat vzorek DNA zamýšlené oběti – z vlasů, kousku kůže, hlenu nebo třeba jen z mastného otisku prstu. Následoval náročný proces třídění klíčových částí chromozomů obsahujících geny a hledání útržků genetických sekvencí, které jsou u každého člověka jedinečné. Poté se připravily jednotlivé řetězce cDNA – komplementární DNA – vytvářející přesné zrcadlové kopie vybraných genetických informací.

Další krok vyžadoval pozměnit poměrně malý jednovláknový DNA virus, který se u lidí vyskytuje. S pomocí různých chemických postupů bylo možné vyjmout všechno kromě genů spojených s ochranným proteinovým obalem a těch, které viru umožňovaly proniknout až do samotného jádra lidských buněk. Poté se přidaly dovedně zhotovené

řetězce cDNA získané z genomu oběti, upravený virus se svinul do kroužku a vytvořil plazmid schopný seberekplikace, tedy samostatného množení.

Takto vzniklé plazmidy bylo možno přidat do neškodného kmene bakterie *Escherichia coli*, jež se běžně nachází ve střevech člověka. Pak už jen zbývalo tyto modifikované kmeny vypěstovat a rozmnožit a unikátní varianta zbraně Hydra byla připravena na doručení k vybranému cíli.

V zásadě neviditelné bakterie bez chuti a zápachu mohly být snadno podány v jakémkoli jídle či pití. Jakmile je oběť pozřela, upravené bakterie se usadily ve vnitřnostech a začaly se rychle množit. Při růstu přitom odhazovaly geneticky pozměněné virové částice, které se pak rozšířily krví po celém těle.

Brandt věděl, že právě tyto virové částice jsou největším zabijákem, už ze své podstaty totiž uměly procházet stěnami lidských buněk. Jakmile pronikly dovnitř, každá částice vstříkla do buněčného jádra upravené řetězce cDNA. U žádného jiného člověka kromě vybraného objektu by to nemělo další následky. V těle zamýšlené oběti se však začal rozvíjet mnohem zhoubnější proces. Jakmile se jádro buňky začalo samo replikovat, zrcadlově zkopírované řetězce se automaticky připojily k předem určeným fragmentům chromozomální DNA a zastavily veškeré další množení. Celý složitý proces dělení a reprodukce buněk, pro život zcela zásadní, se rázem zastavil, jako když se do zipu zasekne kus látky.

Rostoucí počet nakažených buněk, které se přestávaly množit, se u oběti Hydry projevoval bolestmi, vysokými horečkami a vyrážkou. Selhávání buněk s nejrychlejší replikací – vlasových folikul a kostní dřeně – mělo za následek tělesné chřadnutí a chudokrevnost, tedy příznaky nemoci z ozáření. Nákaza nakonec zasáhla celé orgány a systémy a způsobila pomalou bolestivou smrt.

Hydra se nedala nijak léčit ani ji nebylo možno dostupnými prostředky odhalit. Lékaře, kteří se příčinu neznámé choroby zoufale snažili zjistit, by nikdy nenapadlo podívat se na naprosto běžnou, zdánlivě neškodnou a neinfekční bakterii ukrytou ve vnitřnostech každé z obětí.

Při té myšlence se Brandt spokojeně usmál. Hydra byla skutečně dokonalou vražednou zbraní. Renke a jeho tým v podstatě vyráběli mikroskopické verze přesně naváděných bomb a raket, jimiž se Američané tak rádi chlubili, až na to, že Hydra neměla nežádoucí vedlejší účinky.

Wulf Renke, mnohem menší a hubenější muž, se odvrátil od jednoho ze sekvencerů DNA a vykročil k Brandtovi. Sundal si rukavice, obličejový štít a pak i lékařskou roušku, čímž odhalil krátké bílé vlasy, pečlivě zastřižené

knír a krátkou špičatou bradku. Z dálky působil přátelsky, snad dokonce laskavě. Teprve zblízka člověk viděl v Renkeho tmavě hnědých očích bezcitnost a neochvějný fanatismus. Vědec dělil veškeré lidstvo na dvě velice rozdílné části: na ty, kteří sponzorovali jeho výzkum, a na ty, na nichž mohl testovat biologické a chemické hrůzy, které byly jeho silnou stránkou.

S mírným pousmáním natáhl ruku. „Erichu! Vítám vás! Přijel jste si osobně vyzvednout novou várku hraček?“ Kývl k chladiči naplněnému pečlivě označenými čirými zkumavkami a obloženému suchým ledem. Aby se snížilo riziko, že hostitelským bakteriím dojdou živiny a začnou odumírat, varianty Hydry byly do poslední chvíle uchovávány zmrazené. „Tady jsou, všechny hezky zabalené a připravené na cestu.“

„Přijel jsem vyzvednout varianty pro druhou fázi, Herr Professor,“ přitakal Brandt tiše a podal mu ruku. „Ale musíme probrat i jiné záležitosti. Privátní,“ dodal významně.

Renke povytáhl tenké bílé obočí. „Ale?“ Ohlédl se přes rameno po technikách a vědcích pracujících v laboratoři, pak se otočil a podíval se na svého hosta. „Tak to bude lepší u mě v kanceláři.“

Brandt ho následoval chodbou do nedaleké místnosti bez oken. Celou jednu stěnu zaujímaly police s knihami a dalšími odbornými písemnostmi. Blondýna nepřekvapilo, když vedle stolu s počítačem uviděl v rohu rozestlané úzké lůžko. Renke byl proslulý svým nezájmem o hmotné statky, které jiní lidé pokládali za tak důležité. Žil jen pro svůj výzkum.

Když se za nimi zavřely dveře, Renke se obrátil čelem ke svému mnohem vyššímu kolegovi. „Takže?“ zeptal se. „Co vás přivádí z Moskvy kromě vyzvednutí dalších variant Hydry?“

„Dvě věci,“ sdělil mu Brandt. „Zprv došlo k závažnému narušení bezpečnosti.“

Renkeho tvář zamrzla. „Kde?“

„V Praze, ale počátek byl v Moskvě,“ řekl blondýn bez obalu. Vložil mu, co se dozvěděl o úspěšném útoku na Petrenka a o druhém nezdařeném pokusu zabít toho amerického doktora podplukovníka Smithe. Zoufalé nouzové signály zbylých členů pražského komanda se k němu donesly předchozí noci krátce po příjezdu do Říma.

Renke napjatě poslouchal a postupně ohýbal koutky úst směrem dolů. Nakonec otráveně zavrtěl hlavou. „To byla od Lisse nedbalost. Neomluvitelný šlendrián.“

„Ano. Byl nepřipravený a moc si věřil.“ Brandtovy šedé oči byly studené jako led. „Kdyby ho nezabil ten Američan, musel bych ho sám zlikvidovat pro výstrahu Ilioneskovi a dalším.“

„Už jste toho Smithe našli?“

„Zatím ne,“ odsekl Brandt a pokrčil mohutnými rameny. „Ale zmeškal letadlo do Londýna a česká policie ho taky hledá. Pokud ho dopadne, moji informátoři v Praze mi dají echo.“

„Už je to skoro čtyřicet hodin,“ poznamenal vědec. „Smith už mohl překročit hranice. Může být skoro kdekoliv na světě!“

Brandt pochmurně přikývl. „Toho jsem si dobře vědom.“

Renke si zadumaně pohladil svou úhlednou bílou bradku. „Co o tom Američanovi víte?“ otázal se konečně. „Liss a jeho muži se dopustili strašných chyb, ale přece jen to byli profesionálové. Jak by se jich obyčejný doktor dokázal tak snadno zbavit?“

„To nevím,“ přiznal vyšší muž zdráhavě. „Ale Smith je očividně víc než jen pouhý lékař.“

„Myslíte agent jedné z vojenských rozvědek USA?“

Brandt pokrčil rameny. „Snad.“ Pak se zamračil. „Už ve chvíli, kdy mi Liss nahlásil Smithův kontakt s Petrenkem, jsem pověřil svoje lidi, aby se pohrabali v jeho minulosti, ve vojenských i lékařských záznamech. Ale jde to pomalu. Pokud opravdu dělá pro nějakou zpravodajskou službu, nechci riskovat, že se o našem zájmu dozví. To by mohlo předčasně prozradit naše záměry.“

„Jestli je to špion, vaše ostražitost možná přišla pozdě,“ pravil Renke chladně. „Američané už možná čmuchají kolem našich praktických zkoušek v Moskvě.“

Blondýn nic neodpověděl a snažil se držet nervy na uzdě. Kdyby vědci připomněl, že na provedení experimentů sám naléhal, ničemu by to neposloužilo.

„Informoval jste Alexeje Ivanova?“ zeptal se Renke po chvíli. „Třináctý odbor možná na Smithe vede spis. Naši přátelé v FSB by měli vědět, že je třeba zvýšit ostrahu v Moskvě a okolí.“

Brandt zavrtěl hlavou. „Zatím jsem Ivanovovi o tom Američanovi nic neřekl,“ hlesl. „Ví jen to, že Petrenko s Kirjanovem jsou mrtví.“

Vědec zvedl obočí. „Držíte Ivanova v nevědomosti? Je to rozumné, Erichu? Sám říkáte, že došlo k ohrožení bezpečnosti operace. To je víc než nějaká profesní revnivost.“

„Ale nejvíc je přání našeho patrona,“ připomněl mu Brandt chladně. „A jeho rozkaz zní jasně: máme po sobě uklidit vlastní nepořádek, a ne jako vyděšené kluci hned běžet do Kremlu. Myslím, že má tentokrát pravdu. Rusové se chovají jako slon v porcelánu. Jejich zásah by mohl situaci ještě zhoršit. Mám dostatek zdrojů, abych si s Američany poradil, pokud se v tom začnou vrtat.“

Renke našpulil rty. „Co ode mě tedy potřebujete?“

„Kompletní seznam lidí v Moskvě, kteří o prvních případech Hydry vědí a mohli by nás ohrozit. Smith si běhá po svobodě, a proto se nemůžeme spoléhat na to, že Petrenko a Kirjanov byli jediní, kdo nedrželi jazyk za zuby.“

Renke zvolna přikývl. „Můžu vám ho připravit.“

„Dobře. Pošlete mi ta jména co nejdřív.“ Brandt se strojeně usmál a přitom vycenil své dokonalé zuby. „Musíme myslet na všechno a vychytat tomu projektu mouchy.“

„To máte pravdu,“ souhlasil Renke a vzhlédl k vyššímu muži. „A ta druhá věc?“

Blondýn zaváhal. Pomalu se otočil a podezíravě se rozhlížel po zaplněných knihovnách a strohém nábytku. Poté se znovu zadíval na vědce. „Víte jistě, že tahle kancelář je čistá?“

„Můj bezpečnostní tým ji každý den prohlíží,“ odvětil Renke bohorovně. „Jsou mi naprosto oddaní, věřte mi. Můžete bez obav mluvit.“ Škrobeně se usmál. „Soudě podle vaší nervozity máte novinky o našem vedlejším podniku. O té ‚pojistce‘ proti zradě, na kterou naši ruští přátelé tak naléhali.“

Brandt přikývl. „Přesně tak.“ Navzdory vědcově ujištění mírně tlumil hlas. „Curych potvrdil první platbu na naše konta. Ale než Ivanov schválí druhý převod peněz, potřeboval bych mít v ruce ten speciální materiál, který jsme mu slíbili.“

Renke pokrčil rameny. „To není problém. Požadovanou variantu jsem dokončil už před několika týdny.“ Přešel místností a dotkl se knoflíku na jedné z polic. Nehlučně se sklopila a odhalila zabudovaný trezor s mrazničkou. Vědec zadal heslo, přitiskl pravý ukazovák ke snímači otisků na dvířkách sejfu a v příští chvíli je v závanu páry otevřel. Navlékl rukavici, sáhl dovnitř a vytáhl jedinou čirou ampulku. „Tady to je. Cestou si můžete vyzvednout nosič a suchý led.“

Brandt si v trezoru všiml přihrádky obsahující další lahvičky. Jeho šedé oči se přimhouřily.

Renke si toho všiml a pousmál se. „Ale no tak, Erichu. Známe se přece už léta. Za tu dobu byste měl vědět, že se vždycky jistím – bez ohledu na to, pro koho zrovna dělám.“

BERLÍN

Jon Smith dopil kávu a položil šálek na kulatý stůl zakrytý ubrusem. Ze zvyku po očku sledoval lidi sedící kolem něj v poklidné a vkusně zařízené jídelně hotelu Askanischer Hof. Jelikož do hotelu dorazil předchozího dne pozdě večer, byla to pro něj první opravdová příležitost si ostatní hosty prohlédnout zblízka! Většinu tvořili obchodní cestující se zasmušilou tváří, kteří roztržitě pojídali toasty, ovesné vločky či sladké loupáky a přitom si četli noviny nebo si dělali poznámky pro nadcházející jednání. U jednoho stolu seděly společně dva páry starších turistů, kteří využili snížených zimmních cen v hlavním městě Německa. Nikdo v elegantní místnosti nerozeznával ve Smithovi varovné zvony.

Takto uklidněn nechal na stolku pár eur spropitného, vstal a vykročil ke dveřím. Ze stěny za nablýskaným barem na něj shlížely černobílé fotografie slavných spisovatelů a herců, kteří v Askanischer Hofu během jeho dlouhé historie pobývali.

Ve vestibulu ho oslovil recepční. „Máte tady dopis, Herr Martin,“ zahlaholil zdvořile. „Před chvílí ho přinesl zvláštní kurýr.“

Smith převzal velkou zapečetěnou obálku a odnesl si ji do pokoje. Podle nálepky s adresou byla poslána z bruselského sídla Waldmann Investments s. r. o., jedné z řady falešných společností, které Alfa používala k tajnému doručování zásilek po celém světě. Při pohledu na razítko s časem tiše hvízdł. Zásilka sice odešla dlouho před úsvitem, ale někdo stejně musel hodně spěchat, aby ji dopravil do Berlína tak časně zrána.

Jon se posadil na pohodlnou modrou pohovku u okna, rozlomil pečeti a rozložil dokumenty z obálky na zdobeném konferenčním stolku z dvacátých let. Jedním z nich byl kanadský pas na jméno John Martin s jeho fotografií. Odřený, ušpiněný a ohmataný doklad obsahoval i rozmazaná vstupní i výstupní razítka, podle nichž v posledních několika letech navštívil řadu různých zemí Evropy – Německo, Francii, Itálii, Polsko, Bulharsko a Rumunsko. Paklík vizitek jej označoval za experta Burnettova institutu, soukromého centra pro politický výzkum se sídlem v kanadském Vancouveru. Na papíře se záhlavím PO PŘEČTENÍ ZNIČIT stál krátký životopis fiktivního Johna Martina.

Obálka obsahovala rovněž platné obchodní vízum do Ruska s potvrzením, že ho jistá privátní společnost pozvala do Moskvy na „konzultace o různých systémech zdravotnictví a sociálního zabezpečení“. Podle přiloženého itineráře měl do ruského hlavního města odletět ještě téhož dopoledne s Lufthansou.

Smith ještě chvíli seděl a hleděl na řadu padělaných cestovních dokladů, které měl před sebou. Moskva? Posílají ho do Moskvy? Pak vzal do ruky mobil.

Klein zvedl telefon už po prvním zazvonění. „Dobré jitro, Jone,“ pozdravil ho šéf Alf. „Předpokládám, že jste právě obdržel své nové osobní doklady.“

„Trefil jste se, šéfe,“ přitakal Smith stroze. „Nechtěl byste mi laskavě říct, co se k čertu děje?“

„Ale beze všeho,“ odušil Klein smrtelně vážným tónem. „Považujte to za instrukci před akcí. Ale ještě předtím vám musím zdůraznit, že rozkazy přišly z těch nejvyšších míst.“

Tedy od samotného prezidenta, uvědomil si Smith. Bezděčně vsedě narovnal záda. „Pokračujte.“

S rostoucím úžasem pak naslouchal Kleinovu výčtu mrtvých či umírajících špiónážních expertů, vojenských velitelů a politiků v USA, u západních spojenců a v menších státech kolem Ruska. „Panebože,“ vydechl, když jeho nadřízený domluvil. „Už se nedivím, že moje schůzka s Petrenkem zapůsobila jako píchnutí do sršního hnízda.“

„Ano,“ souhlasil Klein. „Vidíme to podobně.“

„A po mně chcete, abych prověřil první případy té choroby, o kterých mi Petrenko řekl,“ odhadl Smith.

„Správně. Potřebujeme pokud možno konkrétní informace o jejím původu, průběhu a způsobech přenosu,“ objasnil mu Klein. „A potřebujeme je rychle. Mám nepříjemné tušení, že se na nás něco valí.“

„Nechcete toho zrovna málo, Frede,“ hlesl Smith.

„Toho jsem si vědom. Ale nebudete v tom sám, podplukovníku,“ slíbil Klein. „Na místě vás čeká skupina kvalitních agentů.“

„Jak se s nimi spojím?“

„Máte rezervaci v hotelu Budapešť nedaleko Velkého divadla,“ sdělil mu šéf tajné organizace Alfa. „Ubytujte se a v sedm večer místního času přijďte do hotelového baru. Do půl osmé byl se k vám měl někdo přihlásit.“

„A jak ho poznám?“ otázal se Smith.

„Nepoznáte,“ odpověděl Klein tiše. „Bude to čistě jednostranná schůzka. Budete jen sedět a čekat. Dotyčná osoba vás osloví. Heslo je kurz.“

Jonovi vyschlo v ústech. „Jednostranná schůzka“ znamenala, že poletí do Ruska bez jmen, krycích identit a dokonce i bez popisu agentů Alfy, kteří tam působí. Klein nechtěl nic riskovat, i když Smith nevystupoval sám za sebe, ale jako John Martin. Pokud by ho na letišti zadržely ruské bezpečnostní orgány, nemohl by tím pádem vyrazit žádného jiného agenta. Za daných okolností mu tento postup připadal jako rozumné preventivní opatření, příliš ho to však neuklidňovalo.

„Jak pevná je moje krycí totožnost?“ zeptal se stroze.

„Celkem slušně,“ odvětil jeho představený. „Pokud se situace vyostří, mohla by při troše štěstí vydržet zhruba čtyřicet hodin.“

„Takže radši nedat hochům z Kremlu důvod, aby se ve falešném životopise pana Martina začali šťourat.“

„To by bylo nejlepší,“ souhlasil Klein klidně. „Ale můžu vás ujistit, že budeme sledovat vývoj, a pokud to bude v našich silách, pomůžeme vám.“

Smith pokýval hlavou. „Chápu.“

„Tak zlomte vaz, Jone,“ pravil Klein. „Ozvěte se z Moskvy. Co nejdřív.“

KYJEV, UKRAJINA

Kapitán americké armády Carlos Parilla napjatě naslouchal znepokojenému hlasu v telefonu a snažil se zachovat neutrální výraz. „Ano, ano, rozumím, Vitaliji,“ řekl, když volající domluvil. Okamžitě tu zprávu předám nadřízeným. Ano, máte naprostou pravdu, je to hrůza.“

Zavěsil a vydechl: „Ježíšikriste!“

Jeho šéf v úřadu amerického vojenského atašé, plukovník námořní pěchoty, vzlédl překvapeně od počítače. Akurátní Parilla byl mezi kyjevským personálem proslulý tím, že za žádných okolností neklel, a to ani ve velkém stresu. „Co se stalo, Carlosi?“

„To byl Vitalij Čecilo z ukrajinského ministerstva obrany,“ oznámil mu Parilla pochmurně. „Říkal, že generál Engler leží v nemocnici v Černigovu – na jednotce intenzivní péče. Vypadá to, že se nakazil stejnou nemocí, na kterou včera zemřel generál Marčuk.“

Plukovník vykulil oči. Brigádní generál Bernard Engler byl šéfem Zvláštní vojenské mise USA, tedy skupiny amerických důstojníků, která měla Ukrajině pomoci s modernizací a reformou branných sil. Znepokojen množícími se zprávami o neobvyklých manévrech ruské armády poblíž hranic odcestoval předchozího dne do Černigova s cílem přimět Marčukova liknavého nástupce generálporučíka Eduarda Tymošenka, aby podnikl příslušná preventivní opatření.

Plukovník zvedl telefon a naťukal číslo. „Spojte mě s velvyslancem. Ihned.“ Zakryl rukou mluvítka a podíval se přes místnost na Parillu. „Zavolejte přímo do nemocnice v Černigovu a ověřte generálův stav. Výsledek ohlašte službě ve Washingtonu. Budeme tady potřebovat náhradu, a to rychle.“

Parilla přikývl. Vojenská mise by byla se smrtelně nemocným velitelem téměř ochromena. Generál Engler se u ukrajinských státních orgánů i ozbrojených sil těšil značné úctě. Jeho podřízení, většinou nižší důstojníci, u svých protějšků hledících na hodnosti takové slovo zdaleka neměli. Vzhledem k možným problémům podél rusko-ukrajinské hranice bylo nesmírně důležité, aby Pentagon co nejdříve poslal na místo generálovu důstojnou náhradu.

Kapitán se zachmuřil a zkontroloval čas. Ve Washingtonu byla ještě noc. I při nejvyšším úsilí může ministerským úředníkům trvat několik dní, než se proberou všemi kandidáty a jmenují nástupce Bernarda Englera. I kdyby měl ten člověk stejnou hodnost a schopnosti, bude potřebovat možná i pár týdnů, než si osvojí všechny složité nuance vojenského i společenského života Ukrajiny. A dokud se nový velitel mise řádně neorientuje, koordinace americké a ukrajinské obranné politiky bude velice těžká.

BAGDÁD

Agentka CIA Randi Russellová seděla unaveně v čele velkého stolu hluboko uvnitř opevněné americké ambasády v zelené zóně iráckého hlavního města. Měla tak unavené oči, že by si je nejraději promnula. Satelitní videokonference s nejvyššími šaržemi však nebyla vhodnou příležitostí k odhalování vlastních slabostí. Na tvrdé židli vedle ní se hrbil Phil Andriessen, hlavní šéf bagdádské pobočky CIA. Oba seděli čelem k promítacímu plátnu, na němž se vyjímal obraz několika zasmušilých mužů v tmavých oblecích a škrobených košilích s pečlivě uvázanými kravatami u podobného stolu v jednací místnosti v sedmém podlaží centrály CIA Langley v americkém státě Virginie.

Zázrak moderní techniky, pomyslela si Randi jízlivě. Posíláme signál přes družice obíhající vysoko nad Zemí a s neskutečnou lehkostí stíráme tisíce kilometrů a hodiny rozdílu – a to všechno jen proto, abychom mohli vést další z nekonečných schůzí, které stejně nic nevyřeší.

Na virginské straně se Nicholas Kaye, ředitel ústředního zpravodajství, mírně předklonil v křesle. Byl to zavalitý šedesátník dvojitou bradou. Před desítkami let krátce sloužil u CIA, ale pak se uchýlil do klidnějších vod akademického světa a drahých konzultačních firem pracujících pro americkou vládu. Do čela organizace byl povolán jako v podstatě dočasná náhrada za Davida Hansona, svého přehnaně agresivního předchůdce opředeného skandály, ale bohužel mu chyběly rozhodovací schopnosti a často působil a mluvil těžkopádně. „Pokud tomu rozumím, bývalý příslušník iráckého Muchábarátu generál Husajn al-Dúrí, kterého jste zajali, stále odmítá spolupracovat.“

Andriessen unaveně přikývl. „Přesně tak, pane. Zatím statečně odolává našim výslechům.“

Slovo si vzal další z představitelů CIA, zástupce ředitele pro operace. „Myslím, že v současné chvíli nás víc zajímají spisy Osmé správy, které se u generála Al-Dúrího našly. Podle vašich prvních zpráv se zdálo, že by mohly obsahovat důležité informace o přísně tajném programu biologických zbraní, o kterém jsme dosud neměli tušení. Pořád to hodnotíte stejně?“

„Ano, pane,“ řekl Andriessen. Ukázal na Randi. „Tady slečna Russellová vám může sdělit bližší podrobnosti o tom, co všechno jsme zjistili. Jelikož Al-Dúrího dopadl její zvláštní oddíl, dostala za úkol prozkoumat informace, které jsme našli v jeho konspiračním bytě.“

Šéf bagdádské pobočky se naklonil a tiše ji varoval: „Teď opatrně, Randi, ať ty chlapy nenaštevš. Víš, že od nich potřebujeme povolení zajít daleko mimo náš rajon.“

Úsečně přikývla. „Neboj, Phile. Budu hodná holčička.“

Andriessen se na ni usmál. „Jasně, a Slunce obíhá kolem Měsíce.“ Zapnul jí mikrofon. „Tak prosím.“

„Podařilo se nám dešifrovat a přečíst skoro všechny soubory na harddisku jeho počítače,“ sdělila Randi vedoucím pracovníkům CIA, kteří ji sledovali a poslouchali na dálku mnoha tisíc kilometrů. „Běžné materiály o povstaleckých operacích už jsme samozřejmě poslali Třetímu sboru a iráckým zvláštním silám. Naši přátelé v uniformě nám byli konečně jednou vděční.“

To vyvolalo uznané přikyvování a potěšené úsměvy. Al-Dúrí nebyl jen jedním z vysoce postavených stoupenců Saddáma Husajna na útěku. Velel totiž obzvláště surové buňce sunnitských rebelů, která měla na svědomí několik desítek bombových útoků, vražd a atentátů. Seznam jmen, podplacených policistů, telefonních čísel a skladišť zbraní, které našli v jeho počítači, by měl americké armádě a jejím iráckým spojencům umožnit tuto teroristickou organizaci rozbít napadrt’.

„Soubory, o které jsme se zajímali především, se ukrývaly mnohem hlouběji,“ pokračovala Randi. „Navíc byly zašifrované dokonalejším systémem založeným na špičkových kódech KGB z konce osmdesátých let.“

„Které Sověti předali svým přátelům z Muchábarátu,“ poznamenal ředitel operací.

Přikývla. „Ano, pane.“

„A co jste v nich našli?“

„Zmínky o přísně tajném programu biologických zbraní,“ odvětila Randi jednoduše. „Zřejmě tak přísně tajném, že vznikl mimo běžné velitelské struktury baasistického režimu.“

„Jak moc mimo?“

„Skoro úplně,“ odušila Randi a s tichou sebejistotou odpálila svou další bombu. „Máme důvod se domnívat, že o tom výzkumu nevěděl ani samotný Saddám Husajn. Generál Al-Dúrí se postaral o to, aby veškeré

zprávy procházely výhradně jeho rukama... a také v nich zůstaly. K vyšším místům Muchábarátu se nikdy nedostaly.“

Ozvalo se překvapené hvízdání. Bývalý irácký diktátor byl zastáncem vlády jednoho muže a jako takový pevně třímal veškerou moc. Během své třicetileté vlády Saddám bez milosti vraždil všechny své odpůrce i ty, kdo by ho snad jednou mohli ohrozit. Pokud někdejší šéf Osmé správy tajil před svým vůdcem klíčové informace, zahrával si s ohněm.

„Měl ten biologický program sloužit k výrobě zbraní hromadného ničení?“ zeptal se jeden z vedoucích představitelů CIA.

Randi zavrtěla hlavou. „Nejspíš ne. Osmá správa měla vyvíjet zbraně k použití v menším měřítku, ale zabíjet měly samozřejmě také. Jejím hlavním úkolem bylo dodávat režimu nervové látky, biotoxiny a další jedy pro atentáty na odpůrce nejen tady v Iráku, ale na celém světě.“

„O čem se tu vlastně bavíme?“ otázal se tentýž muž. „O malé laboratoři s několika vědci? Nebo o něčem mnohem větším?“

Randi pokrčila rameny. „Já bych řekla, že tento program probíhal v menším rozsahu – aspoň pokud jde o logistiku a laboratorní prostory.“

„A co náklady?“

„Značné,“ řekla stroze. „Zdá se, že jde řádově o desítky milionů dolarů během jednoho až dvou let.“

Obočí kolem jednacího stolu ve Virginii se zvedla překvapením. I na režim, který překypoval černými penězi, to byla značná částka. „A odkud ty zdroje pocházejí?“ zeptal se pochmurně šéf operací. „Předpokládám, že byly odčerpány z neúspěšného programu OSN ‚Ropa za potraviny‘.“

„Ne,“ hlesla Randi. „Vypadá to, že peníze přišly z řady anonymních bankovních kont po celém světě. Zhruba milion dolarů skončil v kapse našeho přítele Al-Dúrího, ale zbytek šel zřejmě na vědecké vybavení, materiál a platy.“

Nicholas Kaye se zachmuřil. „To mě zas tolik neohromuje,“ zavrčel zavalitý šéf CIA nevrle. „No tak jsme odhalili další ilegální irácký projekt. Co na tom?“

Randi se sladce usmála. „Jenže tenhle tajný projekt výroby zbraní nejspíš nebyl placený Irákem.“

Nastala chvíle udiveného ticha.

„To nám vysvětlete,“ vyzval ji Kaye nakonec.

„Al-Dúrího poznámky jsou kusé a útržkovité,“ řekla Randi. „Ale jasně naznačují, že všichni zúčastnění vědci byli – a teď pozor – cizinci.“

„A kde jsou teď?“ zajímal se šéf CIA.

„Dávno pryč,“ sdělila mu Randi. „Podle několika zápisků si sbalili fidlátka a opustili Irák dřív, než naše vojska dorazila k Bagdádu. Pravděpodobně přes Sýrii.“

„Dovolte, abych si upřesnil váš názor na tuto věc, slečno Russellová,“ řekl opatrně ředitel operací. „Chcete naznačit, že někdo využíval Irák jako zástěrku pro vlastní ilegální program biologických zbraní?“

Randi přikývla. „Ano.“ Trpce se usmála. „Znáte snad lepší místo, kde schovat špinavou jehlu, než v kupce sena se spoustou jiných špinavých jehel, které vám nepatří?“

„Máte nějaké podezření?“

„Na základě informací, které jsme našli v Al-Dúrího počítači?“ Pokrčila rameny. „Bohužel ne. Pokud věděl, kdo mu vybudování laboratoře na výrobu biologických zbraní zaplatil, nikam si to nezapsal. Něco mi ale říká, že to nevěděl a ani o to moc nestál.“

„V tom případě se ale nemáme čeho chytit,“ posteskl si Kaye.

„To není tak úplně pravda, pane řediteli,“ odpověděla Randi se strojenou trpělivostí. Zavalitý šéf CIA proslul svým pesimismem a takřka automatickým odmítáním jakýchkoli návrhů, které přinášely jisté riziko nebo šly proti zažitým zvyklostem. Proto se mu všeobecně přezdívalo „Doktor Ne“.

„Pokračujte, slečno Russellová,“ pobídl ji ředitel operací a také se trochu pousmál. „Bůhvíproč si myslím, že máte v rukávu schované eso.“

Randi se téměř proti své vůli usmála na promítací plátno. „Eso to zrovna není. Spíš žolík – taková divoká karta.“ Pozvedla list papíru s obsahem jednoho ze souborů ukrytých na harddisku zabaveného počítače. „Po prvním setkání s vědcem, který ten tajný program řídil, si náš přítel Al-Dúrí zapsal do deníku poněkud záhadnou poznámku: ‚Ten člověk je spíš šakal než vznešený teutonský vlk, za kterého se tak hrdě prohlašuje. A stejně jako šakal se hltavě pase na mršinách, které po sobě zanechali jeho bývalí pánové.‘“

Kaye si nahlas odfrkl. „Co se dá z takových arabských básnických blábolů vyčíst?“ ušklíbl se.

„Žádné bláboly to nejsou,“ řekla Randi chladně. „Jde o slovní hříčku. Al-Dúrí si hrál se jménem toho zahraničního vědce. Byl to Němec. Německý odborník na biologické zbraně, jehož jméno připomíná vlka.“

Vyčkala.

„Kristepane!“ vyhrkl náhle jeden ze zástupců CIA. „Renke je přece mrtvý. Zemřel už před lety. Nejspíš brzy po svém zmizení z Berlína.“

„To tvrdí německá vláda. Ale jeho mrtvolu nikdo nikdy neviděl,“ připomněla Randi temně. „A vzhledem k tomu, co jsme se dozvěděli z těch počítačových souborů, bychom se měli hodně snažit zjistit pravdu.“

Kolem obou jednacích stolů, které zabíraly kamery, se rozhostilo souhlasné mumlání. Wulf Renke byl jedním z nejhledanějších zločinců studené války. Někdejší příslušník východoněmecké vědecké elity se proslavil skvělými výsledky, ale také touhou testovat své smrtící výtvary na lidech, obvykle politických odpůrcích či běžných zločincích. Brzy po pádu Berlínské zdi beze stopy zmizel dřív, než ho německá federální kriminální policie stačila zatknout.

Od té doby po něm západní zpravodajské služby pátraly a zachycovaly informace o Renkeho výskytu v konfliktních oblastech světa či ve službách různých pochybných režimů. Říkalo se, že pracoval pro Severní Koreu, Libyi, Srbsko, Al-Kajdu i další teroristické organizace. Žádná z těchto zvěstí se však nikdy nepotvrdila, a tak se stále víc států smiřovalo s tvrzením Berlína, že Renke je mrtvý, a tudíž už pro civilizovaný svět neznámá žádnou hrozbu.

Až doposud.

„Co navrhuje, slečno Russellová?“ zeptal se šéf CIA škrobeně.

„Abyste mě vyslali na lov,“ odpověděla Randi a pobaveně se usmála, až jí zasvítily zuby. „Půjdu lovit vlka.“

Kaye vzdychl. „A kde chcete s tím svým pátráním začít? V Sýrii? Hluboko v Hindúkuši? Nebo snad někde v Timbaktu?“

„Ne, pane řediteli,“ sdělila mu klidně. „Myslím, že je čas vzít; to hezky od začátku.“

MOSKVA

Navzdory mrazivému počasí byl Irský bar v prvním patře hotelu Budapešť plný. Kolem leštěného pultu z třešňového dřeva stáli lidé ve dvou řadách a mávali na uštvaneho barmana v bílém plášti, že chtějí další pivo, sklenku vína či whisky. Usměvavá servírka obcházela zbytek sálu s nápoji na podnose. Kolem menších stolků i v plyšových čalouněných kójích panovala živá konverzace, hojně prokládaná výbuchy bujarého smíchu, když někdo řekl obzvlášť podařený vtip.

Jon Smith se posadil do klidnějšího kouta a tiše popíjel z püllitru černé pivo Baltika. Uprostřed hlasitých a veselých úryvků ruštiny, angličtiny, francouzštiny a němčiny cítil podivné odcizení, jako by ostatní hosty poslouchal na vzdálenost tisíce kilometrů. Nasadil zdvořilý úsměv, ten výraz však působil poněkud nepatřičně, jako by se měl každou chvíli rozpadnout na tisíc kousků. Uvědomil si, že má nervy napjaté jako struny.

Po celou cestu z Berlína, při celní prohlídce na letišti Šeremetěvo 2, v taxíku do města, a dokonce i při registraci na hotelové recepci se duševně připravoval, že někdo podezíravě zvedne obočí nebo že mu rameno sevře těžká ruka strážce zákona. Nic takového se však nestalo. Pasovou kontrolou prošel zcela hladce a do pokoje v hotelu Budapešť byl pak uveden s nezúčastněnou zdvořilostí. Připadalo mu, že ve srovnání s jeho minulou návštěvou v Moskvě se po ulicích pohybuje víc milicionářů v uniformách, ale jinak nic nenasvědčovalo tomu, že by se v hlavním městě Ruské federace chystalo něco nekalého.

Smith si znovu ostražitě usrkl piva a pokradmu se podíval na své nové hodinky. Bylo už hodně po půl osmé, dokonce i po tři čtvrtě. Spojka z tajné skupiny Alfa měla zpoždění. Co když se něco stalo? Fred Klein byl přesvědčen, že i přes ostříží dohled ruských orgánů jeho moskevský oddíl stále funguje, ale co když se mýlil? Smith chvíli uvažoval, že odejde. Možná by se měl vytrazit a najít nějaké bezpečné místo, odkud by mohl zavolat do Washingtonu a ohlásit nezdařenou schůzku.

Zvedl oči od piva a znovu spatřil atraktivní ženu s vlnitými vlasy po ramena a jasnými očima, které měly v tlumeném barovém osvětlení spíš zelený než modrý odstín. Všiml si jí už dřív, jak držela vysokou sklenku se

sektem a čile se bavila s kroužkem rozesmátých obdivovatelů. Nyní však pomalu, ale jistě postupovala jeho směrem a cestou se zastavovala u jiných mužů, zdravila je úsměvem, krátkým polibkem na tvář či několika laskavými slovy. Měla na sobě nápadné tmavomodré šaty bez rukávů, které se vlnily podél ladných křivek její postavy. Přes ruku nesla elegantní kabát s kožíškem.

Nejspíš profesionálka, pomyslel si Smith nevzrušeně a úmyslně odvrátil oči dříve, než s ním stihla navázat zrakový kontakt. Nemělo smysl přitahovat nežádoucí pozornost. Ty nejlepší placené společnice se shlukovaly v barech a restauracích, kam chodilo nejvíc bohatých cizinců. Už předtím zaznamenal, jak několik velice pohledných mladých žen vyklouzlo z lokálu s břichatými manažery z Německa, Anglie či Ameriky, které si zřejmě odvedly do soukromí svých pokojů. Zdálo se, že Irský bar hotelu Budapešť je rejdištěm prvotřídních moskevských prostitutek.

„Vypadáte strašně opuštěně. A smutně,“ zavrňel příjemný hlas tichou ruštinou. „Mohu si přisednout?“

Smith zvedl oči. Štíhlá tmavovláška se na něj svůdně usmívala. Chvatně zavrtěl hlavou. „Ne, děkuji,“ odpověděl. „Já žádnou společnost nehledám. Právě jsem na odchodu.“

Kráska se k němu přesto s neutuchajícím úsměvem posadila. Zachytil slabý závan jejího parfému, čehosi jemného, svěžího a květinového. S hraným překvapením povytáhla obočí. „Opravdu? Tak brzy? To je škoda, noc je ještě mladá.“

Jon se mírně zamračil. „Podívejte, slečno,“ začal toporně. „Myslím, že došlo k omylu...“

„Ano, to je celkem možné,“ řekla tmavovlasá žena, jež náhle promluvila anglicky se slabým odstínem irského přízvuku. Její zelené oči zajiskřily pobavením. „Ale jestli je tady někdo na omylu, jste to vy, pane Martine. Pokud jde o mě, zdá se, že jste nabral poněkud špatný kurz.“

Kurz? Ve Smithovi hrklo. To je přece poznávací heslo! Dotyčná navíc znala jeho krycí jméno, aniž by jí ho řekl, což logicky znamenalo, že právě ona je vedoucí Kleinovy skupinky agentů v Moskvě, s nímž se tu měl setkat. Cítil, jak mu rudne tvář. „Sakra,“ ucedil rozpačitě. „A teď jsem v maléru.“

„To tedy jste,“ odušila tmavovláška tiše. Pak se nechala obměkčit a podala mu ruku. „Fiona Devinová jméno mé. Novinářka na volné noze. Náš společný přítel pan Klein mě požádal, abych vás tady uvítala.“

„Díky,“ odpověděl vděčně a odkašlal si. „Koukněte, slečno Devinová, moc se omlouvám za to nedorozumění, ale už jsem byl dost nervózní. Báł jsem se, že to tu začíná smrdět.“

Přikývla. „Taky jsem měla ten dojem.“ Pokrčila rameny. Omlouvám se za zpoždění, ale myslím, že to prospělo věci. Jsem tady jako doma a chtěla jsem mít jistotu, že se kolem vás nikdo nemotá. Většinu štamgastů celkem dobře znám a dokážu rozlišit podezřelé osoby.“

„Myslíte agenty nebo informátory FSB?“ použil zkratku ruské Federální bezpečnostní služby.

Fiona Devinová znovu přikývla. „Drsní hoši z Lubjanky zatím nejsou tak aktivní a všemocní, jako když si říkali KGB, ale přesto je jich všude dost.“

„A prezident Dudarev se ze všech sil snaží obnovit staré pořádky,“ poznamenal Smith.

„Bohužel máte pravdu,“ přitakala pochmurně. „Car Viktor se obklopil partou nebezpečných kamarádů. Rusové jim říkají *siloviki*, tedy muži síly. Stejně jako Dudarev jsou to bývalí agenti KGB, kteří touží po absolutní moci a neváhají po stalinsku zastrašit každého, kdo se jim bláhově připlete do cesty.“

„Přesně tak,“ řekl Smith mrzutě. Vzpomněl si na Karlův most a vraždu Valentina Petrenka. „Na část špinavé práce si navíc najímají žoldáky, jako je Brandtova skupina.“

„Všechno tomu nasvědčuje,“ odušila chladně. „Ale nezapomínejte, že Brandtova skupina pracuje pro toho, kdo nabídne nejvíc, nejen pro Kreml.“

„Ano?“

Její oči ztvrdly. „Dala jsem si práci a trochu jsem si tu skupinu proklepla. Musím uznat, že si s Dudarevem a jeho partou v ničem nezadají. Většinu tvoří bývalí členové Stasi v čele s tou kreaturou Erichem Brandtem, které doplňují zabijáci z rumunské Securitate a srbské tajné policie. Pokud dostanou dobře zapláceno, vezmou jakýkoli úkol.“

Sevřela rty do tenké linky. „Povídá se, že Brandtova skupina dělá ochranku největším drogovým bossům a mafiánům v Moskvě. Jedna banda parazitů střeží druhou. Díky stykům s Kremlem se nemusí bát policie bez ohledu na to, kolik nevinných lidí zavraždí mafiáni, které chrání.“

Smith uslyšel v jejím hlase hlubokou bolest a hněv. „Vy jste někoho z nich znala?“ odhadl.

„Manžela,“ odvětila Fiona prostě. „Víte, Sergej byl Rus. Jeden z podnikatelů-optimistů, kteří věřili, že se tahle země může přeměnit v

prosperující demokracii. Tvrdou prací si vybudoval vlastní podnik – a pak přišli ostří hoši a chtěli po něm podíl na zisku. Když odmítl, ti gauneři ho zastřelili na ulici jako psa.“

Odmlčela se. Víc o tom nechtěla mluvit, alespoň zatím.

Smith rozpoznal hranici, kterou by neměl překračovat, a chápavě pokýval hlavou. Aby zaplnil těžké ticho, zastavil kolemjdoucí číšnici a objednal Fioně sklenku sladkého šumivého vína z Moldavska, sobě další pivo a pak se k ní znovu otočil. Krátce zaváhal; nevěděl, jak má pokračovat. „Předpokládám, že vám Fred Klein sdělil, proč jsem tady, paní Devinová,“ řekl konečně, ale hned si uvědomil, jak to zní nabubřele, a zastyděl se.

„Pan Klein mě podrobně informoval,“ přitakala s klidem a milosrdně přešla jeho už druhý přešlap. „I já jsem narazila na zprávy o těch záhadných úmrtích. Předpředevčírem večer jsem se měla sejít s doktorem Nikolajem Kirjanovem, ale on cestou na schůzku zmizel. Mám podezření, že se mi snažil předat stejný druh informací, které váš přítel Petrenko přivezl do Prahy.“

„A Kirjanov se příštího rána ocitl v márnici,“ odhadl, když znovu získal půdu pod nohama.

Fiona se zamračila. „Právě že ne. Jeho tělo jsem ani neviděla. Toho chudáka už spálili.“

Smith zvedl obočí. „Tak rychle?“

Přikývla. „Jako příčinu smrti uvedli infarkt. Kremace byla zřejmě pohodlným způsobem, jak zajistit, že to nikdo nebude ověřovat.“

„A dál?“

„Pátrám, šťourám a všude možně se vyptávám,“ sdělila mu.

„To zní dost nebezpečně – za současných okolností,“ poznamenal.

Plné rty Fiony Devinové se zkrivily do trpkého úsměvu. Zdejší úřadům se to asi moc nelíbí,“ připustila. „Ale nezapomeňte, že kladení nepříjemných otázek je přesně to, co se od západní novinářky čeká. Uvědomují si, že Kirjanov mi mohl třeba jen naznačit, co se těm nešťastným lidem stalo. Kdybych zavěťřila šťavnatý příběh o podivných úmrtích a pak jen nečinně seděla, jejich podezření by ještě vzrostlo.“

„Zjistila jste něco?“ zeptal se Jon.

Znechuceně zavrtěla hlavou. „Vůbec nic. V chodbách Ústřední nemocnice jsem strávila tolik času, že cítím dezinfekci i ve spánku, ale nikam to nevedlo. Narazila jsem do pevné zdi obstrukcí a vytáček. Personál samozřejmě popírá, že by se tam objevily případy nějaké záhadné nemoci.“

„Jak jinak,“ pravil Smith suše. „A co nahlédnout do lékařských materiálů?“

„Přísně zakázáno,“ řekla Fiona Devinová rázně. „Ředitel nemocnice prohlásil všechny záznamy o pacientech za důvěrné. Obejít ho a získat všechna nezbytná svolení od ministerstva zdravotnictví by mohlo trvat týdny.“

„Nebo taky věčnost.“

Přikývla. „To je mnohem pravděpodobnější. Jedna věc je ale celkem jasná: doktoři a sestry v té nemocnici jsou pěkně nervózní. Kromě smradu karbolového mýdla z nich je cítit strach. Věřte mi, že nebudou mluvit s cizincem o tom, co se stalo, i kdybyste jim nabízeli cokoliv.“

Smith se nad tím zamyslel. Pokud nemocnice znamenala slepou uličku, bude muset prozkoumat jiné cesty. Z Petrenkových slov vyplývalo, že informační embargo z Kremlu přišlo až poté, co si menší epidemie vybrala své oběti. Lékaři z nemocnice se do té doby všemožně snažili stanovit u pacientů správnou diagnózu a vyléčit je. I když se o tom Petrenko přímo nezmnínil, Smith by se vsadil, že on a jeho kolegové předávali shromážděné údaje jiným odborníkům. Do chvíle, kdy Kreml přikryl situaci pokličkou. Jednou z prvních zásad boje proti neznámé chorobě je zapojit do řešení co nejvíc schopných mozků a laboratoří.

Smith znal některé lidi v předních ruských lékařských a vědeckých institucích – špičkové vědce, kteří by byli v případě záhadné nemoci požádáni o radu. Nepochybně dostali zákaz z vyšších míst, ale při troše štěstí by Smith snad mohl alespoň jednoho z nich přemluvit, aby mu umožnil nahlédnout do svých záznamů či výsledků laboratorních testů.

Fiona Devinová pomalu přikývla, když jí tu myšlenku nastínil. „Přiblížit se k nim by ale mohlo být riskantní,“ zdůraznila. „Vystupujete jako John Martin, neškodný a bezvýznamný politolog z Kanady. Ale ve styku s lidmi, kteří vás znají nebo o vás slyšeli, vám ta krycí identita nepomůže. Pokud jen jeden z nich zpanikaří a začne vykřikovat, že ho oslovil podplukovník Jonathan Smith, americký vojenský specialista na nebezpečné choroby, dolehne to nakonec až do Kremlu.“

„To je fakt,“ připustil Smith tiše. „Ale moc jiných možností nevidím.“ Odsunul netknuté druhé pivo stranou. „Viděla jste seznamy nakažených. Opravdu nemáme čas na nějaké složité vymýšlení. Musím přijít na to, jak navázat kontakt s ruskými experty, kteří pravděpodobně mají potřebné informace.“

„Tak nás alespoň nejdřív nechte ty osoby rychle prověřit. Já a moje skupina se tady vyznáme líp než vy. Možná se nám podaří vyloučit ty, kteří mají blízko k Dudarevovu režimu, nebo se ho příliš bojí, a proto nestojí za pokus.“

„Jak dlouho vám to potrvá?“ otázal se.

„Několik hodin. Až mi dáte jména a funkce těch, co vás zajímají,“ sdělila mu Fiona pevně.

Smith nedůvěřivě povytáhl obočí. „Tak málo?“

Usmála se na něj. „Já jsem opravdu dobrá, pane podplukovníku. A mám slušné zdroje ve vládních kruzích i mimo ně.“

Téměř proti své vůli se na ni také usmál. Její potlačovaný hněv a žal byl tentam a na povrch se znovu prodralo nezkrotné sebevědomí. Bylo to až nakažlivé. „A jak vás seženu?“

Fiona vytáhla z kabelky vizitku a na zadní stranu rychle naškrábala telefonní číslo. „Sem mi můžete bez obav volat ve dne v noci.“

Zastrčil si kartičku do kapsy košile.

„Já budu mezitím sama vyvíjet tlak na ruskou lékařskou byrokracii,“ slíbila. „Na zítřek ráno mám domluvený rozhovor převážně na tohle téma. S Konstantinem Malkovičem.“

Smith tiše hvízdal. „S tím finančníkem? Chlápkem, co vydělal miliardy díky spekulacím na komoditních a měnových trzích?“

Fiona přikývla. „Právě s ním.“

„Je to Američan, ne?“

„Naturalizovaný Američan,“ přitakala. „Podobně jako já, když už jsme u toho. Ale Malkovič je původem Srb a v posledních několika letech silně investuje do ruského průmyslu. Hodně peněz dává i na dobročinnost a snaží se přebudovat zdejší zastaralý systém zdravotnictví. A díky těm investicím a charitě má blízko novým vládcům Kremlu. I když Dudarev a další mocní touží po návratu starých pořádků, nejsou to úplní hlupáci a kolem člověka, který má tolik peněz na rozhazování, našlapují hezky tiše.“

„A vy chcete Malkoviče přesvědčit, aby se na tu záhadnou chorobu taky začal vyptávat?“ odhadl Smith.

„Samozřejmě,“ potvrdila Fiona. „Říká se o něm, že má horkou hlavu a umí si prosadit svou.“ V tyrkysových očích se jí šibalsky jiskřilo. „Nechtěla bych být v kůži prvního ruského úředníka, který by ho odmítl.“

POBLÍŽ RUSKO-UKRAJINSKÉ HRANICE

Čtyři zabavené autobusy plné ruských vojáků se ploužily vyježděnými kolejemi staré dřevařské cesty, jež se vinula do hloubi černého lesa. Převísle větve okolních stromů hlasitě škrábaly o boky i okna potemnělých vozidel.

Kapitán Andrej Judenič se krčil vedle šoféra a přidržoval se opěradla, aby udržel rovnováhu. Hleděl ven popraskaným špinavým čelním sklem a marně se snažil získat lepší představu o tom, kam to jeho tankovou posádku poslali. Byl celý nespůj. Ušklíbl se.

Jejich pouť z kasáren u Moskvy zatím trvala čtyřiaadvacet hodin a provázely ji nečekané zmatky. Podle původních rozkazů se vydali po železnici na jih k Voroněži, kde se měli shromáždit před nasazením v Čečensku. Když tam ovšem dorazili, přeložili je na jiný vlak, který zamířil zpátky na západ do Brjansku. Zde Judeniče s tankisty nacpali do těchto starých autobusů a poslali je po čerstvě rozrytých venkovských cestách někam do lesů.

Vtom se před nimi v chvějivé záři reflektorů zjevil voják v bílém maskování. Stál na hromadě sněhu vedle dřevařské cesty. Podle jasně rudé pásky na rukávu a svítícího obušku šlo o příslušníka zvláštní vojenské jednotky určené k ostraze a řízení dopravy.

Voják v bílém náhle mávl obuškem a rázně ukázal doprava. Autobusy uposlechly, jeden po druhém odbočily a rachotily ještě užší stezkou nově vysekanou v lese, alespoň podle čerstvých pařezů po obou stranách. Judenič se ještě víc zachmuřil a pevněji se chytil šoférova sedadla, zatímco autobus přeskakoval hluboké brázdy.

Po několika minutách vjeli na mýtinu a zastavili.

Kolem vozů se vyrojili další vojáci s červenými páskami a samopaly, kteří křičeli: „Všichni ven! Pohyb! Pohyb!“

Judenič vystoupil jako první. Lehce seskočil na zem zmrzlou na kámen a zasalutoval nejbližšímu důstojníkovi, rovněž kapitánovi. Tankisté vyklopýtali z autobusů za ním a chvatně se řadili podle povelů svých nadřízených.

„Vaše rozkazy?“ štěkl druhý muž.

Judenič mlčky vytáhl z náprsní kapsy polní bundy tlustý svazek papírů.

Druhý kapitán je rozložil a četl si je ve světle malé baterky, kterou mu přidržoval vojenský sluha. „Vidím, že patříte ke čtvrté strážní tankové divizi,“ řekl. Vrátil rozkazy a pak se zadíval do seznamu, který měl na podložce se sponou. „Správně. Vy a vaše skupina jste v ubikaci číslo patnáct, budova čtyři až osm.“

„V ubikaci číslo patnáct?“ zeptal se Judenič s neskrývaným překvapením.

„Tamtím lesem, kapitáne,“ sdělil mu druhý muž unaveně a kývl ke stromům za pasekou. „Ukážeme vám cestu.“

Judenič se poslušně podíval daným směrem a otevřel ústa údivem. Teď, když se trochu rozkoukal ve tmě, uvědomil si, že stojí na okraji ohromného vojenského tábora postaveného přímo mezi stromy. Nahoře byly natažené obří maskovací sítě pohlcující radarové i infračervené záření, a kam až oko dohlédlo, se táhly spirály ostnatého drátu, které zřejmě obepínaly celý tábor. Kolem oplocení hlídkovaly oddíly těžce ozbrojených stráží, podle uniforem příslušníků vojsk ministerstva vnitra, v doprovodu nervózně vrčících psů.

„Co se to tady k čertu děje?“ zeptal se tiše.

„To se vás dozvíte,“ odbyl ho kapitán s pokrčením ramen. Do té doby budete komunikovat jen v rámci vlastní velitelské struktury. Jasně?“

Judenič přikývl.

„Dobře,“ odušil druhý muž temně. „A hleďte, aby se vaši hoši někam nezatoulali. Toho, kdo opustí areál bez povolení, čeká kulka do zátylku a mělký hrob ve sněhu a zmrzlé hlíně. Žádné vojenské soudy. Žádná možnost odvolání. Žádné slitování. Rozumíte?“

Judenič znovu kývl. I když měl na sobě tlustou maskovací bundu, bezděčně se roztrásl.

MOSKVA

Erich Brandt vystoupil ze strmého jezdícího schodiště a vykročil do rozlehlé podzemní haly stanice metra Novokuzněcká. Kolem něj proudily zástupy unavených dělníků mířících domů ze směny. I v tuto pozdní noční hodinu v tunelech hlasitě rachotily vlaky, jež každé dvě nebo tři minuty přijížděly a zase mizely v závanech teplého vzduchu čpícího naftou. Moskevský systém podzemní dráhy byl nejlepší na světě a přepravoval

téměř devět milionů cestujících denně – více než londýnské a newyorské metro dohromady. A v kontrastu s bezútěšnými a přísně účelovými stanicemi na Západě představovala řada zastávek metra opravdové skvosty umění a architektury. Byly postaveny z mramoru a vyzdobeny sochami, reliéfy, mozaikami a ohromnými závěsnými lustry, jež měly demonstrovat rostoucí moc a kulturu dnes již mrtvého Sovětského svazu.

Brandt chvíli nehnutě stál a prohlížel si stěny lemované plastikami v barvě khaki. Zobrazovaly vojáky a různé vojevůdce od statného maršála Kutuzova, jenž bojoval s Napoleonem u Slavkova a Borodina, po reliéfy hrdinných sovětských námořníků z druhé světové války, kteří vyskakovali z lodí na břeh, aby se mohli zapojit do nemilosrdné bitvy o Stalingrad. Z mozaik na vysokém klenutém stropě se usmívali dělníci a rolníci žijící šťastný život sluhů komunistického státu.

Velký světlolasý muž mlaskl znechucením. Stanice Novokuzněcká byla postavena v roce 1943 na vrcholu nelítostného boje Sovětů proti nacistickému Německu. Její výzdoba oslavovala jisté vítězství nad Hitlerem a jeho fašistickými přísluhovači. Ne náhodou vybral Alexej Ivanov pro schůzku se svým východoněmeckým kolegou právě toto místo. Šéf Třináctého odboru sice proslul jemným uměním špionáže, zde však prokázal smysl pro poněkud drsný humor.

Po chvíli si Brandt všiml, že šedovlasý ruský rozvědčík klidně sedí na nedaleké mramorové lavičce, vykročil tedy k němu a přisedl si. Oba byli zhruba stejně vysokí.

„Herr Brandt,“ hlesl Ivanov.

„Mám pro vás ten speciální exemplář Hydry, který jste požadoval,“ oznámil mu Brandt.

„Ukažte.“

Blondýn otevřel aktovku a odhalil malé termosky o velikosti pivních plechovek. V silných kožených rukavicích odšrouboval kovový uzávěr a z nádoby se přitom vznesl obláček páry. Pak vyjmul drobnou lahvičku naplněnou čirou zmrzlou kapalinou a podal ji Rusovi.

Ivanov pozvedl ampulku ke světlu. „Vypadá tak nevinně, ale uvnitř číhá smrt. Úžasné,“ zamumlal. Pak pohlédl na svého společníka. „Ale jak můžu vědět, že v té trubičce není jen obyčejná voda z kohoutku?“

„Nemůžete. Uvidíte, až ji použijete proti vybranému cíli. Budete mi muset věřit.“

Šéf Třináctého odboru se ponuře usmál. „Já hned tak něčemu neuvěřím, Herr Brandt. Zvlášť když je v sázce přes milion eur ze státní kasy.“

Bývalý důstojník Stasi mu chladný úsměv oplatil. „To je pochopitelné, ale nedá se nic dělat. Žádal jste o prostředek, který vám zajistí spolupráci mého zaměstnavatele – nebo pomstu vůči němu, pokud by se vzpěchoval. My s Renkem jsme vám vyhověli. Jestli nám věříte nebo ne, je váš problém. Za daných okolností je naše cena podle mě rozumná.“

Ivanov zavrčel. „No dobře, své peníze dostanete. Dnes večer schválím převod druhé splátky do Švýcarska.“ Znovu pozvedl ampulku ke světlu a pak se přimhouřenýma očima zadíval na Brandta. „Co kdyby naši vědci s pomocí téhle věčičky okopírovali výrobní postup Hydry? Pak už bychom nepotřebovali ani vás, ani profesora Renkeho, ani vašeho šéfa.“

„Zkusit byste to asi mohli.“ Blondýn pokrčil mohutnými rameny. „Ale Renke mě ujistil, že se to nemůže povést. Vaši vědci by oživil jen pár útržků nepoužitelného genetického materiálu plovoucího v moři umírajících bakterií.“

Ředitel Třináctého odboru pomalu přikývl. „Škoda.“ Zasunul lahvičku zpátky do termosky a tu pak do kapsy kabátu.

Brandt mlčel.

„Ještě něco, Herr Brandt,“ řekl Ivanov náhle. „Chci vaše osobní ujištění, že celá akce je stále naprosto bezpečná. Vstupujeme do závěrečné fáze vojenských příprav, a proto je nezbytné stoprocentní utajení. Američané a jejich spojenci nesmí zjistit, co se chystá.“

„Kirjanov i Petrenko jsou po smrti,“ odpověděl Brandt, aniž by dal najevo obavy ze zmizení podplukovníka Jona Smithe. „Hydru nic dalšího neohrožuje,“ zalhal.

„Dobře.“ Ivanov se znovu usmál, avšak jeho tmavě hnědé oči byly zcela prosté srdečnosti či pobavení. „Následky za případný neúspěch si ponesete sám. Doufám, že to chápete.“

Brandt pevně přikývl, ale na čele mu začaly vyřázet kapičky potu. „Ano.“

„Pak vám přeji dobrou noc.“ Šedovlasý šéf Třináctého odboru se ztěžka zvedl. „Prozatím jsme domluvili.“

18. ÚNORA

Fiona Devinová vyšla v dlouhém a teplém kožíšku ze stanice metra Borovická a vznešeně našlapovala po zledovatělé dlažbě kolem dalších chodců, kteří kráčeli tmou do práce. Podle hodin bylo sice už ráno, město však stále svírala dlouhá zimní noc. Nad ulicí opodál se tyčil velký palác postavený na masivních kamenných základech. Bílou fasádu dekorovaly ozdobné ornamenty a střechu korunovala dokonalá rotunda. Moskevské ulice odsud zvolna klesaly k rudým hradbám a věžím Kremli.

Fiona se potutelně usmála. Nepřekvapovalo ji, že se Konstantin Malkovič usadil v jednom z nejkrásnějších a nejnápadnějších domů v hlavním městě Ruska. Milionář srbského původu byl proslulý zdůrazňováním vlastní důležitosti a také svou rozmařilostí. Takzvaný Paškovův palác si nechal koncem osmnáctého století postavit pohádkově bohatý ruský důstojník Petr Paškov, jenž toužil vlastnit největší soukromé sídlo v celé Moskvě s výhledem na Kreml. Po bolševické revoluci roku 1917 se budova stala součástí sousední Ruské státní knihovny, pokladnice zhruba čtyřiceti milionů vzácných svazků, časopisů a fotografií.

Krátce poté, co se Malkovič rozhodl učinit z Moskvy jedno z center svého globálního obchodního impéria, věnoval víc než dvacet milionů dolarů na obnovu chádnoucích ruských archivů. Jednou z podmínek bylo povolení zřídit si kancelář v nejvyšším patře Paškovova paláce. Protestům hrstky památkářů nepopřála nová vládnoucí elita sluchu.

Okolím se začaly rozléhat zvony z nedalekého chrámu Krista Spasitele, který nechal Stalin zničit, ale nedávno byl obnoven. Bylo chvíli po deváté. Její rozhovor s miliardárem měl začít za deset minut.

Fiona přidala do kroku a vyšla po širokých kamenných schodech do vstupní haly. Znuděný zřízenec si odškrtl její jméno ze seznamu a nasměroval ji na hlavní schodiště. Nahoře čekali dva zasmušilí strážci, kteří si důkladně prohlédli její doklady, fotoaparát i diktafon a pak jí pokynuli k detektorům zbraní a výbušnin.

Po kontrole si ji převzala dvojice mladších žen, jež ji chvatně protáhly velkým rušným sálem plným stolů, počítačů a zaměstnanců zapisujících data a vydávajících příkazy k nákupu i prodeji na burzách po celé Evropě.

Jedna z žen jí vzala kabát a zmizela. Druhá ji uvedla do poněkud menší, nádherně zařízené místnosti – soukromé kanceláře Konstantina Malkoviče.

Trojice vysokých oken v jedné stěně nabízela úchvatný výhled na kremelské zdi, vížky a zlaté kopule zalité jasným reflektorem. Ve výklencích kolem zbytku pracovny se vyjímaly staré a drahocenné originály pravoslavných ikon pečlivě nasvícené zářivkami zapuštěnými ve vysokém stropě s freskou. Podlahu zakrýval nádherný perský koberec. U oken stál Malkovičův elegantní psací stůl z osmnáctého století. Jedině počítač s plochým monitorem a několik útlých moderních telefonů nasvědčovaly tomu, že se píše jednadvacáté století.

Miliardář vstal, obešel stůl a podal jí ruku. „Vítám vás, paní Devinová!“ zahlaholil se širokým úsměvem, který odhalil řadu dokonale bílých zubů. „Jsem vaším velkým obdivovatelem. Ten poslední článek v *Economistu* o konkurenčních výhodách ruského systému rovné daně se vám obzvlášť povedl.“

„Jste příliš laskav, pane Malkoviči,“ řekla klidně, přijala nabízenou ruku a opětovala úsměv. Hostitelovu bodrost považovala za taktiku, kterou se snažil ostatní ovlivnit. „Já jsem přece napsala jen pár tisíc slov analýzy o jeho pravděpodobných dopadech. Ale slyšela jsem, že vy jste měl na zavedení nové daňové soustavy osobní podíl.“

Pokrčil rameny. „Tak bych to neřekl.“ V očích mu zajiskřilo. „No, možná jsem tu a tam utrousil slůvko. Ale nic výjimečného. Já jsem podnikatel a jako takový se v žádné zemi zásadně nepouštím hlouběji do politiky.“

Fiona nechala tu skromnou lež bez komentáře. Podle jejích informací ten chlap odolal nutkání plést se do politiky asi jako hladový lev dokáže klidně ležet vedle hezky tučné ovce.

Malkovič byl vyšší, než očekávala, a měl husté bílé vlasy, nahoře delší, ale na skráních a krku ostříhané. Vysedlé lícní kosti a bleděmodré oči vypovídaly o slovanském původu. Úsečný rytmus a poněkud ploché samohlásky jeho angličtiny odrážely léta strávená v Anglii a Americe, kde nejdříve studoval na Oxfordu a Harvardu a později se stal mimořádně úspěšným obchodníkem, investorem a spekulantem.

„Posaďte se u nás,“ vyzval ji a ukázal na jedno ze dvou vyšívaných křesel stojících šikmo naproti jeho stolu.

Když si Fiona vybrala, Malkovič nenuceně usedl do druhého křesla. „Nedáte si čaj?“ zeptal se. „Venku je pořád dost zima, alespoň to tak

vypadá. Dnes ráno jsem přišel velice brzy – už před několika hodinami. Světové finanční trhy bohužel nespí.“

„Děkuji, čaj bych neodmítla.“ V duchu se musela usmát jeho chabě maskovanému chvástání, jak hodně pracuje.

Téměř vzápětí přinesla další z Malkovičových sekretářek tác se stříbrným samovarem, dvěma vysokými sklenicemi a dvěma křišťálovými miskami: v jedné byly čerstvě nakrájené plátky citronu, v druhé džem na oslazení silného čaje. Žena jim nalila a pak zase tiše odešla.

„A teď k věci, paní Devinová,“ řekl hostitel přívětivě, když si oba několikrát opatrně usrkli vroucího čaje. „Moji lidé říkali, že vás zajímá, čeho bych chtěl v novém Rusku se svou společností dosáhnout.“

Fiona znovu přikývla. „To je pravda, pane Malkoviči.“ Vžila se do známé role novinářky, která hledá silný námět. Nebylo to příliš složité. Za posledních několik let si získala pověst talentované a ostré reportérky. Zaměřovala se na pozorování a vysvětlování často komplikovaného vztahu ruské politiky a ekonomiky. Její články se pravidelně objevovaly v předních časopisech a obchodních magazínech po celém světě. Rozhovor s největším a nejvlivnějším soukromým investorem do ruského průmyslu by proto byl logickou součástí její práce, i kdyby miliardáře nechtěla využít k získání utajovaných lékařských informací pro svého skutečného zaměstnavatele, tedy skupinu Alfa.

A Malkovič byl alespoň na první pohled ideálním adeptem na interview. Vždy šarmantní a uvolněně působící muž odpovídal na otázky ohledně svých plánů a obchodů ochotně a bez patrných vytáček. Obešel jen několik témat, u nichž si i ona uvědomovala, že jsou příliš osobní nebo by mohla prozradit důvěrné informace o magnátově majetku konkurentům.

Fiona však vycítila, že Malkovič se za všech okolností dokonale ovládá. Dobře vážil slova, aby vypadal dobře před ní i před čtenáři, jimž se rozhovor dostane do rukou. V duchu pokrčila rameny. Byla to velká hra, kde se novinář stále pohyboval na hraně, zvláště žurnalista na volné noze, za kterým nestály žádné významné noviny, magazín či televizní stanice. Položíte příliš ostrých otázek, a respondent se s vámi příště odmítne bavit. Položíte jich málo, a budete psát laciné články, které jako by vypadly z dílny druhořadé reklamní agentury.

Pomalou a obezřetně tedy posouvala konverzaci směrem k politice a nenápadně se zaměřovala na rostoucí autoritářství Dudarevovy vlády. „Jistě vnímáte, jaké riziko znamená autokracie pro investory, zvláště pak pro ty zahraniční,“ řekla Fiona nakonec. „Viděl jste přece, co se stalo majitelům

olejářského kartelu Jukos – někteří skončili ve vězení, jiní s hanbou přišli o veškerý majetek. Každý dolar nebo euro, které tady vynaložíte, vám může Kreml nějakým výnosem bez mrknutí sebrat. Pokud se zákony či předpisy přijímají a ruší podle libovůle několika vyvolených, dá se vůbec racionálně plánovat budoucnost?“

Malkovič mocně pokrčil rameny. „Podnikání s sebou vždycky nese rizika, paní Devinová,“ pravil bodře. „Věřte, že vím, o čem mluvím. Ale já jsem člověk, který uvažuje dlouhodobě a nehledí na drobné výkyvy. Rusko i přes všechny chyby zůstává zemí velkých příležitostí. Po pádu komunismu tady zavládl divoký kapitalismus, doslova zlatý věk nenasytých magnátů a oligarchů. Takže teď se kyvadlo vývoje celkem přirozeně zase zhouplo zpátky směrem k pevnějšímu státnímu dohledu nad životem a politikou. Nakonec se však ustálí někde uprostřed. A ti moudřejší z nás, kteří budou stát při Rusku i v těžkých časech, jednoho dne sklídí ohromnou úrodu.“

„Zdá se, že jste si tím naprosto jist,“ hlesla.

„To jsem,“ přitakal miliardář. „Nezapomeňte, že prezidenta Dudareva znám osobně. Není to žádný svatoušek, ale věřím, že je to muž, který chce dát své zemi tolik potřebný zákon a pořádek. Obnovit disciplínu a slušnost. Zlomit moc mafie a postarat se, aby ulice Moskvy i dalších měst byly opět bezpečné.“

Tázavě zvedl obočí. „Čekal bych, že právě vy budete chápat, jak je to důležité, paní Devinová. Předčasná smrt vašeho manžela byla velkou tragédií. Ve společnosti schopné ochránit životy a majetek svých občanů by k ní nedošlo – a takovou se noví vládci Ruska upřímně snaží vybudovat.“

Fiona na Malkoviče chvíli jen mlčky zírala. Nedala na sobě nic znát, ale v jejím nitru to vřelo. Vzpomínky na Sergejovu vraždu ji i po dvou letech bolely jako otevřená rána. Jak někdo může o tomto tématu mluvit s takovou lehkostí a navíc jím omlouvat Dudarevovu rostoucí tyranii?

„Sama jsem pomohla dostat manželovy vrahy před soud,“ řekla nakonec vyrovnaným tónem, který zakrýval její opravdové pocity. Dlouhé měsíce byla v patách lidem, kteří nařídili smrt jejího muže, a shromažďovala důkazy o jejich zločinech, byť tím riskovala vlastní život. Veřejný poprask, který svými články vyvolala, nakonec přece jen přinutil liknavé úřady k akci a hlavní viníci si nyní odpýkávali dlouhé tresty.

„To jistě,“ souhlasil Malkovič. „Vaši odvážnou křížovou výpravu proti mafii jsem sledoval s velkým obdivem. Ale musíte uznat, že byste to měla

snadnější, kdyby místní policie nebyla tak zkorumpovaná a měla větší disciplínu.“

Fiona se v duchu zamračila. Proč jí ten chlap najednou předhazuje manželovu vraždu? Nikdy neříkal nic jen tak do větru, tak proč se ji snaží za každou cenu vyvést z míry? Chce ji tím snad odradit od nepříjemných otázek o postupném návratu Ruska k policejnímu státu? Nebo by rád předešel dalším nepohodlným dotazům na své obchodní styky s Dudarevovým režimem?

Pokud ano, musela jednat rychle, než se magnát rozhodne rozhovor pod nějakou záminkou ukončit. „Jsou horší věci než úplatnost a neschopnost policie,“ sdělila mu. „Například ten čím dál silnější kult mlčení z oficiálních míst. Podle mě je to úplně zbytečné, a dokonce riskantní, zvlášť když jde o tak závažnou věc, jako je zdraví a bezpečnost.“

Zvedl obočí. „Já vám asi úplně nerozumím, paní Devinová. O jakém ‚kultu mlčení‘ to tu mluvíte?“

Fiona pokrčila rameny. „Jak jinak byste nazval pokus utajit informace o nové smrtelné chorobě nejen před ruským lidem, ale i před světovými zdravotnickými institucemi?“

„O nové chorobě?“ Malkovič se zaujatě předklonil. V očích měl náhle starostlivý výraz. „Pokračujte.“

Popsala mu tedy, co se Smithem zjistili, ale přitom zamlčela, že ví o vraždách lékařů Kirjanova a Petrenka i o tom, že se záhadná nemoc rozšířila za hranice Ruska. Pozorně ji vyslechl, a když domluvila, našpulil rty úlekem. „Máte důkazy, které by zprávy o té zvláštní chorobě nezvratně potvrdily?“

„Důkazy? To zatím ne. Žádný z dalších zúčastněných lékařů se mnou nebude mluvit a veškeré důležité záznamy jsou pod zámkem,“ zavržela Fiona hlavou. Znovu se zachmuřila. „Ale doufám, že chápete, jak je to nebezpečné. Ta informace se stejně dřív nebo později dostane ven. Pokud Kreml – nebo třeba jen nějaký úředník z ministerstva zdravotnictví – zatají ve snaze zabránit panice nebo mezinárodní ostudě počátek nové epidemie, mohlo by to mít katastrofální důsledky.“

Malkovič se ušklíbl. „To máte pravdu. Ekonomická i politická cena by byla enormní. Světové společenství a finanční trhy by jen tak neodpustily zemi přistíženou při pokusu ututlat epidemii, ze které by se mohl vyklubat nový AIDS – nebo ještě něco horšího.“

„Já měla na mysli spíš možnou cenu v lidských životech,“ řekla Fiona tiše.

Po miliardářových rtech přelétl chladný úsměv. „To je dojemné, paní Devinová. Skoro jsem se zastyděl.“ Podíval se na ni s jistým respektem. „Co po mně tedy chcete? Předpokládám, že všechny vaše předchozí otázky byly jen prostředkem, jak nakonec stočit rozhovor na tuto utajovanou chorobu.“

„To zase ne.“ Lehce se zarděla. „Ale doufám, že využijete svého vlivu na příslušných ministerstvech a pomůžete na tu záhadu vrhnout trochu světla.“

„Čekáte, že vám pomůžu k novinářské senzaci?“ zeptal se Malkovič suše. „Jen z čiré dobroty?“

Fiona se zatvářila stejně škodolibě jako miliardář. „Ví se o vás, že máte velké srdce, pane Malkoviči,“ řekla. „Ale i kdybyste neměl, jistě znáte cenu dobré reklamy.“

„I špatné,“ odtušil s ironickým pousmáním a pomalu zavrtěl svou velkou hlavou na znamení kapitulace. „No dobrá, paní Devinová, uvidíme, co se dá dělat. Pokud je to v mém nejlepším zájmu, zkusím vám otevřít pár dveří.“

„Děkuji.“ Zaklapla blok a vznešeně vstala. „To by od vás bylo moc hezké. Vaši lidé vědí, jak se se mnou spojit.“

„Nemusíte mi děkovat,“ řekl Malkovič a zdvořile vstal s ní. Na jeho tváři se objevil zasmušilý výraz. „Jestli je to všechno pravda, snad se nám ještě podaří tu strašnou a téměř neodpustitelnou chybu napravit.“

Jon Smith kráčet po pěšině parkem Patriarchovy rybníky. Pod botami mu tiše chroupal zmrzlý sníh, jinak tam panovalo téměř dokonalé ticho. Z okružní Sádové silnice doléhalo mezi zdejší stromy jen slabé hučení. Z dálky se ozýval smích a křik dětí, které stavěly sněhuláky a házely po sobě sněhové kuličky uprostřed zapadaných klouzaček a prolézaček. Mezi kmeny stromů a holými pokroucenými větvemi se rýsovaly podivné sochy postaviček z ruských bajek z devatenáctého století. Došel ke břehu velkého zamrzlého jezírka uprostřed prostranství a na chvíli se zastavil s rukama v kapsách, aby se alespoň trochu chránil před protivným mrazem. V létě byl tento odlehlý kout parku pro Moskvany oblíbeným místem pikniků plným rozesmátých lidí, slunce a zpěvu. Za tohoto šedivého zimního dne ukazoval svou chmurnější a bezútěšnější tvář.

„Víte, že se tady kdysi zjevil ďábel?“ hlesl mu za zády ženský hlas. Smith otočil hlavu.

Mezi dvěma opadanými lípami tam stála Fiona Devinová. Tváře měla zardělé mrazem a na tmavých vlasech jí seděla stylová beranice. Vykročila k němu.

„Dábel?“ zeptal se Smith. „Doslova, nebo obrazně?“

V jejích tyrkysových očích se zajiskřilo. „Jen jako. Aspoň doufám.“ Kývla k rybníčku. „Právě sem spisovatel Michail Bulgakov zasadil první scénu známého románu Mistr a Markétka. V ní přichází na toto místo sám Satan, který si pro své rejdy vybral stalinskou Moskvu.“

Smith se náhle zachvěl. Snad za to mohl chlad pronikající jeho černým vlněným kabátem. „Ideální místo pro schůzku,“ usmál se. „Zamrzlé, ponuré a prokleté. Dokonalá ruská trojka. Už chybí jen sánky a smečka vyjících vlků běžících po naší stopě.“

Fiona se zasmála. „Šibeniční humor, pane podplukovníku? Možná se sem hodíte líp, než si myslíte.“ Postavila se vedle Smithe na okraj zasněženého chodníku. Byla o hlavu menší než on. „Moji lidé prověřili seznam lékařů a vědců, který jste mi dal,“ řekla náhle tlumeným hlasem.

Smith tiše hvízdal. „A?“

„Jako nejvhodnější osoba se jeví doktorka Jelena Věděnská,“ sdělila mu.

Smith pomalu přikývl. S Věděnskou se stejně jako s Petrenkem potkával na různých lékařských konferencích. Mlhavě si vybavoval ne moc hezkou upjatou čtyřicátnici, která se však díky svým schopnostem a odhodlání vypracovala až na vrchol profese, kde jinak vládli muži. Věděnská nyní řídila oddělení cytologie, genetiky a molekulární biologie v Ústředním epidemiologickém ústavu. Jelikož šlo o jednu z předních vědeckých institucí pro studium infekčních chorob v Rusku, dalo se předpokládat, že se Věděnská podílela na snahách určit původ záhadné choroby, který je také zajímal.

„Proč si myslíte, že zrovna jí můžu důvěřovat?“ otázal se.

„Doktorka Věděnská je zastánkyní demokracie a politických reforem,“ vysvětlila mu polohlasem. „Projevila se tak už za studií, kdy Kremlu vládl Brežněv a další bolševici.“

Smith ji zpražil pohledem. „V tom případě na ni KGB a FSB budou vést spis tlustý jako moje ruka. Kreml si na podezřelé vědce dává pozor a ona bude první na seznamu.“

„Teoreticky,“ přitakala Fiona, vzápětí však pokrčila rameny. „Její složka ale už naštěstí neodráží realitu. Podle informací, které má FSB k

dispozici, je Jelena Vědecká dokonale spolehlivou a apolitickou služebnicí Státu.“

Smith povytáhl obočí. „Někdo vymazal její spis? Nechcete mi říct, jak se takový zázrak stane?“

„To je důvěrná věc, kterou byste z celkem zřejmých důvodů neměl vědět,“ řekla mu Fiona nevzrušeně.

S příkývnutím přijal její drobnou výtku. „No dobře. Mám jí zavolat do ústavu?“

„To rozhodně ne,“ odpověděla. „Je velice pravděpodobné, že veškeré telefonáty do moskevských nemocnic a výzkumných zařízení jsou odposlouchávány.“ Podala mu malý proužek papíru s desetimístným číslem napsaným pečlivou ženskou rukou. „Vědecká má naštěstí číslo, které není v seznamu.“

„Odpoledne jí zavolám,“ rozhodl Smith. „A zkusím ji pozvat na večeři do nějaké restaurace v bezpečné vzdálenosti od její laboratoře. Musí to vypadat jako čistě přátelský telefonát od kolegy.“

„To zní rozumně,“ souhlasila Fiona. „Ale zamluvte stůl pro tři.“

„Chcete přijít?“

„Ano.“ Koutky úst jí šibalsky zacukaly. „Pokud jste tedy tu nebohou paní doktorku nechtěl obloudit svým mužným šarmem.“

Smith se začervenal. „To mě nenapadlo.“

Usmála se ještě víc. „To je dobře.“

Na kraji úzké ulice o sto metrů dál parkovalo stříbrné BMW, na jehož předních místech seděli dva muži. Jeden z nich, Němec jménem Wegner, se předkláněl s digitálním fotoaparátem vybaveným silným objektivem a fotil přes kouřové čelní sklo. Druhý měl na klíně malý přenosný počítač, do něhož zadával řadu povelů. „Mám spojení,“ ohlásil po chvíli. Jmenoval se Černov a byl to někdejší agent KGB. „Až budete hotov, můžu obrázky okamžitě odeslat.“

„Dobře,“ zabručel jeho společník. Rychle nacvakal další sadu snímků a pak sklopil aparát. „To snad bude stačit.“

„Máte tušení, co je ten chlap zač?“

Fotograf pokrčil rameny. „Ne, to ať si zjistí někdo jiný. My se budeme držet rozkazů, to znamená sledovat tu Devinovou a hlásit veškeré její styky.“

Černov kysele přikývl. „Já vím, já vím. Ale tohle už začíná smrdět. Ráno v metru jsem myslel, že už jsem ji nadobro ztratil. Musel jsem jet jako

šílenec, abych zase zachytil její stopu.“ Zachmuřil se. „Nelíbí se mi to. Kladla příliš mnoho otázek. Měl bychom ji zneškodnit.“

„Zabít novinářku? Američanku?“ ucedil muž s fotoaparátem chladně. „To si musí rozhodnout Herr Brandt – až přijde čas.“

Ve stínu nedalekého vchodu postával vysoký robustní muž a pomalu se pohupoval. Pevně se objal, jako by chtěl ze svého omšelého kabátu načerpat víc tepla. Kalhoty měl vybledlé a záplatované. Na první pohled vypadal jako jeden z mnoha chudých důchodců, kteří se potulovali po moskevských ulicích v alkoholovém omámení. Pod huňatým stříbřitým obočím se však skrýval jasný a pronikavý pohled. Mohutný muž se zamračil a vtiskl si do paměti registrační značku BMW. Situace se přiosťruje, pomyslel si pochmurně.

Smrákající se oblohou nad zdobenými věžemi mrakodrapu Kotelníčeskaja se valila hustá mračna. Ve vzduchu poletovaly sněhové vločky, které jemně klouzaly po oknech střešních kanceláří Brandtovy skupiny. Erich Brandt stál u okna a shlížel přes jemné sněžení na rušné ulice města hluboko dole.

Na mohutné šíji i v silných ramenou cítil rostoucí napětí. Chvilé nucené nečinnosti, kdy musel čekat na hlášení svých podřízených či rozkazy šéfů, neměl nikdy rád. Část jeho osobnosti toužila po uvolnění fyzické i emocionální energie, jako by pro něj násilí bylo drogou. Léta pronásledování nepřátel ve službách východoněmecké Stasi a později pro vlastní potěšení i zisk ho však naučila, jak tyto zvířecí pudy ovládat.

Když od otevřených dveří zaznělo zaklepání, prudce se otočil. „Co je?“ vyšťekl.

Jeden z podřízených, rovněž bývalý příslušník Stasi, vstoupil s deskami v rukou. Byl štíhlý, měl ostře řezané rysy a tvářil se znepokojeně. „Myslím, že došlo k dalšímu narušení bezpečnosti,“ hlásil škrobeně. „Bohužel k vážnému.“

Brandt se lehce zamračil. Gerhard Lange neměl ve zvyku ztrácet hlavu. „Co se stalo?“

„Tohle poslal oddíl, který sleduje tu americkou novinářku,“ sdělil mu Lange, otevřel desky a rozložil na stole sadu černobílých fotografií. Byla na nich dotyčná Američanka ve vzrušené debatě s jakýmsi tmavovlasým mužem. „Ty fotky vznikly zhruba před dvěma hodinami u Patriarchových rybníků. Zřejmě šlo o tajnou schůzku.“

„No a?“

„Podívejte se sám.“ Lange posunul po stole další papír. „To přišlo faxem od jednoho z našich informátorů.“

Byl to výpis ze služebních záznamů americké armády na jméno podplukovník MUDr. Jonathan Smith doplněný o poněkud rozostřenou fotografií.

Brandt se na snímek pozorně zahleděl a mlčky jej porovnal s obrázky, které pořídila jeho sledovací skupina. Zakabonil se. Nemohlo být pochyb. Šlo o stejného muže. Smith je v Moskvě – a setkal se s nezávislou novinářkou, jejíž neustálé otázky je znepokojovaly.

Světlovlasý muž se zlehka zachvěl. Navzdory ujištění, které dal Alexeji Ivanovovi, se bezpečnost operace dál povážlivě drolila.

Zvedl oči od těch zpropadených fotek. „Kde ten Smith je?“

Lange unaveně zavrtěl hlavou. „To je první problém. Nevíme. Prověřili jsme seznamy cestujících ze všech letišť i nádraží v moskevské oblasti. Jeho jméno na žádném z nich nefiguruje.“

Brandt se posadil za stůl. „Takže Smith sem přijel pod falešnou identitou,“ zapřemítal. „A používá tak kvalitní padělané doklady, že oklamaly ruskou cizineckou policii.“

„Všechno tomu nasvědčuje,“ souhlasil Lange. „Takže je to špion pracující pro CIA nebo pro nějakou jinou zpravodajskou organizaci USA.“

Blondýn pochmurně přikývl. „Vypadá to tak.“

„Snad by nám pomohla FSB,“ nadhodil Lange. „Pokud se dostaneme k pasovým registracím ministerstva vnitra za posledních několik dní, můžeme je protáhnout počítačem a porovnat Smithovu fotku s...“

„A darovat našim ruským přátelům záminku, aby převzali řízení operace Hydra?“ Brandt zavrtěl hlavou. „Ne, Gerharde. Vyřídíme to sami. Nechci do toho zatahovat FSB, a už vůbec ne Ivanovův Třináctý odbor. Aspoň zatím. Rozumíme si?“

Lange zdráhavě přikývl. „Jistě.“

„Dobře.“ Brandt si znovu prohlédl snímky pořízené jeho oddílem. Poklepal na fotografii zachycující oba Američany zabrané do rozhovoru. „Klíčem ke Smithovi je ta novinářka. Jednou ji kontaktoval. Skoro jistě to udělá znovu. Kde se ta Devinová teď nachází?“

Druhý muž sklíčeně pokrčil rameny. „A to je problém číslo dvě. Utekla nám.“

Brandt se na něj zadíval. „Utekla? Jak je to možné?“

„Po setkání se Smithem protáhla Wegnera a Černova půlkou Moskvy,“ sdělil mu Lange. „Nejdřív několikrát přestoupila na různé linky metra a nakonec se ztratila v jedné obchodní pasáži. Ti dva si myslí, že si možná vzala jiný klobouk nebo kabát a se změněným vzhledem pak zmizela v davu.“

Brandt zkoprněle pokýval hlavou. V tak velkém městě se najde řada způsobů, jak setrást pronásledovatele – pokud člověk ví, že ho někdo sleduje, a má zkušenosti.

„Vrátili se k ní domů, ale bohužel se po ní slehla zem,“ dodal Lange opatrně.

„Nejspíš ví, co dělá,“ zabručel Brandt. Zamračil se. „Před dvěma lety se jí podařilo pláchnout několika oddílům mafie. Ta ženská je možná amatérka, ale rozhodně nebude hloupá. Zřejmě si všimla, že ji Wegner a Černov sledují, a teď je zalezlá někde v hotelu nebo u přátel.“

Lange vzdychl. „V tom případě už nemáme žádný způsob, jak Smithe sami vypátrat. Chtě nechtě budeme muset požádat o pomoc Třináctý odbor.“

„Snad to nebude tak horké.“ Brandt usilovně uvažoval. „Jistá možnost existuje.“

Druhý muž se zatvářil zmateně.

„Smith tady není bezdůvodně,“ připomněl mu Brandt. „A my ten důvod přece známe.“

Lange zvolna přikývl. „Snaží se zjistit, co mu Petrenko chtěl v Praze říct. V horším případě hledá důkazy toho, co už mu Petrenko řekl.“

„Přesně tak.“ Brandt vycenil zuby. „Povězte, Gerharde, jak byste ulovil divoké zvíře, konkrétně nebezpečnou šelmu?“

Jeho podřízený nic neřekl.

„Zásadní je voda,“ vysvětlil mu Brandt. „Všechna zvířata musí pít. Takže najdete napajedlo a počkáte s připravenou puškou, až k vám šelma přijde.“

Odsunul stranou fotografie i Smithovy služební záznamy a ve spisech úhledně složených na stole hledal papír s poslední zprávou od Wulfa Renkeho. Vědec mu poslal seznam, o který ho při posledním setkání požádal – jména dalších moskevských lékařů a vědců, kteří věděli o prvních případech Hydry a mohli by být nebezpeční.

S chladným úsměvem podal Renkeho soupis Langemu. „Někde tady je napajedlo toho Američana. Zaměřte se hlavně na ty, kdo se zúčastnili mezinárodních konferencí, kde by se mohli setkat s podplukovníkem Smithem. Dřív nebo později bude muset jednoho z nich oslovit. A až se tak stane, vyrazíme k prameni a tam si na něj počítáme.“

Restaurace Karetní dvůr ležící na hranici Nového Arbatu a Tverské ulice sídlila v hezké starší budově, která jakýmsi zázrakem odolala betonové šedi okolní sovětské výstavby. Nedaleko odsud, hned za širokým Sadovým okruhem, se nacházela moskevská zoologická zahrada a další ze Stalinových mamutích „Sedmi sester“, bytový věžák Kudrinská. Za teplých letních večerů seděli hosté venku na zastřešeném dvoře, pojídali saláty a popíjeli víno, vodku či pivo. Za chladnějšího počasí si vychutnávali

kořeněné ázerbájdžánské speciality, které se podávaly v útulných saloncích vyzdobených převislými rostlinami.

Smith sedící v rohu hlavního sálu uviděl vstoupit Fionu Devinovou. Chvilí stála, smetala si sníh z kabátu a přitom vznesně otáčela hlavou na obě strany. Zjevně ho hledala. Když s úlevou vstal, ležérně na něj kývla a svižným krokem prošla zakouřenou restaurací plnou lidí.

„Že bychom se konečně dočkali?“ řekla Jelena Věděnská klidně při pohledu na blížící se atraktivní ženu s tmavými očima bez výrazu. Zamáčkla cigaretu v popelníku a vstala přesně ve chvíli, kdy k nim Fiona došla.

Ruská vědkyně byla stále tak ošklivá, jako když ji Smith viděl naposledy. Úzká vráscitá tvář, bledá pleť a ocelově šedé vlasy stažené do přísného drdolu jí přidávaly nejméně deset let věku. Tuctová sukně a blůza byly sice možná pohodlné, ale staromódní. Věděnská však vynikala pronikavým intelektem a zde v jejím domovském městě u ní Smith nepozoroval takovou zdrženlivost jako při posledním setkání na konferenci o molekulární biologii v Madridu.

„Paní Devinová, tohle je doktorka Jelena Borisovna Věděnská,“ učinil Smith zadost formální povinnosti.

Obě ženy na sebe chladně, ale zdvořile kývly a pak se posadily ke stolu naproti sobě. Smith si po krátkém zaváhání vybral místo vedle Věděnské. Bez námitek se posunula doprostřed lavice, aby se k ní vešel.

„Omlouvám se za zdržení, Jone,“ hlesla Fiona. „Narazila jsem na pár... komplikací. Cestou se na mě pověsili dva nevitání hosté, nejspíš podomní prodejci, kterým jsem se chtěla vyhnout.“

Smith zvedl obočí. Ve smluvené tajné řeči termín „podomní prodejci“ znamenal, že se agent stal obětí nepřátelského sledování. „Ti hoši nenabízeli nic, co by vás zaujalo?“ otázal se pečlivě volenými slovy, aby nevyplašil vedle sedící ruskou lékařku.

„Myslím, že ne,“ odpověděla Fiona. V hlase jí zazníval jen nepatrný náznak nejistoty. „Třeba to byla jen běžná návštěva. Po Moskvě se dnes potuluje spousta vlezlých obchodníků.“

Smith kývl na znamení, že rozumí. Jak si Dudarev a jeho kamarádi upevňovali moc nad Ruskem, novináři, obzvláště ti zahraniční, se stále víc dostávali do hledáčku policie a FSB, jejichž sledování bylo někdy až příliš okaté. Pro úřady to byl způsob, jak média zastrašit, aniž by musely zavádět další oficiální zákazy, které by vyvolaly zbytečné protesty ve světě.

Když ke stolu dorazili dva mladí usměvaví číšníci s podnosy plnými talířů a misek s jídlem, všichni zmlkli. Obsluha nacvičenými pohyby rozložila pokrmy na stole a odešla. Třetí, o něco starší číšník vzápětí přinesl pití: láhev Moskevské vodky a slazený jablečný mošt.

„Abychom ušetřili čas, objednali jsme bez vás,“ objasnila Fioně doktorka Věděnská a tázavě povytáhla obočí. „Doufám, že vám to nevadí.“

„Ale kdepak,“ odpověděla Fiona s úsměvem. „Nevím, jak vy, ale já mám hlad jak vlk.“

Z přehlídky jídel na stole se linuly lákavé vůně. Všichni tři si začali lačně nabírat ze široké škály ázerbájdžánských specialit. Na některých talířích ležely kouřící plátky *sacivi*, kuřecích prsíček naložených ve smetanové česnekové omáčce. Na jiných se vršily sladké papriky plněné mletým skopovým s mátou, fenyklem a skořicí. Byly tam také misky s *dovgrou*, hustou polévkou s jogurtem, rýží a špenátem. Zatímco tyto předkrmy dojídali, číšníci přinesli další dobrotu, většinou různé šašliky, tedy jehlice se skopovým, hovězím a kuřecím nasáklým v cibuli, octu a šťávě z granátových jablek grilované nad žhavými uhlíky a podávané s tenkými plátky nekvašeného chleba *lavaš*.

Když se trochu nasytili, Jelena Věděnská pozvedla sklenku vodky. „*Za vaše zdorovje!* Na zdraví!“ pronesla, obrátila do sebe studenou pálenku a okamžitě ji zapila moštem.

Smith s Fionou následovali jejího příkladu a ocenili kombinaci ostře kontrastujících chutí dokonale doplňujících silně kořeněná jídla.

„A teď k věci,“ řekla ruská vědkyně tiše, když položili prázdné sklenky, a pohlédla úkosem na Fionu. „Tady náš společný přítel,“ kývla na Jona, „povídal, že jste novinářka.“

„To souhlasí.“

„V tom případě si musíme něco vyjasnit, paní Devinová,“ pravila Věděnská pevně. „Nepřeji si, aby se moje jméno objevilo na titulních stránkách nějakého pochybného bulvárního plátku.“ Chladně se usmála. „Ani v solidních novinách.“

Fiona nenuceně přikývla. „To naprosto chápu.“

„Vládu, která mě platí, sice nemám v lásce, ale ve své práci jsem dobrá,“ pokračovala šedovlasá žena. „A je to důležitá práce, která zachraňuje životy. Takže bych velice nerada přišla o místo.“

Fiona se na vědkyni sedící na druhé straně stolu podívala. „Dávám vám čestné slovo, že vaše jméno v žádném článku nepadne,“ pronesla zcela

vážně. „Nejde mi ani tak o to, prodat senzaci novinám nebo časopisu, ale dozvědět se pravdu o té záhadné chorobě.“

„V tom případě máme alespoň něco společného,“ utrousila Ruska a otočila se ke Smithovi. „Do telefonu jste říkal, že se ta nemoc pravděpodobně rozšířila i za hranice Ruska.“

Pochmurně přikývl. „Bez dalších podrobností o prvních případech v Moskvě nemůžu mít stoprocentní jistotu, ale příznaky odpovídají. A pokud jde o stejnou neznámou chorobu, tak informační embargo Kremlu v podstatě zabíjí lidi.“

„Hlupáci! Pitomci!“ zaklela Vědecká kysele. Odsunula poloprázdný talíř a zapálila si další cigaretu v očividné snaze získat čas na vzpomínání. „To je něco trestuhodného. Přitom jsem státní orgány před utajováním těch podivných úmrtí sama varovala. Stejně jako ostatní kolegové.“

Zachmuřila se. „Když se objevily první čtyři případy, měli jsme dostat svolení konzultovat je s lékařskými kapacitami v zahraničí.“ Její útlá ramena se svěsila. „A já jsem měla něco říct nebo udělat. Jenže jak týdny ubíhaly a nemocných nepřibývalo, podlehla jsem naději, že moje původní obavy z epidemie byly přehnané.“

„Tady v Moskvě se žádné nové případy neobjevily?“ zeptala se Fiona.

Ruská vědecká pracovnice pevně zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Jste si jistá?“ otázal se Smith překvapeně.

„Naprosto, Jonathane,“ řekla Vědecká. „Vláda nám sice zakázala nemoc zveřejnit, ale máme instrukce pokračovat ve výzkumu. Kreml se o tu chorobu pořád živě zajímá a chce vědět, co ji vyvolává, jak se přenáší, jakým způsobem zabíjí oběti a jak by se její neúprosný postup dal zpomalit nebo zvrátit.“

„Valentin Petrenko mi ale tvrdil, že dostal příkaz, aby se po příčinách těch prvních čtyř úmrtí už nepídil,“ zamračil se Smith.

„Ano, to je pravda,“ potvrdila Vědecká. „Vyšetřovací týmy v nemocnicích byly rozpuštěny, zřejmě kvůli lepší kontrole toku informací. Výzkum nemoci ale pokračuje v zařízeních vyšší úrovně, mezi něž patří i moje oddělení.“

„A co laboratoře Bioaparatu?“ zeptal se Smith tiše s narážkou na komplex přísně střežených vědeckých pracovišť, kde údajně probíhal supertajný výzkum biologických zbraní. Pokud Rusové tuto zvláštní chorobu skutečně používali jako zbraň, jak se Klein i prezident Castilla

obávali, museli se na tom nějakým způsobem podílet vědci a technici Bioaparatu.

Sedovlasá žena důstojně zavrtěla hlavou. „Já nevím, co se děje za ostatným drátem v Jekatěrinburgu, Kirovu, Sergijev Posadu nebo Strižích.“ Pevně sevřela rty. „Na to nemám potřebné bezpečnostní prověrky.“

Smith zachmuřeně pokýval hlavou. Nové informace mu nezapadaly do celkového obrazu. Pokud by ta podivná choroba skutečně byla zbraní z ruské dílny používanou proti významným západním činitelům, proč by Kreml tak naléhal, aby jeho přední civilní vědci pokračovali ve výzkumu?

Na chvíli se rozhostilo rozpačité ticho.

„Přinesla jsem své poznámky, jak jste chtěl,“ řekla Vědecká konečně a rýpla do tlustého zimního kabátu, který ležel zmuchlaný vedle ní. „Jsou schované ve starých lékařských časopisech. Dám vám je, ale jinde. Tady je moc rušno.“

„Děkuji, Jeleno,“ odpověděl Smith s nefalšovaným vděkem. „Ale co vzorky krve nebo tkání? Ty byste ven propašovat nemohla?“

„To nejde,“ sdělila mu stroze. „Můžou za to vaši přátelé Petrenko a Kirjanov. Veškeré biologické vzorky jsou teď pod zámekem. Dají se získat jen proti podpisu a musí to schválit ministerstvo.“

„Řeknete nám ještě něco?“ zeptala se Fiona nakonec.

Vědecká krátce zaváhala. Rozhlédla se, jestli nikdo kolem neposlouchá, a pak ztlumila hlas, až téměř zanikal v cinkotu talířů a ruchu ze zbytku restaurace. „Slyšela jsem věc, která mi nedá spát...“

Oba Američané mlčky čekali, až bude pokračovat.

Ruska vzdychla. „Jeden z nemocničních zřízenců, který strávil řadu let jako politický vězeň v pracovním táboře, se zapřísahal, že viděl, jak jednoho z umírajících pacientů prohlížel ten šílenec Wulf Renke.“

Smith úlekem narovnal záda. „Renke?“ zamumlal nevěřicně.

„Wulf Renke? Kdo to je?“ zajímala se Fiona.

„Jeden východoněmecký vědec. Expert na biologické zbraně neblaze proslulý tím, že vynalezl nové a dost příšerné metody zabíjení lidí,“ objasnil jí Smith. Zavrtěl hlavou. „Ale on to být nemohl. Opravdu ne. Ten darebák už je léta po smrti.“

„Ano, říká se to,“ špitla Vědecká. „Ale ten zřízenec ho dobře znal..., až příliš dobře. Ve vězení se stal nechtěným svědkem řady ohavných experimentů, které Renke prováděl na dalších trestancích.“

„Kde je ten člověk teď?“ pobídla ji Fiona. „Můžeme si s ním promluvit?“

„Jedině pokud umíte vyvolávat duchy,“ sdělila jí šedovlasá žena stroze. „Bohužel spadl pod tramvaj – krátce poté, co začal vyprávět o tom, co viděl v nemocnici.“

„Spadl? Nebo ho někdo strčil?“ zabručel Smith.

Vědecká pokrčila rameny. „Prý byl opilý. Tomu bych věřila, skoro každý Rus si občas přihne.“ Trpce se usmála přes dým, který se jí vinul z cigarety, a prstem zažloutlým od tabáku poklepala na svou prázdnou sklenku.

Venku sněžilo čím dál hustěji a vločky začínaly cukrovat hromady staršího sněhu a ledu zčernalého smogem. Čerstvý sníh pokrýval ulice i zaparkované vozy bělostným popraškem, který jiskřil ve světle pouličních lamp a v mihotavých reflektorech projíždějících aut.

Z restaurace Karetný dvor vyšel muž mladistvého vzhledu s dlouhým lehce zahnutým nosem. Zapnul si tlustou bundu, chvíli jen tak stál, a když se ve večerním provozu vytvořila meze, přešel šikmo vozovku. Na druhé straně chvatně vykročil Pivařskou ulicí směrem na východ a prodíral se davy spěchajících chodců pod poskakujícími deštníky. Většina z nich nesla nákupy pořízené v módních obchodech a galeriích čtvrti Arbat. Muž měl také deštník, ale nesl ho zavřený v podpaží.

Po několika stech metrů se zastavil vedle luxusního černého vozu parkujícího u chodníku a zapálil si cigaretu. Zadní okno auta se náhle v tichosti stáhlo a odhalilo malou část potemnělého interiéru.

„Vědecká je pořád v restauraci,“ zamumlal mladík.

„A ti dva Američané?“ zeptal se tiše hlas z auta.

„Taky. Nechal jsem tam jednoho člověka, aby je sledoval. Až se zvednou od stolu, dá mi znamení. Řekl bych, že to bude brzy.“

„Váš oddíl je připraven?“

Mladý muž přikývl a zhluboka potáhl z cigarety. Špička se ve tmě rozzářila do červena. „Dokonale.“

Erich Brandt se mírně předklonil a paprsek pouličního osvětlení na chvíli ozářil ostré rysy jeho hranaté tváře. „Dobře.“ V jeho ledových šedých očích se krátce zablesklo. „Pak nezbývá než doufat, že Smithovi a spol. chutnalo. Poslední jídlo by si měl člověk užít.“

Smith přidržel Fioně Devinové a Jeleně Věděnské dveře a pak za nimi vyšel z restaurace. Uvítal je mrazivý večerní vzduch, který pronikal přes všechny vrstvy oblečení až na kůži. Smith zaťal zuby, aby mu necvakaly, a nahrbil ramena. Byl rád za tlustý vlněný kabát.

Společně vykročili Povarskou ulicí a po několika metrech se zastavili, aby se rozloučili. Kolem nich se proplétali další chodci spěchající vstříc svým domovům či povinností. Tu a tam projížděla ulicí auta v procesí jasných reflektorů za občasného zlostného trubení klaksonů a chroupání zimních pneumatik na poprašku čerstvého sněhu.

„To je pro vás, Jonathane,“ zamumlala Věděnská, sáhla do hloubi kabátu a vytáhla tlusté umělohmotné desky. „Naložte s těmi informacemi rozumně.“

Smith si desky tiše vzal a otevřel je. Byly plné ohmataných lékařských časopisů v angličtině, ruštině a němčině. Otočil první stránku několik měsíců starého vydání *Skalpelu*. Uvnitř se skrývalo několik složených listů popsaných azbukou, zřejmě vybrané pracovní poznámky šedovlasé ruské vědkyně. Děkovně kývl a zvedl k ní oči. Uvědomoval si, kolik toho riskovala. „Díky. Postarám se, aby se dostaly do správných rukou.“

„To jsem ráda. Při troše štěstí by se pořád dalo zachránit mnoho životů.“ Vrhla plamenný pohled na Fionu Devinovou. „Nezapomněla jste na naši dohodu?“

„Ne,“ uklidnila ji Fiona polohlasně. „V žádném mém článku nepadne ani jméno, paní doktorko. Můžete se spolehnout.“

Druhá žena se strohým úsměvem přikývla. „V tom případě vám přeji...“

Náhle zavravorala: nějaký muž do ní zezadu nešetřně vrazil. Šel příliš rychle se sklopenou hlavou a vytaženým límcem, který ho měl ochránit před sněžením. Neupadla jen díky tomu, že se zachytila Smithovy ruky. Zlostně ho pustila a otočila se. „Hej vy! Koukejte se laskavě před sebe, ano?“

Rozpačitý mladý muž s mírně zahnutým nosem chvatně ukročil. „Izviníte! Promiňte!“ zamumlal. Přihlouple se usmál, sebral ze země deštník, který mu při srážce vypadl, a odpotácel se ulicí, tentokrát s až přehnaným soustředěním.

Věděnská si znechuceně odfrkla. „Je opilý! A takhle brzy! Hnus. Alkohol je metla našeho národa. Už i mladí mu podléhají.“

„Jste v pořádku?“ otázal se Smith.

Hněvivě přikývla. „Ano, ale ten hulvát mě asi píchl do nohy tím svým zatraceným deštníkem.“ Chvilí si mnula zadní stranu levého stehna a pak pokrčila rameny. „Není to nic vážného.“

„Myslím, že je nejvyšší čas se rozejít,“ podotkla Fiona znepokojeně a přitom nepřestávala sledovat opilce přimhouřenýma očima. „Máme, co jsme chtěli. Není důvod tady stát na veřejnosti a riskovat nežádoucí pozornost.“

Smith kývl. „To je fakt.“ Obrátil se zpět na Věděnskou a poklepal na desky, jež mu svěřila. „Napíšu vám mailem, co jsme zjistili...“

Uprostřed věty se zarazil. Ruska na něj zírala s hrůzou v očích. „Jeleno! Co je?“ vyhrkl. „Co se stalo?“

Jedinkrát se chvějivě nadechla a pak se začala dusit. Jon viděl, jak se jí napínají svaly na krku, ale nevydala ani hlásku. Oči mě vytřeštěné, div jí nevypadly z důlků, zornice však byly zmenšené, vlastně jen takové černé tečky. Podlomila se jí kolena.

Smith po ní ohromeně sáhl.

Než ji však stačil zachytit, Jelena Věděnská se zhroutila na zasněžený chodník jako hadrová panenka. Začala se zmítat v křečích, ruce i nohy jí přitom komicky vlály a cukaly. „Zavolejte záchranku! Rychle!“ štěkl Smith na Fionu.

„Hned to bude.“ Rázně přikývla, vytáhla telefon a navolila číslo 03, moskevskou tísňovou linku.

Jon padl na kolena vedle nebohé ženy. Divoké křeče pominuly, zůstala ležet zkroucená na zádech. Odložil desky, strhl si rukavici a přiložil jí ke krku dva prsty ve snaze nahmatat pulz. Byl velice rychlý a slabý, třepotal se jako pták se zlomenými křídly. To nevěstilo nic dobrého. Předklonil se a dal jí ucho k nosu a ústům. Nedýchala.

Panebože, záupěl v duchu. Co se jí proboha stalo? Infarkt? To těžko, příznaky tomu neodpovídaly. Mrtvice nebo nějaký záchvat? Snad. Na mysli mu vytanula jiná a nesrovnatelně děsivější možnost, zavrtěl však hlavou. Věděl, že nemá čas ani potřebné informace, aby se tou myšlenkou zaobíral. Diagnóza počká. Musel se snažit, aby udržel vědkyni naživu do příjezdu ruských zdravotníků.

„Z nemocnice sem posílají sanitku,“ uslyšel Fionu Devinovou ve změti užaslých hlasů z rychle rostoucího hloučku zvědavců. Ale může to trvat pět minut i víc.“

Smith zamračeně přikývl. Pět minut. Ve většině případů to byl dobrý reakční čas – dokonce velice dobrý. Ale za daných okolností mu to připadalo jako celá věčnost.

Bleskově si svlékl kabát, sbalil jej a vsunul starší šedovlasé dámě pod ramena. Pak jí zaklonil hlavu, aby pomohl uvolnit dýchací cesty. Palcem jí stáhl bradu a odsunul jazyk stranou. Znovu se zaposlouchal. Stále nedýchala. Opatrně jí otočil hlavu na bok, strčil jí prsty do krku a hledal nějakou překážku, kus hleny nebo jídla, který by ji mohl dusit. Nic tam nebylo.

Se zasmušilým výrazem vzal hlavu Jeleny Věděnské do rukou, ucpal jí nos a zahájil dýchání z úst do úst. Foukal tak silně, až se jí viditelně vzdouvala hrud'. Co chvíli přestal a znovu jí přiložil ucho k ústům a nosu, jestli nezačala sama dýchat. Ona však jen ochromeně ležela a zírala na nebe očima, které ani jednou nemrkly.

Smith to nevzdával a dál jí vháněl vzduch do plic. Dýchej, prosil ji v duchu. No tak, Jeleno, dýchej. Dvě nebo tři minuty mu utekly jako pár vteřin. V dáli zakvílela siréna a blížila se.

Tep Věděnské pod konečky jeho prstů slábl. Srdce zakolísalo, zmohlo se ještě na několik nepravidelných úderů a pak se úplně zastavilo. K čertu. Přešel na KPR, kardiopulmonární resuscitaci, při níž střídal dýchání z úst do úst s intenzivní masáží srdce v čím dál horečnějším úsilí obnovit dýchání a srdeční činnost. Nic nezabralo.

Fiona poklekla vedle něj. „Je to k něčemu?“ zeptala se opatrně rusky.

Smith zoufale zavrtěl hlavou. „Myslím, že je mrtvá.“

Někteří okolostojící je zaslechli a chvatně se pokřižovali zprava doleva po ruském pravoslavném způsobu.

Jeden či dva si sňali z hlavy čepice, jiní se začali vytrácet. Drama skončilo.

„V tom případě bude lepší jít,“ navrhla Fiona tiše. „Oplétačky s úřady si nemůžeme dovolit.“ Zvedla z chodníku desky s pracovními poznámkami doktorky Věděnské. „Na to teď vážně není čas.“

Smith znovu zavrtěl hlavou a pokračoval v oživovacích pokusech. Rozum mu říkal, že Devinová má pravdu. Jeleně už téměř jistě nebylo pomoci a zaplést se do vyšetřování její smrti by znamenalo velké riziko. Už proto, že jeho falešná identita Johna Martina by při podrobnějším zkoumání

neobstála. Ale v první řadě byl lékař, až potom agent. Měl morální povinnost postižené ženě pomoci. Dokud jí bude vhnět kyslík do plic a pokoušet se nahodit zastavené srdce, stále má šanci, byť třeba mizivou.

A v příští chvíli už bylo na útěk pozdě.

U chodníku zabrzdila červenobílá sanitka se spuštěnou sirénou. Zatímco kvílivé zvuky utichaly, zadní dveře vozidla se rozlétly a z nich vyskočil štíhlý muž v pomačkaném bílém plášti. Měl pobledlou tvář a v ruce svíral černý lékařský kufřík. Po něm se ze sanitky vysoukali dva statní zdravotníci.

Lékař jediným mávnutím odehnal Smithe stranou a sklonil se vedle těla, aby provedl rychlou a zběžnou prohlídku.

Jon unaveně vstal a smetl si z kolen sníh. Odvrátil zrak od zhroucené mrtvolky Jeleny Věděnské šířaný pocitem vlastního selhání a hlubokým zármutkem. Pacienti umírají. To se stává. Ale stejně to není o nic lehčí. Člověku vždycky připadá, že prohrál.

Bledý ruský doktor nahmatl pulz. Pak narovnal záda a pokrčil rameny. „Chudák ženská. Už je pozdě. Už pro ni nemůžu nic udělat.“ Kývl na zdravotníky stojící opodál s nosítky, která vytáhli ze sanitky. „Pojďte sem, hoši. Odneste ji dovnitř, ať už na ni ti morbidní zvědavci nečumí.“

Dva urostlí chlapi tiše kývli, nemotorně se sklonili a jali se připravovat tělo na převoz.

Doktor v bílém plášti vstal a nepřestával vrtět hlavou. Pomalu se otočil a pohrdlivě se zadíval na rychle řídnoucí hlouček přihlížejících. Poté stočil pohled k Američanům. „Kdo z vás mi poví, co se jí stalo? Předpokládám, že infarkt.“

„To bych neřekl,“ odtušil Smith.

„Proč ne?“

„Zhroutila se zcela nečekaně. Objevily se svalové záškuby, konvulze a snad během vteřiny nastala úplná zástava dechu,“ vychrlil ze sebe Smith příznaky, jichž si všiml. „Navíc vykazovala známky extrémního zmenšení zřítelnic. Nejdřív jsem zkoušel dýchání z úst do úst, a když se jí zastavilo srdce, přešel jsem na KPR, ale ani jedna metoda bohužel nevedla k úspěchu.“

Doktor povytáhl obočí. „Výstižně shrnuto. Předpokládám, že máte lékařské vzdělání, pane...?“

„Martin. John Martin,“ odpověděl Smith škrobeně a v duchu se nakopl za to, že tak přirozeně a bezděčně sklouzl do lékařského žargonu, který neodpovídal jeho krycí totožnosti. Hrůzná smrt Jeleny Věděnské s ním

zřejmě otřásla víc, než si uvědomoval. Pokrčil rameny. „Kdepak, ale absolvoval jsem pár kurzů první pomoci.“

„Opravdu? Prokázal jste mimořádné znalosti.“ Lékař se zdvořile, ale nedůvěřivě usmál. „Ještě že jste tady.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Smith opatrně.

„Díky svým zkušenostem a poznatkům mi jistě pomůžete vyplnit zprávu o této tragické události, pane Martine,“ pravil druhý muž klidně. Kývl na Fionu Devinovou. „Musím vás i vaši půvabnou společnici požádat, abyste mě doprovodili do nemocnice.“

Fiona se zachmuřila.

„Nebojte, jde jen o rutinní záležitost,“ řekl doktor a zvednutím ruky utišil možné protesty. „Buďte ujištěni, že vás dlouho nezdržíme.“

Oba zdravotníci konečně připoutali zemřelou ženu k lehátku a zvedli ji ze země. „Bacha na její levou nohu,“ zaslechl Smith, jak jeden varoval kolegu. „Ať si neušpiníš ruce tím svinstvem.“

Jonovi ztuhla krev v žilách. Vzpomněl si na mladého „opilce“, jenž do Vědecké vrazil a „nešťastnou náhodou“ ji píchl špičkou zavřeného deštníku. Veškeré příznaky, které předtím pozoroval, do sebe náhle zapadly: zástava dechu, křeče, zmenšené zornice a nakonec úplná srdeční zástava.

Ježíšikriste, zaúpěl v duchu. Jelena zřejmě dostala injekci nějaké rychle účinkující smrtící nervové látky, asi variantu sarinu nebo VX. I kapka obou jedovatých směsí na holé kůži může zabít. Vstříknout ji do krve znamená jistou smrt. Rychle vzhlédl a uviděl, že ho pobledlý doktor sleduje s chladným vypočítavým výrazem.

Smith udělal krok dozadu.

Muž se pousmál a vytáhl z bílého pláště drobnou pistoli – Makarov PSM, ruskou kopii zbraně Walther PPK. Namířil Američanovi přímo na srdce. Pomalu zavrtil hlavou. „Doufám, že odoláte nutkání a budete se chovat rozumně, pane Smithi. Jinak vás budeme nuceni zabít a odnese to i madam Devinová. A to by byla hrozná škoda, nemyslíte?“

Smith se trpce ušklíbl. Měl na sebe zlost, že si nevšiml varovných známek léčky. Druhý muž stál těsně mimo jeho dosah. Koutkem oka Smith viděl, že řidič sanitky, stejně velký a sverpý jak ostatní, vystupuje z kabiny. Stoupl si za Fionu Devinovou a přitlačil jí k bedrům pistoli.

Její tvář zesinala, snad zlostí, snad strachem, nebo obojím.

Smith se ani nepohnul. Opatrně rozevřel dlaně a ukázal prázdné ruce. „Nejsem ozbrojen,“ prohlásil pevně.

„Dobře děláte, pane podplukovníku,“ pochválil ho doktor. „Hraním na hrdinu byste nikomu neprospl.“

První dva zdravotníci hrubě naložili dekou obalené tělo Jeleny Věděnské do zadní části sanitky. Pak ustoupili a čekali na další rozkazy.

„Do vozu,“ hlesl pobledlý muž. „Paní Devínová jako první.“

Fiona otupěle nastoupila do sanitky. Lehátko zaplňovalo uličku mezi dvěma úzkými lavicemi. Zamířila k té levé a posadila se až na samotný konec. Jeden z urostlých sanitářů vylezl za ní, těžce dosedl naproti a namířil na ni pistolí.

„A teď vy, pane podplukovníku.“ Muž v bílém plášti kývl dovnitř. „Posad'te se vedle Devínové. A mějte ruce tak, aby na ně bylo vidět, jinak by Dmitrij mohl ztratit nervy a vy byste dopadl jako nebohá doktorka Věděnská.“

Jon měl vztek, že se nechal takhle převézt. Nezbyvalo mu než poslechnout. Fiona na něj vrhla pohled svých tyrkysových očí, které měly neurčitý výraz. Stále držela desky se zápisky ruské vědkyně.

„Ani slovo,“ zavrčel zdravotník anglicky se silným přízvukem a doprovodil svůj rozkaz kývnutím pistolí.

Fiona mírně pokrčila rameny a mlčky odvrátila zrak.

Smith trpěl silnými výčitkami. Do téhle překerní situace je z větší části dostal sám. Kdyby se tak dlouho nesnažil oživit Jelenu Věděnskou, možná by z čelistí zavírající se pasti stačili uniknout.

Hubený pobledlý doktor se vysoukal do stísněné sanitky a vmáčkl se vedle svého mnohem většího podřízeného čelem k oběma Američanům. Stále s cynickým úsměvem mířil pistolí na Jonovu hrud'.

Druhý sanitář a mohutný řidič zabouchli dveře a zavřeli čtveřici uvnitř.

O chvíli později sanitka vyrazila od chodníku. Se zapnutou sirénou a modrým majáčkem si klestila cestu mírnou večerní dopravou. Pak se vůz pomalu širokým obloukem otočil do protisměru a zřejmě vyrazil zpátky k mnohem rušnějšímu Sadovému okruhu.

Smith cítil, že mu po žebrech stéká studený pot. Musel najít způsob, jak se z tohoto vězení na čtyřech kolech dostat – a rychle. Pokud se mu to nepodaří, jejich osud bude zpečetěn. Nedělal si žádné iluze. Až dojedou na místo určení, nečeká je s Fionou Devlinovou nic jiného než smrt.

Za volantem tmavomodrého terénního vozu Lada Niva 4×4 stojícího opodál v Povarské ulici se hrbil vysoký muž se stříbřitými vlasy. Když viděl, jak oba Američané nuceně nastupují sanitky, tiše zaklel a zaťal zuby.

Pak vzdychl, přesvědčil se, že mu ramenní pás se zbraní pevně sedí, a otočil klíčkem v zapalování. Hlupáci a blázni prý mají v nebi své ochránce. Pokud tomu tak skutečně bylo, muž snažně doufal v jejich přízeň, jelikož na nic rozumného či promyšleného mu nezbýval čas.

Silný motor nivy s hřmotem ožil. Šofér bez dalšího váhání zařadil rychlost, šlápl na plyn a vystřelil od chodníku jako šipka vstříc sanitce, která se právě otočila v Povarské ulici do protisměru.

Smith zkoprněle seděl v sanitním voze a po očku sledoval pistoli, jež na něj mířila. Horečně vymýšlel různé divoké plány na útěk, ale vzápětí je zase zavrhoval. Všechny by totiž s největší pravděpodobností skončily jejich smrtí.

Vtom řidič zepředu cosi zděšeně vyjekl. Jon cítil, jak se Fiona Devinová napjala.

Bylo slyšet vrčení motoru jakéhosi auta, které stále sílilo. Brzdy skřípěly, klaksony zoufale troubily. A pak přišla ohromná rána: do sanitky ve vysoké rychlosti vrazil jiný vůz. Silný otřes smetl Smithe z lavičky na mrtvolu Jeleny Věděnské. Kolem něj se rozlehly výkřiky.

Sanitka se neovladatelně smýkala přes vozovku za ohlušujícího skřípění trhajícího se kovu a řinčení roztržitého skla. Z polic létaly lékárníčky a další náčiní. Stísněnou kabinou se valil čpavý puch rozlitého benzínu a spálené gumy.

Nakonec sanitní vůz narazil do boku staré rezavé volhy parkující u chodníku, převrátil se a zůstal ležet v podivném úhlu, takže jeho potrhané přední pneumatiky čnely vysoko nad chodníkem. Strašlivý rámus rázem utichl.

Smith vzhlédl.

Při prvním nečekaném nárazu lékař odlétl dozadu a praštil se hlavou o kovovou stěnu. Vypadal omráčeně a po hubeném bledém obličejí mu stékaly pramínky krve. Stále však svíral pistoli Makarov PSM.

Jon se rychle zvedl na kolenou, jenže lékař vykulil oči, zavrčel a zvedl zbraň. Prstem už se chystal stisknout spoušť.

Smith se na něj vrhl a pravou rukou srazil hlaveň stranou právě ve chvíli, kdy z ní vyšel výstřel. Úzkým prostorem sanitky třeskla děsivá rána. Projektil ráže 5,45 mm v zášlehu plamene provrtal díru do podlahy a s tupou ranou se odrazil od asfaltu.

Ve stejném okamžiku Jon udeřil ruského lékaře pěstí do tváře, až mu hlava odlétla dozadu a tvrdě dopadla na kovovou stěnu, která se v příští chvíli zbarvila krví. Muž v bílém plášti zasténal bolestí. Obrátil oči v sloup, zhroutil se dopředu a omdlel. Drobná pistole břinkla o lavičku vedle něj.

Smith po ní sáhl a pak zkoprněl.

Urostlý zdravotník totiž mezitím hřbetem ruky srazil Fionu Devinovou na zem. Choulila se mu u nohou a na pobledlé tváři jí zářil rudý otisk po jeho úderu. Chlap neochvějně hleděl podél hlavně devítimilimetrové pistole Makarov a mířil Smithovi přímo na obličej.

A pak se bruneta ohromující rychlostí vymrštila.

Zvedla se na kolena a přitom z pouzdra ukrytého v botě bleskově vytasila útlý vystřelovací nůž s černou rukojetí. Po stisku tlačítka vyskočila z jílce deseticentimetrová čepel z nerezové oceli, jež se zlověstně zaleskla ve světle. Fiona ji vzápětí s chladným odhodláním zabodla mohutnému chlapovi do krku. Dlouhý úzký nůž zajel hluboko do masa a cestou přetřel průdušnici i jednu z krčních tepen.

Vyděšený ruský zdravotník upustil pistoli a horečně zvedl ruce k té strašlivé ráně. Sanitkou vytryskly proudy jasně rudé krve, jež zprvu divoce pulzovaly, s vyhasínajícím životem však rychle slábly. Umírající muž si zoufale svíral zející díru v hrdle, po chvíli se však svezl stranou a padl na podlahu vedle přikryté mrtvoly Jeleny Věděnské. Krev mezi jeho zatátými prsty přestala stříkat. Jedinkrát se zachvěl a už se ani nepohnul.

Smrtelně bledá Fiona rychle otřela nůž o plášť mrtvého muže. Mírně roztřesenýma rukama zasunula čepel a vrátila bodnou zbraň zpět do boty.

„Vy jste ještě nikdy nikoho nezabila?“ zeptal se Smith tiše.

Zavrtěla hlavou. „Ne.“ Vyloudila mdlý úsměv. „Ale s tím si můžu lámat hlavu až potom..., tedy pokud se toho dožijeme.“

Přikývl. Doktor a jeden ze dvou sanitářů byli mrtví, ale stále proti sobě měli přinejmenším dva další nepřátele. „Umíte zacházet s pistolí?“

„Snad.“

Smith shrábl obě zbraně a podal jí tu menší, Makarov PSM. Rychle zkontroloval devítimilimetrovou pistoli a přesvědčil se, že je odjištěná a nabitá. Fiona ho napodobila.

Na zavřené zadní dveře havarované sanitky kdosi hlasitě zabušil. „Fiono?“ zahřímál zvenčí hluboký hlas. „Tady Oleg. Jste se Smithem celí?“

Jon se otočil s makarovem připraveným k palbě. Tmavovláska mu však položila ruku na zápěstí a sklopila zbraň. „Nestřílejte,“ špitla. „Je to přítel.“ Pak hlasitě odpověděla: „Jsme živí a zdraví.“

„A co ostatní?“

„Ti jsou mimo provoz,“ oznámila Fiona stručně. „Jeden napořád. Druhý ještě žije, ale bude ho příšerně bolet hlava.“

Dveře se náhle rozlétly a stanul v nich vysoký muž se širokými rameny a hřívou stříbrných vlasů. V jedné ruce třímal pistoli opatřenou tlumičem, druhou jim kynul ven. „Pojďte! Honem! Za chvíli tady bude milice.“

Smith se na muže ohromeně zadíval. Jeho aristokratický profil s orlím nosem by se dobře vyjímal i na mincích ze starověké Říma. Nemohlo být pochyb. „Kirov. Ať se propadnu,“ hlesl. „Generálmajor Oleg Kirov z ruské Federální bezpečnostní služby.“

„Bejvávalo.“ Kirov pokrčil mohutnými rameny. „Poslali mě do důchodu. Nechali mě pást, jak se říká u vás v Americe,“ pravil suše. „Mocným v Kremlu vadilo, že jsem neprojevoval nadšení pro jejich sny o obnovení starých pořádků.“

Jon stroze přikývl. S tímto statným důstojníkem FSB před několika lety úzce spolupracoval při zoufalém pátrání po nádobce plné smrtících neštovic ukradených z jedné ruské továrny na výrobu biologických zbraní. Od té doby ho občas napadlo, jak se Kirovovi, který měl tak blízko k ruským politickým reformátorům, asi daří pod vládou prezidenta Dudareva a dalších zastánců tvrdé linie.

Teď to věděl.

„Společenská konverzace a pracovní novinky budou muset počkat,“ přerušila je Fiona. „Musíme sebou hodit.“ Mávla rukou směrem k ulici. „Vyvoláváme nežádoucí pozornost.“

„To je fakt,“ přitakal Kirov a letmo se ohlédl přes rameno. Vozovka byla ucpaná auty, která se musela vyhnout havárii ostrým brzděním. Řidiči vystupovali z uvízlých vozidel a prohlíželi si pokroucený vrak. Z okolních domů, restaurací a kaváren vycházeli lidé, které zajímalo, co to bylo za hluk. Někteří diváci vzrušeně mluvili do mobilních telefonů – zřejmě volali milici a záchranku.

Kirov se znovu podíval na Američany. „Máte to, pro co jste přišli? Ty poznámky doktorky Vědecké?“

„Tady jsou.“ Fiona nesměle zvedla zakrvácené umělohmotné desky z podlahy, kam při havárii spadly.

Smith se pochmurně obrátil k omráčenému muži v bílém plášti zhroucenému v rohu sanitky. Doktor tiše sténal; zřejmě se začínal probírat. „Toho hajzla vezmeme s sebou. Chtěl bych se ho na pár věcí zeptat. Například by mě zajímalo, odkud zná moje pravé jméno a hodnost.“

Bývalý důstojník FSB přikývl. „Výborná otázka. Když nic jiného, bylo by fajn zjistit, kdo mu velí a kam vás chtěl odvézt.“

Smith s Kirovem vytáhli pobledlého muže na ulici a vlekli ho kolem sanitky. Měl přimhouřená víčka a zřejmě viděl jen rozmazaně. Fiona šla vedle nich a stále po očku sledovala rostoucí hlouček zvědavců přilákaných tou očividně tragickou nehodou.

Jon tiše hvízdal. Náraz promáčkl celý předek auta, takže z něj zbyla jen znetvořená masa zohýbané oceli a rozbitého skla. Oba muži v kabině byli zhroucení dozadu v bezpečnostních pásích. Oba drželi v rukou zbraně. A oba byli z bezprostřední blízkosti zastřeleni.

Podíval se na Kirova. „Předpokládám, že to je vaše dílo.“

Druhý muž zasmušile přikývl. „Jinak to bohužel nešlo. Polovičatou práci jsem si nemohl dovolit.“ Ukázal na tmavomodrou nivu stojící přes ulici vedle nabourané sanitky. „Pojďte. Náš kočár čeká.“

Smith se zadíval na malý terénní vůz a všiml si prasklé mřížky chladiče, pomačkané kapoty a rozbitých reflektorů. Zvedl obočí. „Myslíte, že tenhle kráp někam dojde?“

„Musíme doufat,“ pousmál se Kirov smutně. „Jinak nás čeká velice dlouhá, mrazivá a nebezpečná procházka.“

Rus opřel omámeného zajatce o bok nivy. Vzal za kliku zadních dveří a otevřel. „Naložíme ho sem. Paní Devinová si sedne dopředu vedle mě. Vy se posadíte dozadu a budete držet našeho hosta na mušce, aby hezky ležel na podlaze a nevstával.“

Smith přikývl a otočil se k otupělému lékaři. „Nastupovat,“ zavrčel a hlavní pistole postrčil vratkého muže k otevřeným dveřím.

Prásk.

Vzduchem třeskla vysokorychlostní pušková střela a hlava jejich vězně explodovala. Čalounění vozu potřísnila směsice krve a úlomků kostí. Mrtvý muž se pomalu svezl po boku auta.

„K zemi! Kryjte se!“ zařval Smith. Skočil na zasněžený asfalt právě v okamžiku, kdy další kulka rozbila okno přímo nad jeho hlavou. Střepy roztržitého skla mu jako vodopád stékaly po šíji a odrážely se od ulice vedle něj.

Kirov s Fionou Devinovou se rozběhli a padli za terénní vůz

Lidé shromáždění na místě autonehody se s hrůzou rozprchlí všemi směry jako hejno vyplašených hus. Někteří se schovávali za auty parkujícími podél ulice. Jiní klopýtali zpět do okolních domů.

Smith uvízl na nechráněné straně Kirovova vozu, proto se začal převalovat doprava vstříc úkrytu, který nabízela troska sanitky. Třetí náboj ráže 7,62 mm cinkl o vozovku jen pár centimetrů od něj. Úlomky roztrhaného asfaltu mu bzučely kolem uší jako rozzuřené vosy.

Jon se převracel ještě rychleji a dech se mu úžil strachem i námahou. Když se konečně dostal ke znetvořené sanitce, zůstal nehnutě ležet. Čtvrtý projektil z pušky provrtal potrháný plech, odrazil se od ocelové konstrukce sanitního vozu a zasypal ho sprškou jisker a zubatých kousků tavící se oceli. Smith je ze sebe rychle setřásl a horečně zvažoval možnosti. Co teď? Pokud zůstanou ukrytí za pevnou překážkou, budou před odstřelovačem relativně v bezpečí, uvážnou však na místě jako bezbranné ovce. Z několika stran už se přitom ozývaly sirény, které se stále blížily.

Zavrtěl hlavou. Nemohli se vzdát moskevské milici s pracovními poznámkami Jeleny Věděnské a navíc ve společnosti čtyř mrtvých agentů. Sevřel devítimilimetrového makarova a duševně se připravil na rychlý úprk k místu, kde se schovávali Kirov s Fionou Devinovou.

O sto padesát metrů dál Povarskou ulicí klečel Erich Brandt u otevřených dveří svého mercedesu. Vedle něj ležel další muž, jenž upřeně hleděl do teleskopických mířidel odstřelovačské pušky Dragunov SVD s dlouhou hlavní.

„Všichni se kryjí,“ ohlásil střelec ledově. „Ale aspoň se mi podařilo sundat Sorokina.“

Brandt se zachmuřil. Onen „lékař“, bývalý důstojník KGB Michail Sorokin, byl jedním z jeho nejspolehlivějších agentů, chladnokrevný zabiják, který vždy vzorně splnil každý úkol. Tedy až dosud. Pak pokrčil rameny a zaplašil pocit lítosti. Sice ho mrzelo, že musel nechat Sorokina zneškodnit, ale nic jiného mu nezbývalo. Nehodlal riskovat, že někdo z jeho agentů padne živý do rukou nepřítele. „Můžete ty Američany vypudit z úkrytu?“

Druhý muž mírně zavrtěl hlavou. „Pokud se někam pohnou, oddělám je, ale nemůžu trefit to, co nevidím.“

Brandt toporně kývl.

Odstřelovač odlepil oko od dalekohledu a podíval se na svého nadřízeného. „Počkáme, až je milice zadrží? První policejní auta tady budou během pár minut.“

Brandt se nad tím zamyslel. Díky Alexeji Ivanovovi u sebe měl oficiální doklady, které by u místní milice prošly. Pokud by policisté zadrželi nějaké osoby, mohl by je přimět k jejich vydání. Bez ohledu na bezprostřední výsledek by však mrzutý a podezřivý šéf Třináctého odboru stejně zjistil, že mu lhali a že nejméně jeden agent americké tajné služby se přímo v Moskvě zajímá o operaci Hydra, jejíž bezpečnost byla narušena.

Blondýn se ušklíbl. V takovém případě bude mnohem lepší předložit vysokému ruskému špiónovi Smithe, Fionu Devinovou i jejich neznámého komplice na zlatém podnose – v případě nutnosti mrtvé, pokud možno však živé a schopné výslechu. Podíval se na ležícího odstřelovače, který trpělivě očekával jeho rozkazy. „Odřízneme jim hlavní ústupovou cestu,“ rozhodl. „Zničíme jim auto.“

Druhý muž klidně přikývl. „To není problém, Herr Brandt.“

Znovu přiložil pravé oko k teleskopu, mírně pootočil zbraň a stiskl spoušť. Puška vypálila a její dlouhá vyvážená hlaveň mu přitom vyslala do ramene jen mírný zpětný ráz.

Smith se sebral ze země a bleskově přeběhl krátký otevřený prostor mezi sanitkou a Kirovovým terénním vozem. Třeskl další výstřel. Smith v běhu skočil šipku, převalil se přes rameno a přikrčil se za potlučenou přídi nivy. Oběma rukama svíral pistoli připravený okamžitě střílet, pokud by zahlédl jakýkoli cíl.

„Vy jste úplný akrobat, pane doktore,“ zavolal ironicky šedovlasý Kirov, jenž ležel s Fionou Devinovou pár metrů opodál. „Vaše mladická hbitost ve mně vzbuzuje závist.“

Smith se přinutil k úsměvu, ale v uších cítil ozvěny rozbušeného srdce. Odstřelovač, který je měl na mušce, byl zatraceně dobrý. A navíc byl dost blízko, takže jeho střelám nechyběla přesnost.

Auto se náhle zhouplo pod nápořem dalšího náboje ráže 7,62 mm. Vlétl do motorového prostoru, prorazil pomačkanou kapotu a zase vylétl ven. Během několika vteřin střelec znovu zamířil a vypálil, tentokrát přímo do benzinové nádrže auta. Benzin vytékal proděravělým kovem a stále

silnějším proudem skrápěl ulici. Další kulka zasáhla palubní desku, rozbila přístroje a potrhala kabeláž.

Smith si uvědomil, že střelec se snaží vůz zničit. Systematicky rozděloval náboje do všech klíčových systémů a součástí. „Chce mít jistotu, že mu nezdrhne,“ sdělil ostatním pochmurně. „Bude nás držet v šachu do příjezdu milice.“

Fiona přikývla a hryzla se do rtu. „Má někdo nějaký návrh?“

„Musíme zmizet,“ odtušil Kirov prostě. „A fofrem.“

Fiona se na něj nevěřícně zadívala. „A jak to asi chcete udělat?“ otázala se. „Za pár minut se na ulici vyrojí milicionáři. Pěšky se nedostaneme ani na druhou křižovatku. A nejbližší stanice metra je minimálně kilometr odsud.“

„Ukradneme auto,“ odpověděl Kirov téměř samolibě a trhl palcem přes rameno. „Koukněte. Můžeme si vybrat.“

Smith s Fionou se otočili. Rus měl pravdu. Na silnici stálo nejméně šest vozů, které tam zanechali řidiči zděšení střelbou. Většinou měli tak naspěch, že nechali klíčky v zapalování. Některá auta měla spuštěný motor.

Jon rychle kývl. „Prima nápad.“ Podíval se na Kirova. „Ale musíme vymyslet, jak odvrátit pozornost, jinak nás ten odstřelovač postřílí jako kachny, než uběhneme deset metrů.“

Niva se znovu otřásla zásahem vysokorychlostního projektilu do nádrže. Odporně nasládlý zápach benzinových výparů zesílil. Unikající palivo vytékalo zpod vozu a pomalu vytvářelo klikatý potůček ve špinavém sněhu kolem pneumatik.

„Máte pravdu,“ přitakal Kirov. Sáhł do kapsy kabátu, vytáhl z ní krabičku zápalek a šibalsky se usmál. „Prostředky máme naštěstí po ruce.“

Rozžehl sirku a pak s její pomocí zapálil celou krabičku, která okamžitě vzplála. V příští chvíli bývalý důstojník FSB bez váhání vhodil hořící zápalky pod auto, přímo do největší louže benzinu. Ozvalo se tiché *fííí* a kaluž se vzňala. Vyšlehly z ní jasné bílé plameny, které zapálily litry paliva zbývající v prostřílené nádrži. Během několika vteřin pohltil celou záď tmavomodrého vozu stravující oheň.

Ze svého stanoviště Brandt viděl, jak ruský vůz rychle mizí v plamenech a valí se z něj hustý černý kouř. „Výborná práce, Fadějeve,“ pochválil svého střelce.

Smith a spol. byli v pasti. Při troše štěstí je oheň vypudí ze skryše přímo na mušku číhajícího odstřelovače. A pokud ne, alespoň přijdou o únikový

vůz a s ním i o jedinou šanci pláchnout milici, která se blížila na místo činu.

Když se však oblak dýmu začal rozrůstat, Brandtovi ztuhl úsměv na rtech. Domy a celé kusy ulice za hořícím terénním autem zmizely v neprostupných mračnech, která uprchlíky zakrývala jako divadelní opona. „Zaměřil jste někoho?“ zeptal se.

„Ne. Kouř je moc hustý,“ odpověděl ležící ostrostřelec. Oddálil oko od puškohledu a zvedl hlavu. „Co budeme dělat?“

Brandt slyšel sílící jakot sirén. Jeho tvář potemněla. Rusové tady budou každou chvíli. Nakonec vyštěkl: „Přenecháme je milici a vyzvedneme si je potom. Pan podplukovník a jeho přátelé pěšky daleko neutečou.“

Smith ležel na zemi za plápolajícím autem a cítil na tváři palčivý žár. Dým z té pekelné výhně ho pálił v očích. Dýchal mělce, aby nedostal do plic příliš štiplavých zplodin. Ulicí se valila kouřová oblaka, která snižovala viditelnost jen na pár metrů. Podíval se na Kirova a Fionu.

Rus spokojeně přikývl. „Teď.“

Bez dalšího čekání se otočili a rozběhli se. Kirov je vedl k malému dvoudveřovému vozu, omšelému zašedlému moskviči, který očividně zažil mnoho nehod i krutých zim. Jeho vyšeptalý motor se dýchavičně zajíkal, ale stále běžel.

Jon musel v duchu ocenit Kirovovu volbu. Ze všech vozidel ponechaných na ulici byl moskvič nejlevnější, nejobyčejnější a nejméně nápadný. Moskvou se proháněly desítky tisíc podobných aut. I kdyby si jich při nastupování někdo všiml, milice by je mezi všemi ostatními horko těžko hledala.

Fiona se nasoukala na úzké zadní sedadlo, zatímco Smith s Kirovem se posadili dopředu, starší Rus na místo řidiče. Zařadil zpátečku a s divokým otáčením volantu rychle vycouval. Moskvič opsal oblouk a otočil se do protisměru. Kirov pak volným tempem vyrazil na východ a záměrně nepřekračoval povolenou rychlost.

„Olegu,“ varovala náhle Fiona. Naklonila se Rusovi přes rameno a ukázala dopředu špinavým čelním sklem. Proti nim se řítily blikající modré majáčky policejních aut. „Máme společnost.“

Na místo hlášené nehody a přestřelky mířili první strážci zákona.

Kirov chladně přikývl. „Vidím je.“ Strhl volant doprava a odbočil do užší boční ulice. Vzápětí zajel k chodníku a zaparkoval přímo vedle mongolské ambasády. Hned naproti stála elegantní budova z devatenáctého

století, jež sloužila jako sídlo litevského velvyslanectví. Bývalý důstojník FSB sáhl dolů a zhasl světla, motor však nechal běžet.

Smith se otočil na těsném sedadle, vyklenul krk a podíval se malým zadním oknem moskviče.

Po několika vteřinách projelo kolem jejich uličky první policejní auto a bez zpomalení se hnalo dál Povarskou ulicí. Další vozy s kvílícími sirénami následovaly v těsném závěsu.

Všichni si oddechli. Kirov znovu zařadil a rozjel se směrem na jih hlouběji do čtvrti Arbat.

„A co teď?“ otázal se Smith tiše.

Starší muž pokrčil rameny. „Nejdřív musíme tu kradenou káru někde odstavit, pokud možno nenápadně. A pak vás s paní Devinovou někam schováme.“

„A dál?“

„Přemýšlím, jak vás co nejdřív propašovat z Ruska,“ řekl Kirov věcně. „Po dnešních událostech na vás Kreml nasadí všechny bezpečnostní složky.“

„My nikam nepojedeme, Olegu,“ odsekla Fiona Devinová. „Aspoň zatím.“

„Fiono!“ zaprotestoval Kirov. „Nebud'te hloupá! Když zůstanete v Moskvě, co tím dokážete?“

„To ještě nevím,“ odpověděla paličatě. „Ale vím, že tady máme rozdělanou práci a já rozhodně nehodlám stáhnout ocas mezi nohy a utéct.“

Fiona pozvedla desky potřísněné krví. „Ti parchanti Jelenu Věděnskou zavraždili, aby nám nemohla předat tyhle záznamy. Je to tak?“

Oba muži pomalu přikývli.

„Výborně,“ řekla bruneta chmurně. „V tom případě bychom se tady s panem podplukovníkem měli pokusit odhalit jejich tajemství.“

ČÁST TŘETÍ

BERLÍN

Německá federální kriminální policie Bundeskriminalamt, zkráceně BKA, byla jakousi obdobou americké FBI. Několik tisíc jejích důstojníků a kriminalistů zajišťovalo podporu a koordinaci policejních sil všech šestnácti spolkových zemí. A stejně jako FBI se i tato složka zabývala vyšetřováním široké škály závažných trestných činů včetně mezinárodního obchodu se zbraněmi a narkotiky, praní špinavých peněz a terorismu.

Právě se však nacházela uprostřed dalekosáhlé reorganizace. Její početní zaměstnanci a celé jednotky se postupně stěhovali do Berlína, což celkem logicky vedlo k jistému chaosu a zmatku.

Odbor bezpečnosti státu, který měl na starosti vyšetřování politických zločinů ohrožujících stabilitu země, nebyl žádnou výjimkou. Jeho zaměstnanci se v Berlíně usadili v pětipodlažní budově ve čtvrti Nikolaiviertel pojmenované po svatém Mikuláši, jež představovala labyrint rušných ulic, průchodů, restaurací a malých muzeí kolem řeky Sprévy obložené červenými cihlami. Dům, který ve středověku sloužil tehdejším kupcům a řemeslníkům, prošel rekonstrukcí v souladu s požadavky doby.

Otto Fromm seděl za dlouhým recepčním pultem ve vstupní hale. Měl před sebou dlouhou a úmornou noční směnu. Znuděně zívł nad bulvárním plátkem, který si přinesl pro ukrácení chvíle. Do BKA vstoupil jako mladík po průmyslovce, který začal sloužit jako strážník v uniformě a doufal, že jednoho dne jen na základě svých schopností povýší na vrchního detektiva. Po dvaceti letech se dopracoval k mnohem vyššímu platu a nároku na šest týdnů dovolené, pořád však vězel ve slepé uličce.

Hlavní dveře se otevřely a dovnitř zavál svěží vzduch.

Recepční vzhlédl od novin. Vestibulem vykročila vysoká dlouhonohá žena mladistvého vzhledu s módně krátkými vlasy, výraznou bradou a pronikavě modrýma očima. Mířila přímo k pultu a cestou si rozepínala dlouhý zimní plášť, pod nímž se rýsovala štíhlá figura s malými, ale pevnými ňadry.

Při pohledu na atraktivní ženu, která navíc neměla na ruce snubní prsten, se Frommovi rozzářily oči a zrychlil tep. Družka ho před půlrokem vyhodila z bytu a jeho kamarádi z mokré čtvrti ho ponoukali, aby „si znovu

nějakou narazil“. Bezděčně se vsedě narovnal a uhladil si nepoddajné prořídlé vlasy. „Co si přejete, *Fraulein*?“ zeptal se zdvořile.

S oslnivým úsměvem mu podala průkaz BKA. „Dobrý den, já jsem Vogelová. Petra Vogelová. Dělán v oddělení informačních technologií ve Wiesbadenu.“ Plavným pohybem položila na pult koženou aktovku, rozeprala přezku a odhalila přihrádky s množstvím cédéček. „Mám vám tady nainstalovat nový software.“

Fromm se na ni zadíval s nepokrytým překvapením. „Ted“? Skoro všichni už šli domů.“

„To je v pořádku,“ odvětila mladá dáma medově a nepřestávala se usmívat. „Víte, když se provádí upgrade programů, někdy je potřeba na hodinu nebo dvě vypnout část systému. Tak nikdo neutrpí zbytečnou újmu a nepřijde o čas na počítači.“

„Přesto bych potřeboval oficiální povolení,“ zamumlal Fromm a rychle prohrábl hromádku papírů na stole. Pak k ní zmateně vzhlédl. „A nic o instalaci nových programů tady nikde nevidím. Náš počítačový specialista Herr Zentner navíc odjel na tři týdny na dovolenou. Leží na pláži někde v Thajsku.“

„Šťastný to muž,“ řekla závistivě žena s kaštanovými vlasy. „Jak já bych ráda odjela za sluníčkem a pískem.“ Vzdychna. „Podívejte, já nevím, proč tady ty papíry nemáte. Někdo asi něco spletl. Z Wiesbadenu to včera mělo přijít faxem.“

Sáhla do jedné z kapes aktovky a vytáhla složený list. „Tady je moje kopie. Vidíte?“

Strážný se nervózně kousl do spodního rtu a vstal z křesla. Rychle list přelétl pohledem. Ředitel odboru informačních technologií na hlavičkovém papíře ukládal počítačové specialistce Petře Vogelové, aby provedla systémový upgrade počítačových programů v sídle pobočky BKA, a stvrdil příkaz vlastním podpisem.

Fromm si všiml jisté nesrovnalosti a rozjasnil oči. „Už vím v čem je problém.“ Ukázal na telefonní číslo uvedené nahoře. Poslali to jinam. Naše číslo faxu končí 46 46. Ale vaše kancelář ve Wiesbadenu to poslala na 46 47. To může být telefon do místní pekárny, květinářství nebo bůhvíkam.“

Mladá žena se předklonila, aby se podívala sama, a přitom k němu přiblížila tvář. Fromm těžce polkl, jako by mu límeček i kravata byly najednou těsné. Rozšířeným chřípím nasál svěží květinovou vůni jejího parfému.

„To snad není pravda,“ zamumlala. „Oni to vážně zvorali. A v kanceláři ve Wiesbadenu bude někdo až zítra ráno.“ Vzdychla. „Co mám teď dělat? Vrátit se do hotelu a čekat, až ředitelova natvrdlá sekretářka napraví svoji chybu?“

Fromm bezmocně pokrčil rameny. „Je mi líto, ale nic lepšího mě v tuhle chvíli nenapadá.“

Brunetka smutně vzdychla. „To je pech.“ Mírně našpulila rty a začala zavírat aktovku. „Chtěla jsem to stihnout dneska v noci, abych si zítra mohla vzít volno a trochu poznat Berlín.“

Fromm v jejích slovech zachytil stín příslibu. Odkášlal si. „Máte tady přátele? Nebo příbuzné?“

„Bohužel ne.“ Významně k němu vzhledla zpod dlouhých přimhouřených řas. „Doufala jsem, že si tady najdu nového přítele. Někoho, kdo se v Berlíně dobře vyzná, provedl by mě... a třeba mě vzal do vyhlášených klubů.“ Pak si znovu povzdychla. „Ale místo toho tady budu třet a snažit se stihnout práci dřív, než mi pojede vlak...“

„Ne, ne, *Fraulein*,“ vyhrkl Fromm přiškrceně. „To nebude nutné.“ Zvedl její průvodní dopis. „Koukněte, je to celkem jednoduché. Já tenhle papír okopíruju a založím do záznamů. Budeme předstírat, že přišel faxem tak, jak měl. A vy stihnete udělat všechnu práci už dneska večer, jak jste plánovala.“

„Vy byste to dokázal? Porušil byste kvůli mně předpisy?“ zeptala se mladá žena.

„Samozřejmě,“ odvětil Fromm velkoryse a nafoukl se jako páv. „Jsem tady vedoucí, takže to není problém. Vlastně je to úplná hračka.“

„To bych vám byla vděčná.“ Usmála se na něj tak svůdně, až mu z toho vyschlo v ústech.

• • •

O dvacet minut později stála žena, která si říkala Petra Vogelová, na odpočívadle v opuštěném pátém podlaží budovy a sledovala, jak Fromm těžce sestupuje po centrálním schodišti vedoucím do přízemí. Jakmile zmizel z dohledu, agentka CIA Randi Russellová znechuceně pokrčila nos. „Trouba,“ sykla. „Naštěstí pro mě.“

Pak se zhluboka nadechla a duševně se připravila na riskantní práci, která ji čekala. Opevnění se jí zdolat podařilo, přišel čas vzít útokem hradní věž. Ponořila ruku do kabátu a vytáhla tenké chirurgické rukavice.

Navlékla si je, pak se otočila a vstoupila do místnosti, kterou jí úslužný Otto Fromm odemkl. Měla s sebou sadu paklíčů, jež by svůj účel také

splnily, ale bylo lepší, že je nemusela použít. I ty nejlepší šperháky totiž zanechávají v zámku drobné škrábance, které bližší ohledání odhalí. Pro celou operaci bylo životně důležité, aby se Randi dostala dovnitř a ven beze stop, které by mohly podivné počínání tajemné Petry Vogelové dát do souvislosti s americkou špionážní službou CIA.

Randi za sebou zavřela dveře a pak opatrně obhlédla místnost. Stěny lemovaly šumící a tiše tikající přístroje – nejmodernější servery, modulární rozbočovače a routery propojené spleť kabelů. Zde se nacházelo tlukoucí srdce počítačové sítě Odboru bezpečnosti státu. Veškeré počítače i tiskárny v budově byly propojeny s technickým centrem sídlícím v této místnosti. Vycházely odsud rovněž vysokorychlostní a špičkově zabezpečené linky umožňující spojení všech kanceláří s hlavními počítačovými systémy, databázemi a archivy ve wiesbadenském ústředí BKA.

Randi spokojeně pokývala hlavou. Právě sem se potřebovala dostat. Správce zdejší sítě Karl Zentner odjel na dlouhou dovolenou do Thajska a nedalo se očekávat, že by se v jeho počítačovém hájemství vrtal někdo jiný. Díky falešnému průkazu, padělanému pověření i Frommovu přebujelému libidu Randi získala možnost trochu se v něm porozhlédnout.

Podívala se na hodinky. Měla nanejvýš hodinu, než si vypelichaný strážný udělá další přestávku na kávu a přijde ji nahoru otravovat. Byl čas dát se do díla. Rychle zamířila ke stolu v rohu. Soudě podle řady ohmataných počítačových příruček plných nalepených žlutých papírků zde Zentner trávil většinu pracovní doby. Přitáhla si nejbližší otočné křeslo, usedla k počítači a otevřela aktovku.

Tři ze šesti CD-ROMů, které v ní měla, obsahovaly autorizované verze programů, které používala německá kriminální policie. Dva byly prázdné. Na šestém disku bylo zapsáno cosi úplně jiného: pokročilý speciální software, který vznikl v oddělení výzkumu a vývoje CIA.

Klepla na mezerník klávesnice a oživila Zentnerův plochý monitor. Objevila se na něm stránka se znakem BKA, německou orlicí s roztaženými křídly, která ji vítala v lokální síti Odboru bezpečnosti státu. Vložila cedéčko do mechaniky. Počítač tiše zavrňel a hbitě přenesl informace z kotouče na harddisk. Základní obrazovka zmizela.

Téměř minutu Randi tajila dech a čekala. Pak se na prázdném monitoru před ní rozzářilo políčko s textem: STAHOVÁNÍ DOKONČENO, SYSTÉM PŘIPRAVEN.

Ztuhla a přimhouřila oči. Teď se ukáže, jestli si programátoři CIA, kteří tento kód vymýšleli, zaslouží víc než svůj skromný plat. Pokud ne, na trase

Berlín – Wiesbaden se brzy spustí poplach hlásící narušení bezpečnosti počítačového systému.

Randi se zamračila soustředěním, předklonila se a pečlivě naťukala příkaz: AKTIVUJ JANUS.

Janus byl přísně tajný program pojmenovaný podle římského boha bran, dveří a začátků, který měl za úkol tajně překonávat či obcházet zabezpečení počítačových sítí. Jakmile se mu to podařilo, dokázal rozpoznat, získat a dešifrovat veškerá uživatelská jména a hesla uložená v systému. Randi se tak teoreticky mohla vydávat za jakéhokoli zaměstnance německé kriminálky BKA, od toho nejnižšího úředníka až po samotného ředitele, a díky tomu získat přístup i k souborům ukrytým v nejtajnějších archivech této bezpečnostní složky.

Pokud však Randi věděla, program ještě nikdo nevyzkoušel v praxi. Případné chyby by tvrdě pocítila.

Přístroj snad celou věčnost jen tiše šuměl, cvakal a pípál. Janus se rychle šířil celým systémem, nejprve v serverech a počítačích ve zdejší budově, poté v těch ve zbytku Berlína a následně se vydal do Bonnu i do centrály ve Wiesbadenu.

Randi byla tak nervózní, že by nejradši vstala a začala přecházet místností. Věděla, že v tomto případě musí věřit umění techniků CIA, ale nerada se na někoho spoléhala. Nesnášela pocit, že nemá vlastní osud pevně v rukou, a dávala to také patřičně najevo. V jejím osobním spisu se proto objevilo několik úředních záznamů o sklonech k samotářství a k obcházení předpisů.

Na monitoru se objevilo nové textové okénko: PRŮNIK DO SYSTÉMU DOKONČEN. VEŠKERÉ SOUBORY K DISPOZICI. ALARMY NEODHALENY.

S úlevným povzdychnutím se opřela a cítila, jak se jí ramena i šíje začínají uvolňovat. Byla uvnitř počítačového systému BKA. Po chvíli se znovu předklonila v plném soustředění na další krok operace. Její prsty přelétly nad klávesnicí a poslaly programu příkaz, aby vyhledal veškeré zprávy, dokumenty či korespondenci, kde se vyskytovalo jméno Wulfa Renkeho.

Znovu musela sedět a čekat, až čarovný Janus s použitím příslušných hesel prosije stovky tisíc archivovaných souborů, mezi nimiž byly i digitální kopie třicet let starých listin. Obrazovku začaly zaplavovat jednořádkové souhrny podstatných dokumentů, které čím dál rychleji postupovaly směrem nahoru. Většina položek pocházela ze samotné BKA,

našly se však i tajné dokumenty východoněmeckých orgánů z doby dávno před sjednocením Německa.

Randi čekala, až se dlouhý seznam konečně zastaví, a pak naťukala další příkaz: KOPÍROVAT VŠE NA DISK. Počítačový systém německé kriminálky se podvolil a poslušně zapsal veškeré soubory s Renkeho jménem na prázdná cédéčka, která Randi do přístroje jedno po druhém vložila. Když měla hotovo, posledním povelom odstranila z počítače špiónský program CIA a vymazala nejzřetelnější stopy svého počínání.

Když na Zentnerově monitoru znovu naskočila základní obrazovka BKA, Randi uložila všechny disky do aktovky a vykročila ke dveřím. Až opustí policejní budovu, vydá se do konspiračního bytu CIA a shodí ze sebe přestrojení. Vyzývavá počítačová odbornice Petra Vogelová k mrzutosti nebohého Otta Fromma navždy zmizí ze světa.

Poté Randi odnese cédéčka na berlínskou pobočku CIA, jejíž analytici začnou hledat nesrovnalosti a další záchytné body, které by mohly osvětlit, jak se Wulf Renke vyhnul zadržení německými úřady.

O hodinu později začal nenápadný podprogram ukrytý hluboko uvnitř softwaru ovládajícího počítačové systémy BKA pravidelnou denní kontrolu určitých souborů, s nimiž nesměl nakládat nikdo nepovolaný. Prohlídka téměř okamžitě odhalila významné nesrovnalosti, na jejichž základě podprogram vyslal výstražný signál počítači mimo oficiální síť německé kriminální policie. Ten odeslal směrem na východ šifrovaný e-mail, který přes řadu internetových serverů dorazil až na místo určení – do moskevských kanceláří Brandtovy skupiny.

Gerhard Lange si mlčky četl doručenou automatickou zprávu. Nervózně našpulil rty a uvažoval o dopadech jejího obsahu. Ve světle neúspěšného pokusu o zadržení Smithe a Fiony Devinové byl nejnovější vývoj hluboce znepokojivý.

Bývalý důstojník Stasi zvedl telefon a vytočil číslo Brandtova mobilního telefonu.

„Prosím?“ vyštěkl Erich Brandt po prvním zazvonění. „Co zase?“

„Někdo čmouchá kolem Renkeho souborů,“ varoval ho Lange tiše.

„Kdo?“

Lange vzdychl. „To je ta potíž. Podle hlídacího podprogramu, který jsme nasadili do počítačového systému BKA, bylo právě otevřeno několik set různých souborů týkajících se pana profesora Renkeho. Během deseti

minut si je vyvolalo přes dvacet různých uživatelů včetně samotného ředitele. Veškeré požadavky navíc přišly z počítače patřícího správci sítě v pobočce Berlín.“

Linka na chvíli oněměla. Pak Brandt zavrčel: „To není možné.“

„Taky bych řekl,“ odtušil Lange tiše.

„Myslíte, že je to práce těch Američanů?“ otázal se Brandt.

„Vypadá to tak,“ připustil Lange. „CIA i Národní bezpečnostní agentura určitě mají technické prostředky k tomu, aby se dostaly do archivu BKA.“

„Američané navíc mají motiv,“ pronesl Brandt zdráhavě.

Lange kývl. „Ano, pokud tedy připustíme možnost, že zabezpečení operace Hydra bylo narušeno mnohem víc, než jsme předpokládali.“

„Všechno tomu nasvědčuje,“ procedil Brandt zaťatými zuby. „Nezbývá než doufat, že se ta novina nedonese Rusům.“

Další slova volil Lange velice obezřetně. „Pokud Američané opravdu pátrají v Renkeho minulosti, mohli by odhalit i naše tajné zdroje a spolupracovníky na německých úřadech...“

„Já vím, na co by mohli přijít,“ přerušil ho Brandt. „Teď mě dobře poslouchajte, Gerharde. Chci, abyste dal dohromady vražedné komando a odletěl do Berlína. Nejlíp už dnes večer.“

„Jak zní úkol?“

„Odhalit a odstranit to nové bezpečnostní riziko,“ sdělil mu Brandt ledově. „Za každou cenu.“

WASHINGTON, D. C.

Hotel Hay-Adams stojící na náměstí Lafayette přímo naproti Bílému domu patřil k washingtonským pamětihodnostem. Jeho nádherně zařízené pokoje i veřejné prostory už bezmála osmdesát let přitahovaly význačné postavy Ameriky – mocné politiky, představitele federální vlády, přední poradce Bílého domu, slavné herce i bohaté manažery.

Hotelová restaurace proslula vybranou kuchyní a skvělou nabídkou nápojů. Téměř rok už byla také oblíbeným místem skupiny členů sněmovních a senátních výborů pro zpravodajské a ozbrojené složky. Jednou za týden se tu scházeli na „pracovním obědě“ s předními analytiky a poradci z Pentagonu, CIA i ministerstva zahraničí. Tato pravidelná setkání sloužila jako příležitost k výměně informací, projednání sporných bodů a uhlazení občasných osobních pŕetek v přátelském a intimním prostředí, kde se všichni mohli chovat přirozeně a bez obvyklých politických pŕoz.

V dokonale čisté kuchyni jeden z nových kuchařů, rumunský přistěhovalec Dragos Bratianu, ve velké mělké míse zručně smíchal hrášek, chřest a čerstvé zelené fazolky s několika lžičkami čerstvě nakrájené pažitky a estragonu. Právě dochucoval speciální salát, který si objednal jeden z nejuznávanějších odborníků ministerstva zahraničí na ruskou mezinárodní politiku.

Bratianu se kradmo podíval přes rameno. Ostatní muži a ženy v bílých pláštích byli zabraní do příprav obědů pro hladové strávníky. Nikdo se o něj nestaral. Přišla jeho šance.

Malému zavalitému kuchaři vyschlo v ústech. Zasunul pravou ruku do kapsy na zástěře a vytáhl z ní čirou lahvičku. Jediným rázným pohybem odšrouboval uzávěr a nalil bezbarvou tekutinu do salátu, který právě připravil. Poté lehce pokapal jídlo zálivkou s čerstvým ořechovým olejem, znovu vše řádně promísil, aby chutě splynuly, a pak klepl na zvonek.

Vzápětí se objevila servírka.

„Váš *Salade de Printemps* pro stůl číslo pět,“ oznámil jí Bratianu klidně.

Bez reptání si položila salátovou mísu na stříbrný ták, zvedla jej a vykročila otočnými dveřmi do elegantní jídelny. Když číšnice zmizela,

rumunský kuchař si oddychl úlevou. Právě si vydělal dalších dvacet tisíc amerických dolarů. Až ohlásí šéfovi splnění úkolu, nezdaněné peníze se přesunou na jeho soukromé konto v panamské bance. K vybrané oběti mezitím mířila další smrtící varianta nemoci Hydra.

MOSKVA

Odvodňovací kanál, který se vlnil rozmáchlým obloukem od východu na západ a zhruba kilometr od Kremlu znovu vtékal do řeky Moskvy, vyznačoval severní hranici čtvrti Zamoskvorečí, kde žila stále početnější kolonie cizinců, většinou byznysmenů z Evropy a Ameriky s rodinami. Břeh zamrzlého kanálu lemovala řada světle žlutých dvou- a třípatrových budov, jež původně vznikly jako luxusní městské domy, ale už dávno byly rozdělené na menší byty.

Podplukovník Jonathan Smith se odvrátil od okna v obývacím pokoji jednoho z těchto bytů. Bylo už velice pozdě, skoro půlnoc, a potemnělé ulice zely téměř prázdnotou. Kolem pomalu projelo modrobílé auto milice, zabočilo doleva na most vedoucí přímo ke Kremlu a jeho zářivě rudá koncová světla zmizela v neprostupné zimní tmě. Smith spustil těžké závěsy a přimhouřenýma očima se podíval na Kirova. „Víte jistě, že nám tady nic nehrozí?“

Rus pokrčil rameny. „Stoprocentní bezpečí vám zaručit nemůžu, ale lepší skryš jsem tak narychlo nesehnal.“ Pousmál se. „Majitel je můj starý známý a za mnohé mi vděčí – například za svůj život a svobodu. Nejlepší je, že jeho nájemníci jsou většinou manažeři krátkodobě pobývajících v Moskvě, takže tady s Fionou nebudete jako cizinci vyčnívat.“

Smith přikývl. Kirov měl pravdu. Když ve velkém městě typu Moskvy sousedé uvidí něco nebo někoho nápadného, mohou získat podezření a nahlásit to úřadům. Pokud však i ostatní obyvatelé tohoto domu byli sami cizinci, dalo se předpokládat, že Smith a Fiona takovou pozornost nevbudí. „Jak dlouho tady můžeme zůstat, abychom vám a panu majiteli nenadělali moc problémů?“

„Dva tři dny určitě,“ odvětil Kirov. „Možná i víc. Pak už asi bude rozumnější vás přesunout na jiné bezpečné místo – nejlíp mimo město.“

„A co vy?“ otázala se tiše Fiona, která oba muže sledovala z pohovky. Měla viditelně pobledlou tvář, vzpomínky na krvavou bitku v sanitce byly ještě příliš čerstvé. Na konferenčním stolku před ní ležely pracovní

poznámky Jeleny Vědecké spolu s poznámkovým blokem, do kterého si se Smithem zapisovali hrubé překlady tajemného lékařského žargonu a odborné terminologie. Z práce je vytrhl návrat Kirova z nákupu jídla a dalších potřeb. Na nové šaty si museli počkat do rána.

„Já?“ Rus zavrtěl svou šedivou hlavou. „Mně se nemůže nic stát. Chlapi, co po vás a Jonovi jdou, mi skoro jistě neviděli do obličeje.“ Jeho oči měly ponurý výraz. „Aspoň ti, co přežili.“

„Ale nechal jste tam přece auto. Nemůžou vás podle něj vypátrat?“

„Ne,“ odpověděl Kirov sebejistě. „Tu nivu jsem koupil za hotové a navíc přes řadu prostředníků. Podle registrace mě nenajdou.“

„Pořád tu je ale jeden problém,“ vložil se Smith do hovoru.

Kirov zvedl obočí.

„My dva jsme kdysi spolupracovali. Tady i ve Washingtonu, když se řešily ty smrtící neštovice,“ připomněl mu Jon. „A tihle lidé, ať jsou kdokoliv, znají moje jméno a něco o mně vědí. Mohli by se začít nepříjemně vyptávat na roli bývalého generála Federální bezpečnostní služby Olega Kirova.“

„To se dá skoro vyloučit,“ odpověděl Rus pevně. Pak se usmál a přitom krátce odhalil zuby. „Víte, než jsem odešel od FSB, nechal jsem zničit jisté přísně tajné spisy. Mohu vás ujistit, že nikdo nenajde ani čárku, která by mě spojovala s neblaze proslulým podplukovníkem Jonathanem Smithem.“ Znovu pokrčil mohutnými rameny. „Pokud si vzpomínáte, i tehdy byly informace o naší spolupráci drženy v tajnosti a vědělo o ní jen pár vyvolených.“

Smith pokýval hlavou.

Náhle na něj dolehla obrovská únava, vykročil tedy pokojem a padl do starého oprýskaného křesla naproti Fioně. Adrenalin, který se mu při jejich útěku vyplavil do žil, už přestal účinkovat a zbyla po něm jen malátnost a vyčerpání. Zatoužil po odpočinku, alespoň na chvíli. Znovu pohlédl na Kirova. „Výborně, takže zatím se nemusíte bát. To mi spadl kámen ze srdce. Pořád by mě ale zajímalo, jakou v tom všem hrajete roli.“ Zemdeně se usmál. „Ne že bych si stěžoval, zachránil jste nám krk. Jen bych rád věděl, jak to, že jste se ukázal v pravou chvíli jako na zavanou. Navíc se zbraní a v autě, jehož majitele – světe, div se – nikdo nemůže vypátrat.“

„Fiona mě požádala, abych vás během schůzky s doktorkou Vědeckou z dálky jistil,“ hlesl Rus. „Rád jsem jí vyhověl.“

„Oleg řídí soukromou bezpečnostní agenturu, která radí zahraničním firmám s podnikáním v Moskvě,“ vysvětlila Fiona Devinová. Poprvé od

jejich zadržení a dramatického úniku se jí v očích objevila jiskřička pobavení. „Ale má poměrně pestrou škálu klientů.“

„Včetně tajemného pana Kleina,“ doplnil ji Kirov klidně a srdečně se na Jona usmál. „Takže jsme opět kolegové.“

Smith znovu pomalu přikývl. Dílky skládanky mu začaly zapadat do sebe. Ruský důstojník ve výslužbě byl jedním z moskevských spolupracovníků tajné organizace Alfa, a tím pádem i Fiony Devinové. I když byl ve výslužbě, dalo se s úspěchem předpokládat, že má stále spolehlivé přátele a kolegy na všech úrovních ruské státní správy. Žádný div, že Fiona tak rychle dokázala vytipovat vhodné informátory a že z bezpečnostního spisu, který na Jelenu Věděnskou vedla FSB, zmizely veškeré nežádoucí informace. Kolik složek asi Kirov takhle vyčistil, než ho Dudarevův režim odstavil na vedlejší kolej?

Jon si vysokého Rusa chvíli mlčky měřil a přemítal, jak po dlouhých letech ve službách ruské armády a bezpečnostních sil teď může pracovat pro americkou špionáž. Takové případy často končí špatně. I ti nejlepší selžou, když si mají zvolit mezi abstraktními ideály a hlasem vlastní krve. Vyřkl tu myšlenku nahlas, aniž by si lámal hlavu s jejím vyzněním.

„Pořád jsem ruský vlastenec, pane doktore,“ odpálil ho Kirov. Svaly kolem čelistí se mu viditelně napjaly. „Ale nejsem slepý a mám mozek. Dudarev a jeho příznivci zatáhli Matku Rus zpátky na cestu tyranie, která nás přivede jen do neštěstí. Dokud to tak bude a pokud tím neohrozím skutečné zájmy země, vynasnažím se vám pomoci. Nevidím na tom nic špatného.“ Pevně se na Američana zadíval, a když znovu promluvil, v jeho hlase byl zřetelný osten. „Dřív jsme spolu bojovali na stejné straně barikády a společně prolévali krev, Jone. A teď vás žádám, abyste do mě ještě jednou vložil důvěru. Snad nechci tak moc, po tom, co jsem pro vás a paní Devinovou riskoval.“

„To ne,“ připustil Smith. Náhle si uvědomil, že byl na Kirova zbytečně příkrý. Vstal, aby se mu mohl podívat zpříma do očí. „Omlouvám se, Olegu,“ hlesl a nabídl mu ruku. „Neměl jsem o vás pochybovat.“

„I já bych si na vašem místě kladl podobné otázky,“ ujistil ho Rus. „Ke hře na špiony, kterou všichni hrajeme, podezíravost a pochybnosti patří.“

Rozpačitě si podali ruce.

„Teď, když jste se s Olegem navzájem ujistili, jak jste čestní, důvěryhodní a tak dále, co kdybyste mi pomohli s poznámkami doktorky Věděnské?“ zeptala se Fiona s pobaveným úsměvem a ukázala na papíry rozložené po konferenčním stole. „Rusky umím celkem dobře, ale v

lékařských termínech se vůbec nevyznám. Pokud mi ty fráze nevysvětlíte, nedokážu to srozumitelně přeložit do angličtiny.“

Smith se na ni provinile usmál; pořád se lehce červenal. Znovu se posadil na pohovku a zvedl ze stolku část odborných poznámek. „Klidně můžete začít. Můj mozek je vám plně k službám.“

Kirov s potutelným úsměvem vykročil do kuchyňky, aby uložil nakoupené věci. Po chvíli strčil hlavu do obývacího pokoje a otázel se, jestli si nedají čaj, aby neusnuli. Oba přitakali. Když ho Rus uvařil, přisedl si k nim a společně se pak prokousávali hustými sloupky drobné azbuky a snažili se rozluštit různé zkratky a útržky lékařského tésnopisu, který Vědecká a lékaři z jejího týmu používali.

Tato úmorná a namáhavá práce trvala celé hodiny a protáhla se až do časného rána. Poznámky doktorky Vědecké byly sice těžko čitelné a občas strohé, celkově však velice pečlivé. Uvedla v nich všechny možné podrobnosti o prvních čtyřech obětech – jména, věk, pohlaví, společenské postavení i základní tělesné a duševní rysy. U každé osoby stál podrobný popis průběhu oné tajuplné choroby od hospitalizace až po poslední vteřinu života. Nechyběly výsledky testů a pitevní zprávy doplněné veškerými podstatnými údaji s řadou rozborů a možných vysvětlení.

Smith nakonec bezradně vzdychl a opřel se. Oči měl zarudlé, jako by si je vydrhl smirkovým papírem, a jeho šíje i ramena byly tak ztuhlé, že ho při sebemenším pohybu bolely.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptala se Fiona tiše.

„Že máme k vyluštění té záhady stejně daleko jako na začátku,“ řekl Smith bez obalu. „Ty poznámky v podstatě potvrzují všechno, co mi Petrenko před smrtí řekl. Nemocní se navzájem neznali. Bydleli v různých částech Moskvy, případně na předměstí. Neměli žádné společné přátele či známé. Dokonce se zdá, že každý žil úplně jinak a ani práce je nijak nespojovala. Nevidím tady vůbec žádný přirozený vektor.“

„Vektor?“

„Vektor je osoba, zvíře či mikroorganismus, který přenáší určité onemocnění,“ objasnil Smith.

Kirov na něj upřel pohled. „A to je důležité?“

Smith přikývl. „Mohlo by to být velice důležité, jelikož to naznačuje, že choroba nemá původ v přírodě. Což znamená, že ty lidi možná zabilo něco, co vzniklo v laboratoři, ať už náhodou nebo záměrně...“

Náhle se zarazil a usilovně přemýšlel. Pak stiskl rty do tenké pochmurné linky.

„Co je?“ chtěla vědět Fiona.

„Napadla mě jedna dost ošklivá myšlenka,“ odušil Smith polohlasem. Zamračil se. „Ti postižení byli tak rozdílní, jak jen čtyři lidé můžou být. Říkám to správně?“

Zmateně přikývli.

„Skoro by se zdálo, že si je někdo vybral jako objekty pro experiment, kterým si chtěl ověřit působení nějakého smrtícího organismu nebo procesu na lidech různého věku, pohlaví a metabolismu.“

„To zní opravdu děsně,“ řekla Fiona vážně a zvedla obočí. „Myslíte na zmínky doktorky Vědenské o tom vědci z Východního Německa?“

„Ano,“ přiznal Smith. „Jestli Wulf Renke žije, první případy té nemoci byly jen hrůzným testem biologických zbraní, které ten zvrhlík určitě provedl s velkým gustem.“ Svěsil ramena. „Ale ani tyhle úvahy nás neposunou o moc dál. Pořád se mi v těch poznámkách nepodařilo rozklíčovat žádnou konkrétní stopu. Nevidím v nich nic, co by nám poskytlo jasnější představu, odkud přesně ta nemoc pochází, jak zabíjí své oběti, a dokonce ani jak se ta zatracená věc přenáší.“

„Takže tu máme zvláštní paradox,“ podotkl Kirov tiše. „Pokud jsou ty zápisky tak bezcenné, proč by někdo zabíjel tolik lidí, aby vám zabránil si je prostudovat?“

19. ÚNORA BERLÍN

Mezinárodní letiště Brandenburg ležící osmnáct kilometrů jižně od hlavního města Německa se stále ještě utápělo v ranní mlze, když na dráhu 25R dosedlo malé soukromé letadlo. V příští chvíli se zaskučením motorů prudce zpomalilo a rolovalo podél řad červených a zelených světel ohraničujících betonovou ranvej. Na půli cesty k jasně ozářeným budovám terminálu letadlo sjelo z dráhy k odstavné ploše u obřího opravárenského hangáru společnosti Lufthansa a postupně zastavilo.

Na lesklém mokřém asfaltu opodál parkoval černý vůz BMW.

Z letadla vystoupili čtyři štíhlí urostlí muži v teplých kabátech a beranicích a rychle se vydali k čekajícímu automobilu. Všichni měli jen lehké příruční tašky, žádná jiná zavazadla. Jejich chladné, neúprosné oči neustále tékaly po okolí a pátraly po možném ohrožení či náznaku potíží.

Od BMW jim vykročil v ústrety pátý muž: menší, podsaditější a o něco starší. Stroze kývl na velitele příchozích. „Vítejte v Německu, *mein Herr*. Jakpak je v Moskvě?“

„Zima a tma,“ odušil Gerhard Lange pochmurně. „Stejně jako tady.“ Podíval se na staršího muže z výšky. „Máme všechny celní a pasové náležitosti?“

„Je to zařízeno. Úřady nebudou dělat problémy,“ ujistil ho druhý muž.

„Výborně.“ Bývalý důstojník východoněmecké tajné policie Stasi spokojeně přikývl. „A co naše speciální výzbroj?“

„V kufru.“

„Ukažte.“

Starší muž odvedl Langeho a tři členy jeho skupiny k zádi stojícího BMW. Rozmáchlým gestem odemkl velký kufr a ustoupil stranou, aby si mohli zkontrolovat náplň pěti kovových bedýnek, které ukrýval.

Při pohledu na obsah čtyř z pěti schránek se Lange temně usmál: byly tam samopaly Heckler&Koch, pistole od stejného výrobce i firmy Walther, množství nábojů, bochánky plastické trhaviny, detonátory a časovací zařízení. V pátém kufříku ležely ochranné krunýře, komunikační přístroje, černé kombinézy, bojové vesty a zelené barety podobné těm, jaké nosili

příslušníci německé elitní protiteroristické jednotky GSG 9. Brandt zjevně nehodlal nic riskovat. Jeho komando zabijáků mělo být vybaveno pro téměř všechny myslitelné situace.

„Zaměřili jste cíl?“ zeptal se podsaditý muž zvědavě.

Langeho tenká ústa se sevřela. „Zatím ne.“ Zamračeně zavřel kufr a udělal krok dozadu. „Ale velice brzy očekávám z Moskvy rozkazy.“

U HRANIC RUSKA S KAZACHSTÁNEM

Na sever od řeky Derkul stoupal pás nízkých holých kopců. Vrcholky korunovaly občasné hloučky zakrslých stromů, většinu mírných svahů však pokrýval jen koberec dlouhé vysušené trávy. Na druhé straně řeky byla rovina, jež se táhla až za vzdálený obzor. Byl to severozápadní okraj rozlehlých stepí zaujímajících podstatnou část Kazachstánu.

Nadporučík ruských zvláštních sil Specnaz Jurij Timofějev ležel schovaný ve vysoké mrtvé trávě kousek pod hřebenem jednoho z pahorků. Díky tlumeným hnědým odstínům maskovacího úboru s kapuci téměř dokonale splýval s okolní přírodou, takže byl na vzdálenost přes dvacet metrů v podstatě neviditelný. Podíval se do dalekohledu a znovu si prohlížel silnici i koleje vedoucí souběžně s řekou pod nimi.

Po minutě teleskop sklopil a pohlédl na muže ležícího vedle něj. „Čas: sedm nula nula. Vidím dva civilní desetitunové nákladáky a jeden skoro plný autobus. Je tam taky černá volha, nejspíš služební. Všechny vozy se pohybují zhruba osmdesátikilometrovou rychlostí na východ směrem k Uralsku. Na druhou stranu zrovna nic nejede.“

Jeho kolega rotmistr Pauzin poslušně připsal nové poznatky do bloku k dlouhému seznamu informací o automobilové i železniční dopravě v oblasti za posledních osmačtyřicet hodin. „Mám to,“ zamumlal.

„Jak dlouho se tady sakra ještě budeme válet a počítat auta a lokomotivy?“ zavrčel třetí voják Specnaz ukrytý o několik metrů dál. Svíral samopal AKSU 74 s krátkou hlavní, odlehčenou variantu standardní ruské útočné pušky.

„Tak dlouho, jak řeknu, Ivane,“ zpražil ho Timofějev. Pak pokrčil rameny. „A já říkám, že tady zůstaneme, dokud mi z centrály nepřijdou nové rozkazy.“ Jemně poklepal na přenosnou vysílačku, která ležela v ošlehané trávě vedle něj.

Tři ruští vojáci, ostřílení veteráni nekonečných bojů v Čečensku, byli členy zvláštní průzkumné skupiny. Především v noci se propížíli na kazašské území a zřídili si pozorovací post s výhledem na křižovatku dvou velkých silnic a jediné velké železniční trati u severozápadní hranice Kazachstánu. Měli rozkaz sledovat veškerou dopravu na těchto komunikacích a zvláštní pozornost věnovat jednotkám armády či pohraniční strážce. Dosud jich příliš nezahlédli. Většina malé a špatně vyzbrojené kazašské armády byla rozmístěna daleko na východ podél hranice s Čínou.

„Stejně je to ztráta času,“ postěžoval si otráveně třetí voják, četař Bělouchov.

„Radši bys snad honil mudžáhidy?“ zeptal se Pauzin s úsměvem v narážce na drsné čečenské partyzány.

„To ani náhodou,“ přiznal Bělouchov a oklepal se. Jejich poslední bojová mise v Čečensku se proměnila v noční múru plnou nebezpečných léček a bleskových úderů z obou stran, které si vyžádaly mnoho obětí. „Ale nevidím v tom žádný smysl. Kdybychom se chystali podniknout invazi, byla by to jiná. Ale proč válčit o tuhle pouštinu?“ Mávl rukou přes bezútešnou prázdnou step mizící v šedavé dáli.

„Protože Kazachstán byl kdysi náš. Skoro polovinu obyvatelstva tvoří etničtí Rusové, naši pokrevní bratři,“ vysvětloval Timofějev klidně. „A protože leží na obrovských zásobách ropy, plynu, bauxitu, zlata, chromu a uranu – všech vzácných surovin, o kterých prezident Dudarev sní.“

Vtom uslyšel zaržání koně a odmlčel se. Všichni tři vojáci se překvapeně otočili... a spatřili malého chlapce, jenž na ně užasle shlížel z vrcholu kopce.

Bylo mu nejvýš třináct let a měl na sobě dlouhý vlněný kabát, volnou bílou halenu a pytlovité hnědé kalhoty převázané v pase, takže vypadal jako typický kazašský honák. Třímal otěže chundelatého stepního poníka, který šmejdil čenichem ve vyschlé trávě. Za sedlem měl deku, stan a zásoby.

Timofějev a jeho muži opatrně vstali. „Co tady děláš?“ vyštěkl. Jeho ruka se téměř nezatelně posunula k pouzdru u boku. „No tak?“

„Objíždíme s otcem okolí a připravujeme se na jaro,“ vyhrkl chlapec, jenž nepřestával zírat s vypoulenýma očima na maskované vojáky. „Než vyženeme stáda ze zimovišť kolem Uralsku, musíme zjistit, kde najdeme nejlepší pastviny a vodu.“

„Tatínek je tu s tebou?“ zeptal se Timofějev vlídně.

„Ne ne.“ Hoch hrdě zavrtěl hlavou. „Má na starosti pozemky na západ odsud. Tohle je můj rajon.“

„Jsi vzorný syn,“ pochválil ho nadporučík. Plavně vytasil pistoli – Makarov P6 s tlumičem – odjistil ji, namířil a stiskl spoušť.

Chlapec dostal zásah do hrudi a zhoupl se dozadu. Ještě víc vytřeštil oči a s hrůzou se podíval na krev, jež mu stékala po roztržené bílé košili. Poté pomalu klesl na kolena.

Timofějev ho střelil znovu, tentokrát do hlavy. Malý Kazach se zhroutil na zem a zůstal bezvládně ležet mezi vysokými trsy odumřelé trávy. Byl mrtvý.

Statný poník zavětril teplou, mědnatou vůni čerstvé krve. Vyděšeně zaržál, vzepjal se na zadních a pak se rozběhl nahoru a zmizel za kopcem. Četař Bělouchov zavrčel a rozběhl se k hřebeni s oběma druhy v patách.

Na vrcholu přiložil samopal k rameni, podíval se podél hlavně a zacítil na stepního koníka utíkajícího po svahu dolů. Přepnul na automatickou palbu.

„Ne!“ Než četař začal střílet, Timofějev mu sklopil samopal. „Nadělal bys zbytečně moc hluku. Nech ho běžet. Čím dál ten kůň uteče, tím líp pro nás. Až se Kazaši vydají toho kluka hledat, nebudou vědět, kde začít.“

Bělouchov zasmušile přikývl.

„Vykopejte s Pauzinem jámu,“ pokračoval nadporučík a škul palcem směrem k nejbližšímu remízku. „Až budete pohrbívat tělo, oznámím na ústředí, že se přemístujeme na záložní pozici.“

„Nebylo by lepší vrátit se do Ruska?“ otázal se Bělouchov překvapeně. „Než Kazaši začnou po klukovi pátrat?“

„Máme jasné rozkazy,“ připomněl mu Timofějev mrazivě. Pokrčil rameny. „Smrt je sice smutná věc, ale na našem úkolu se nic nemění. Až to vypukne, stejně budou umírat další nevinní. To je zákon války.“

BERLÍN

Randi Russellová vyběhla po schodech do druhého patra velvyslanectví. Na odpočívadle se krátce zastavila a připnula si k náprsní kapse tmavomodré bundy průkaz CIA. Pak strčila do požárních dveří, zabočila doleva a rychle vykročila širokou chodbou. Uštvaní úředníci velvyslanectví, přenášející z jedné kanceláře do druhé plné náruče žádostí o víza a stohy oficiální korespondence, jí chvatně uhýbali z cesty.

Před zasedací místností ji uvítal vysoký desátník námořní pěchoty s hranatou čelistí, který tam hlídal. S rukou na pouzdru s pistolí se zblízka zadíval na její legitimaci a pak kývl. „Můžete jít dovnitř, paní Russellová. Pan Bennett vás očekává.“

Curt Bennet, šéf technického týmu vyslaného z centrály CIA v Langley, sotva vzhlédl od práce. Když vstoupila, hrbil se nad dvěma propojenými počítači na konci dlouhého stolu, oči zarudlé únavou, neoholený a celý pomačkaný. Celou noc i ráno se svou skupinou rozebíral materiál, který Randi zkopírovala z archivu německé kriminální policie BKA. Místnost byla posetá šálky vychladlé kávy a poloprázdnými plechovkami s limonádou: některé stály na stole, jiné na podlaze a další na židlích. Byl tam těžký vzduch.

Randi si přitáhla křeslo a posadila se vedle Bennetta. „Tak co mi povíš, Curte?“ zeptala se vedoucího analytika, nervózního mužíka se silně prořídilými vlasy a tlustými brýlemi se širokou obrubou.

„Že jsi na to kápła,“ odpověděl a vycenil zuby do úsměvu. „Někdo z BKA hodně zlobil – aspoň co se týče pana profesora Wulfa Renkeho.“

Randi si oddechla, jako by se jí z ramen zvedlo obrovské břímě. Čím víc pátrala v Renkeho minulosti, tím víc v ní rostlo přesvědčení, že nad ním někdo vysoce postavený drží ochrannou ruku. Jak jinak by odborník na biologické zbraně po pádu Berlínské zdi unikl zadržení? A jak by mohl podle libosti cestovat do tolika nespolehlivých států světa – Iráku, Severní Koreje, Sýrie nebo Libye?

Mít neochvějné tušení je však jedna věc, ale vloupat se do archivu BKA, a tím riskovat vlastní kariéru i vztahy CIA s Němci, to je jiná. Zjištění, že se jí ta hazardní hra vyplatila, pro ni proto znamenalo obrovskou úlevu.

Pokud by operace nakonec nevyšla, pohlaváři CIA ji sice mohli předhodit lvům, ale museli by uznat, že v podstatných faktech se nemýlila.

Randi se předklonila. „Ukaž.“

„Většina souborů, které program Janus zachytil, nemá valnou hodnotu,“ řekl Bennett. Při řeči létal prsty nad klávesnicí jednoho z počítačů, zobrazoval na monitoru různé dokumenty a pak je se stejnou rychlostí posílal do virtuálního zapomnění. „Jde o běžné věci. Vážně. V podstatě stejné údaje o Renkem máme sami v databázích – vágní zprávy od agentů v terénu, nepotvrzené případy, kdy ho někdo zahlédl, doplňující dotazy od nadřízených... a tak dále a tak podobně.“

„Co jste tedy zjistili?“ zeptala se.

„Že počítačová síť BKA je plná duchů,“ sdělil jí Bennett s dalším úsměvem od ucha k uchu.

„Duchů?“ zopakovala Randi.

„Vymazaných souborů a e-mailů,“ vysvětlil jí počítačový expert CIA. „Hele, většina textových editorů a programů na správu databází má z pohledu toho, kdo se snaží vymazat usvědčující dokumenty, jednu podstatnou vadu.“

„A sice?“

Bennett pokrčil rameny. „Člověk klepne na klávesu *Delete* a vidí, jak soubor mizí. Ale to neznámá, že ho počítač zničí jako skartovačka. Ve skutečnosti ho jen odsune stranou, aby ho mohl v případě potřeby přepsat jiným záznamem. Jelikož však e-maily a soubory většinou nezabírají tolik místa – zvláště v obřích vzájemně propojených sítích –, obvykle zůstávají v systému a dají se s pomocí speciálního softwaru obnovit.“

„Můžu hádat?“ vyhrkla Randi. „Že vy jste ten software přidali do programu Janus?“

„Trefa.“

„Neexistují snad programy, které umí smazané soubory odstranit trvale?“ zeptala se po chvilkovém zamyšlení.

Bennett přikývl. „Jasně. A spousta soukromých společností i státních úřadů je dneska běžně používá. Ale skoro nikdo se neobtěžuje svůj systém projít a vyčistit všechny staré a údajně smazané materiály, které se hromadily v různých koutech a škvírách.“

„Jako ti duchové, které jsi objevil,“ uvědomila si Randi.

„Přesně,“ přisvědčil technik CIA. „A takhle jsme si všimli, že Wulfa Renkeho kryje někdo z BKA. Můžeme se podívat na jeho starší kousky.“ Několika rychlými povely otevřel jakýsi soubor. Randi si zobrazený

dokument chvíli mlčky prohlížela a Bennett mezitím překlíkal ze stránky na stránku. Byla to digitální verze Renkeho oficiální východoněmecké složky včetně fyzického popisu, data narození a stručných údajů o jeho vzdělání a vědecké práci. Na snímku byl muž s kulatou tvář, podbradkem, tmavými vlnitými vlasy a huňatým obočím.

„To je materiál, který má dneska BKA v archivu,“ řekl Bennett věcně. „Když se o Renkeho někdo začne zajímat a vyžádá si informace z Německa, pošlou mu tohle.“

„Ale existuje i jiná verze,“ odhadla Randi. „Starší kopie originálu, kterou někdo smazal.“

Bennett přikývl. „Mrkni na tohle.“ Jeho prsty znovu zatančily nad klávesami a na druhém monitoru se objevila další sada digitálních záznamů z Renkeho východoněmecké osobní složky.

Randi těkala pohledem z jedné obrazovky na druhou a porovnávala, co viděla. Údivem zvedla obočí. „Ježíšikriste,“ zamumlala.

Originální verze souboru obsahovala fotografii úplně jiného člověka: mnohem hubenějšího, s krátkými bílými vlasy a upravenou bradkou a knírkem. Ke snímku byl připojen odpovídající slovní popis a už první pohled prozrazoval, že otisky v této složce se neshodují s těmi v novější verzi.

„Nedívím se, že se Renkemu ještě nikdo nedostal na kobyliku,“ řekla Randi trpce. „Kvůli tomu falešnému spisu jsme hledali jiného člověka, nejspíš někoho, kdo byl v roce 1989 už mrtvý. Skutečný Wulf Renke si zatím může vesele cestovat po světě a být v klidu, že jeho otisky ani podobizna nespustí poplach.“

„Tak tak,“ souhlasil Bennett a jemně poklepal na bok jednoho z počítačů. „A čím víc se hrabeme v těch materiálech, co jsi ukradla, nacházíme další a další důkazy o tom, že pana profesora Renkeho někdo systematicky kryje. Tento člověk pozměnil veškerá hlášení o Renkeho výskytu za posledních patnáct let. Když se někdo po stopě upravené zprávy vydá, nakonec zjistí, že se honí za vlastním ocasem.“

Randi si menšího chlapíka chvíli pečlivě měřila. Pak se usmála. „Fajn, Curte. Vím, že se nemůžeš dočkat, až mě oslníš svými znalostmi. Takže ven s tím. Kdo je ten zrádce z BKA? Kdo celé ty roky chrání Wulfa Renkeho?“

„Jmenuje se Ulrich Kessler,“ odpověděl Bennett, jako by se nechumelilo. „Na všech vymazaných souborech jsou jeho elektronické

otisky, to znamená uživatelské jméno a heslo. Navíc měl ideální podmínky, aby po pádu Berlínské zdi pomohl Renkemu vyhnout se vězení.“

„Jak to?“

„Kessler byl vysokým důstojníkem BKA, který měl na povel to původní vyšetřování,“ sdělil jí Bennett stroze. „Renkeho případ byl v jeho režii, od slibného startu až po neslavný konec.“

„Tak to je paráda.“ Randi ještě několik vteřin zírala na falšovaný spis a pak znechuceně zavrtěla hlavou. „A kde ten mizera Kessler působí dnes?“

„Přímo tady v Berlíně,“ oznámil jí Bennett. „Ale hodně povýšil.“ Cynicky se usmál. „Zřejmě to byla odměna za první velký neúspěch, tedy pokud Němci uvažují stejně jako my.“

Randi si odfrkla. „Nenapínej mě.“

„Ulrich Kessler je jedním z nejvyšších postavených lidí v BKA,“ hlesl Bennett. „V podstatě působí jako styčný důstojník ministerstva vnitra.“

ČELO ÚDERNÝCH SIL, 164. STRÁŽNÍ LETECKÝ PLUK

Dvouocasý bitevník Su-34 letěl nízko nad mírně zvlněnou krajinou a rychlostí bezmála osm set kilometrů za hodinu mířil uhlově černou nocí na jihozápad. Burácející stroj se občas otrásl a poskočil v turbulentních proudech teplejšího a chladnějšího vzduchu.

Ve velké kabině seděla dvoučlenná posádka: pilot a zároveň velitel vlevo, navigátor a zbraňový důstojník vpravo. Oba vojáci se potili v leteckých kombinézách a usilovně se soustředili na svůj úkol. Tlumeně zářící multifunkční ukazatele jim umožňovaly sledovat veškeré důležité systémy, avšak pilot, podsaditý ruský major středního věku, se každou chvílí zadíval na svůj infračervený průhledový displej a zkoumavě si prohlížel oblohu i zemi před nimi.

Aby se vyhnuli nepřátelským radarům, letěli ve výšce necelých dvou set metrů – a při této rychlosti nezbýval vůbec žádný prostor pro pilotovu chybu či nepozornost. Ze zelenavé temnoty vyvstávaly drobné ostrůvky bílého světla zvěstující odlehlé vesnice a samostatné statky, které zase rychle mizely za zádí.

„Do cíle dvacet kilometrů,“ ohlásil konečně mladší kapitán, navigátor. Stiskl tlačítko jednoho z přístrojů u pravého kolena. „Nahoru.“

„Rozumím,“ zamumlal major a netrpělivě zamrkal, aby se zbavil kapičky potu, která ho páčila v pravém oku. Na průhledovém displeji se objevilo malé okénko umístěné jen několik stupňů vlevo od jejich současné letové trasy. Byla to navigační pomůcka palubního počítače, která je bude provázet až k cíli útoku. Zatáhl za páku, strmě vystoupal zhruba do dvou tisíc metrů a mírně změnil kurz, až se cílové okénko přesunulo přesně dprostřed displeje.

Vpředu se zjevila jasnější záře městského osvětlení, která se tím, jak se blížili, rozprostřela přes celý obzor. Do rostoucího moře světél se sbíhala pavučina silnic a železničních tratí protínající potemnělou krajinu. Na východě se táhla tmavá stužka široké řeky Dněpr. Týdny důkladného studia map se vyplatily: major poznával východní okraj Kyjeva, hlavního města Ukrajiny.

„Patnáct kilometrů,“ ohlásil navigátor letadla Su-34 a stiskl další tlačítka. „Naváděcí systémy aktivovány. Souřadnice staženy.“

V majorových sluchátkách se náhle rozezněl varovný tón.

„Radarový poplach!“ štěkl navigátor a horečně prohlížel ukazatele detekčních přístrojů. „Pravý zadní kvadrant!“

„Zapnout rušič,“ zavrčel major. Zaznamenal je ukrajinský radar, pravděpodobně jeden z mnoha umístěných ve velkém komplexu vzdušné obrany u Konotopu. Znechuceně mlaskl. Podle rozkazu měly tajné oddíly Specnaz ty radary už před čtvrt hodinou zničit. Namyšlení a rozmazlení výsadkáři, zaklel v duchu.

Pak pokrčil rameny. I v době moderního boje plného satelitů a přesně naváděných zbraní platila stará poučka, že žádný plán není stoprocentní a prověří ho teprve srážka s nepřítelem. Ve válce bude vždycky hrát roli náhoda, nejistota a chyby lidí i strojů.

Navigátor vedle něj měl napilno se zabudovanými elektronickými obrannými systémy stíhačky Su-34 a snažil se odrušit výkonný vyhledávací ukrajinský radar. Byl by zázrak, kdyby se mu to podařilo, ale každá vteřina navíc měla cenu zlata. Indikátor vzdálenosti na průhledovém displeji nyní ukazoval dvanáct kilometrů a čtvereček vyznačující terč zářil červeně. Byli už téměř na dostřel cíle, válečného ústředí Obranné rady Ukrajiny.

Majorovi zazněl ve sluchátkách nový zvuk, o něco ostřejší.

„Zaměřili nás!“ varoval ho kolega. „Blíží se k nám dvě rakety země-vzduch. Podle všeho jde o typ S-300. Spouštím přístroje aktivní i pasivní obrany!“

„Sakra,“ zaklel major pod vousy. „Es třístovka“ byla obdobou amerických střel Patriot a patřila k nejmodernějším raketám dlouhého doletu země-vzduch, které měli Ukrajinci v arzenálu.

Letadlo vypustilo klamné cíle a krátce se otřásl. Z výmetnic vylétly speciální patrony, které vzápětí za zádi detonovaly.

Během několika vteřin rozkvetla na obloze mračna tisíců drobných mylarových vláken. Každá ultratenká nitka svou velikostí přesně odpovídala vlnové délce nepřátelského radaru, který je zaměřil. Při troše štěstí od nich tento závoj blížící se střely země-vzduch odláká.

„Tak pojd', tak pojd'!“ mumlal si major pod vousy a dál zarytý držel letadlo ve stanoveném kurzu, i když měl nutkání okamžitě zahájit úhybné manévry. Cílové políčko se zbarvilo do zelena. Byli na dostřel.

„Pal!“ vyhrkl a stiskl tlačítko na řídicí páce. Stíhačka sebou cukla nahoru. Náhle byla o několik tisíc kilogramů lehčí, protože jí od křídel

vylétly čtyři přesně naváděné bomby. Major na nic nečekal, strhl páku doleva, obrátil letadlo vzhůru nohama a s obrovským přetížením se řítil střemhlav k zemi.

Z volného pádu vylétl necelých sto metrů nad zemí. Stromy, stodoly, domy i sloupy elektrického vedení se zjevovaly z temnoty a zase mizely tak rychle, že v nich zrak ani nestačil rozlišit pevné objekty. Varovný tón ve sluchátkách utichl.

„Radar odvrácen!“ potvrdil navigátor s klidnějším dechem. „Jsme pod úrovní jejich dosahu.“

Major otočil hlavu, natáhl krk a podíval se přes čirý baldachýn, který se za nimi táhl. Nad obzorem se rozžehla řada oslnivě bílých záblesků, jež na chvíli proměnily černou noc v jasný den.

„Bomby dopadly,“ oznámil navigátor tiše. „Podle počítače všechny zbraně zasáhly vyznačený cíl.“

Náhle všechno mimo kabinu Su-34 zčernalo.

Ve sluchátkách se ozvalo: „Simulace útoku dokončena. Vyčkejte.“

Baldachýn se s pronikavým hydraulickým zakňučením zvedl a odhalil ohromný hangár, v němž stálo několik dalších leteckých simulátorů Su-34 připomínajících velké krabice. Ostatní přístroje se stále rychle otáčely a nakláněly, zatímco počítačem řízené displeje poskytovaly posádkám realistické obrázky nebe a země za okny jejich divoce manévrujících letadel.

Major se zamračil a zamyslel se nad událostmi poslední hodiny. „Kontrolo, nastavte novou misi,“ řekl do mikrofonu. „Chci vyzkoušet trochu jinou letovou trasu, jestli se před odpálením bomb můžeme vyhnout radarům z Konotopu.“

Navigátor se na něj s unaveným úsměvem podíval. „Dneska už jsme ten útok podnikli pětkrát, Sergeji Nikolajeviči. V simulátorech sedíme už tři dny dvanáct hodin denně a probíráme všechny možné odchylky a způsoby. Nemůžeme si udělat malou přestávku a trochu si protáhnout nohy?“

Major zavrtěl hlavou. „Ještě ne, Vladimíre,“ odpověděl pevně. „Četl jsi varování z Moskvy. Na přípravu máme už jen dva dny, pak celý pluk vyrazí k Brjansku. A nesmyslům o takzvaném krizovém cvičení já rozhodně nevěřím.“

Velitel bojové letky Su-34 se vážně podíval na svého podřízeného. „Pokud nakonec opravdu podnikneme letecký útok na Kyjev, nebude v něm prostor na chyby a špatné výpočty. Jestli během skutečné akce něco

zkazíme, druhý pokus už nedostane Musíme se zatraceně dobře připravit, jinak je po nás.“

KREML

Ruský prezident Viktor Dudarev si držel soukromou kancelář ve střední části trojúhelníkovité žlutobílé budovy Senátu. V ostrém kontrastu s neuvěřitelně zdobenými slavnostními sály rozesetými po dalších kremelských palácích byla tato malá obdélníková místnost zařízena jednoduše a prakticky, téměř beze známek klasicistní vznešenosti.

Na stěně za Dudarevovým malachitovým stolem visel umělecky ztvárněný znak Ruské federace. Vedle stolu stály dvě vlajky – vlevo ruská národní trikolora a vpravo složitější a barevnější prezidentská standart. Tyto prapory byly jedinými nositeli jasných barev v kanceláři, která se jinak vyznačovala tmavým dubovým obložením, vysokým tvarovaným stropem s tlumeně žlutou a vajíčkově bílou malbou a vybledlými zeleno-červeno-okrovými vzory na stovky let starém astrachaňském koberci. Zdi lemovaly knihovny plné vzácných svazků i aktuálních encyklopedií. Mezi dvěma okny se táhl dlouhý dubový stůl obklopený křesly s rovnými opěradly.

V jednom z křesel seděl Konstantin Malkovič. Podíval se přes stůl na Dudareva a vzápětí na podsaditého šedovlasého muže sedícího vedle ruského prezidenta. Miliardář srbského původu se v duchu zachmuřil. Nečekaná přítomnost Alexeje Ivanova, zarputilého šéfa Třináctého odboru Federální bezpečnostní služby FSB, na tomto zásadním jednání ho znepokojovala.

Stejnou nervozitu cítil i z Ericha Brandta, jenž seděl po jeho pravici. Před příjezdem do Kremlu ho bývalý důstojník Stasi upozornil, že Ivanov jim zřejmě bude dělat problémy kvůli díram v zabezpečení operace Hydra. Při pohledu do kamenné tváře šéfa ruských špiónů Malkovič usoudil, že Brandt měl zřejmě pravdu. Svými přimhouřenýma očima mu Ivanov připomínal velkou kočku. Tygra nebo levharta líně sledujícího potenciální kořist.

Ten výjev mu dělал starosti.

Když vstoupil do jednání s Rusy, Němec ho varoval před možným nebezpečím a připomněl mu, že „když si chce člověk osedlat tygra, může taky skončit v jeho tlamě“. V té době Malkovič jeho obavy zlehčoval a

považoval je za přehnané. Tváří v tvář sveřepému řediteli Třináctého odboru však miliardář začínal Brandtovi rozumět.

Přinutil se ty černé myšlenky zaplašit. Třeba má jen pocuchané nervy. Blížila se vítězná chvíle, která zúročí léta riskantního a drahého výzkumu i složitého plánování. Na mrzutosti nebyl čas. Znovu obrátil pozornost na velkou obrazovku v čele stolu. Stál u ní Dudarevův vojenský poradce plukovník Petr Kiričenko, jenž promítal přítomným různé mapy a tabulky klíčové pro tuto přísně tajnou poradou.

„Jednotky tankistů, motostřelců, Specnaz i bojového letectva vyčleněné pro operaci Žukov pokračují v přemísťování z mírových základen na určená válečná shromaždiště,“ řekl Kiričenko a s pomocí dálkového ovládání vyznačil na obrazovce zásadní body podél ruských hranic s Ukrajinou, Gruzii, Ázerbájdžánem a Kazachstánem. „Dosud nemáme žádné náznaky, že by si Spojené státy nebo jejich spojenci uvědomili rozsah těchto přesunů, natož aby pochopili jejich pravý význam.“

„Za nevědomost Západu vděčíte hlavně Hydře, speciální zbrani, kterou jsem vám dodal,“ ozval se Malkovič. Ať tady byl Ivanov z jakéhokoli důvodu, neškodilo Rusům připomenout, že mu hodně dluží. „Moji agenti zlikvidovali řadu nejlepších zpravodajských analytiků, a tím CIA, MI6 a dalším téměř znemožnili proniknout přes závoj, kterým jste pohyby vojsk zakryli.“ Spokojeně se usmál. „Totéž samozřejmě platí o zemích, které jste si vybrali za oběť. Až Hydra vykoná svou práci, zůstane jim tak málo vojenských velitelů a politických vůdců, že nebudou schopny efektivně čelit vašim operacím.“

„Jistě, není sporu, že ta vaše virová zbraň plní svůj úkol..., zatím,“ přitakal Dudarev chladně.

Ivanov jen pokrčil rameny. Jeho široká tvář neprozrazovala ani stopu emocí.

Ruský prezident kývl na Kiričenka. „Pokračujte, Petře.“

Plukovník uposlechl. „Jakmile padne rozkaz k zahájení operace, naše dálkové letecké pluky zaútočí současně na širokou škálu cílů – velitelská a řídicí stanoviště, zařízení protiletecké obrany, letiště i místa soustředění nepřátelských vojsk.“ Dotkl se knoflíku na ovládači. Na mapě se objevily desítky rudých hvězdiček, které označovaly cíle rozesté po bývalých sovětských republikách vybraných ke znovudobytí.

„Do pohybu se zároveň dají i naše tanky a motorizované pěchotní jednotky, které rychle zajistí určené cíle,“ pokračoval Kiričenko s nadšením. Po mapě se rozlétly šipky mířící stovky kilometrů hluboko do

nepřátelského území. Ukazovaly na důležitá města, mosty, silniční a železniční uzly i důležité průmyslové oblasti. Celé pásy mapy se rázem zbarvily do červena na znamení plánovaného obsazení a násilného návratu pod ruskou vládu – celý Kazachstán, Gruzie, Ázerbájdžán, Arménie a východní polovina Ukrajiny.

Malkovič pokýval hlavou. Dudarevův poradce pokračoval podrobným výčtem zúčastněných jednotek, jejich síly, výzbroje a konkrétních rozkazů, miliardář však jeho slovům věnoval stále menší pozornost. Pro něj to byly pouze taktické detaily důležité pro generály a další vojáky. Jeho víc zajímal širší obraz. Uvažoval, jak tato operace změni mocenskou rovnováhu ve světě.

Ze strategického, politického i ekonomického hlediska měl plán Žukov dokonalé opodstatnění. Rusko mělo s jeho pomocí získat rozlehlé oblasti bohaté na přírodní zdroje i těžký průmysl a přivést desítky milionů etnických Rusů zpět pod vládu a ochranu Kremlu. Z dlouhodobého pohledu by podstatně přispěl k úsilí Ruska vrátit se mezi světové velmoci jako významný hráč, který se může směle měřit i se Spojenými státy. Krátkodobě byla porážka nových demokracií obklopujících Rusko důležitá pro Dudarevovo vlastní politické přežití. Většina ruských občanů zatím jeho autoritářský režim podporovala, sílily však náznaky nespokojenosti. Podle Dudareva byl na vině právě špatný příklad někdejších porobených národů v okolí.

Samotný Malkovič viděl v operaci Žukov šanci stát se jedním z nejbohatších a nejmocnějších mužů v celých dějinách. To byl sen, který choval už od mládí, kdy se toulal po Evropě jako nuzný a přehlížený uprchlík. S přibývajícími lety si začal uvědomovat cenu svých schopností, obzvláště neuvěřitelný dar předpovídat budoucí pohyby na finančních a komoditních trzích, a z nereálného snu se postupně stávala horoucí touha a motor, který ho táhl neustále dopředu.

Už tak byl pohádkově bohatý a měl velký vliv na několik vlád v Evropě, Africe i Asii – díky své ekonomické moci i přímým úplatkům do kapes hamižných politiků a úředníků. Ohromné majetky mu rovněž umožňovaly nenápadně manipulovat s bankami, brokerskými a investičními firmami, farmaceutickými laboratořemi, ropnými společnostmi, výrobci zbraní a dalšími odvětvími. Přes Brandtovu skupinu také velel oddílu nájemných vrahů a špiónů, jimiž mohl v případě potřeby umlčovat své osobní nepřátele i obchodní rivaly. Postupem času však zjistil, že jeho moc má stále určité meze. K jeho údivu stále existovali politici, kteří se nenechali

podplatit ani zastrašit, společnosti, které si nemohl koupit, a zákony a předpisy, které nemohl zrušit nebo beztrestně přehlížet.

A tak začal Malkovič spřádat plány, jak přinejmenším desetkrát zvýšit své osobní bohatství a moc. Kdysi dávno, těsně po skončení studené války, si zajistil služby různých vědců z východního bloku, kteří se zaměřovali na vývoj zbraní. Byl mezi nimi i Wulf Renke. V té době šlo Malkovičovi jen o pokoutní kšeft pro jednu ze svých firem, v jehož rámci chtěl dodávat zbraně pochybným, ale bohatým režimům oplátkou za ohromné částky černých peněz.

Když za ním však Renke přišel s objevem Hydry, dokonale zacílené vražedné zbraně, miliardář srbského původu okamžitě pochopil její netušené možnosti. Tato nezjistitelná, nepřemožitelná a nevyléčitelná zbraň mu měla dát moc, po níž tak dlouho toužil. S její pomocí by si mohl podrobit státy, jejichž vládci se mu postavili, a naopak odměnit ty, kteří mu šli na ruku.

Rusko v čele s Viktorem Dudarevem si vybralo moudře.

Oplátkou za zbraň Hydra, s jejíž pomocí chtěli zlomit odpor nepřátel na Západě i v bývalých sovětských republikách, uzavřel Dudarev a jeho věrní s Malkovičem tajný a vzájemně výhodný obchod. Ochromením západních špiónážních služeb umožňovala Hydra Rusku naplánovat a provést své vojenské tažení bez vměšování Ameriky a jejích spojenců. Jakmile se začne střílet, Evropané a Američané jistě budou plamenně protestovat, ale pokud se je podaří překvapit, s největší pravděpodobností nezasáhnou, protože by tím riskovali třetí světovou válku. Tváří v tvář odhodlaným ruským vojskům by se Američané chtěli nechtěli smířit s realitou.

A až ruská dobytvačná akce skončí, miliardář získá lví podíl z uchvácené ropy, zemního plynu, těžařského a zbrojařského průmyslu i dalších odvětví. Zisky z nově nabytého jmění z něj zakrátko učiní nejbohatšího muže světa, jemuž se nikdo nevyrovná.

Malkovič se tou představou doslova opájel. Hlupáci tvrdí, že bohatství je původcem veškerého zla. Moudří však vědí, že peníze jsou jen nástrojem, jímž lze měnit svět podle svého.

„Kdy zaútočíte?“ uslyšel Brandtovu otázku.

Kiričenko se podíval na Dudareva, který přikývl, a odpověděl: „Žukov začne za necelých pět dní. První pozemní i vzdušné útoky Specnaz budou zahájeny 24. února pět minut po půlnoci. Krátce potom naše tanky a další vojska překročí hranice.“

„Jen tak? Bez důvodu?“ otázal se Brandt cynicky. „Promiňte, plukovníku, ale to mi připadá poněkud... neobratné.“

Ivanov se s neveselým úsměvem předklonil. „O důvody nebude nouze, Herr Brandt.“ Jeho oči byly studené. „Například na Ukrajině se podle našich informací chystá teroristický útok, při kterém má zahynout mnoho nevinných ruských obětí.“

Brandt chladně přikývl. „Chápu. To se jistě hodí. A tento teroristický útok si samozřejmě vyžádá okamžitou vojenskou odpověď vaší armády.“

„Jak jinak,“ přitakal Ivanov lakonicky. „Pokud vláda v Kyjevě nedokáže ochránit naše krajany před ukrajinskými ultranacionalisty, musíme to udělat za ni.“

Malkovič to poslouchal a po chvíli se obrátil na Dudareva. „A jakou záminku si najdete pro intervenci do Gruzie a dalších zemí?“

Ruský prezident pokrčil rameny. „V Gruzii a zbytku bývalých republik se objevují známky rostoucí politické nestability.“ S ironickým pousmáním naklonil hlavu k miliardáři. „Samozřejmě díky vaší zbrani, která odstranila čelné politické i vojenské představitele.“

Malkovič přikývl.

Ivanov však udeřil: „Bohužel, pane Malkoviči, právě Hydra může nyní nejvíc ohrozit náš úspěch.“ Šéf Třináctého odboru chladně pohlédl přes stůl na Brandta. „To, že pan Brandt nedokázal zneškodnit doktora Petrenka dřív, než promluvil, byla závažná chyba. Ale on ani není schopen zadržet nebo zabít podplukovníka Smithe a jeho komplice, a to by mohlo mít katastrofální následky. Čím déle si bude Smith běhat volně po Moskvě, tím větší je riziko, že odhalí tajemství Hydry. A to si prostě nemůžeme dovolit.“

„Pravda, Alexeji,“ souhlasil ruský prezident a ukázal na obrazovku zachycující čelo vojenské ofenzivy zasahující hluboko na Ukrajinu, do Gruzie a dalších států. „Úspěch plánu Žukov závisí na momentu překvapení. Jestli se Američané dozvědí, že máme prsty v úmrtích způsobených vaší virovou zbraní, náš cíl se ocitne ve velkém ohrožení.“

„Co navrhuje?“ zeptal se Malkovič toporně.

„Zaprvé, aby velení nad pátráním po Smithovi a té americké novinářce převzal můj odbor,“ sdělil mu Ivanov a otočil se na Brandta. „Ale tentokrát chci vaši stoprocentní spolupráci. Nic přede mnou nebudete tajit. Vůbec nic. Je to jasné?“

Bývalý důstojník Stasi chvíli mlčel, jen hněvivě zatíнал čelist. Pak pokrčil rameny, jako by se nechumelilo. „Jak si přejete.“

Malkovič dál upíral zrak na Dudareva. Přes všechnu svou nesmlouvavost byl Ivanov stejně jako Brandt pouhým sluhou. Za provázky tahal ruský prezident. „To je všechno, Viktoro?“ povytáhl obočí.

Dudarev zavrtěl hlavou. „Ještě ne, příteli.“ Jemně zabubnoval prsty na stole. „Aktivity amerických špiónů mi dělají starosti. Hydra sice má úspěchy, ale zdá se, že Washington ještě dostatečně neoslepila. Také se obávám, že prezident Castilla by si mohl postavit hlavu. Pokud by se přece jen nesmířil s našimi novými územními zisky, riziko přímé konfrontace se Spojenými státy by prudce vzrostlo. Vzhledem k našim strategickým výhodám na Ukrajině a ve Střední Asii bychom sice měli mít převahu, ale za ohromnou cenu – ve vojscích, výzbroji i penězích.“

Ostatní muži v místnosti zasmušile přikyvovali.

„Z toho důvodu jsem rozhodl,“ pokračoval Dudarev, „že už nás tento americký prezident nesmí ohrožovat.“ Probodl Malkoviče pohledem. „Dáte svým lidem pokyn, aby co nejdřív předali jednomu z Ivanovových kurýrů příslušnou variantu Hydry.“

Malkovič zkoprněl úžasem. „Ale riziko Castillovy vraždy je...“

„Přijatelné,“ pravil ruský vládce klidně. Podíval se na Ivanova. „Mám pravdu?“

Hlava Třináctého odboru chladně přikývla. „Máme v Bílém domě špióna. Dopravit Hydry na místo by neměl být problém.“

Malkovičovi přeběhl mráz po zádech. „Jestli USA dostanou podezření, co jsme udělali, přijde nás to zatraceně draho,“ řekl upjatě.

Dudarev pokrčil rameny. „Ať si Američané myslí, co chtějí, když to nebudou moci dokázat. Což mě přivádí k jiné věci. Uvážil jste možnost, že by američtí agenti mohli pátrat po vaší laboratoři?“

„Ta je dobře zabezpečená,“ odsekl Malkovič. „Američané ji neodhalí.“

Brandt vedle něj souhlasně přikývl.

Dudarev je oba sledoval s pobaveným cynickým úšklebkem. „To je dobrá zpráva,“ řekl až po chvíli, aby dal jasně najevo svou nedůvěru. „Přesto bude pro nás všechny bezpečnější, když se doktor Renke a jeho vědecký tým přesunou sem k nám – například do jednoho ze špičkově sřížených komplexů Bioaparatu. Co vy na to?“

Malkovič se ušklíbl. Pochopil, oč ruskému prezidentovi jde. Naprosté ovládnutí Hydry bylo jeho trumfovým esem v této nebezpečné hře. Jedinečná virová zbraň z Renkeho dílny učinila z Malkoviče nenahraditelného spojence, s nímž Dudarev musel jednat jako se sobě rovným. Pokud by však na smrtící technologii ztratil monopol, muži v

Kremlu by si mohli dělat, co chtějí. Proto držel informace o místě Renkeho pobytu v přísné tajnosti, zejména před Rusy.

„Továrna je dobře zabezpečená,“ zopakoval ledově. „Na to vám dávám čestné slovo.“

Dudarev zvolna přikývl. „No dobrá, vaši záruku přijímám!“ Vtom však jeho mírně pobavený výraz nečekaně ztvrdl. „Ale jedna věc musí být naprosto jasná, pane Malkoviči: jelikož nám nedovolíte, abychom ochránili tajemství této zbraně, ponese te osobní zodpovědnost za všechny další problémy. Do zahájení operace Žukov zbývá pět dní. Pouhých pět dní. Dokud naši vojáci a bojové letouny nebudou v akci, Američané se o existenci Hydry nesmějí dozvědět. Ručíte za to vlastním životem. Nezapomínejte na to.“

Během krátké jízdy limuzínou do kanceláře v Paškovově domě pak Malkovič nad hrozbou ruského prezidenta mrzutě přemítal. Tygr ukázal své zuby a drápy, pomyslel si pochmurně. Zamračil se. Tím spíš ho musí stále držet pod krkem.

Podíval se na Brandta. Vysoký světlolvasý Němec seděl na sedadle proti směru jízdy a slepě zíral z okna.

„Podaří se Ivanovovi ty Američany zadržet nebo zabít?“ zeptal se Malkovič tiše.

Brandt si odfrkl. „Pochybuju.“

„Proč?“

„Protože na milici ani na Federální bezpečnostní službu se nedá spolehnout,“ procedil Němec se zaťatými zuby. „Přes všechny Dudarevovy slavné čistky je v nich pořád dost příslušníků ochotných za peníze pomáhat hledaným osobám – nebo nakažených takzvanými reformními ideály. Dá se předpokládat, že Smith a Devinová najdou lidi, kteří nad jejich útekem přimhouří oko. Pokud si Ivanov myslí něco jiného, je hlupák.“

Malkovič v tichosti uvažoval nad sžíravým hodnocením ruských orgánů. Vzhledem k tomu, že mu šlo o krk, to neznělo vůbec povzbudivě. Po chvíli dospěl k rozhodnutí. „V tom případě budete v pátrání po Smithovi a Devinové pokračovat,“ oznámil Brandtovi. „Chci je najít, a to rychle. Budu radši, když je dostanete vy, a ne Rusové.“

„A co Třináctý odbor?“ zaváhal druhý muž. „Slyšel jste Ivanova. Bude chtít každou informaci, kterou vyhrabeme. Těžko ty Američany hledat, když budeme všude narážet na ruské agenty.“

Malkovič přikývl. „Rozumím.“ Pokrčil rameny. „Dejte Rusům dost informací o Smithovi, ať mají radost, ale zároveň pokračujte ve vlastním pátrání.“

„Vyfouknout dva Američany Ivanovovi přímo pod nosem nebude hračka,“ varoval ho Brandt. „Ale můžu vám slíbit, že se o to pokusíme.“

„Neplatím vám za to, abyste se o něco pokoušel, Herr Brandt,“ pravil miliardář mrazivě. „Platím vás za výsledky. Byl bych velmi rád, kdybyste si uvědomil ten rozdíl.“

„A jestli dostanu Smithe s Devinovou živé?“ přešel Němec naznačenou hrozbou. „Samozřejmě bez Ivanovova vědomí. Co mám dělat pak?“

„Pořádně je zmáčknout,“ oznámil mu Malkovič nemilosrdně. „Zjistit, pro koho dělají a kolik údajů o Hydře už předali do Spojených států...“

„A potom?“

„Zabít,“ štěkl Malkovič. „Pokud bude třeba, tak rychle. Ale pokud to půjde, tak pomalu. Podplukovník Smith a paní Devinová mi nadělali hodně starostí a vrásek. Chci, aby za to zaplatili.“

MOSKVA

Jemné zaklepání na dveře bytu Jona Smithe okamžitě probralo. Vstal z pohovky, kde se předtím snažil usnout, shrábl z konferenčního stolku devítimilimetrovou pistoli Makarov, odjistil ji a trhnutím za závěr ji nabil. Pak se otočil se zbraní v natažených rukou, připraven ke střelbě. Vydechl, zklidnil se a sevřel zbraň ještě pevněji. Přední i zadní miřidla pistole se ustálila na středu dveří.

Fiona Devinová se mezitím tiše jako kočka přikradla bosky z ložnice. I ona byla ozbrojená. „Kdo je?“ zavolala rusky. Úmyslně změnila hlas, aby zněla jako rozechvělá stařena.

Přes masivní dřevěné dveře jí tlumeně odpověděl jakýsi muž. „To jsem já, Oleg.“

Smith se trochu uklidnil. Poznal Kirovův hlas. Použitím křestního jména jim Rus navíc naznačil, že nic nehrozí. Kdyby se představil i příjmením, znamenalo by to, že jedná pod nátlakem jako zajatec moskevské milice nebo někoho jiného, kdo je hledá.

Smith pomalu svěsil zbraň a znovu ji zajistil. Fiona udělala totéž a šla odemknout dveře.

Vysoký a mohutný Rus chvatně vstoupil se dvěma těžkými kufry v rukou. Když si všiml jejich pistolí, zvedl své stříbrné obočí. „Jste nervózní?“ zeptal se. Pak mrzutě pokýval hlavou. „Ani se vám nedivím.“

„Co se děje?“

Kirov položil kufry, přešel k nejbližšímu oknu a poodtáhl závěsy. „Pojďte se podívat sami,“ kývl na ulici. Smith s Fionou ho poslechli.

Po celé délce mostu přes Odvodňovací kanál stála osobní i nákladní auta. Milicionáři v šedých kabátech a špičatých čepicích přecházeli po dvojicích od jednoho vozu k druhému, prohlíželi doklady a kladli řidičům otázky. U nejbližší křižovatky hlídkoval oddíl vojáků v zimních maskovacích uniformách vyzbrojených útočnými puškami.

„Vnitřní vojska ministerstva vnitra,“ konstatoval Kirov. „Pokud jsem dobře viděl, kontrolují hlavní křižovatky i větší stanice metra.“

„A sakra,“ zamumlal Smith a pohlédl na Kirova. „Jaký je oficiální důvod?“

Rus pokrčil rameny. „Podle zpráv v televizi jde jen o běžnou preventivní akci proti čečenským teroristům. Ale podařilo se mi proniknout blíž a podívat se, podle čeho lidi prověřují.“ Podíval na oba Američany. „Milice má vaše fotky.“

Fiona vzdychla. „Byla to asi jen otázka času.“

„Ano,“ přisvědčil Kirov vážně. „Musíme to rychle řešit. Oba potřebujete nové papíry – s jinými tvářemi i jmény.“

Smith se na něj podíval, jako by mu najednou cosi došlo. Kdesi v zákoutí myslí se mu zrodila mlhavá myšlenka, která zprvu neměla konkrétní obrysy, ale velice rychle nabývala jasných tvarů a barev, jako když vítr rozfoukává doutnající uhlík.

Vykulil oči. „Jména,“ vyhrkl. „To je ta věc, která nám doted' unikala. Všichni jsme se ptali, proč muselo zemřít tolik lidí jen proto, abychom se nemohli dostat k těm vědeckým poznámkám. Možná jsme celou dobu měli odpověď přímo před očima.“

„Jak to přesně myslíte?“ zeptala se Fiona tiše. I Kirov se tvářil nechápavě.

V nadšení ze své nové teorie je Jon zavedl zpět ke konferenčnímu stolku. „Jména,“ zopakoval a rozložil na něm svazek strojopisů a jejich ručně naškrábaných překladů. Červenou tužkou rychle zakroužkoval jisté části textu. „Podívejte se sami. O to tady jde. Jeleniny poznámky obsahují jména prvních obětí choroby. A adresy příbuzných. Je to tak?“

Zbýlí dva zvolna přikývli, aniž by věděli, co tím chce říct.

„Mezi zemřelými a jejich rodinami musí být nějaké spojení, které by nám mohlo napovědět, jak ta nová nemoc působí a kde se vzala.“

Fiona se zachmuřila. „Já ho ale nevidím.“ Zavrtěla hlavou. „Přece jste říkal, že mezi těmi chudáky neexistoval žádný přímý vztah, který by vysvětloval, proč se nakazili a zemřeli tak strašnou smrtí. Navzájem se neznali a nebyli ani příbuzní.“

Smith přikývl. „To je fakt. Jelena, Valentin Petrenko i další ruští vědci, kteří onemocnění studovali, nenašli mezi prvními čtyřmi mrtvými vůbec žádnou souvislost.“ Znovu poklepal na poznámky. „Ale co když je tu něco mnohem jemnějšího a nenápadnějšího? Třeba měli nějakou společnou genetickou nebo biochemickou vlastnost – nějakou slabinu nebo dispoziční, kvůli níž byli k té nové nákaze náchylní.“

„A vy si myslíte, že by se ta společná vlastnost ještě dala najít?“ otázal se Kirov.

Smith znovu přikývl. „Řekl bych, že ano.“ Podíval se na Rusa. „Snadné to samozřejmě nebude. Zaprvé musíme vyslechnout příbuzné obětí. Pokud se nám je podaří přesvědčit, aby nám dali vzorky krve, tkání a DNA, série laboratorních testů by měla případné podobnosti odhalit.“

„A jak to všechno chcete provést, když jste s paní Devinovou na seznamu nejhledanějších osob?“ otázal se Kirov ironicky.

„Nechte se překvapit.“ Na Smithově útlé tváři se objevil strojený úsměv. „Znáte to: ‚Kdo se dal na vojnu, musí bojovat.‘ A my jsme se na vojnu dali, takže se musíme snažit.“

BERLÍN

Oblast Grünewald s lesem a několika krásnými jezírky patřila k nejlepším, a tudíž i nejdražším čtvrtím Berlína. Ve velkých rozestupech tu stály starší domy obklopené vzorně upravenými zahradami, kamennými zídkami, živými ploty a lesními remízky.

V Hagenstrasse, jedné ze širších rezidenčních ulic Grünewaldu, parkoval dodávkový vůz v červenobílých barvách telekomunikační společnosti Deutsche Telekom. Bylo pozdě odpoledne a bledé zimní slunce skloněné nízko nad obzorem vrhalo dlouhé černé stíny. Vzhledem k palčivému mrazu se venku pohybovalo velice málo lidí. Ulicí supěl břichatý běžec, který se v rytmu hudby pulzující ve sluchátkách sveřepě soustředil na pohybovou aktivitu nařízenou lékařem. Dva starší manželé na odpolední vycházce za sebou vlekli nešťastného roztřeseného teriéra, než po chvíli také zmizeli za rohem.

Za volantem firemního auta se hrbila Randi Russellová v šedivé kombinéze a černé kšiltovce, která zakrývala její krátké plavé vlasy. Netrpělivě se podívala na hodinky. Jak dlouho to ještě potrvá? Sklopila oči a ušklíbla se. Jestli tady bude takhle dál nečinně sedět, možná si začne okusovat rukavice, aby se dostala k nehtům.

„Služebnictvo je na cestě,“ ohlásil jí náhle do sluchátek mladý ženský hlas. „Snad už jedou konečně domů.“

Randi narovnala záda a uviděla, jak z nedaleké brány pomalu vyjíždí staré otlučené audi. Dvojice nelegálních ukrajinských přistěhovalců, kteří Ulrichu Kesslerovi uklízeli, vařili a udržovali zahradu, mířila domů do svého zblešeného bytu na druhém konci Berlína. Auto zahrnulo doleva po

Hagenstrasse a projelo kolem Randiny dodávky. Sledovala ve zpětném zrcátku jeho koncová světla, dokud nadobro nezmizela.

„A co náš přítel Kessler?“ zeptala se tiše do mikrofону připnutého ke kombinéze.

„Pořád je u sebe v kanceláři,“ odpověděl jiný hlas, tentokrát mužský. Patřil agentovi CIA, jenž měl za úkol pozorovat budovu německé kriminálky BKA, kde Kessler pracoval. „Ale večer by se měl zúčastnit slavnosti, kterou pořádá kancléř ve Státní knihovně. Podle našeho spisu je Kessler patolízal až na půdu. Nenechá si ujít příležitost producírovat se v přítomnosti předních potentátů, takže můžete jít klidně dovnitř.“

„Jdu na to,“ odušila Randi klidně. Ulevilo se jí, že je čistý vzduch.

Bez otálení zařadila rychlost a zabočila na příjezdovou cestu, která se vinula mezi ztepilými stromy obklopujícími Kesslerovu vilu. Samotný dům postavený začátkem dvacátého století byl napodobeninou venkovských sídel z edvardovské éry, od zářivých bílých stěn porostlých břečťanem až po širokou verandu táhnoucí se po celé délce prvního patra.

Randi zajela k boku budovy a zaparkovala vedle velké garáže, která dříve nepochybně sloužila jako stanoviště kočárů a stáj.

Vyklouzla z vozu a chvíli jen tak stála, sledovala a poslouchala. Uvnitř domu ani venku mezi stromy se nic nepohnulo.

O poznání klidnější si přes šedou kombinézu rychle upevnila bojovou vestu, jakou nosili příslušníci britských speciálních jednotek SAS. Pouzdra a kapsy na suchý zip ukrývaly sadu drobného náčiní a elektronických přístrojů, nikoli obvyklou výzbroj a náhradní náboje. Poté se vydala zpátky kolem domu k hlavním dveřím. Byla to jediná cesta dovnitř, kde ji nečekala žádná bezpečnostní závora nebo speciální zámek.

Randi si klekla, krátce si prohlédla kování a pak z jedné z kapes vesty vylovila odpovídající paklíče. Vsunula je do drobné dírky a zarazila se. „Jsem u dveří, Carlo,“ zamumlala do vysílačky. „Až řeknu, začnete odpočítávat třicet vteřin. Jasně?“

„Rozumím,“ odpověděla mladší žena.

„Slyšíte mě, Miku?“ zeptala se Randi experta na elektroniku, kterého jí přidělili do oddílu.

„Jsem na příjmu, Randi,“ odvětil technik klidně.

„Dobře.“ Letmo se ohlédla přes rameno. Kdyby někdo procházel ulicí, při pozornějším pohledu by si jí všiml. Pohni sebou, nakázala si v duchu. Zhluboka se nadechla, a když v plicích ucítila svěží kyslík, znovu vydechla. „Tak se na to podíváme.“

Oběma rukama jemně pohybovala paklíči v zámku. Po několika vteřinách opatrného páčení ucítila, že se mechanismus s cvaknutím odemkl. Spokojeně zamručela, vrátila nástroje do vesty a vstala. „Slyšíte mě? Jdu dovnitř... Ted’!“

Bez dalšího váhání vzala za kliku, vstoupila do Kesslerova domu a okamžitě za sebou zavřela. Ocítila se v rozlehlé vstupní hale ozářené vysoko zavěšeným lustrem. Po obou stranách se rýsovaly dveře do dalších místností – obývacího pokoje vlevo, přijímacího salonku vpravo. Do prvního patra vedlo široké točité schodiště.

„Třicet vteřin,“ oznámil jí hlas do sluchátek a pak zřetelně a neúnavně opakoval čísla ubíhající na digitálních stopkách.

Randi rychle prohlédla halu a pátrala po řídicím panelu poplašného zařízení. Tam! Vpravo ode dveří si všimla šedé umělohmotné krabičky připevněné v úrovni hlavy. Nad klávesnicí s deseti číslicemi blikalo drobné červené světélko na znamení, že svým příchodem spustila alarm. Přimhouřila oči. Měla nanejvýš třicet vteřin, po které běžela ochranná doba poskytující majiteli domu dostatečný prostor k zadání bezpečnostního kódu. Poté se alarm spustí a okamžitě upozorní nejbližší berlínskou policejní stanici, že došlo k vloupání.

Randi chvatně roztrhla další kapsu na suchý zip a vytáhla malý akumulátorový šroubovák. Když stiskla knoflík na jeho boku, začal se vrčivě otáčet proti směru hodinových ručiček a odstraňovat první ze dvou vrutů držících přední plastový panel.

„Dvacet pět vteřin.“

První vrut spadl do Randiny rukavice. Přesunula šroubovák k dalšímu. I ten šel snadno ven. Odklopila čelní destičku a nahlédla do změti barevných kabelů připojených k desce plošných spojů. Hledala drobný proužek s typem poplašného systému.

„Dvacet vteřin.“

Randi cítila, jak jí vysychá v ústech. Kde jen ten zatracený štítek může být? Čas se krátil. Konečně si všimla malého políčka s textem přilepeného k zadní stěně ovládací schránky. „Miku! Je to TÜRİNG 3000.“

„Rozumím, Randi,“ odpověděl technik CIA. „Použijte kartu číslo pět. Odpojte zelený kabel a zastrčte ho do nové karty na pozici jedna. Pak zopakujte totéž z černým drátem na pozici dvě. Máte to?“

„Ano,“ potvrdila a z jednoho z váčků na vestě vytáhla speciálně nastavenou systémovou kartu.

„Deset vteřin.“

Randi podle pokynů spěšně přepojila kabely ze staré obvodové desky na novou, kterou si přinesla s sebou. Srdce jí bilo tak zběsile, že slyšela tep v uších. Vnitřní hlas jí začal vyčítat, že je moc pomalá a že se alarm stejně spustí. Snažila se jej nevnímat a soustředit se na daný úkol.

„Pět vteřin. Čtyři. Tři...“

Druhý kabel zacvakl do destičky, kterou svírala v rukavici. Do řídicí skříňky alarmu z ní okamžitě začaly proudit nové povely totožné s těmi, jaké by vyslala Kesslerova bezpečnostní agentura po falešném poplachu. Červená kontrolka se rázem zbarvila do zelena.

Randi si oddychla. Až v domě skončí, stačilo jednoduše zopakovat postup v opačném pořadí, vrátit panel na místo a vyjít předními dveřmi ven, aniž by zanechala nápadné stopy manipulace s poplašným zařízením.

„Hotovo,“ ohlásila tiše. „Jdu do akce.“

Randi začala zkušeně prohledávat Kesslerovu vilu: začala pokoji v přízemí a pak pokračovala po schodech do patra. Jedna věc ji okamžitě udeřila do očí. Ulrich Kessler byl zaníceným sběratelem umění, který se zaměřoval zejména na mimořádně drahé originály. Pokud se nemýlila, na čestných místech v různých pokojích mu visely obrazy od Diebenkorna, Kandinského, Kleea, Pollocka, Mondriana, Picassa a několika dalších slavných malířů dvacátého století.

U každého díla se zastavila a pořídila digitální snímek. „Na státního zaměstnance to docela ujde, Herr Kessler,“ zamumlala a vyfotila malbu, která vypadala jako pravý De Kooning. Bylo těžké přesně určit hodnotu jednotlivých kusů, Randi by se však vsadila, že jejich úhrnná cena vysoce překračuje deset milionů amerických dolarů. Žádný div, že nechtěl zvát domů kolegy z práce, jak se o něm tradovalo.

Znechuceně zavrtěla hlavou. Příslušník německé kriminálky BKA podle všeho za ochranu profesora Wulfa Renkeho dostával velice dobře zaplacen. Bližší ohledání obrazů, které Randi nasnímala pro umělecké experty ve službách CIA, by mělo přinést zajímavé podrobnosti o Kesslerových financích, které měly zůstat skryty před světem.

Vrátila fotoaparát do vesty a pokračovala dál. Opatrně přešla Němcovou ložnicí ke spojovacím dveřím do soukromé pracovny v zadní části vily. Byl to velký, přepychově zařízený pokoj s okny, jež poskytovala výhled přes okolní stromy až k jasným světlům rušného centra Berlína.

Randi se zastavila ve dveřích a měřila si pracovnu přimhouřenýma očima. Na vyřezávaném starožitném stole stál počítač a telefon, místnost byla obložená knihovnami a jednu ze stěn zdobil další drahý obraz. Měla

podezření, že zakrývá malý trezor, odolala však nutkání se do něj vloupat nebo začít prohledávat zásuvky stolu.

Kessler byl zkorumpovaný, ale ne hloupý. Nedalo se očekávat, že by se tu našel schovaný dokument s příhodným záhlavím „Můj tajný život a Wulf Renke“. Policista by navíc jistě ochránil své nejcennější informace s pomocí tajných nástrah a možná i dalších alarmů. Jejich narušení by okamžitě zvýšilo Kesslerovu ostražitost.

Místo toho Randi začala otvírat různé kapsy na vestě, kde měla uložená miniaturní odposlouchávací zařízení. Chladně se pouсмála. Ať si je Herr Ulrich klidně podezíravý. Brzy pozná, že jsou i jiné způsoby, jak odhalit jeho nejstřeženější tajemství.

MOSKVA

V ruském hlavním městě panovala večerní špička a strmé pojízdné schody ve stanici metra Smolenská plnily stovky Moskvanů znavených celodenní prací. Byla mezi nimi i trojice, z níž vyčníval vysoký statný čtyřicátník s těžkým vakem přes rameno, jenž se zmučeným výrazem trpělivě vedl z eskalátoru svou roztřesenou staříčkou matku a vetchého otce.

„Už budeme venku, mamičko,“ řekl něžně. „Ještě kousek.“ Ohlédl se na starého pána. „Pojď, tati. Snaž se držet krok.“

Nahoře se tísnil dav stále nespokojenějších cestujících, kteří se hromadili u turniketů vedoucích na ulici a čekali, až budou moci protáhnout jízdenku přístrojem a opustit stanici. Většina ze čteček však byla mimo provoz, takže se lidé chtěli nechtěli museli protlačit třemi průchody, které fungovaly. Když pasažéři stojící ve frontě spatřili důvod zpomalení, začali zlostně mumlat. Vchody i východy střežily oddíly milicionářů v šedých uniformách, kteří pečlivě kontrolovali každého, kdo mířil do stanice i ven. Policisté si občas ze zástupu vytáhli jednoho či dva lidi a kladli jim podrobnější otázky. Často šlo o štíhlé tmavovlasé muže a atraktivní černovlásky.

Když poručík Grigorij Pronin důkladně prověřil doklady muže a ženy, již se k němu dověkli, zase je vrátil a mávnutím ruky vystrašený pár propustil. „V pořádku,“ zavrčel. „Můžete pokračovat!“

Ušklíbl se. Už hodiny tady na příkaz Kremlu s celou jednotkou prováděl nesmyslnou pátrací akci. Žádný čečenský terorista nevypadal jako ti, které mu ukázali na fotkách. Opravdoví zločinci teď musí mít žně a vesele si přepadávají, kapsaří a kradou auta, pomyslel si trpce.

Od turniketů se náhle ozvaly hlasité nadávky. Pronin se rozhořčeně otočil. U jednoho ze strojků na jízdenky nastala strkanice. Strážník se zachmuřil. Co se to tam sakra děje? Hněvivě položil ruku na pouzdro s pistolí a přistoupil blíž. Když si ho dav u zábrany všiml, náhle ztichl. Většina lidí o krok či dva ustoupila, takže u strojku zůstala jen poslední trojice. Vysoký muž se stříbřitými vlasy jemně pobízel mnohem starší kyprou ženu, aby se protáhla úzkou mezerou. O zábradlí na druhé straně se

ztěžka opíral stařeček s dlouhými vousy a rozčuchanými bílými vlasy. Hrbil se nad hůlkou a mátožně ukazoval ženě, aby šla dál. Podle dvou medailí připnutých na špinavém kabátě šlo o veterána Velké vlastenecké války proti fašismu.

„Co je tady za problém?“ zeptal se Pronin ponuře.

„Moje matka, pane,“ omlouval se stříbrovlasý muž. „Má potíže s lístkem. Pořád ho tam strká špatně.“ Otočil se k ženě. „Vidiš, co děláš, matičko? Kvůli tobě sem musela přijít milice.“

„Nic se neděje,“ řekl Pronin rázně. Sáhl přes bariéru, vzal stařeně z rozechvělé ruky magnetickou kartu a sám ji vložil do čtečky. Zábrana se odklopila a stará paní se konečně mohla odšourat ven, syn hned za ní. V příští chvíli udeřil milicionáře do nosu odporný žluklý puch, ze kterého se mu obrátil žaludek.

Ohromeně couvl. „Panebože,“ zamumlal zoufale. „Co to tady smrdí?“

Druhý muž jen smutně pokrčil rameny. „To bude asi moč,“ sdělil mu. „Víte, matka se v poslední době počurává. Pořád jí říkám, aby si měnila pleny častěji, ale je strašně tvrdohlavá – jako malé dítě.“

Pronin znechuceně mávl a trojice mohla projít kolem čekajících policistů. Takže takové je stáří, pomyslel si pochmurně. Vzápětí však tu nepříjemnou lapálii pustil z hlavy, znovu se otočil a vydal prohlížet sročený dav.

Když vyšli ze stanice metra, stařena se bolestně dovlekla k nejbližší lavičce a posadila se. Oba muži ji následovali.

„Přísahám, Olegu, že jestli se z těch smradlavých hadrů a vycpávek rychle nedostanu, tak se pozvracím,“ zamumlala Fiona Devinová bokem k vysokému muži převlečenému za jejího syna.

„Omlouvám se,“ odvětil Kirov chápavě. „Ale jinak to nešlo.“ Pak ironicky povytáhl huňaté obočí. „Na druhé straně musíte uznat, že trocha zvratků by hezky podtrhla věrohodnost převleku.“

Jon Smith shrbený nad holí měl co dělat, aby se nerozesmál. Kůže pod nalepenými divadelními vousy i parukou ho nesnesitelně svědila, ale mohl být rád, že kabát i obnošené kalhoty měl umazané jen strojním olejem a hlínou. Fiona obalená řadou vrstev kvůli zdání tloušťky a pak navlečená do strašlivě špinavého prádla to měla mnohem horší.

Smith si všiml, že je ostatní nakupující a chodci obcházejí širokým obloukem a přitom krčí nosy a odvracejí oči. Ani čerstvý vzduch nezmírnil

čpavý zápach, který z nich vycházel. Smith pokýval hlavou. Tyto nepohodlné a ponižující úbory se jim nesmírně osvědčily.

„Pojďte, Fiono,“ naléhal Kirov. „Už tam budeme. Je to nějakých sto metrů odsud.“

Fiona sice stále cosi brblala, přesto se vyškrábala na nohy nacpané do příliš malých bot a začala se šourat příslušným směrem. Všichni tři pak pajdavě odbočili z Arbatu do menší ulice obsypané obchůdky s knihami, novým i obnošeným šatstvem, voňavkami a starožitnostmi.

Rus je trpělivě vedl k úzkým dveřím v půlce průchodu. Ve špinavé výloze vedle nich se vyjímal slabě nasvícená sbírka starých samovarů, matrijóšek, lakovaných skříněk a misek, křišťálu, porcelánu ze sovětské éry a omšelých lamp. Nad výkladem byl vybledlý zlatý nápis ANTIKVAZ-AVIABARI.

V krámku za dveřmi se nacházela ještě větší směsice harampádí všeho druhu, které se vršilo bez ladu a skladu na zaprášených policích a pultech. Byly tam repliky pravoslavných ikon, opasky a tankistické helmy Rudé armády, pozlacené svíčky, porcelánové čajové soupravy, bižuterie i orámované vybledlé plakáty opěvující výdobytky socialismu.

Když vstoupili dovnitř, velký hřmotný majitel s posledními kudrnami šedivých vlasů kolem olysalé lebky vzhlédl od popraskaného hrníčku, který právě slepoval. Při pohledu na Kirova se celý rozzářil a nemotorně se vypotácel zpoza pultu.

„Olegu!“ zahlaholil barytonem, v němž zazníval slabý gruzínský přízvuk. „Předpokládám, že tohle jsou ti přátelé, o kterých jste mi říkal do telefonu.“

Kirov nevzrušeně přikývl. „Jo.“ Otočil se k Fioně a Smithovi. „A tenhle tlustýoch je Lado Jašvili, postrach všech poctivých moskevských starožitníků.“

„Tady pan generál má naprostou pravdu,“ uznal Jašvili s pokrčením ramen a usmál se od ucha k uchu, takže odhalil zuby skvrnité od tabáku. „Ale nějak se živit musím, ne? Každý děláme, co můžeme.“

„Tak nějak,“ souhlasil Kirov.

„Ale k věci,“ pokračoval Jašvili přátelsky. „Nebojte se, kvalita mého zboží vás nezklame.“

„Vážně?“ řekla nedůvěřivě Fiona a s nepokrytým opovržením se rozhlížela po okolním nepořádku.

Jašvili se zašklebil. „Milá bábuško, vy zřejmě nechápete povahu mé živnosti.“ Odmítavě pokynul rukou na veteš rozestou po krámku. „Tyhle

věci jsou spíš na okrasu. Je to jen koníček, kterým se dají dobře oklamat šťouraví policajti nebo berní úředníci. Pojd'te, ukážu vám svoje království!“

Nato se kyprý Gruzíнец otočil a nasměroval je do dveří v zadní části obchodu. Vedly do skladiště po strop zaplněného opravdovými starožitnostmi i bezcenným odpadem. V rohu se rýsovalo strmé schodiště do sklepa, které končilo u zamčených ocelových dveří.

Jašvili dveře odemkl a rozmáchlým pohybem otevřel. „Podívejte se sami,“ pravil pyšně. „Tohle je studio, moje umělecká svatyně.“

Smith a Fiona se užasle rozhlédli. Stáli ve velké, jasně osvětlené síni plné drahých fotoaparátů, počítačů, laserových tiskáren a kopírek, ryteckých strojů a polic obsahujících snad všechny druhy papíru, inkoustu a chemikálií používaných k umělému zestařování dokumentů. Celá jedna strana místnosti byla zařízena jako fotografické studio včetně různých pozadí, umývadla s mýdlem, šamponů, ručníků a oddělovací zástěny.

Gruzíнец se znovu široce usmál a udeřil se do hrudi. „Já, Lado Jašvili, jsem ve vší skromnosti číslo jedna ve svém oboru – v Moskvě stoprocentně a možná v celém Rusku. Tady pan generál to dobře ví, a proto vás za mnou taky přivedl.“

„Padělatel jsi slušný, to je fakt,“ přitakal Kirov odměřeně a šlehl pohledem po Fioně se Smithem. „Za starých časů měla na Jašvilihو speciální služby monopol KGB, ale pak rozšířil působnost do soukromého sektoru a stal se z něj pan podnikatel.“

Gruzíнец souhlasně přikývl. „Opravdu mám širokou škálu klientů,“ připustil. „Obrací se na mě ti, kdo z různých důvodů chtějí zanechat svou nešťastnou minulost za sebou.“

„Například mafiáni?“ tipla si Fiona. Tvářila se lhostejně, Smithovi však neušel její zlobný tón. Lidi, kteří pomáhali moskevskému podsvětí, neměla zrovna v lásce.

Jašvili pokrčil rameny. „Kdoví? Může být. Ale těm, co mě platí, nikdy nekladu nepříjemné otázky.“ Suše se usmál. „Zrovna vy byste to měli ocenit.“

Fiona se podívala na Kirova. „Jak moc můžeme tomu chlapovi věřit?“ zeptala se bez obalu.

Rus se chladně pousmál. „Já bych se toho nebál. Zprvė proto, že jeho živnost je závislá na naprosté diskrétnosti. Pokud by přišel o pověst, tak končí. A zadruhé si cení vlastní kůže.“ Obrátil se k Jašvilimu. „Víš, co se stane, jestli se zpráva o tvé práci pro mé přátele rozkřikne?“

Bodrý Gruzíнец poprvé ztratil řeč. Jeho masitá tvář pobledla. „Zabijete mě.“

„Přesně tak, Lado,“ sykl Kirov. „A když ne já, tak někdo jiný. Každopádně tě nečeká rychlá smrt. Rozumíme si?“

Jašvili si nervózně olízl rty. Chvatně přikývl. „Jistě.“

Kirov spokojeně hodil svůj plátěný vak na nedaleký stůl a začal z něj rychle vyndávat věci. Během chvíle se na stole nahromadily boty a čisté moderní ošacení ve velikostech obou Američanů, různobarevné paruky a přičesky, barvy a souprava dalších pomůcek umožňujících změnit vzhled na několik způsobů.

„Pořád máte zájem o všechny dokumenty, o kterých jsme se bavili?“ zeptal se Jašvili opatrně, zatímco přimhouřenýma očima sledoval rostoucí kupky šatstva a dalších věcí.

Kirov kývl. „Přátelům by se hodily nové zahraniční pasy..., asi švédské. Dále fotokopie příslušných obchodních víz a povolení k pobytu – nejlíp těch, která se vydávají v Petrohradu. Navíc budou potřebovat doklady potvrzující, že pracují pro Světovou zdravotnickou organizaci. Pro jistotu jim udělej i sadu místních průkazů s běžnými ruskými jmény. Bude to problém?“

Gruzíнец chvatně zavrtěl hlavou a opět ožil. „Ani trochu,“ slíbil přesvědčivě.

„Jak dlouho to potrvá?“

Jašvili pokrčil rameny. „Tři hodiny. Maximálně čtyři.“

„Kolik za to?“ otázal se Kirov.

„Milion rublů,“ odvětil druhý muž stručně. „V hotovosti.“

Smith tiše hvízdal. Při stávajícím kurzu to vycházelo na více než třicet tisíc amerických dolarů. Za prvotřídní falešné doklady, jež s Fionou pro případ policejní kontroly budou potřebovat, to však zřejmě byla férová cena.

Kirov pokrčil rameny. „No dobře. Polovinu teď.“ Vytáhl z vaku velký svazek ruských bankovek a podal je Jašvilimu. „A polovinu potom. Až odvedeš práci ke spokojenosti mých přátel.“

Zatímco si gruzínský padělatel šel šťastně uložit peníze nahoru, Kirov tiše oslovil Smitha a Fionu. „Až to Jašvili dodělá, přijďte za mnou. Zbytek peněz pro něj je ve vaku. Počkám na vás v baru hotelu Bělehrad na téhle straně Borodinského mostu.“ Usmál se na ně. „Samozřejmě doufám, že ani jednoho z vás nepoznám.“

„Vy tu nezůstanete?“ podivila se Fiona.

Kirov lítostivě zavrtěl hlavou. „Musím si něco vyřídit,“ vysvětlil jí polohlasem. „Mám se sejít s dalším starým známým, který by nám snad mohl odpovědět na pár otázek.“

„Se starým známým v uniformě?“ odhadl Smith.

„Občas možná, Jone,“ přitakal Rus s mírným pousmáním. „I když vysocí důstojníci Federální bezpečnostní služby dávají při společenských příležitostech přednost spíš obleku.“

Když Smith a Fiona Devinová vstoupili do hotelové restaurace, bylo už hodně po desáté večer, ale stále tam panoval čilý ruch. Muži a ženy ve společenských šatech – většinou Rusové, i když ani pár cizinců nechybělo – posedávali u stolů nebo se tísnil u baru. Na pozadí hrál jazz, hudba však zanikala v hukotu hlasité konverzace. I když byl Bělehrad velký hranatý hotel bez architektonického kouzla, díky příznivé poloze blízko metra i Arbatu a rozumným cenám si i v zimě uchovával vysokou návštěvnost.

Oleg Kirov seděl sám v rohu hlučného sálu a tiše pokuřoval cigaretu. Na stolku před ním stály dva frťany a poloprázdná láhev vodky. Tvářil se zablouhaně.

Smith a Fiona si k němu proklestili cestu. „Můžeme si přisednout?“ zeptal se Jon rusky s přízvukem.

Kirov k nim vzlédl a zasmušile kývl na uvítanou. „Ale ovšem. Bude mi ctí.“ Vstal, přitáhl židli Fioně a pak mávl na číšnici, aby přinesla čisté sklenky. „Můžu se vás zeptat na jména? Tedy pokud to není neslušné.“

„Ale vůbec ne,“ odvětil Smith nenuceně. Posadil se a posunul po stole svůj nový švédský pas. Jašvili se nechvástal nadarmo: skutečně odvedl špičkovou práci. Padělaný doklad vypadal jako několik let starý a obsahoval vstupní i výstupní razítka z řady zemí. „Já jsem doktor Kalle Strand, epidemiolog Světové zdravotnické organizace.“

„A mé jméno je Berit Lindkvistová,“ dodala Fiona s uličnickým úsměvem. „Osobní asistentka doktora Stranda.“

Kirov zvedl obočí. „S důrazem na slovo *osobní*?“

Přísně na něj zakývala prstem. „Ne všichni Švédové jsou posedlí sexem, pane Kirove. Můj vztah s doktorem Strandem je čistě pracovní.“

„Tak to se omlouvám, paní Lindkvistová,“ odvětil Rus s úsměvem. Chvilí mlčky seděl a prohlížel si jejich změněné zevnějšky. Pak přikývl. „Dobrá práce. To by mělo stačit.“

„Doufejme,“ řekl Smith. Odolal nutkání podrbat se na obočí. Na tmavých vlasech měl blondátou paruku, ale obočí si musel odbarvit a teď ho šíleně svědilo. Dvě vložky do úst mu rozšířily obličej a vycpávky kolem pasu opticky přidaly deset nebo patnáct kilogramů. Brýle s tlustými černými obroučkami a čirými skly měly za cíl odpoutat pozornost od jeho modrých očí. Celkově to nebylo nic příjemného, ale veškeré tyto prvky

změnily jeho vzezření tak, že by měl hladce projít případnou policejní kontrolou.

Fiona Devinová prošla podobnou transformací. Ostříhala si vlasy a opatřila je temně rudým přelivem. Díky vysokým podpatkům povyrostla o několik centimetrů a nové spodní prádlo jí pozměnilo postavu tak, že vypadala jako úplně jiná žena.

Přišla servírka s novými sklenkami. Jon mlčky vyčkal, až odnese ty staré, a pak se zeptal: „Dozvěděl jste se od toho přítele z FSB něco podstatného?“

„Dozvěděl,“ přisvědčil Kirov ztěžka. Jeho oči vypadaly ustaraně. „Zprvce mi potvrdil, že příkaz k vašemu dopadení přišel z těch nejvyšších míst. Milice i jednotky ministerstva vnitra podléhají přímo Alexeji Ivanovovi.“

„Ivanovovi?“ zopakovala Fiona zachmuřeně. „To není dobré.“

Smith se předklonil. „Co je ten Ivanov zač?“

„Šéf Třináctého odboru FSB,“ odpověděl Kirov. „Velí mu samotný prezident Dudarev a nikdo jiný. Ivanovův odbor působí nezávisle na běžných strukturách Federální bezpečnostní služby. Říká se, že jeho muži beztrestně porušují zákon i ústavu. A já tomu věřím.“

Fiona přikývla. „Ten chlap je amorální parchant. Ale mimořádně schopný.“ Její tvář potemněla. „Takže se nabízí otázka, jak to, že jsme se vyvlékli z té první oprátky? Proč by někdo na ulici zavraždil Věděnskou a pak se nás snažil unést ve falešné sanitce? Proč na nás prostě nezavolal milici?“

„Protože to nebyla Ivanovova akce,“ odušil Kirov tiše. „Aspoň ne úplně. Mému bývalému kolegovi se podařilo nahlédnout do prvních policejních hlášení o tom incidentu – než Kreml nařídil zastavit další vyšetřování.“

„A?“ otázal se Smith.

„Milici se podařilo identifikovat dva z mrtvých mužů,“ řekl Kirov. „Oba to byli někdejší příslušníci KGB používaní hlavně na černou práci proti disidentům a údajným zrádcům.“

Smith pochmurně přikývl. „Černá práce“ byla eufemismem pro státem posvěcené vraždy. „Říkal jste ,někdejší‘ členové KGB?“

„Ano,“ přitakal Kirov. „V posledních letech pracovali pro Brandtovu skupinu.“ Pokrčil rameny. „To jsou ti, co se vás pokusili zabít v Praze.“

„Ale Brandt a jeho vrazi pracují pro toho, kdo dá nejvíc, a ne na vlastní pěst,“ upozornila Fiona. „Takže kdo si náš únos zaplatil? Kreml přes Ivanova? Nebo někdo jiný?“

„To je zatím ve hvězdách,“ přiznal Kirov. „Ale můj kolega zjistil, že ta sanitka byla registrovaná ve Zdravotním středisku svatého Cyrila.“

Fiona uviděla Smithův tázavý výraz a vysvětlila mu. „To je taková společná fakultní nemocnice Západu a Ruska, která by měla zlepšit zdejší úroveň zdravotní péče.“ Obrátila se na Kirova. „Tu sanitku ukradli?“

„Krádež nikdo neohlásil,“ odpověděl Kirov rázně.

„Zajímavé,“ utrousil Smith. „A kdopak tu kliniku financuje?“

„Peníze jdou z veřejného i soukromého sektoru,“ sdělila mu Fiona. „Zhruba třetinu rozpočtu dodává ministerstvo zdravotnictví, ale zbytek pochází od zahraničních charitativních organizací...“ Náhle se zarazila, jako by si něco uvědomila. Pak zaťala čelist a ohromeně k nim vzhledla. „Podstatnou částkou přispívá i jedna nadace Konstantina Malkoviče.“

„Čím dál tím líp,“ pronesl Smith a zadíval se na sled událostí posledních dvou dní z nového úhlu. Hlavou mu bleskla neblahá myšlenka, kterou si nemohl dovolit opominout. Pokynul Fioně. „Uvažujte: vy řeknete Malkovičovi o té záhadné chorobě a oficiálním mlčení. On tvrdí, že je zděšen, a slíbí, že udělá všechno pro to, aby vám pomohl zjistit pravdu. A co čert nechtěl, za pár hodin už po vás jde parta profesionálů. Stačí mě sledovat?“

Přikývla.

„Výborně,“ pokračoval Smith. „Podaří se vám pronásledovatele setřást, ale nejspíš až potom, co nás spolu viděli u Patriarchových rybníků. V té chvíli se na různých místech určitě spustil poplach. Ještě tu noc se na nás sesype Brandtova skupina. A teď se ukazuje, že sanitka, do které nás naložili, čirou náhodou patří nemocnici, která dostává hromadu peněz od starého dobrého Konstantina Malkoviče.“

„Vy myslíte, že by v tom mohl jet s Dudarevem?“ otázal se Kirov pochmurně.

„Stoprocentně to tvrdit nemůžu,“ zavrtěl hlavou Smith. „Všechno to mohla být čirá shoda okolností. Ale zdá se mi, že kolem pana Malkoviče je nějak moc kouře.“

„To je fakt,“ připustila Fiona trpce. „A není těžké si představit, že pod tím dýmem plápolá oheň.“ Vybavila si svůj rozhovor s Malkovičem a znovu si v duchu přehrála jeho slova. Tvář se jí zarděla zlostí. „Jenže teď mu stejně nemůžeme nic dokázat.“

„Bohužel,“ potvrdil Kirov. „Pokud se ten miliardář spolčil s Kremlem, bude si na vás dva dávat sakramentský pozor. Nikdo neznámý se k němu nedostane, natož k důkazům, které by ho mohly usvědčit. Když na něj půjdeme přímo, jen budeme zbytečně strkat hlavu do smyčky.“

Smith přikývl. „Máte pravdu. Lepší bude najít rodiny obětí. Úkolem číslo jedna je teď získat konkrétní fakta o té nové nemoci. Ale než podnikneme další krok, měli bychom o našem podezření informovat Freda Kleina.“

„Pan Klein by měl vědět ještě o něčem,“ řekl Kirov pomalu. „Podle mého kolegy z Federální bezpečnostní služby se v Rusku možná rodí jedno ještě větší nebezpečí. Mohlo by nějak souviset s tou záhadnou chorobou, ale svým rozsahem i dopadem ji zastihuje.“

Smith s Fionou tiše seděli a s rostoucími obavami poslouchali. Kirov jim vylíčil zvěsti o intenzivních vojenských přípravách, které se začínaly šířit v ústředí FSB na pověstném náměstí Lubyanka. Šuškal o tajných pohybech vojsk a armádních manévrech, o přesunech ohromného objemu munice, potravin a paliva do maskovaných skladišť na ruských hranicích i o stále silnější ostraze Kremlu a ministerstva obrany. Všechny indicie směřovaly k něčemu neuvěřitelnému: Rusko chystá dobovačné tažení proti bývalým sovětským republikám.

BÍLÝ DŮM

„Máte tady pana Kleina,“ oznámila Estelle Pikeová kysele a uvedla do Oválné pracovny bledého muže s dlouhým nosem. „Prý s vámi musí nutně mluvit.“

Prezident Sam Castilla s pokřiveným úsměvem vzhlédl od hromádky spisů rozložených po stole z borového dřeva. Pod očima měl kruhy vypovídající o dlouhých dnech a bezesných nocích. Kývl na jedno z křesel před stolem. „Posaďte se, Frede. Za vteřinku se vám budu věnovat.“

Klein poslechl a mlčky čekal, až si hlava země dočte jakousi zprávu. Červené razítko v záhlaví naznačovalo, že obsahuje přísně tajné informace získané americkými špiónážními satelity. Castilla nakonec otráveně mlaskl a vrátil dokument do desek.

„Další problémy?“ zeptal se ředitel Alfý opatrně.

„Ani mi nemluvte.“ Castilla si roztržitě prohrábl vlasy a pak ukázal stoh spisů před sebou. „Naše satelity a monitorovací stanice zachytily pohyb ruské armády a rostoucí aktivitu v několika oblastech – u hranic s Ukrajinou, Gruzii, Ázerbájdžánem a Kazachstánem. Informace jsou však kusé a nikdo z Pentagonu ani CIA se neodváží říct, co se to vlastně děje.“

„Kvůli neúplnosti údajů?“ zeptal se Klein. „Nebo získaná fakta nedokážou analyzovat?“

„A i B je správně,“ zabručel Castilla. Prohrabal se deskami, a když našel ty správné, posunul je přes stůl. „Tady je příklad toho, co dostávám. Podívejte se sám.“

Byla to zpráva vojenské rozvědky o možném nárůstu ruských divizí rozmístěných v Čečensku a podél Kavkazu. Především na základě satelitních snímků zachycujících velké množství vojenské výbroje směřující po železnici ke Groznému se někteří analytici domnívali, že Rusové chystají další mohutnou ofenzivu proti islámským vzbouřencům v regionu. Jiní s tímto závěrem polemizovali a tvrdili, že železniční přesuny jsou pouze součástí běžné rotace vojsk. Nevýznamná menšina zastávala názor, že tankové a motostřelecké útvary se do Čečenska přemísťují jen naoko a ve skutečnosti jsou odkláněny do jiných oblastí, nikdo však nedokázal říct kam.

Klein rychle listoval spisem a s rostoucí nelibostí si pročetl obsah. Zpravodajská analýza je už ze své podstaty značně nepřesným oborem, avšak toto hlášení bylo ještě mlhavější než ostatní. Protichůdné teorie byly sepsány v pozoruhodně vágních termínech a s tolika příslovci, že postrádaly být jen náznak jistoty, a nikdo se je ani nepokusil seřadit podle míry pravděpodobnosti. Z hlediska politického činitele prezidentova kalibru byla taková analýza v podstatě k ničemu.

Klein užasle vzhlédl. „Tohle je špatná práce, Same.“

„Mizerná,“ přitakal Castilla ponuře. „Naši nejlepší odborníci na Rusko jsou mrtví nebo se třesou hrůzou, že teď je řada na nich. A jejich nástupci prostě nemají tolik zkušeností... a je to vidět.“

Klein pokýval hlavou. Oddělit v moderní špionáži zrno od plev je umění, které vyžaduje léta výcviku a praxe. V útržcích odposlechů bez zdánlivé souvislosti, v nicneříkajících satelitních snímcích či v nahodilých tvrzeních agentů a informátorů se vyznali jen ti nejlepší zpravodajci.

Stále zachmuřený prezident sňal brýle na čtení, hodil je na stůl a podíval se na Kleina. „Což nás přivádí k úkolu vaší Alfy, kterým bylo zjistit příčiny té choroby. Co máte?“

„Bohužel nic moc,“ přiznal druhý muž. „Ale právě jsem dostal naléhavou zprávu od podplukovníka Smithe a paní Devinové.“

„Oč jde?“

„Narazili v Moskvě na něco hodně závažného,“ odpověděl Klein tiše. Měl nutkání začít si pohrávat s otlučenou dýmkou, kterou měl schovanou v saku obleku, ale ovládl se. Místo toho se jen ušklíbl. „Některé jejich novinky odpovídají hlášením, která jste mi ukázal. Bohužel zatím není jasné, co přesně to všechno může znamenat.“

Castilla upřeně naslouchal Kleinovi, jenž shrnul poznatky své skupiny včetně podezření o možné roli Konstantina Malkoviče a zvěstech o hrozící vojenské akci, s nimiž přišel informátor Olega Kirova ve Federální bezpečnostní službě.

Vrásky na prezidentově tváři se ještě prohloubily. „To se mi vůbec nelíbí, Frede.“ Opřel se v křesle. „Takže ty lidi v Moskvě před dvěma měsíci zabila stejná nemoc, kterou teď máme tady?“

„Zcela určitě,“ sdělil mu Klein smutně. „Smith potvrdil, že příznaky a výsledky testů, které viděl, dokonale odpovídají zjištěním Střediska pro potlačování chorob i dalších odborníků. Ale...“ Náhle se zadrhl.

„Ale co?“

„Bez jasných důkazů o ruském podílu na šíření té záhadné nemoci jako zbraně nemůžeme očekávat, že členské státy NATO nebo země kolem Ruska budou souhlasit s nějakými vážnějšími kroky,“ pokračoval Klein. Omluvně pokrčil svými útlými rameny. „Snaha Kremlu ututlat epidemii může být sice považována za trestuhodnou hloupost, ale naši evropští spojenci v ní nebudou vidět dostatečný důvod k ekonomickým sankcím nebo ke zvýšení pohotovosti armád NATO.“

„To je pravda,“ zavrčel Castilla. „Úplně slyším to skučení z Paříže, Berlína a Kyjeva, kdybych je požádal, aby zaujali rázný postoj vůči Dudarevovi a jeho režimu jen na základě poznámek jednoho mrtvého doktora. Pár pochybných satelitních fotek a neověřených tvrzení o možné ruské mobilizaci jim určitě stačit nebude.“

Povzdychl si. „Sakra, Frede, my potřebujeme fakta! Doted' jen zoufale tápeme.“

Klein mlčky přikývl.

„Až skončíme, svolám krizovou poradou Národní bezpečnostní rady,“ rozhodl prezident nakonec. „Musíme zpřísnit sledování ruských ozbrojených sil. Minimálně můžeme přesměrovat satelity a provádět častější průzkumy pohraničních oblastí.“

Castilla už nevydržel klidně sedět. Odsunul křeslo a vykročil k vysokým oknům s výhledem na takzvaný Jižní trávník Bílého domu. Washingtonská večerní dopravní špička byla v plném proudu. Auta šinoucí se houstnoucím soumrakem po vzdálené Constitution Avenue připomínala světélkující barevné korálky. Ohlédl se přes rameno. „Už jste se někdy setkal s Konstantinem Malkovičem?“

„Ještě jsem neměl tu čest,“ přiznal Klein a mírně se pousmál. „Kamarádění s magnáty překračuje moji platovou třídu, pane prezidente.“

„Já ano,“ hlesl Castilla. „Je to mocný muž. A ctižádostivý.“

„Jak moc?“

Castilla se chladně usmál. „Dost na to, aby seděl za tímhle stolem místo mě – kdyby se narodil ve Spojených státech, a ne v Srbsku.“

Klein zasmušile přikývl. „Podíváme se na Malkoviče a jeho obchodní impérium zblízka. Pokud tajně spolupracuje s Rusy, třeba se nám podaří najít nějakou stopu, která by nás dovedla k jejich plánu.“

„Udělejte to, Frede,“ souhlasil prezident. Pak zavrtěl hlavou.

„Ale nevím nevím, jak daleko se dostanete. Před pár lety si na něj chtěl došlápnout finanční úřad – kvůli možnému daňovému úniku, pokud si dobře vzpomínám. Kontroloři ale narazili do zdi a museli vycouvat.“

Malkovič své hospodaření maskuje neuvěřitelným labyrintem holdingových společností a soukromých nadací v daňových rájích. Ministerstvo financí a obchodu se domnívá, že prostřednictvím nastrčených osob tajně řídí řadu dalších podniků, aby na něm neulpělo podezření z nějaké nelegální činnosti. Potíž je v tom, že mu zatím nikdo nic nedokázal.“

Klein se zamračil. „Zdá se, že Malkovič má k provádění tajných operací přímo ideální podmínky.“

„Vypadá to tak,“ přitakal Castilla kysele. Odvrátil se od oken ke svému starému druhovi. „Promluvme si o tom vašem týmu v Moskvě.“

„Beze všeho.“

„Krytí podplukovníka Smithe i paní Devinové je prozrazeno, takže předpokládám, že jste jim nařídil opustit Rusko.“

Klein pečlivě volil slova. „Důrazně jsem jim doporučil, aby co nejdřív odjeli.“

Castilla překvapeně zvedl obočí. „Doporučil? Ježíšmarjá, Frede, jak jste mi to vylíčil, jdou po nich všichni moskevští policajti. Čeho za takových podmínek můžou dosáhnout?“

Šéf Alfý se na něj trpce usmál. „S Jonem Smithem už jste se viděl. Fionu Devinovou sice neznáte, ale můžu vás ujistit, že jsou oba neskutečně tvrdohlaví.“ Zvolna zavrtěl hlavou. „Dokonce skoro tak tvrdohlaví jako vy. A ani jeden z nich si teď nechce přiznat, že je v koncích.“

„Odvahy a vytrvalosti si cením,“ pronesl Castilla polohlasně. „Ale uvědomují si ti dva, že pokud se nechají chytit, předhodíme je vlkům?“ Zatvářil se smrtelně vážně. „Že se k nim nebudeme znát a distancujeme se od všech jejich činů?“

„Ano, pane prezidento,“ pravil Klein temně. „To patří k práci v Alfě a oni dobře vědí, co jim hrozí. Pokud to bude nutné, zaplatí jakoukoli cenu, za to vám ručím.“

20. ÚNORA BERLÍN

Zvonění telefonu vytrhlo Ulricha Kesslera z kalných hlubin neklidného spánku. Nejdřív se ho snažil nevnímat, ale pak přece jen pootevřel oko. Zářivá čísla na budíku mu oznámila, že je chvíli po šesté ráno. Zděšeně zaúpěl, převalil se a zakryl si hlavu polštářem, aby ztlumil to protivné cvrlikání. Ať už se sakra sepne záznamník, říkal si rozespale. Pokud nastal nějaký problém, vyřídí ho v rozumnější hodinu.

Problém. Otevřel oči dokořán. Samotné pomyšlení na to slovo ho náhle uvedlo do stavu naprosté bdělosti. Za své postavení v rámci ministerstva vnitra vděčil tomu, že ho nadřízení považovali za pracovitého, vždy spolehlivého a nepostradatelného muže a vysokého důstojníka kriminální policie BKA, jemuž mohou naprosto důvěřovat.

Kessler znovu zasténal, tentokrát námahou, a ztěžka se posadil. Při bodavé bolesti ve spáncích a odporné pachuti v ústech sebou škubl. Na kancléřově recepci toho vypil příliš mnoho a všechno ještě umocnil tím, že do sebe lil jeden šálek silné turecké kávy za druhým v marné snaze vystrízlivět, aby mohl odjet domů. Protesty překyseleného žaludku se mu podařilo utiřit až někdy po třetí hodině ráno.

Poslepu nahmatal sluchátko. „*Ja? Kessler hier.*“

„Dobré ráno, Herr Kessler,“ pozdravila ho jakási žena ráznou němčinou, která tak časně zrána zněla až nepatřičně vesele. „Jmenuji se Isabelle Stahnová. Jsem zvláštní žalobkyní ministerstva spravedlnosti. Dělán na protikorupčním odboru a potřebovala bych s vámi neprodleně probrat jeden případ.“

Kesslera znovu přepadla ukrutná bolest hlavy. Nějaká horlivá káča z ministerstva se ho opovažuje budit před úsvitem? Zlostně sevřel sluchátko. „Jak to, že mi voláte domů? Co to má znamenat? Jestli máte zájem o pomoc BKA při vyšetřování, musíte o to nejdřív řádně zažádat! Pošlete, co máte, faxem a příslušný úředník se vám ozve.“

„Vy mi nerozumíte, Herr Kessler,“ řekla žena, jejíž hlas zněl už vyloženě pobaveně. „Víte, předmětem případu korupce, kvůli kterému volám, jste vy sám.“

„Cože?“ vyštěkl Kessler, náhle čilý jako rybička.

„Objevily se jisté znepokojivé informace o vašem jednání, Herr Kessler,“ pokračovala volající. „Jde o útěk profesora Wulfa Renkeho před šestnácti lety...“

„To je absurdní!“ vyhrkl Kessler popuzeně.

„Opravdu?“ otázala se ta žena. Její tón byl najednou plný opovržení. „V tom případě už se těším, až mi vysvětlíte nákupy následujících drahých uměleckých děl. Platilo se v hotovosti, a jak se nám podařilo zjistit, stál jste za tím vy. Zprv je o obraz Kandinského získaný v roce 1990 od galerie v Antverpách za částku v přepočtu dvě stě padesát tisíc eur. Dále v roce 1991 koláž Matisse...“

Kesslera polil studený pot. S rostoucí hrůzou poslouchal podrobný výčet obrazů, které získal za Renkeho dlouholetou ochranu a byly mu tak drahé. Ztěžka polkl a měl co dělat, aby nezačal zvracet. Odkud toho žalobkyně ministerstva spravedlnosti může tolik vědět? Dával si přece takový pozor: pokaždé nakupoval přes jiného agenta a používal přitom různá jména i adresy. Bylo téměř nemožné, aby papírová stopa od obchodníků s uměním a galerií někoho dovedla až k němu.

V hlavě mu hučelo jako v úle. Nemohl by to nepříjemné vyšetřování nějak zarazit? Jeho nadřízený, samotný ministr vnitra, mu přece za mnohé vděčí. Okamžitě však tu myšlenku zavrhl. Ministr by se nikdy nekompromitoval tím, že by se snažil ututlat skandál takového rozměru.

Ne, uvědomil si zoufale, bude muset prchnout a opustit jmění, za něž prodal svou bezúhonnost a čest. Ale bez cizí pomoci se stejně neobejde.

Randi Russellová uvnitř tmavomodré dodávky Ford parkující nedaleko Kesslerovy vily domluvila a zavěsila. „Ať se ten šmejd smaží ve vlastní šťávě,“ prohodila se spokojeným úsměvem. Vsadím se, že hned začne vřeštět o pomoc.“

Jeden ze dvou techniků, kteří s ní seděli ve stísněném interiéru plném různých přístrojů, potřásl hlavou. „Taky bych řekl.“ Kývl k displeji, který ukazoval zvukovou křivku Kesslerova hlasu zapsanou během hovoru. „Když jste začala mluvit o obrazech, neměl ten chlap daleko k panice.“

„Moment,“ ozvala se technikova kolegyně. Zvednutou rukou je utišila a soustředila se na zvuky vycházející ze sluchátek. Přecvakala řadu spínačů na přístrojové desce a krátce si poslechla signály z různých štenic, které Randi předchozího dne v Kesslerově domě nastražila. Nakonec zvedla oči. „Náš člověk je v pohybu. Vyšel z ložnice. Myslím, že jde do pracovny.“

„Zavolá si odsud,“ předpověděla Randi. „V ložnici má bezdrátový telefon a určitě nechce, aby se obsah jeho hovoru dostal k nepovolaným uším.“

Oba její společníci přikývli. Všechny bezdrátové telefony se chovají jako malé vysílačky, které se dají snadno odposlouchávat. Žádný rozumně uvažující člověk by do takového přístroje neříkal nic důvěrného.

Technik CIA napsal na klávesnici sérii povelů. „Připojil jsem se na síť Deutsche Telekom,“ oznámil klidně. „Můžeme nahrávat.“

Zpocený Kessler pomalu usedl za krásný starožitný stůl ve své pracovně. Chvilí mlčky přemítal, jestli vůbec má zavolat. To telefonní číslo dostal jen pro případy nouze. Pak se trpce zasmál. V nouzi přece byl, a v pořádné.

Rozechvělou rukou zvedl sluchátko a pečlivě natůkal dlouhé číslo do zahraničí. Navzdory časně hodině telefon na druhém konci zazvonil jen třikrát, než ho někdo vzal.

„Ano?“ ozval se rázně chladný hlas. Byl to hlas, od něhož už téměř dvacet let přijímal občasně rozkazy.

Vysoký důstojník BKA polkl a představil se: „Tady Kessler.“

„Já vím moc dobře, kdo volá, Ulrichu,“ odpověděl profesor Wulf Renke. „Nepřipravujte mě o čas. Co chcete?“

„Musím okamžitě zmizet. A potřeboval bych novou totožnost.“

„Důvod?“

Kessler mu co nejklidnějším tónem stručně vyložil podstatu telefonátu, který obdržel. „Takže jistě chápete, že musím co nejdřív z Německa. Souhlasil jsem, že se s tou žalobkyní dneska sejdu, a tím jsem získal několik hodin navíc. Ale jít tam nemůžu, protože toho o mých financích ví až příliš.“

„Vy myslíte, že ta Stahnová byla opravdová?“ otázal se Renke ledově.

„A jaká jiná?“ podivil se Kessler.

„Jste hlupák, Ulrichu,“ řekl druhý muž bez obalu. „Ověřil jste si vůbec tu její historku, než jste vystrašeně zvedl telefon a zavolal mi?“

„A co by se tím změnilo?“ otázal se Kessler. „Ať je ta ženská kdokoli, ví toho moc. Tady nejsem v bezpečí.“ Zmocnil se ho hněv. „Tohle mi dlužíte, Her Professor.“

„Já vám nic nedlužím,“ odtušil Renke nevzrušeně. „Za své služby už jste byl bohatě odměněn. To, že se o vašich prohřešcích někdo dozvěděl, je sice nemilé, ale nemůžete si nic nárokovat.“

„Takže pro mě nic neuděláte?“ zeptal se Kessler zděšeně.

„To jsem neřekl,“ odpověděl Renke. „Vyhovím vám, protože k tomu mám svůj osobní důvod. Dobře mě poslouchejte a udělejte do puntíku, co vám řeknu. Zůstaňte, kde jste. Už nikam nevolejte. Nikam, rozumíte? Až bude váš útěk připraven, zavolám vám další pokyny. Je to jasné?“

Kessler chvatně přikývl. „Ano, ano, ovšem.“

„Dobře. Jste sám?“

„Zatím.“ Kessler se podíval na hodiny na stole. „Ale za hodinu přijde udržbář a kuchařka.“

„Pošlete je pryč,“ poručil mu Renke. „Řekněte, že jste nemocný. Musíte zmizet beze svědků.“

„Zařídím,“ vyhrkl Kessler.

„To rád slyším, Ulrichu,“ odtušil Renke s nefalšovaným potěšením. „Usnadní to spoustu věcí.“

Technik v monitorovacím voze CIA se ztrápeně otočil k Randi. Sundal si sluchátka a podal jí je. „Tohle jsme vytáhli z napíchnuté telefonní linky během Kesslerova hovoru.“

Randi si nasadila sluchátka a pozorně se soustředila na to, co jí technik přehrával. Slyšela však jen pronikavé pištění přerušované praskotem statické elektřiny. Povytáhla obočí. „Šifrované?“

„Dokonale,“ přitakal technik. „Používají nejlepší kódovací program, jaký jsem kdy slyšel – možná kromě našich vlastních.“

„Zajímavé,“ poznamenala Randi.

Zazubil se. „To teda jo. Národní bezpečnostní agentura by snad ten rámus dokázala rozluštit, ale mohlo by to trvat týdny.“

„Podařilo se vám aspoň zjistit telefonní číslo, na které Kessler volal?“ zeptala se ho Randi.

Technik zavrtěl hlavou. „Bohužel ne. Komunikační síť, na kterou se napojil, je hodně mazaná. Pokaždé, když jsme se přiblížili, signál přeskočil na nové číslo a mohli jsme začít znovu.“

Randi se zachmuřila. „Vy byste takový systém dokázal nastavit?“

„Já?“ Pomalu přikývl. „Jasně.“ Pak pokrčil rameny. „Ale potřeboval bych na to několik týdnů, hromadu peněz a v podstatě neomezený přístup ke speciálním přesměrovávacím programům několika telekomunikačních společností.“

„Což znamená, že pan profesor Renke má velice vlivné přátele a ti mu kryjí záda,“ řekla Randi.

Technička CIA se na Randi podívala s lišáckým úsměvem. „Udělala jste dobře, když jste do Kesslerovy pracovny nasadila všechny ty štěnice. Zdá se, že jste šla najisto.“

Randi přikývla. „Říkala jsem si, že proti těm lidem – ať jsou kdokoli – by se hodilo mít něco v rezervě.“

„Zvuky to zachytilo krásně,“ ujistila ji žena. „Mám nahrávku celého hovoru z Kesslerovy strany. A až vyčistím okolní ruchy a zvýrazním signál, uslyšíme i to, co říkal ten druhý chlap.“

„Dokázala bys izolovat a přehrát zvuky, které jsi zachytila, když Kessler vytáčil číslo?“ zeptal se jí kolega.

„Jasně.“

„Sláva.“ Znovu se otočil čelem k Randi. „V tom případě máme naději. Každé tlačítko, které Kessler zmáčkl, vydává unikátní tón. Až ty tóny poskládáme ve správném pořadí, dozvíme se, na jaké číslo volal.“

Randi přikývla, že rozumí.

„A tahle nitka nám pomůže vyznat se v telekomunikačním bludišti, které ti hoši vytvořili,“ pokračoval technik vážně. „Nějakou chvíli to potrvá, ale to první číslo by nás mohlo dovést až ke skutečné telefonní stanici, která se skrývá v jádru toho labyrintu.“

„A tím pádem k samotnému Wulfovi Renkemu,“ dodala Randi chladně. Její oči ztvrdly. „A pak si s panem profesorem popovídáme o jeho mocných ochráncích a pošleme ho na zbytek života za mříže.“

„A co Kessler?“ zajímala se technička CIA.

Randi se škrobeně usmála. „Herr Kessler se může ještě chvíli potit. Nouzový signál už vyslal. Teď si počkáme a uvidíme, kdo pro něj přijde.“

MOSKVA

Erich Brandt netrpělivě přecházel po své kanceláři. Prostřednictvím zabezpečené linky byl ve spojení s Berlínem. „Rozkazy jste dostal, Lange,“ štěkl. „Tak je vykonejte.“

„Nezlobte se,“ ohradil se tiše druhý muž, „ale já ani moji chlapci tady nehodláme spáchat sebevraždu.“

„Co se děje?“

„Ti Američané stoprocentně sledují Kesslerův dům,“ vysvětlil mu Lange. „A jakmile půjdeme do akce, budeme je mít za zády.“

„Jste přesvědčen, že je to operace CIA?“ Brandt se musel krotit, aby nevybuchl.

„Ano,“ odvětil Lange. „Když jsem dostal vaše upozornění, obrátil jsem se na naše další zdroje v německých orgánech.“

„A?“

„Isabelle Stahnová existuje a skutečně je zvláštní žalobkyní ministerstva spravedlnosti,“ řekl Lange. „Ale Frau Stahnová je v současné době na mateřské dovolené a do práce se vrátí nejdříve příští měsíc. A o žádném vnitřním vyšetřování zaměřeném na Kesslera nikdo neví.“

„Takže myslíte, že Američané ho přiměli prosit o pomoc lstí?“ zeptal se Brandt pochmurně.

„Ano,“ přitakal Lange. „A teď se určitě snaží zjistit, komu to Kessler telefonoval.“

Brandt přestal přecházet. Jestli Američané najdou Renkeho, odhalí i laboratoř na výrobu tajné zbraně Hydra. A pokud se tak stane, budou Brandtovi zbývat už jen hodiny života. „A zjistí to?“

„Nevím,“ vysoukal ze sebe Lange. Brandt doslova slyšel, jak jeho protějšek pokrčil rameny. „Ale pokud jde o techniku, americká špionáž měla vždycky vynikající experty.“

Brandt zdráhavě přikývl. Věděl, že to jeho podřízený vystihl. Američané bývají špatní agenti, ale v práci s přístroji se jim skoro nikdo nevyrovná. Jeho šedé oči zmrtvěly. „V tom případě tu sledovací jednotku CIA musíte zničit. Dříve, než bude pozdě.“

„Nemůžeme zničit něco, co nenajdeme,“ sdělil mu Lange otevřeně. „Ti Američané můžou sedět v autě nebo v kterémkoli domě v okruhu dvou kilometrů od Kesslerovy vily. Nemáme čas bezcílně jezdit po celém Grünewaldu a doufat, že na ně náhodou narazíme. Jestli je máme vypátrat, potřebujeme zjistit podrobnosti o působení CIA tady v Berlíně, a to rychle.“

Brandt přikývl. Lange měl zase pravdu. „No dobře,“ odušil chladně. „Zavolám Malkovičovi. Náš patron má v Kolíně nad Rýnem kontakt, který nám snad pomůže.“

Okružní silnici kolem Moskvy lemuji rozlehlá sídliště plná jednotvárných šedivých paneláků – bezduchých králíkáren postavených komunistickými papaláši pro anonymní masy lidí, jež přišly do sovětského hlavního města za prací. I bezmála dvacet let po zhroutilí systému, který je zplodil, zůstávaly tyto bytové komplexy domovem stovek tisíců nejchudších obyvatel Moskvy.

Jon Smith a Fiona Devinová opatrně stoupali po schodišti jednoho ze zdejších panelových domů. Několik holých žárovek visících z drátů vytvářelo v temnotě nepravidelné ostrůvky mihotavého svitu. Betonové schody byly rozpraskané, oprýskané a strašlivě špinavé. Rezavé železné zábradlí se na některých místech u země utrhlo a viselo bez opory ve vzduchu.

Vzduch byl prosycený nepříjemnými pachy – levnou dezinfekcí štípající do očí, vařeným zelím z kuchyní, ale rovněž močí a pokálenými plenami z tmavých rohů, kde se vršily pytle s nevyvezenými odpadky. Nad tím vším visel nakyslý puch lidí, kteří zde museli žít naskládání jako sardinky a kvůli nedostatku teplé vody se nemohli ani pořádně umýt.

Malý dvoupokojový byt, který hledali, se nacházel ve čtvrtém podlaží za řadami špinavých a oprýskaných dveří na druhé straně budovy. Smith s Fionou šli navštívit rodiče Michaila Voronova, sedmiletého chlapce, který se stal první obětí strašlivé nákazy, o niž se zajímali.

Jonovi se zprvu nechtělo uvěřit, že ta tichá sešlá žena, která po jejich zaklepání otevřela dveře, může být hochova matka. Na to vypadala příliš staře, spíš jako babička. Měla úplně šedivé vlasy a její strašlivě propadlou tvář brázdily hluboké vrásky. Ale pak spatřil její oči. Byly zarudlé a vlhké od pláče a zračil se v nich nekonečný žal. Oči chudé ženy oloupené o jediný opravdový poklad, o své jediné dítě. I po dvou měsících byla na znamení zármutku celá v černém.

„Co si přejete?“ zeptala se. Pohled na dva dobře oblečené cizince ji zjevně zaskočil.

„Přijměte prosím naši hlubokou soustrast, paní Voronovová. Moc se omlouváme, že vás obtěžujeme v tak těžké době,“ začal Smith tiše. „Kdyby to nebylo nutné, nedovolili bychom si vás rušit.“

Předložil jí falešný průkaz OSN. „Jmenuji se Strand, doktor Kalle Strand. Pracuji ve Světové zdravotnické organizaci. A tohle je slečna Lindkvistová.“ Ukázal na Fionu. „Moje asistentka.“

„Nerozumím,“ řekla žena zmateně. „Proč jste přišli?“

„Zkoumáme chorobu, na kterou zemřel váš syn,“ vysvětlila jí Fiona jemně. „Snažíme se zjistit, co přesně se Michailovi stalo, aby v budoucnosti nemuseli trpět další lidé.“

Zasmušilá tvář ženy se pomalu rozjasnila. „Aha, jistě. Pojdte dál! Pojdte dál!“ Ukročila ode dveří a pokynula jim, aby vstoupili.

Venku panovalo jasné zimní ráno, ale místnost, do které je uvedla, chabě ozařovala jen stropní lampa. Okno bylo zakryté tlustým závěsem. V koutě se krčil elektrický sporák s jedinou plotýnkou a umývadlem, zbytek pokojíku vyplňovala roztřepená pohovka, dvě otlučené dřevěné židle a nízký stůl.

„Posaďte se prosím,“ vyzvala je žena a ukázala na gauč. „Přivedu manžela.“ Zarděla se. „Jurij se snaží usnout. Musíte ho omluvit. Není úplně ve své kůži. Od chvíle, kdy náš syn...“

Očividně nedokázala dokončit větu, aniž by se rozplakala, a tak se raději obrátila a chvatně zamířila do druhého pokoje.

Fiona mlčky dlouhla do Smithe a ukázala na zarámovaný obrázek malého usměvavého chlapce stojící na stolku. Byl opentlený černou suťkou a po obou stranách mihotavě hořely drobné svíčky.

Toporně přikývl a zalitoval, že musí ty smutné lidi pro dobro věci klamat. Jinak to však nešlo. Podle toho, co předchozího večera říkal Fred Klein, bylo získání důkazů o původu té kruté choroby čím dál naléhavější. Západní tajné služby přicházely o jednu oporu po druhé právě ve chvíli, kdy jich bylo nejvíc potřeba. A nové republiky kolem Ruska se současně musely vyrovnávat se ztrátou svých největších politických i vojenských vůdců.

Matka mrtvého chlapce se vrátila do místnosti v doprovodu manžela. I Jurij Voronov připomínal spíš zbědovaný kulhavý stín než živou lidskou bytost. Jeho krvavé oči byly zapadlé v důlcích a ruce se mu bez přestání třáslly. Na shrbeném a neduživém těle volně visely šaty páchnoucí zksylým potem a alkoholem.

Když Voronov spatřil Smithe s Fionou, mírně se narovnal. S rozpačitým úsměvem si uhladil prořídle rozcuchané vlasy a zdvořile jim nabídl čaj, aby je alespoň něčím pohostil. Zatímco jeho žena začala ohřívat vodu na malém sporáku, Voronov usedl naproti nim.

„Taťána říkala, že jste lékaři,“ řekl Voronov pomalu. „Ze Spojených národů? A že studujete chorobu, která si vzala našeho chlapečka.“

Smith přikývl. „Přesně tak, pane Voronove. Pokud to půjde, rádi bychom vám a vaši paní položili pár otázek o životě a zdravotním stavu vašeho syna. Vaše odpovědi by nám mohly naznačit, jak s tou nemocí bojovat, než zabije další děti v jiných částech světa.“

„Da,“ odvětil muž prostě. „Vynasnažíme se.“ Mrkáním zaplašil slzy a pak dodal: „Nikdo by neměl trpět tak jako Miška.“

„Děkuji,“ hlesl Smith.

Jon poté zahrnul oba Rusy dobře mířenými dotazy na synův zdravotní stav i rodinnou anamnézu a snažil se objevit něco, co Petrenko, Vědecká a další možná přehlédli. Fiona všechno pečlivě zapisovala. Chlapcovi rodiče trpělivě odpovídali, i když většinu otázek už nejméně desetkrát dostali od jiných lidí.

Ano, Michail prodělal běžné dětské nemoci: spalničky, průšnice a občas chytil chřipku. Celkově však šlo o zdravé a celkem spokojené dítě. Ani jeden z rodičů neužíval zakázané látky, i když otec zahanbeně přiznal, že si „občas trochu přihne“. Ne, nikdo z rodiny Voronovových netrpěl vážnými chronickými chorobami, v příbuzenstvu se neobjevily zvláštní typy rakoviny ani vrozené defekty. Jeden dědeček zemřel poměrně mladý při havárii traktoru v zemědělském družstvu. Ostatní prarodiče se však dožili téměř osmdesáti let a pak podlehl běžným neduhům stáří – infarktu, mrtvici či těžkému zápalu plic.

Smith se nakonec s pocitem naprosté marnosti opřel. Neviděl nic, co by mohlo vysvětlovat, jak a proč se Michail Voronov nakazil neznámou smrtící chorobou. Co ho spojovalo s těmi dalšími nemocnými v Moskvě?

Jon se zamračil. Měl silné podezření, že pokud existuje nějaká odpověď, je třeba ji hledat v genetické výbavě či v biochemii. K prověření této teorie by však bylo potřeba získat vzorky DNA, krve a tkání od příbuzných obětí stejně jako neomezený přístup do moderních vědeckých laboratoří schopných provést nezbytné testy. Oleg Kirov sice tvrdil, že by shromážděný materiál dokázal propašovat do Spojených států, ale nějakou dobu by to trvalo. A provedení oněch testů by si také vyžádalo určitý čas. Těžko říct, jestli by se všechno stihlo.

Smith vzdychl. Pokud člověku zbývá jediný náboj, musí ho prostě vypálit a modlit se, řekl si v duchu.

K jeho úlevě oba rodiče Michaila Voronova s odběrem vzorků ochotně souhlasili. Obával se, že se při představě injekcí a dalších nepříjemností budou vzpěčovat.

„Co jiného můžou ti chudáci udělat, aby dali svému životu aspoň nějaký smysl?“ zamumlala Fiona, zatímco Smithovi pomáhala vybírat testovací náčiní, injekce, tampony a další lékařské pomůcky, které jeden z Kirovových kompliců sehnal na černém trhu. Nakonec k němu s vážným výrazem vzhledla. „Nabízíte jim šanci bojovat s nemocí, která zabila jejich dítě. Většina rodičů, které znám, by pro to udělala cokoliv. Vy snad ne?“

Smith pomalu přikývl a pokorně se otočil k Voronovovým. „Začneme se vzorky DNA.“ Podal každému z nich dlouhou vatovou tyčinku. „Teď bych potřeboval, abyste...“

Než jim však stačil dát jakékoli pokyny, Rusové si začali k jeho úžasu tyčinkami vytírat ústa, kde se nacházely buňky měkkých tkání mimořádně vhodné pro analýzu DNA. „Vy už jste to někdy dělali?“ otázal se tiše.

Oba přikýkli.

„Ano, ano,“ přitakal chlapcův otec. Pokrčil rameny. „Kvůli té velké studii.“

„A Miška taky,“ hlesla žena a oči se jí zalily slzami. „Byl na sebe tenkrát tak pyšný.“ Pohlédla na manžela. „Vzpomínáš, Juri?“

„Jak by ne.“ Voronov si otřel zvlhlé oči. „Choval se statečně jako chlap.“

„Promiňte, ale co to bylo za studii?“ otázala se Fiona opatrně.

„Ukážu vám to.“ Voronov vstal a vykročil do ložnice.

Slyšeli, jak se přehrabuje v nějakých papírech, a po chvíli se vrátil s velkým diplomem v rukou. Podal jej Smithovi.

Jon přelétl zdobené písmo a Fiona mu nahlížela přes rameno. V podstatě šlo o poděkování rodině Voronovových za „významný podíl na studii původu Slovanů prováděnou Evropským střediskem pro výzkum populace“. Datum bylo rok staré.

Američané se na sebe překvapeně podívali. Fiona pokývala hlavou; začínalo jí svítat. Někdo od těch lidí sbíral vzorky DNA. A činil tak jen několik měsíců předtím, než se sedmiletý Michail Voronov nakazil dosud neznámou nemocí – smrtelnou chorobou, která ničila systémy a orgány celého těla.

Smith ještě chvíli nehnuté seděl a zíral na osvědčení ve svých rukou. Přimhouřil oči. Teď konečně věděl, na co se zaměřit.

LETIŠTĚ CURYCH

Nikolaj Němirovskij se krátce zastavil u dveří baru Alpenblick a vyhlížel kontaktní osobu. Přejížděl očima po většinou osamělých obchodních cestujících sedících u různých stolků a nakonec spočinul na pobledlém šedovlasém muži, který měl před sebou okázale otevřené včerejší vydání deníku *International Herald Tribune*. Když přišel blíž, všiml si mužovy černé kožené aktovky – úplně stejné, jakou sám svíral v ruce – a drobného odznáčku v klopě modrého sportovního saka.

Rus pokračoval v chůzi a přitom si uvědomil, že se mu zrychluje tep. Léta strávená ve službách Ivanovova Třináctého odboru jej naučila obezřetnosti. Zastavil se před šedovlasým mužem a ukázal na prázdnou židli. „Je tady volno?“ zeptal se anglicky s americkým přízvukem.

Oslovený vzhlédl od novin a pátravě se na něj zadíval. „Ale ovšem,“ odpověděl pomalu. „Každou chvíli mi to poletí. Jen tady *přesedám*.“

Heslo, pomyslel si Němirovskij, jemuž neušel lehký důraz na posledním slově. Posadil se a položil aktovku na zem hned vedle té druhé. „To já taky. Moje letadlo má v Curychu jen krátkou přestávku. Svět je čím dál *propojenější*, nemyslíte?“

Odpověď.

Šedovlasý muž se pousmál. „Máte pravdu, pane.“ Složil noviny, vstal, zvedl jednu z aktovek a s lhostejně zdvořilým kývnutím odešel.

Němirovskij chvíli počkal a pak shrábl aktovku, kterou nechal ten druhý pod stolem. Rychle ji otevřel. Obsahovala několik obchodních magazínů a šedou plastovou krabičku označenou SSC-1. Rus věděl, že má dobrou izolaci a ukrývá drobnou skleněnou zkumavku. Zaklapl víko aktovky.

„Dámy a pánové,“ oznámil ženský hlas z reproduktorů německy a poté francouzsky, italsky a anglicky. „Přímý let číslo „3000 společnosti SwissAir do New Yorku je připraven k nástupu cestujících.“

Rus se zvedl a vyšel z baru i s unikátní variantou nákazy Hydry určenou pro amerického prezidenta Samuela Adamse Castilla.

KOLÍN NAD RÝNEM

Bylo dopoledne. Dvě vysoké věže mohutné gotické katedrály zahalovaly opony mrznoucího deště a ukrývaly je před zraky lidí spěchajících po dlážděných ulicích hluboko dole. Uvnitř svatostánku se pohybovala jen hrstka skalních turistů, kteří procházeli ohromnou chrámovou lodí a v úžasu si prohlíželi její drahocenné poklady – krásná okna z barevného skla, precizně opracované mramorové sochy nebo přes tisíc let starý vyřezávaný krucifix, takzvaný Gerův kříž. Tu a tam osamělí věřící poklekávali k soukromým modlitbám nebo se cestou ven za všedními povinnostmi krátce zastavovali a zapalovali připravené svíčky. Jinak byl rozlehlý stinný prostor téměř opuštěný, jako by strnul ve věčném nadpozemském tichu.

Bernhard Heichler zesinalý strachem stanul před vysokým oltářem. Pokřižoval se, vstoupil do jedné z blízkých lavic a pak těžce padl na kolena. Sklonil hlavu, jako by se chtěl pohroužit do hluboké meditace.

Na kamenné podlaze zaklapaly čísi kroky a zněly čím dál blíž. Heichler zavřel oči, srdce mu bušilo jako divé. Otče můj, pomyslel si zoufale, je-li možné, ať mne mine tento kalich. Hned se však nad svými myšlenkami zděsil a hryzl se do rtu. Tak rouhání! Ze všech lidí na tomto svatém místě měl asi nejmenší právo opakovat úpěnlivou Kristovu prosbu vyřčenou v zahradě Getsemanské. On sám byl přece Jidáš. Zrádce.

A skutečně měl co vyzradit a koho zradit. Byl vysokým důstojníkem Bundesamtes für Verfassungsschutz, Federálního úřadu pro ochranu ústavy. BfV byla hlavní kontrarozvědkou Německa, obdobou britské MI5. Díky svým bezpečnostním prověrkám měl Bernhard Heichler v podstatě neomezený přístup k těm nejstřeženějším státním tajemstvím.

Někdo vklouzl do lavice za ním.

Heichler pozvedl hlavu.

„Neotáčejte se, Herr Heichler,“ nakázal mu tichý mužský hlas. „Přišel jste rychle. Gratuluji.“

„Neměl jsem na vybranou,“ odpověděl Heichler škrobeně.

„To je pravda,“ přitakal druhý muž. „Od chvíle, kdy jste si vzal peníze, jste náš. A změnit to může jen smrt.“

Heichler sebou škulbl. Šest dlouhých let vystrašeně čekal, až si jeho chleboďarci vyberou splátku, kterou jim dlužil. Šest dlouhých let doufal, že ten strašlivý den nikdy nepřijde.

Ted' však přišel.

„Co ode mě chcete?“ zamumlal Heichler.

„Dar,“ odpověděl neznámý. Znělo to pobaveně. „Přímo za otáčem leží svatyně Tří králů, že?“

Německý agent nervózně přikývl. Zlatá schránka posázená vzácnými drahokamy údajně obsahovala ostatky tří mudrců z Východu, kteří přinesli dary malému Ježíši. Relikviář přivezený ve dvanáctém století z Milána byl největším pokladem katedrály a vlastně pravým důvodem její stavby.

„Upokojte se,“ uklidňoval ho druhý muž. „Nemusíte nám přinést zlato, kadidlo ani myrhu. Informace, Herr Heichler. Chceme informace.“

O lavici vedle Heichlera bouchla mešní kniha, až se lekl.

„Otevřete ji.“

Rozechvěle uposlechl. V misálu se ukrýval proužek papíru s dvanáctimístným telefonním číslem.

„Sem nám ty informace odfaxujete. Odted' do dvou hodin. Je to jasné?“

Heichler přikývl. Zdráhavě si vzal papírek a zastrčil si jej do kabátu. „Ale jaké informace potřebujete?“

„Registrační a licenční čísla všech vozidel, která v současnosti používá berlínská pobočka CIA.“

V Heichlerovi by se krve nedořezal. „Ale to nejde!“ vyhrkl.

„Ale jde,“ sykl muž za jeho zády. „Pro vysokého funkcionáře Páté správy by to neměl být problém. A vy jím přece jste, Herr Heichler.“ A s neúprosnou přesností pokračoval: „Pátá správa dohlíží na veškeré cizí rozvědky působící na německém území včetně tajných služeb spojeneckých zemí, jako jsou právě Spojené státy. Styční důstojníci těchto organizací vaše lidi pravidelně informují o používaném vybavení, o jménech agentů i dalších věcech. Nemám snad pravdu?“

Činitel BfV pomalu přikývl.

„V tom případě se k potřebným údajům můžete dostat a pak se řídit podle našich pokynů.“

„Ale to je strašně riskantní!“ záupěl Heichler. Styděl se za náznak paniky ve svém hlase a zoufale se snažil alespoň trochu ovládnout. „Ty informace se nedají sehnat tak narychlo, aniž by po sobě člověk zanechal usvědčující stopy. A jestli se Američané dozvědí, co jsem udělal...“

„Musíte si vybrat, koho se bojíte víc,“ řekl druhý muž drsně. „Jestli Američanů, nebo nás. Rozumný člověk by to dobře rozvážil.“

Heichler si s hrůzou uvědomil, že ve skutečnosti nemá na výběr. Buď uposlechne rozkazu, nebo zaplatí strašlivou cenu za své předchozí zločiny a zradu. Svěsil ramena na znamení kapitulace a smutně přikývl. „Tak dobře. Pokusím se.“

„Rozhodl jste se moudře,“ pochválil ho dotyčný jízlivě. „Ale nezapomeňte, že na to máte jen dvě hodiny. A nesplnění úkolu neodpouštíme.“

NEDALEKO ORVIETA, ITÁLIE

Profesor Wulf Renke pomalu přejížděl lupou nad výpisem výsledků poslední práce sekvenceru DNA. Pozorně studoval složité vzorce a hledal jedinečné části genetické sekvence, vzácné jednonukleotidové polymorfismy potřebné k výrobě další varianty choroby Hydra. Vtom mu naléhavě zapípaly hodinky a připomněly mu, že bude muset zkontrolovat další šarži kultur bakterií *E. coli*. Na dokončení analýzy, která by správně měla trvat ještě minimálně hodinu, mu zbývalo už jen několik minut.

Německý odborník na biologické zbraně se rozmrzele zamračil nad dalším příkladem přílišného spěchu. Neustálý tlak Moskvy na urychlení postupu ho nutil hnát laboratoř, personál i přístroje závratným tempem. Každá varianta Hydry přitom představovala miniaturní umělecké dílo, s jehož návrhem i tvorbou bylo třeba si láskyplně pohrát. Malkovič a Viktor Dudarev však očekávali, že bude chrlit nové smrtící kmeny choroby jako na běžícím páse, jenže to si pletli jeho laboratoř s nějakou továrnou na výrobu primitivních dělostřeleckých granátů!

Renke zastával názor, že by s vypuštěním jeho výtvoru do světa bylo rozumnější trochu počkat. Stačilo pár měsíců příprav navíc a žádný chvat by nebyl nutný. Všechny potřebné varianty Hydry by měl připravené k okamžitému použití. Jeho zaměstnavatelé však byli bohužel netrpěliví a vznětliví. Ještě horší však z jeho pohledu bylo, že muži v Moskvě stále postaru věřili v sílu tanků, pěchoty a bombardérů. Proto se časový plán operace Žukov točil kolem počasí, schopnosti Ruska rozmístit vojenské síly po železnici či silnici a toho, jak rychle se dokážou přesunout na určená místa.

Pohrdlivě si odfrkl. Malkovič ani ruský prezident neměli ponětí o delikátnější a trvalejší moci, kterou jim zbraň jako Hydra nabízela. Jeho produkty mohly zastrašit možné protivníky a vnutit jim ruskou linii bez zbytečného násilí ve velkém. Malkovičovi chleboďárci však v Hydře spatřovali jen další prostředek k zabíjení. To jsou celí Slované, pomyslel si Renke uštěpačně. Rozumějí jen hrubé síle, nic jiného neuznávají.

Renke pokrčil rameny. Chyba se vrší na chybu. A hloupost plodí zase jen hloupost. O tom se během kariéry mnohokrát přesvědčil doma ve Východním Německu, ale i v Sovětském svazu nebo v Iráku. Člověk nemůže důvěřovat amatérům, protože jim mozek zatemňuje chamtivost a neznalost. On však byl vůči těmto slabostem imunní.

„Professore?“ zavolal jeden z jeho asistentů s telefonem v ruce. Máte na lince signora Brandta.“

Renke si netrpělivě strhl ochranný štít, roušku i rukavice. Hodil je do koše a pak si vzal telefon. „Prosím?“ štěkl bělovlasý vědec. „Co je zas?“

„Mám novinky o našich dvou největších bezpečnostních problémech,“ odsekl Brandt. „V Berlíně a tady v Moskvě.“

Renke bezděčně přikývl. V tom případě ho Brandt nerušil nadarmo. „Mluvte.“

Pozorně naslouchal Brandtovu popisu posledních událostí. Zprávy z Berlína ho uklidnily. Až Lange a jeho zásahová skupina získají potřebné informace, půjdou najisto. Zprávy z Moskvy tak potěšitelně nezněly. „O těch Američanech pořád nic nevíte?“ zeptal se nevěřicně.

„Ne,“ odvětil Brandt. „Žádná ze slavných hlídek Alexeje Ivanova je nezachytila. Podle něj se Smith s Devinovou možná ukryli v konspiračním bytě mimo město – nebo už prchli z Ruska.“

„A co si myslíte vy?“

„Já myslím, že to Ivanov vidí moc optimisticky,“ odpověděl Brandt. „Paní Devinová je možná jen amatérka, ale podplukovník Smith je oštrílený špion. Ten by z akce jen tak neutekl.“

Renke o tom chvíli přemítal. Hodnocení bývalého důstojníka Stasi znělo věrohodně. „Co tedy podniknete?“ zeptal se chladně.

Brandt zaváhal. „To ještě nevím.“

Vědec zvedl obočí údivem. „No tak, Erichu,“ obořil se do telefonu. „Smith a Devinová nejsou hlupáci. Snad víte, co najdou v poznámkách Vědecké!“

„Herr Professor,“ procedil druhý muž zaťatými zuby, „zapomínáte, že nejsem vědec. Já se vyznám v jiných věcech.“

„Jména,“ vyhrkl Renke vztekle. „Američané zjistí jména těch, které jsme použili jako první testovací osoby. Ať je ten Smith, kdo chce, ale je to taky lékař. Když narazí na podivnou nemoc, bude se snažit určit její původ. Bude ho zajímat její vektor, rozumíte! Vy teď uděláte jediné: nastražíte past a počkáte si, až do ní sami vstoupí.“

BERLÍN

Hluboko uvnitř mnohapatrového parkovacího domu několik kilometrů od čtvrti Grünewald uslyšel Gerhard Lange ve vysílačce rozrušený hlas přerušovaný praskáním. Lange pořádně nerozuměl, a tak se zamračeně narovnal a zatlačil si drobné sluchátko hlouběji do ucha. „Co jste říkal, Müllere?“ zeptal se. „Zopakujte to.“

Pořízek Müller, který se s jejich skupinou setkal předchozího dne na letišti, tentokrát promluvil pomaleji a zřetelněji: „Zaměřil jsem vaše cíle. Opakuji: cíle potvrzeny.“

Lange si oddychl. Hra na schovávanou skončila. Sklonil se do otevřeného okna černého BMW a vzal si od řidiče seznam, který před dvěma hodinami dostali faxem. „Přečtěte mi je.“

Müller mu nadiktoval registrační značky a typy aut, které při svém průzkumu zaznamenal, a bývalý důstojník Stasi je porovnal se seznamem osobních a nákladních vozů napsaných na pobočku CIA v Berlíně. Vše dokonale odpovídalo. Složil fax a zastrčil si jej do bundy. Pak rozložil podrobnou mapu místních ulic. „Výborná práce. Kde přesně se teď Američané nacházejí?“

Lange bedlivě poslouchal a červenou propiskou si zakroužkoval pozice, které mu podsaditý muž označil. Chvilí se na ně díval a zvažoval vzdálenosti a možné přístupové i únikové cesty. V hlavě se mu začínal rodit plán. Rychlý a krvavý, pomyslel si mrazivě. A čím rychlejší, tím lepší.

Obrátil se ke svým společníkům. „*Pripremiti. Imamo cilj!*“ zavrčel srbsky. „Připravte se. Máme cíl!“

Na tento rozkaz všichni tři sveřepí muži, veteráni srbské státní bezpečnosti a brutálních etnických čistek v Bosně i Kosovu, uhasili cigarety a vstali. Lange otevřel kufr BMW a hbitě rozdal výzbroj a munici. Pak si bývalý důstojník Stasi i členové jeho vražedného komanda začali navlékat výstroj a kontrolovat zbraně.

• • •

Bylo sice teprve odpoledne, ale přesto se rychle stmívalo. Oblohu zahalily neprostupné vrstvy olověných mračen. Po téměř opuštěných ulicích a chodnících Grünewaldu tančil čerstvý sníh bičovaný poryvy

sílícího východního větru, který skučel z nedalekého lesa a sfoukával sněhový poprašek ze strmých břidlicových střech domů schoulených mezi stromy.

Randi Russellová kráčela po Clayallee svižným tempem, aby se zahřála. Široká třída vedoucí podél hranice městské lesní rezervace byla pojmenována po americkém generálovi Luciusi Clayovi, který na počátku studené války nařídil vzdušné zásobování západních sektorů Berlína, aby město zachránil před hladověním. Randi oblečená v módní lyžařské bundě, černém roláku a džínách se vracela z opatrné obhlídky tiché čtvrti kolem vily Ulricha Kesslera k monitorovacímu vozu CIA.

Zatím se toho příliš nestalo. V oblasti panovala jen běžná dopravní situace a důstojník kriminální služby BKA byl stále doma. Jak se však den nachyloval a Wulf Renke se neozýval, Kesslerova nervozita rostla. Odposlechy, které u něj Randi nastražila, zachycovaly neustálé přecházení, občasné klení a pravidelné cinkání láhví a sklenek z jeho dobře zásobeného baru.

Randi se znovu zamyslela nad Renkeho podivným mlčením. Rozhodl se snad zrádný vědec omezit ztráty a ponechat Kesslera osudu? Jak ubíhal čas a kolem domu se nic nehýbalo, tato varianta se jevila jako čím dál pravděpodobnější. A navíc: Renke dokázal přežít všechno. Nikdy se trvale nevázal na žádnou konkrétní osobu, zemi či ideologii. Kesslera by zachránil pouze v případě, že by v tom spatřoval vlastní výhodu. Teď už však Renke zřejmě dospěl k podezření, že jeho dlouholetý ochránce je pod bedlivým dozorem. Pokud to tak skutečně je, uvažovala Randi, nestálo by za to Kesslera zadržet? Mohla by z něj dostat nějaké informace dřív, než vedení CIA znervózní a nařídí jí ho předat Němcům.

Usmála se. Už viděla tu reakci ustrašených byrokratů, kdyby jeden z agentů CIA unesl představitele německé kriminální policie. Ne, rozhodla Randi trpce, Kesslerovo zadržení by k ničemu nebylo. Nejlepší bude, když se prozatím stáhne. Později může najít nějaký způsob, jímž Němcovy nadřazené upozornit na jeho protiprávní jednání. Samozřejmě se přitom nesmí dozvědět, že se jim nabourala do jedné ze špičkově zabezpečených počítačových sítí.

Technici se mezitím snažili vypátrat krizové číslo, které Kessler vytočil. Podařilo se jim zjistit, že patří mobilnímu telefonu registrovanému ve Švýcarsku. Kam je stopa zavede dál, bylo však stále hádankou.

Kolem projel žlutý autobus městské dopravy s hrstkou cestujících. Randi vzhlédla a zorientovala se. Vpravo, tedy na západ, se rozkládal tichý

zasněžený les. Vlevo přes silnici byly domy a řada obchůdků. Po této části ulice se pohybovala další vozidla – několik osobních aut a pár zásobovacích vozů rozvázejících zboží bez ohledu na zhoršující se počasí. O křižovatku dál viděla dodávku Ford sledovacího oddílu zaparkovanou mezi starším Audi a zbrusu novým kombíkem Opel.

Stiskla tlačítko na stříbrné krabičce, kterou měla zavěšenou na opasku. Nebyl to přehrávač iPod, jak by se snad mohlo zdát, ale moderní taktická vysílačka s několika kódovanými kanály určená pro tajné operace. „Základno, tady Čelo. Jdu dovnitř.“

„Rozumím,“ odpověděl jeden z techniků v dodávce. Vzápětí ovšem ostřejším tónem dodal: „Počkat, Randi. Kesslerovi právě někdo volá. Říká, aby se připravil k odchodu, že záchranná jednotka už je na cestě!“

Ano! Randi nadšeně udeřila pravou pěstí do otevřené dlaně druhé ruky. Už taky bylo načase. „Dobře, Základno. Buďte ve střehu. Až ti hoši dorazí a vyzvednou Kesslera, nalepíme se na ně a budeme sledovat, kam ho povevou.“

„Jasně,“ odpověděl technik CIA. Díky rádiovému spojení slyšela, jak se nemotorně škrábe ze zadní části dodávky do sedadla řidiče.

Pokračovala v chůzi směrem k fordu a cestou přepnula frekvenci, aby si mohla přímo promluvit s mladou agentkou berlínské pobočky hlídkující v ulici u Kesslerovy vily. „Patrolo, tady Čelo. Slyšíte mě?“

Ticho.

Zachmuřila se. „Carlo, tady Randi. Ozvěte se.“

Žádná odpověď, jen slabé syčení statické elektřiny nad mrtvými rádiovými vlnami. Randi se vyděšeně otočila. Po zádech jí přeběhl mráz. Něco se stalo. Rozepnula si bundu tak, aby v případě potřeby mohla z ramenního pouzdra rychle vytasit devítimilimetrovou pistoli Beretta a nezavadit přitom o oblečení.

V té chvíli uviděla černé BMW, které se se silným motorem ve vysokých obrátkách řítilo po Clayallee a kličkovalo mezi pomalejšími osobními i nákladními auty. Instinktivně ponořila ruku do bundy a sáhla pro pistoli. Vůz se však prohnal kolem monitorovací dodávky a pokračoval dál. Randi si s úlevou vydechla.

Vtom však černé BMW prudce zabrzdilo, za kvílení spálených pneumatik se obrátilo o sto osmdesát stupňů a zastavilo se kousek od zaparkovaného fordu.

Tři ze čtyř dveří BMW se rozlétly a na ulici z nich vyskákali tři štíhlí muži s chladnými očima. Chvatně se rozprostřeli do půlkruhu kolem vozu

CIA. Každý z trojice střelců si opíral o rameno samopal Heckler&Koch MP5SD osazený tlumičem. Randi vytřeštila oči: poznala černé kombinézy a tmavě zelené barety s orlicí, jaké nosila německá elitní protiteroristická jednotka GSG-9, Grenzschutzgruppe 9.

„Sakra,“ utrousila. Někdo ze zdejších obyvatel nebo prodavačů si asi všiml její sledovačky, pojal podezření a zavolal na policii. Po 11. září 2001 a bombových útocích na vlaky ve španělském Madridu o třicet měsíců později Německo, Francie, Španělsko i další země udržovaly své síly rychlé reakce ve stavu permanentní pohotovosti. Randi rychle sundala ruku z pažby beretty. Nemělo smysl provokovat po zuby ozbrojené vojáky. Pokud by dospěli k přesvědčení, že proti sobě mají teroristy, tenký vlasek, na němž visely jejich nervy, by se mohl přetrhnout.

Místo toho opatrně sáhla do bundy pro průkaz CIA a zrychleným krokem zamířila přímo k jednotce GSG-9. Třeba se jí podaří zasáhnout dřív, než snaživí němečtí vojáci pošlou celou její tajnou operaci do kytek. Jakmile přinutí její lidi vystoupit z auta na odív všem zvědavcům, všechno vyjde najevo. A místní média budou s velkou slávou troubit do světa zprávy o ztřeštěných amerických agentech přistižených při špehování pokojných německých občanů.

„Čelo, tady Základna,“ ozval se jeden z dvou techniků v dodávce. Jeho hlas zněl vylekaně. „Co máme dělat?“

Randi přepnula zpátky na hlavní kanál. „Zůstaňte klidně sedět, chlapi. Jdu k vám. Vyřídím to.“

Byla stále nejméně padesát metrů daleko, když tři střelci v černém bez varování zahájili palbu. Jejich samopaly přepnuté na plně automatický režim zajímavě skrápěly dodávku zepředu dozadu. Vysoko do vzduchu tryskaly gejzíry jisker od desítek devítimilimetrových nábojů, jež se zarývaly do vozu, prorážely kov, rozbíjely křehké elektronické přístroje a trhaly lidské maso. Většina z nich prolétla skrz a téměř rychlostí zvuku vyšla na druhé straně. Stále však zbývalo dost projektilů, které zasáhly cíl a měnily vnitřek fordu v krvavá jatka. Randi slyšela ve sluchátkách bolestné výkřiky, které pokračující palba po chvíli milosrdně utínala.

To budou určitě Renkeho muži, uvědomila si zděšeně. Nepřišli zachránit Kesslera. Přišli zabít ty, kteří ho sledovali.

Randi vztekle zavrčela, vytasila berettu, rychle namířila na nejbližšího střelce a vypálila dvě rány. Jeden náboj minul. Druhý zasáhl muže vysoko do prsou. Trefa ho však neskolila, jen odhodila pár kroků dozadu. Chlap

zavrčel, krátce se předklonil a znovu se narovnal. Randi uviděla díru v kombinéze, ale ani stopu krve.

Kristepane, ti parchanti mají neprůstřelné vesty. V pudu sebezáchovy se vrhla stranou a ukryla se za volvem parkujícím podél Clayallee.

Střelec se bleskově otočil jejím směrem, přitom pozvedl samopal a pokropil volvo dlouhou dávkou.

Randi ležící za autem, které se pod náparem střelby houpalo a otřásalo, si schovala hlavu do dlaní. Ulicí se rozlétly kousky roztrhaného kovu i plastu se střepy skla. Kolem svištěly kulky, jež se zakusovaly i do jiných zaparkovaných aut, odrážely se od vozovky a rozstříkávaly úlomky rozbitého betonu všemi směry. V celé ulici se spustily ohlušující alarmy vozů.

Vtom střelba utichla.

Zadýchaná Randi se převalila na chodník s berettou připravenou k palbě. Uviděla, že dva černí střelci nastupují zpět do BMW. Třetí si přehodil samopal přes rameno a shrbil se nad jakýmsi zeleným batůžkem.

Tentokrát si s mířením dala práci. Natáhla ruce, v nichž pevně svírala pistoli, počkala, až se hledí ustálí na třetím střelci a zacílila. Pak stiskla spoušť. Beretta jednou štěkla a vzepjala se jí v dlaních. Nic. Vedle. Randi přimhouřila oči a ještě víc se soustředila na terč. Znovu ustálila pistoli a vypálila.

Devítimilimetrový náboj zasáhl muže do pravého stehna a vylétl na druhé straně ve spršce krve a úlomků roztrštěné kosti. Střelec padl na zadek a nevěřícně se zadíval na svou zraněnou nohu. Plátěný batoh mu vypadl na ulici.

Po tváři ochromeného muže přelétl zoufalý výraz. Vymrštil levou nohu a odkopl batoh dál od sebe. Vak se roztočil na vozovce a skončil pod rozstřílenou dodávkou CIA.

Randi uslyšela, jak raněný střelec cosi panicky vykřikl nějakým slovanským jazykem. Jeden z jeho kolegů se okamžitě vyklonil z BMW, chytil ho v podpaží a vtáhl dovnitř. Na ulici po něm zůstala louže jasně červené krve.

Řidič černého vozu bez otálení šlápl na plyn a vyrazil zpátky po Clayallee stejnou cestou, jakou sem přijel. Randi se vyškrábala na nohy a máchla pistolí za BMW, jež se kolem ní prohnalo minimálně osmdesátikilometrovou rychlostí. Opakovaně tiskla spoušť a snažila se vypálit na rychle se pohybující cíl co nejvíc ran.

Jeden z nábojů rozbil zadní okno auta. Druhý provrtal díru do kufru. Další však cíl minuly. S tichým zakletím přestala střílet. Nechtěla riskovat, že omylem zasáhne nevinné přihlížející.

BMW dál ujíždělo ulicí, až nakonec zmizelo v padajícím soumraku.

Randi ještě chvíli stála a nevěřicně zírala. Ten krutý a nemilosrdný útok na její sledovací oddíl ji naprosto ohromil. Jak se to proboha stalo? uvažovala hořce. Jak je mohli Renkeho muži tak neomylně zaměřit?

Pomalů skloubla berettu a neochotně ji zajistila. Rozechvělými rukama to nešlo tak jednoduše. Povznášející bojový pocit vyprchával a zanechával po sobě jen žal a strašlivý, nesmiřitelný hněv. Pak se Randi ohlédlá přes rameno po rozstřílené dodávce značky Ford.

Malý plátěný batůžek bylo sotva vidět. Ležel na boku vedle zadního kola.

Batůžek, zablikalo jí v hlavě. O zlomek vteřiny později se její mozek opravil. Ne, uvědomila si. Je to bomba.

Pryč! nakázala si v duchu. Okamžitě pryč! Bleskově se otočila a co nejrychleji se rozběhla od dodávky. S pistolí v ruce utíkala kolem uvízlých aut, jejichž řidiči stále šokovaně zírali na rozstřílený ford.

„Utečte! Utečte!“ ječela na ně německy a mávala berettou. „Je tam bomba!“

A pak nálož v batohu explodovala.

Temnotu za Randi ozářil záblesk oslepujícího bílého světla. V běhu skočila k zemi a schoulila se právě ve chvíli, kdy se přes ni přehnala rázová vlna šířící se z epicentra silného výbuchu. Masivní stěna horkého vzduchu ji zvedla z chodníku a v kotrmelcích ji vrhla prostorem. Měla pocit, že jí nějaká obří pěst vyrazila z plic veškerý kyslík.

Křiklavě bílé světlo pomalu pohasínalo. Poté vše zahalila inkoustová čern. Svět kolem ní rázem zmizel: upadla do bezvědomí.

Po několika vteřinách se probudila. Ležela vedle auta, které výbuch vrhl napříč silnicí. V uších jí zvonilo, takže skoro nic neslyšela. Ztěžka se posadila a pak se odhodlala vstát. Škubla sebou bolestí z namožených svalů, podlitin a oděrek.

Všude kolem ní se z vozů zasažených tlakovou vlnou či letícími troskami omámeně soukali zranění lidé. Další vrávoravě vycházeli z bombou poškozených domů či obchodů. Byli od krve a někteří se drželi za zlomené končetiny. Ohromná exploze rozpárala střechy, srazila z nich komíny a rozbila všechna okna směrem do ulice. Střepy z nich se rozprskly do obývacích pokojů, kuchyní, ložnic i výkladních skříní.

Randi se pomalu otočila a podívala se k místu, kde předtím stál monitorovací vůz CIA.

Ford byl pryč. Na jeho místě zůstaly jen podivuhodně zohýbané hořící trosky. Všechna ostatní auta parkující v okruhu padesáti metrů od zničené dodávky nyní ležela poházená šikmo přes Clayallee – pomačkaná, rozbitá a zahalená do oranžové záře plamenů. Ulicí se nesl hustý černý dým.

Randi mrkáním zaplašila slzy. Na truchlení není čas, rozhodla se chladně. Musí to počkat na potom. Tedy pokud nějaké „potom“ vůbec bude.

Přinutila se k soustředění a rychle si zkontrolovala výzbroj. Její vysílačka byla mimo provoz: zřejmě se neopravitelně rozbila, když výbuch srazil Randi k zemi. To je vlastně jedno, pomyslela si chmurně, stejně už se nemám s kým spojit. Všimla si beretty ležící na chodníku několik metrů od ní. Vratce se k pistoli dobelhala a zvedla ji ze země.

Pak si ji zamračeně prohlížela. Hlaveň i pažba byly poškrábané a odřené, zápalník, spoušť, úderník i závěr však vypadaly nepoškozeně. Randi se ironicky pousmála koutkem úst. Zdálo se, že zbraň je v lepším stavu než ona.

Vyjmula poloprázdný zásobník a vhodila si jej do kapsy. Pak do pažby zaklapla novou várku patnácti nábojů a stáhla závěr dozadu. Byla připravena.

Zasunula si pistoli zpět do ramenního pouzdra a naposledy se pochmurně podívala na hořící vraky rozseté po Clayallee. Slyšela stále hlasitější sirény policie, hasičů i sanitek.

Byl čas zmizet.

Otočila se a vykročila mezi stromy grünewaldské lesní rezervace. Když měla jistotu, že ji ze silnice už není vidět, zabočila a se sebezapřením se rozběhla stinnými zasněženými háji. I když ji všechno bolelo, snažila se zrychlovat.

HLAVNÍ VESMÍRNÉ STŘEDISKO, NEDALEKO MOSKVVY

Generálplukovník Leonid Vladimirovič Něstěrenko, vysoký, elegantní velitel vojenských vesmírných sil Ruské federace, svižně pochodoval chodbou spojující jeho byt s řídicím střediskem. Díky jasnému svitu zářivek a svěžímu chladnému vzduchu neúnavně proudícímu z větracích šachet se vůbec nezdálo, že je toto mohutné zařízení pohřbeno stovky metrů pod zemí a před útokem ho chrání masivní železobetonový krunýř. Přísně střežené přístupové tunely se ukrývaly v hustých březových lesích severně od Moskvy.

Dva ozbrojení strážní před řídicím centrem při generálově příchodu zkoprněli v pozoru. Něstěrenko je ignoroval. Jindy na dodržování vojenské etikety přísně dbal, teď na to však nebyl čas. Rychle prošel dveřmi do rozlehlého sálu. Když se v tlumeném osvětlení ohromné místnosti rozkoukal, spatřil řady přístrojových panelů. Důstojníci, kteří u nich seděli, zaujatě monitorovali určené satelity a varovné systémy nebo se na dálku tiše radili s kolegy na kosmodromech, v pozemních střediscích i na velitelských stanovištích po celém Rusku.

Obří obrazovka zaujímající celou protější stěnu ukazovala zeměkouli a hlavní kosmické lodě a satelity, jež kolem ní obíhaly. Žlutě tečkované čáry nastiňovaly předpokládanou oběžnou dráhu každého objektu, zatímco malé zelené šipky vyznačovaly jejich současné pozice.

Službu konající důstojník Baranov, mnohem menší muž s hranatou čelistí, okamžitě spěchal k Něstěrenkovi. „Američané manévrují s jedním ze svých průzkumných satelitů Lacrosse,“ ohlásil.

Něstěrenko se zachmuřil. „Ukažte.“

Menší muž se otočil a štěkl na jednoho ze svých podřízených u nejbližšího řídicího pultu rozkaz: „Zobrazte údaje o Lacrosse 5.“

Jedna z blikajících šipek na obří obrazovce se zbarvila do červena. Od původní oběžné dráhy družice se současně začala odchylovat nová tečkovaná čára.

„Zhruba před pěti minutami jsme zaznamenali zahoření,“ sdělil mu Baranov.

Něstěrenko přikývl a zachmuřeně si prohlížel nový předpokládaný kurz satelitu Lacrosse 5. „Copak mají naši američtí přátelé asi za lubem?“ zamumlal si pod vousy. Znovu se obrátil k Baranovovi. „Ukažte mi detail místa, kde nová trasa překračuje naše hranice. A zobrazte mi i oblasti, odkud by mohli Američané získat lepší přehled.“

Obraz na stěně zamžikal a pak se rychle rozšířil a zaostřil na mnohem menší region – Ukrajinu, Bělorusko a západní Rusko. Svítící čtverečky vyznačovaly rozlehlá území podél úhlopříčky běžící severovýchodně od Kyjeva k Moskvě a dál. Přímo uprostřed jednoho z okének se nacházelo shromaždiště tankových a motostřeleckých divizí připravených ke vpádu na Ukrajinu.

„Sakra,“ zaklel Něstěrenko. Satelit Lacrosse byl vybaven výkonným radarem, který viděl i přes mraky, prach a tmu. Nástupní místo operace Žukov se ukrývalo pod vrstvami maskovacích sítí, nikdo však nemohl mít jistotu, že odolají tak podrobnému zkoumání. Přece jen šlo o materiál, který nebyl odzkoušen v bojových podmínkách.

„Máme na místě Pavouka,“ připomněl mu Baranov tiše a ukázal na další šipku blikající na obrazovce. „Podle odhadu našich počítačů bude v dosahu ještě třicet minut.“

Něstěrenko upjatě kývl. Pavouk patřil k nejprísněji utajovaným vesmírným zbraňovým systémům Ruska. Vypadal jako běžná komunikační, meteorologická či navigační družice, ale přitom nesl zbraně proti nepřátelským kosmickým stanicím obíhajícím nízko nad zemí. Teoreticky by se takový útok dal provést tajně. Ale v praxi by jakýkoli ruský pokus zničit americký špionážní satelit mohl být chápán jako vyhlášení války.

Ruský velitel pokrčil rameny. Tohle nemohl rozhodnout sám. Vykročil k nejbližšímu přístrojovému panelu a zvedl červený kódovaný telefon. „Tady generálplukovník Něstěrenko. Spojte mě s Kremlem,“ řekl pevně operátorovi na druhém konci. „Musím okamžitě mluvit s prezidentem. Sdělte mu, že mám informace válečné naléhavosti.“

NA OBĚŽNÉ DRÁZE

Čtyři sta kilometrů nad strakatými moři a hnědými, zelenými i bílými masami pevniny letěl ruský meteorologický satelit oficiálně registrovaný jako Kosmos 8B po své pravidelné oběžné dráze rychlostí dvaceti sedmi

tisíc kilometrů za hodinu. Ve skutečnosti byla falešná družice nosičem zbraní s krycím názvem Pavouk 12. Vysoko nad pobřežím Afriky začala vysokofrekvenční anténa tohoto kosmického tělesa přijímat šifrované zprávy obsahující nový program pro jeho palubní počítače.

Přesně minutu po přijetí poslední depeše se Pavouk 12 uvedl do chodu. Vystřelily z něj rakety, jež vychrlily do vesmíru drobné obláčky páry. Podlouhlý válcovitý satelit se začal pomalu otáčet, až jeho tupý nos namířil na stanovený bod nad vzdáleným zakřiveným obzorem. Když Pavouk 12 dosáhl požadovaného úhlu, znovu vypustil rakety, které jeho rotaci ukončily. Pod přídíl se náhle otevřela dvířka.

Z otvorů vylétlo šest menších vesmírných objektů – kuželovitých protisatelitních hlavic, které se vzápětí lehce zbrzdily působením drobných manévrovacích raket vypálených v naprogramovaném sledu. Po zpomalení se hlavice začaly snášet obloukem k zemi na dostřel toho vzdáleného a přesně vypočítaného bodu.

Když bylo všech šest střel několik kilometrů daleko, Pavouk 12 splnil svůj poslední úkol. Sebedestruktivní nálože umístěné na klíčových místech desetitunového satelitu vybuchly v krátkých oslepujících záblescích, jejichž záře nemohla uniknout americkým ani ruským poplašným senzorům obíhajícím vysoko nad zeměkoulí. Detonace Pavouk 12 roztrhala na kusy: rvala antény a solární panely, prorážela palivové nádrže. Zmuchlaný vrak začal padat vesmírem ve šmouze vodních par a unikajícího paliva a cestou k horním vrstvám zemské atmosféry z něj odpadávaly kusy trosek.

V zákrytu těchto jasných explozí vybuchlo také všech šest protisatelitních hlavic. Každá z detonací rozptýlila do vesmíru krupobití tisíců titanových částíček ostrých jako žiletky. Vznikl tak obří smrtící mrak letící rychlostí přes sedm kilometrů za sekundu.

Po pětácti letech a více než třech stech kilometrů směrem dolů přeťal tříštivý oblak dráhu Lacrosse 5, jednoho ze dvou amerických radarových průzkumných satelitů obíhajících vesmírem.

HLAVNÍ VESMÍRNÉ STŘEDISKO

„Náš sledovací radar potvrzuje mnohočetné zásahy Lacrosse 5,“ ohlásil rozjařeně Baranov, který pozorně naslouchal hlášení jednoho ze svých strážných důstojníků. Otočil hlavu k Něstěrenkovi. „Podle předběžného odhadu byla americká špionážní družice zcela zničena.“

Generálplukovník klidně přikývl a znovu zvedl červený telefon. „Tady Něstěrenko,“ pravil nevzrušeně. „Spojte mě s velením vesmírných sil Spojených států.“

Během čekání, až mu na horké lince někdo odpoví, se s pousmáním podíval na Baranova. „Budu muset vyjádřit svou upřímnou lítost a omluvu za strašlivou škodu, kterou napáchala nenadálá exploze na palubě jednoho z našich meteorologických satelitů třídy Kosmos.“

„Myslíte, že vám Američané uvěří?“

Něstěrenko pokrčil rameny. „Možná ano, možná ne. Hlavní je, že nestihnou včas vypustit náhradu za zničenou špionážní družici. Už brzy se nebudeme muset starat o to, čemu Američané věří a co by mohli udělat.“

BÍLÝ DŮM

Bylo stále časně ráno, když agent Tajné služby v uniformě uvedl Freda Kleina do prezidentova kabinetu v prvním patře východního křídla. Místnost plná starých knih, obrazů Frederika Remingtona a Georgie O’Keeffeové a fotografií hornaté krajiny Nového Mexika byla Castillovým vlastním kouskem světa uvnitř obvyklého ruchu Bílého domu.

Prezident seděl v jedné ze dvou velkých lenošek a rozmrzele listoval ranním přehledem zpráv. Před sebou měl ták s nedotčenou snídaní. Ukázal na druhé křeslo. „Posaďte se, Frede.“

Klein poslechl.

Castilla unaveně odsunul papíry stranou a otočil se ke starému příteli. „Máme nějaké novinky od Smithe a spol. v Moskvě?“

„Zatím ne,“ odpověděl Klein. „Ale očekávám, že se co nejdřív ohlásí.“

Prezident zasmušile přikývl. „Dobře. Budu totiž potřebovat co nejvíc informací – a velice brzy. Nejpozději do osmačtyřiceti hodin.“

Klein zvedl obočí.

„Mám čím dál silnější pocit, že to, co Rusové chystají, se odehraje rychle,“ vysvětlil mu Castilla. „Což znamená, že pokud tomu chceme předejít, musíme být ještě rychlejší.“

„Ano, pane,“ souhlasil šéf tajné organizace Alfa. Pokud byly zvěsti o zrychlujícím se tempu ruských vojenských příprav pravdivé, Spojené státy a spřátelené země neměly na reakci příliš času.

„Svolám tajnou poradu s nejbližšími spojenci,“ sdělil mu Castilla. „Pro začátek s těmi, kteří si uchovali slušnou vojenskou sílu – s Británií, Francií,

Německem a Japonskem. Chci, abychom poslali do Kremlu společnou odpověď s výčtem kroků, které přinutí Dudareva odstoupit od své akce dřív, než stiskne spoušť.“

„Kdy se ta schůzka uskuteční?“ otázal se Klein tiše.

„Dvaadvacátého února ráno,“ odtušil prezident. „Děle bohužel čekat nemůžeme.“

Klein se zamračil. „To je ale šibeniční termín,“ řekl nakonec. „Nevím, jestli vám do té doby budu schopen dodat konkrétní výsledky.“

Castilla pokýval hlavou. „Rozumím. Ale víc času prostě nemáme, Frede. Věřte mi, že stejné požadavky dávám i všem ostatním. Včera večer na poradě Národní bezpečnostní rady jsem nařídil, aby se všechny naše špiónážní prvky – družice, odposlechové stanice a veškeré sítě agentů – zaměřily na stejný úkol. Až naši spojenci vstoupí do Oválné pracovny, chci jim předložit pádné důkazy o agresivních záměrech Ruska.“

„A když vám je nestihneme opatřit?“

Prezident vzdychl. „Stejně tu poradu zahájím, ale nemá cenu si lhát do kapsy. Pokud nebudu mít v ruce víc než vlastní obavy a pár náznaků možných problémů, těžko se k nám při postupu vůči Moskvě někdo připojí.“

Klein škrobeně přikývl. „Při nejbližší příležitosti Smithovi sdělím, jak moc to spěchá.“

„Buďte tak laskav,“ hlesl Castilla. „Strašně nerad vás žádám, abyste své lidi vystavil ještě většímu nebezpečí, ale jinou možnost nevidím.“ Při zazvonění kódovaného telefonu se odmlčel a rychle zvedl sluchátko. „Prosím?“

Klein viděl, jak se prezidentova široká tvář s hlubokými vráskami protáhla. Najednou vypadal mnohem starší.

„Kdy?“ zeptal se Castilla a sevřel telefon, až mu zbělely klouby. Když si vyslechl odpověď, pevně pokýval hlavou. „Rozumím, admirále,“ řekl tiše.

Ukončil hovor a naťukal vnitřní linku Bílého domu. „Tady Sam Castilla, Charlie,“ oznámil svému personálnímu šéfovi. „Okamžitě svolajte Národní bezpečnostní radu. Máme kritickou situaci.“

Když zavěsil, otočil se zpátky ke Kleinovi. „To byl admirál Brose.“ V jeho unavených očích se zračilo zděšení. „Právě dostal zprávu z vesmírného velení v Coloradu. V kosmu došlo k explozi, při které jsme přišli o jeden z našich nejmodernějších špiónážních satelitů – Lacrosse 5.“

SEVERNĚ OD MOSKVY

Venku už byla černá tma, když Jon Smith a Fiona Devinová dorazili ke svému dalšímu cíli: velkému domu kdysi patřícímu Alexandru Zacharovovi, starému pánovi, který se stal druhou obětí podezřelé nemoci, o niž se zajímali. Před odchodem do penze byl Zacharov vlivným členem vládnoucí komunistické strany a ředitelem komplexu těžkého průmyslu. V prvních letech divokého kapitalismu po rozpadu Sovětského svazu pak vydělal velké jmění prodejem „podílů“ v továrnách, jež řídil.

Luxusní dača, kterou získal za část neprávem nabyté kořisti, ležela hodinu cesty na sever od vnější okružní silnice. Zatímco pomalu supěli zasněženými venkovskými silničkami přes ponuré lesy a kolem malých vesnic i opuštěných kostelíků, Smith uvažoval, proč proboha bohatá vdova Zacharovová dobrovolně bydlí tak daleko od Moskvy – zvláště během dlouhých, studených a tmavých zimních měsíců. Pro většinu městské smetánky byla dača především venkovským letním sídlem, kam se uchýlovali za parných dní a nocí, které byly v červenci a srpnu naprosto běžné. Jen málo z těchto lidí opouštělo pohodlí hlavního města, jakmile spadly první sněhové vločky, snad s výjimkou občasných víkendů a dovolených zasvěcených běhu na lyžích a dalším zimním sportům.

Po pěti minutách od uvedení do vybraně zařízeného přijímacího pokoje už se však Jon s Fionou příliš nedivili, proč si manželka bývalého stranického šéfa vybrala život na samotě. Jejich neochotná hostitelka o společnost očividně nestála. Dávala přednost životu s hrstkou placených sluhů, kteří jí vařili, uklízeli a ochotně plnili, co jí na očích viděli.

Madam Irina Zacharovová byla drobná žena s orlím nosem a tmavýma dravčíma očima, které byly věčně v pohybu – pozorovaly, vyhodnocovaly a pak pohrdlivě odmítaly. Její úzká vrásčitá tvář měla kyselý výraz člověka, který od nikoho nečeká nic dobrého a který se v tomto názoru zas a znovu usvědčuje. Nenávistným okem si prohlédla Smithovy falešné doklady Světové zdravotnické organizace a s lhostejným pokrčením ramen mu je vrátila. „No dobře. Můžete se ptát, pane doktore, ale asi vám příliš nepomohu. Upřímně řečeno, všechny ty věci kolem manželovy smrtelné choroby už mě dost nudí.“ Koutky jejích úst se ještě víc svěsily. „Doktoři,

sestry i činitelé z ministerstva zdravotnictví se ptali dokola na totéž: Co naposledy jedl? Nebyl vystaven radioaktivnímu záření? Jaké užíval léky? A tak to šlo dál a dál jako nějaký nekonečný výslech. Přitom je to tak absurdní.“

„Absurdní? Jak to myslíte?“ zeptal se Smith opatrně.

„Vždyť Alexandr byl chodící reklamou na neduhy a zlovyky,“ odvětila madam Zacharovová chladně. „Celý život kouřil, pil a přejídal se. Mohlo ho zabít v podstatě cokoliv – infarkt, mrtvice, rakovina..., prostě všechno. To, že mu tělo nakonec vypovědělo službu, mě proto nijak zvlášť nepřekvapilo ani nevzrušilo. Opravdu nechápu, proč lékaři spustili kolem jeho smrti takový povyk.“

„Na tu podivnou chorobu zemřeli i další lidé,“ vysvětlila jí Fiona stroze. „Mezi nimi i chlapec, který rozhodně nežil tak nestřídmě jako váš pan choť.“

„Vážně?“ otázala se žena lhostejně. „Jinak zdravé dítě?“

Smith přikývl. Ze všech sil se snažil nedat najevo, co si o té studené, sobecké ženské myslí.

„To je zvláštní,“ pokrčila madam Zacharovová rameny, ale příliš zaujatě nevypadala. Unyle vzdychla. „V tom případě se vám vynasnažím pomoci, i když to pro mě není lehké.“

Trpělivěji, než by sám od sebe čekal, ji Smith podrobil řadě stejných otázek týkajících se zdraví jejího manžela, jaké už předtím položil Voronovovým. A Fiona stejně jako předtím pečlivě zapisovala odpovědi, i když byly žalostně neúplné.

Když už staré dámě zjevně začínala docházet trpělivost, Jon usoudil, že je čas přesunout směr dotazování k hlavní oblasti jejich zájmu – Evropskému středisku pro výzkum populace a k odběrům vzorků DNA v oblasti Moskvy.

„Děkuji za váš čas, paní Zacharovová. Nesmírně jste nám pomohla,“ zalhal Smith, opřel se v křesle a začal si skládat papíry. Vzápětí se však zarazil a znovu se mírně předklonil. „Á, ještě jedna drobnost.“

„Ano?“

„Podle našich záznamů jste se s manželem vloni zúčastnili velkého průzkumu DNA,“ řekl Smith jakoby nic a v duchu se modlil, aby to dopadlo, jak doufal. „Je to pravda?“

„Myslíte tu velkou genetickou studii?“ Stařena se jen ušklíbla. „Ale jistě, cizí lidé nám ve jménu vědy strkali do úst špejle. Pěkně nechutná věc, jestli vás zajímá můj názor. Ale Alexandr do toho byl bůhvíproč celý

žhavý.“ Pohrdlivě zavrtěla hlavou. „Můj muž byl pošuk. On doopravdy věřil, že ten takzvaný výzkum původu Slovanů může dokázat jednu z jeho oblíbených hloupých teorií, že my Rusové stojíme na vrcholu evolučního vývoje celé Evropy.“

Jon se neutrálně pousmál, aby nedal najevo svou radost. Ted' si byl jist, že se původu té smrtelné choroby skutečně dostávají na kloub.

Když toho rána s Fionou odešli od Voronovových, vrátili se do konspiračního bytu ve čtvrti Zamoskvorečí. Zatímco on nahlížel do svých zápisů a poté opatrně telefonicky zařizoval tento rozhovor, Fiona několik hodin u počítače zjišťovala dostupné údaje o Evropském středisku pro výzkum populace a studii o původu Slovanů. Kontaktovat obvyklé informační zdroje by pro ni bylo příliš riskantní, a tak se k podrobnostem dostávala těžko. Dva důležité dílky mozaiky se však podařilo osvětlit.

Zaprvé: i když byl Původ Slovanů velký, drahý a ambiciózní vědecký projekt, badatelé shromáždili DNA jen od jednoho tisíce ze zhruba devíti milionů lidí žijících v oblasti velké Moskvy. Pro účely posouzení historických posunů slovanského obyvatelstva byla velikost tohoto vzorku dostatečná – zvláště v kombinaci s tisíci dalších vzorků odebraných v jiných zemích východní Evropy i v bývalých sovětských republikách. Také to však znamenalo, že souvislost mezi sedmiletým Michaelem Voronovem a pětasedmdesátiletým Alexandrem Zacharovem nebyla čistě nahodilá. Pravděpodobnost takové náhody byla asi jedna ku osmdesáti milionům...

Zadruhé: znovu se tu objevovalo jméno Konstantina Malkoviče. Na financování Evropského střediska se výraznou měrou podílely právě jeho podniky a nadace. O rozpočtu této organizace toho nebylo příliš známo, Fiona však měla silné podezření, že celý slovanský projekt zajišťovaly právě miliardářovy peníze.

Smith se ušklíbl. Jedno možné spojení s Konstantinem Malkovičem – sanitka z Nemocnice svatého Cyrila – by snad šlo považovat za náhodu. Dvě však už nikoli. Malkovič se společně se svým přítelem z Kremlo Viktorem Dudarevem podílel na tomto spiknutí.

V lese u dači ležel Oleg Kirov za zasněženým kmenem vyvráceného stromu a pozorně sledoval zbrzděnou cestu od nejbližší venkovské silnice. Vojenské brýle s nočním viděním měnily okolní temnotu v nazelenalý den. Zhruba dvacet metrů za ním stál mohutný terénní GAZ, hrubá napodobenina amerického vozu Jeep Wrangler, jejíž hranatou siluetu maskovaly větve. Kirov přijel k domu ještě před Smithem a Fionou

Devinovou. Nejdřív se rychle přesvědčil, že je čistý vzduch. Potom si zřídil skryté pozorovací stanoviště, odkud držel na mušce hlavní cesty k dače, zatímco Jon s Fionou pokládali vdově Zacharovové otázky. Koutky jeho úst se ohnuly dolů. Doufal, že budou hotovi dřív.

Urostlý Rus se bezděčně zachvěl. I když měl tlustý zimní kabát, beranici a rukavice, byl zmrzlý na kost. Teplota postupem večera rychle klesala pod bod mrazu.

Chápal, že si jeho přátelé potřebují ověřit informace od Voronovových, neměl však dobrý pocit z toho, že se tak vzdálili z Moskvy. Ve zdejší drsné a nehostinné krajině byli příliš zranitelní. Nemohli jednoduše splynout s davem nebo se ztratit ve stanicích metra či obchodních domech plných lidí. Byly tam jen stromy, sníh a pár klikatých silniček, které po západu slunce zcela osiřely.

Rus vzdychl a zaměřil pohled na auto stojící u hlavních dveří. Madam Zacharovová parkovala se svým mercedesem ve vyhřívané garáži přilehlé k domu. Její občasní hosté si museli vystačit s kouskem zledovatělého šterku. Zdálo se, že poblíž tmavomodré volhy, kterou těm dvěma Američanům opatřil, se nic nehýbe.

Vtom však Kirov ztuhl. Lesem se rozlehlo dunění silných motorů. Bylo sice ještě daleko, ale neklamně se blížilo. Trochu se nadzvedl, aby získal lepší výhled, ale vzápětí padl k zemi a horečně sáhl do kapsy.

Smithovi náhle zazvonil mobil.

„Omluvte mě,“ řekl vdově. „Prosím?“

Byl to Kirov. „Musíte pryč, Jone. Okamžitě!“ vyzval ho Rus naléhavě. „Z hlavní silnice právě sjely dva vozy. Míří přímo k dače. Zmizte zadem!“

„Už jdeme,“ odvětil Smith ponuře. Schoval telefon, vstal a současně popadl zimní kabát. V jeho vyboulené kapse ucítil pistoli Makarov a na okamžik měl nutkání opevnit se tady v domě a nikam neutíkat. Hned však tu myšlenku zavrhl. Nějakou divokou přestřelku nemohl riskovat, vždyť uvnitř nebyla jen vdova, ale i služebnictvo. Pokud by začaly létat kulky, mohli by zbytečně přijít k úhoně nevinní lidé.

„Děje se něco?“ vyhrkla anglicky Fiona, která vstala zároveň s ním a sbírala si kabát a rukavice.

„Máme společnost,“ hlesl stejným jazykem. „Necháme tady auto a mizíme. Oleg na nás čeká venku.“

Zbledla a nervózně přikývla, že rozumí.

Starší Ruska k nim zmateně vzhledla. „To je všechno? Vy už odcházíte?“

Smith přikývl. „Ano, paní Zacharovová, bohužel musíme jít. Přes vdoviny zaskočené protesty vyvedl Fionu z obývacího pokoje do široké centrální chodby. Tam narazili na statnou postarší služebnou nesoucí táč s čajem a sladkostmi. „Kde máte zadní dveře?“ zeptal se Jon.

Služka vylekaně kývla do chodby vlevo, odkud právě vyšla. „Tam.“ Jonova otázka ji viditelně zaskočila. „Kuchyní.“

Oba Američané kolem ní proklouzli a zamířili určeným směrem. V tu chvíli začal někdo hlasitě bušit na masivní hlavní dveře. „*Milicia!*“ zahřímálo zvučný hlas. „Otevřete!“

Jon a Fiona přidali do kroku.

Kuchyně byla poměrně velká a dobře vybavená. Nechyběl v ní plynový sporák, chladnička, mrazák nebo mikrovlnná trouba. V teplém vzduchu visely vůně, z nichž se sbíhaly sliny. V rohu seděl urostlý mladý muž, další ze sluhů madam Zacharovové, jenž právě dojídal večeři. Měl k ní pelmeně, tedy masové taštičky v kysané smetaně a másle. Když se kolem něj prohnali, užasle vzhledl. „Hej, co tady...?“

Smith ho mávnutím zadržel. „Dámě se udělalo nevolno,“ vysvětlil. „Potřebuje na vzduch.“

Bez váhání otevřel těžké dřevěné dveře. Teplo se vyvalilo do mrazivé temnoty a světlo z místnosti ozářilo úzký pás bělostného hlubokého sněhu. Dača stála na malé lesní mýtině a nejbližší stromy od ní byly vzdálené jen několik metrů. Ve sněhu byla vyšlapaná cestička vedoucí k popelnicím seřazeným u zadní stěny domu.

„Teď rychle,“ pošeptal Smith Fioně. „A až budeme mezi stromy, utíkejte jako o život. Obloukem doleva. Za žádnou cenu se nezastavujte, dokud nebudeme u Kirova. Jasně?“

Pochmurně přikývla.

Společně tedy vyrazili k lesu a brodili se do poloviny lýtek ve zmrzlém sněhu. Smith se zhluboka nadechl a nabral do plic čistý ledový vzduch. Ještě pár vteřin, říkal si v duchu, a jsme z toho venku.

Vtom z lesa vystoupili tři ozbrojení muži. Všichni na sobě měli bílé maskovací bundy a v rukou svírali ruské samopaly AKSU. Dva byli menší než Smith, ale velice urostlí, a počínali si s klidnou sebejistotou vycvičených vojáků. Třetí muž byl o několik centimetrů vyšší než Jon a z jeho břidlicově šedých očí čísel nevýslovný chlad. Šedé tóny měl i v jinak blondatých vlasech.

Smith s Fionou zkoprněli na místě.

„Ruce vzhůru,“ nařídil jim vysoký muž tichou angličtinou. „Jinak vás budeme nuceni na místě zastřelit. A to by, jak jistě uznáte, nebylo nic hezkého.“

Smith pomalu zvedl ruce dlaněmi dopředu, aby ukázal, že není ozbrojený. Koutkem oka zahlédl, že Fiona udělala totéž. Její tvář měla barvu křídý.

„No vidíte,“ pochovalil je blondýn a chladně se usmál. „Já jsem Erich Brandt. A vy budete nechvalně známý podplukovník Jonathan Smith a vaše půvabná kolegyně je paní Devinová, že?“

„Smith? Devinová? O čem to mluvíte?“ vysoukal ze sebe Jon. „Mé jméno je Strand, doktor Kalle Strand. A tohle je paní Lindkvistová. Jsme vědci ve službách Organizace spojených národů.“ Věděl, že je to marný pokus, ale nechtěl tomu chlapovi dát nic zadarmo. „Co jste zač? Gangsteři? Zloději? Únosci?“

Stále se usmívající Brandt zavrtěl hlavou. „Ale no tak, pane podplukovníku. Nač ta hloupá hra? Vy jste asi takový Švéd jako já.“ O

krok se přiblížil. „Ale musím vám pogratulovat. Málo lidí mi dokázalo tak dlouho unikat.“

Smith mlčel a snažil se smířit s trpkým faktem, že se nechal zavést do pasti. Auta přijíždějící k dače byla jen vějičkou – prostředkem, jak je vylákat do otevřeného prostoru.

Brandt pokrčil rameny. „Oceňuji i vaši přesvědčivost, ale všechno má svou mez.“ Trhl hlavní samopalu směrem k domu. „Dovnitř. A pohyb!“

Smith s Fionou chtě nechtě uposlechli.

V domě už byli tři další ozbrojenci, kteří drželi madam Zacharovovou a její tři sluhy – hospodyni, mladíka z kuchyně a staršího pána s několika pramínky vlasů ulízanými přes holou lebku – jako vězně v obývacím pokoji.

Stará dáma stále důstojně seděla ve svém křesle s vysokým opěradlem a zlostně hleděla na Brandta. „Co to má znamenat?“ obořila se na něj. „Jak se opovážujete vtrhnout mi do domu!“

Bývalý příslušník východoněmecké tajné policie jen pokrčil rameny. „Bohužel to jinak nešlo, madam,“ řekl uhlazeně. „Ti dva,“ ukázal na Smithe a Fionu, „jsou totiž špioni. Nepřátelé státu.“

„Nesmysl,“ ušklíbla se Zacharovová.

Brandt se znovu usmál. „Myslíte?“ Obrátil se ke svým mužům. „Svažte jim ruce. A pak je prohledejte. Pořádně.“

Smith věděl, že na něj míří několik zbraní, a tak se neochotně podvolil, zatímco mu surově spoutali ruce za zády plastovým kabelem, tedy stejným prostředkem, jaké američtí vojáci v Iráku užívali na zajaté povstalce a teroristy. Uslyšel, jak Fiona bolestně sykla skrz zaťaté zuby: i ona dostala ohebné „nárámky“.

Když byli spoutaní a bezmocní, Brandtovi muži je zkušeně prošacovali a zkontrolovali každé místo, kde by se mohla ukrývat zbraň či jiná užitečná věc. Smithe se zmocňoval čím dál větší vztek. Měl zlost na ně, ale i sám na sebe. Nic naplat, důkladné prohledávání pokračovalo. Strhli mu blondřatou paruku, pod níž se objevily jeho tmavé vlasy, a přinutili ho vyplivnout vycpávky, které mu měnily tvar obličeje. Věděl, že pro Fionu to musí být ještě víc ponižující než pro něj.

Brandt jen stál a bez valného zájmu sledoval, jak jeho muži postupně našli Jonovu devítimilimetrovou pistoli, poté Fioninu zbraň Makarov PSM ráže 5,45, součásti jejich převleku, falešné pasy i další doklady a nakonec supermoderní mobily z výzbroje tajné skupiny Alfa. Zbraně a další předměty pokládali na konferenční stůl před Brandtem. Až když jeden z

mužů vytáhl z Fioniny pravé boty vystřelovací nůž, blondýn trochu zbystril.

Zvedl nůž a dotkl se tlačítka na útlé černé rukojeti, z níž okamžitě vylétla dlouhá smrtící čepel. Překvapeně povytáhl jedno ze svých světlých obočí a s trpkým úšklebkem se otočil k Fioně. „Viděl jsem, jak strašnou ránu tahle vaše hračka udělala jednomu z mých lidí, paní Devinová. A Dmitrij byl školený zabiják. Vy zřejmě nebudete jen tak obyčejná novinářka.“

Vzpourně pokrčila rameny. „Myslete si, co chcete, Herr Brandt. Vaše bujná fantazie není můj problém.“

Brandt se usmál. „Odvážná slova, paní Devinová. Ale bohužel prázdná.“ Obrátil se zpět k madam Zacharovové, která pozorovala dění se zlostným zachmuřením. „Vidíte?“ prohodil k ní, aniž by se přestal usmívat. „Zbraně. Převleky. Padělané pasy. A moderní komunikační prostředky. Opravdu si myslíte, že to je běžná výbava švédských vědců? Nebo by se spíš hodila cizím špiónům?“

„Špiónům,“ špitla stařena a znatelně pobledla.

„Tak vidíte,“ pravil Brandt klidně. Sáhł do vnitřní kapsy maskovací bundy, vytáhl z ní tenké latexové rukavice a začal si je pomalu navlékat. Všichni v místnosti ho hypnotizovaně sledovali. „Váš zesnulý manžel byl za minulého režimu vysokým stranickým činitelem. Vy nejste nevzdělaná žena z lidu. Řekněte mi, jak se trestala špionáž a zrada?“

„Smrtí,“ zašeptala.

„Velice správně,“ souhlasil Němec. Natáhl si rukavice a pak pohlédl směrem k viditelně vydešeným sluhům, kteří seděli vedle sebe na starožitné pohovce z devatenáctého století s ohýbanýma nohama a skvostným potahem v modré a zlaté barvě. „Kdo z vás je Petr Klimuk?“

Starší holohlavý muž váhavě zvedl ruku. „Já, pane,“ zamumlal.

Brandt se chladně usmál. „To vy jste nám zavolal, když jste slyšel, že se má vaše paní setkat s těmito cizinci?“

Klimuk o poznání dychtivěji přikývl. „Ano ano,“ vyhrkl. „Přesně jak jste mě žádal. Měl jsem vám nahlásit, kdyby tady někdo čmuchal a vyptával se na jejího manžela. Slíbil jste mi za to odměnu.“

„To je pravda,“ připustil Brandt chladně. „Taky ji dostanete.“

Sedooký muž bez váhání zvedl ze stolku před sebou Smithovu pistoli, odjistil ji, namířil a zblízka střílel Klimuka do čela. Křiklavě barevnou látku pohovky potřísnily rudé tóny, které tam nepatřily.

Zatímco ostatní sluhové s hrůzou zírali na mrtvého kolegu, Brandt lehce pootočil pistoli a vypálil ještě dvakrát. Hospodyně i mladší muž se bezvládně zhroutili na gauč.

Bývalý důstojník Stasi se odvrátil. Jeho obličej byl prost jakéhokoli výrazu.

Madam Zacharovová nehnuté seděla ve svém vysokém křesle a s popelavou tváří se dívala na své zavražděné sluhy. „Proč?“ vybuchla. „Proč jste je zabil? Oni přece nebyli špioni. Ano, Klimuk a ostatní byli nevzdělaní a hloupí, ale neudělali nic, za co by zasloužili smrt.“

Brandt pokrčil rameny. „Málokdo si zaslouží zemřít.“ Zvedl pistoli a znovu vystřelil.

Stařena zasažená do srdce se zhroutila do křesla. Její oči se obrátily ke stropu. Mísil se v nich hněv, pohrdání a strašlivé poznání, že i ona byla odsouzena k smrti.

Brandt opatrně položil pistoli na podlahu a odkopl ji pod pohovku. Pak pohlédl na Smithe. „Až dorazí milice, najde na zbraní zajímavé otisky, nemyslíte? Vaše otisky.“ Ironicky zavrtěl hlavou. „Vy Američané přece rádi střílíte, jste tím vyhlášení. Není divu, že vás skoro nikdo na světě nemá rád.“

„Víte, co jste? Podlá vraždící bestie!“ procedila Fiona ohnivě skrz zaťaté zuby.

„Možná,“ pravil Brandt klidně. Poté ji znovu probodl svými studenými šedými očima. „A vy jste zase moje zajatkyň, paní Devinová. Myslete na to, ano?“

Otočil se zpět ke svým mužům. „Chopte se jich,“ štkl. „Jdeme.“

Zatímco je jedna skupina gangsterů ostražitě sledovala, druhá vystrkala Smithe s Fionou ze dveří na zadní sedadlo jednoho ze tří vozů parkujících před dačou – Fordu Explorer s pohonem všech čtyř kol. Brandt a jeden z jeho podřízených usedli na přední sedadla. Další muž se nasoukal do volhy, kterou přijeli Američané, ostatní nastoupili do třetího auta, dalšího velkého fordů.

Kolona s explorerem v čele vyrazila po štěrku od dači a pak pomalu poskakovala po nerovné cestě vedoucí k silnici. Když k ní dojeli, zabočili doprava, nikoli doleva, a zrychlili.

Nehledě na bolest odřených zápěstí se Smith vsedě trochu napřímil. Mířili na západ. V reflektorech vozů se míhaly stromy, vysoké sněhové závěje a zafoukané odbočky na staré dřevařské cesty, které hned zase mizely v noční tmě.

Podíval se na Fionu, jestli si toho také všimla. Nepatrně kývla. Brandt a jeho muži je nevezli zpátky do Moskvy.

Jak to? přemítal Smith. Pokud bývalý důstojník Stasi pracuje pro Malkoviče a miliardář je ve spojení s Kremlem, proč je jednoduše nepředá k výsledku ruským orgánům? Nebo Brandt a jeho zámožný zaměstnavatel hrají dvojí hru?

Vladik Fadějev ležel bez hnutí mezi zasněženými břázy lemuujícími silnici. Díky bílé bundě a maskovací síti obložené větvičkami vypadal hubený odstřelovač s propadlými tvářemi z několika metrů jako jedna ze sněhových závějí, jichž byl les plný.

Navzdory palčivé zimě hrálo Fadějeva na duši. Jako mladík dva roky bojoval v rozeklaných horách a údolích Afghánistánu, kde se svou milovanou puškou SVD na velkou vzdálenost zabíjel islámské bojovníky. Právě tam se mu lov lidí zalíbil, i když šlo o náročnou a nebezpečnou hru. Když Rudá armáda dlouhou válku proti Afgháncům ukončila, Fadějev cítil velké zklamání. Co s mírem? Měl však štěstí, že našel práci u Ericha Brandta, jenž jeho schopnosti dokázal ocenit a našel pro ně patřičné využití.

Koncová světla Brandtových tří aut postupně mizela za zatáčkou a vrčení motorů utichalo. Fadějev však cíhal dál. A trpělivost se mu vyplatila.

Z lesa před ním náhle vyjel hřmotný terénní vůz značky GAZ, s rachocením převodů ostře odbočil na úzkou silnici a rychle mířil na západ. Ze střechy i kapoty mu klouzal sníh a polámané větve, které za ním zanechávaly nápadnou stopu.

Střelec se usmál a tiše ohlásil do vysílačky: „Tady Fadějev. Měl jste pravdu. Američané měli společnost. Jede za vámi.“

Když Smith tu zprávu uslyšel z taktické vysílačky uchycené na palubní desce Fordu Explorer, snažil se nedat nic najevo. Fiona se vedle něj tiše zajíkla. Oba věděli, že Oleg Kirov byl prozrazen, ale neměli ho jak varovat.

Brandt se předklonil a vzal si mikrofon. „Rozumím, Fadějeve. My už si poradíme. Končím.“ Podíval se přes rameno na Američany. „To bude asi váš kolega, ne?“

Ani jeden z nich nepohnul brvou.

Při pohledu do jejich strojeně netečných tváří se Brandt neubráníl úsměvu. „Já nejsem hlupák,“ sdělil jim klidně. „Oba jste profíci. Věděl jsem, že byste se nepustili do riskantní akce bez jištění.“

Ve snaze zakrýt své zoufalství se Smith podíval z okna. Bylo těžké něco v temnotě rozlišit, ale připadalo mu, že se silnice vine lesem trochu do kopce. Dál vlevo se nacházel mírný svah, tu a tam přetínaný strmějšími stržemi plnými balvanů, křovisek a kosodřeviny.

Brandt vpředu znovu promluvil do vysílačky. „Všichni stát,“ zavelel rázně. „Rozmístěte se za vozy.“

Jejich velké auto okamžitě zpomalilo, těsně za zatáčkou zajelo ke krajnici a zastavilo. Volha a druhý Ford Explorer zabrzdily hned za nimi. Dveře se rozlétly. Brandtovi muži se vyhnuli na úzkou silnici a rychle se s automatickými zbraněmi rozestavovali mezi stromy.

Jon s Fionou slyšeli, že se k vrcholu kopce blíží další auto. S námahou se otočili, aby se podívali zadním oknem.

Smith bezděčně začal čelist a pochmurně zvažoval své možnosti. S rukama spoutanýma za zády se toho však nedalo moc dělat. Jistě, mohl by se vrhnout dopředu na Brandta a řidiče, ale nebylo zdaleka jisté, že by tím dal Kirovovi skutečnou šanci se bránit. V duchu pokrčil rameny. Zbývala mu jediná možnost, jakkoli se jevila marně. Pokradmu natáhl ruce i nohy a snažil se uvolnit ztuhlé svaly, aby se připravil na akci.

„Klid,“ zpražil ho Brandt. „Nebo vám vystřelím mozek z hlavy.“

Smith se opatrně ohlédl.

Sedooký muž mu mířil pistolí přímo na hlavu.

Vtom terénní vůz projel zatáčkou a oslnil je čelními reflektory. Tak rychle ho nikdo nečekal.

Brandtovi muži okamžitě začali pálit ze samopalů přepnutých na automatiku. Mrazivé ticho zimní noci prořízlo přerývané hromobití. Kulky prorážely ohromné díry v ujíždějícím ruském gazu a vzduchem se rozlétly kusy potrhaného kovu. Čelní sklo se vysypalo do kabiny roztráštěné na tisíc kousků devítimilimetrovými náboji vypálenými ze značné blízkosti.

Prostřílený terénní vůz bez sebemenšího zpomalení ostře odbočil ze silnice a řítil se lesnatým svahem dolů. Po chvíli ve vysoké rychlosti s ohlušující ranou narazil do břízy, odlétl stranou a nakonec se pomalu převrátil přes okraj rokle. Bledý paprsek reflektoru na pár vteřin ozářil převislé stromy a keře a pak zhasl. Úbočí se znovu ponořilo do naprosté tmy.

Když světlo zmizelo, Jon s Fionou se na sebe vyděšeně podívali. Bylo jim jasné, že tuhle vražednou past a havárii nemohl Kirov přežít.

Brandt vyčkal, až se dva Američané odvrátí od neštěstí. S pistolí stále namířenou na Smithe zvedl mikrofon vysílačky. „Fadějeve? Brandt. Tady

jsme skončili. Vraťte se k autu a pojed'te za námi nahoru. Chci, abyste prohlédli vrak džípu a zajistil řidičovy doklady. Zajímalo by mě, jak se ten chlap jmenoval. Rozumíte?“

Ve vysílačce zapraskal plechový hlas: „Rozumím.“

Brandt přikývl. „Dobře. Až skončíte, podejte zprávu na naši moskevskou centrálu. My pokračujeme ke klášteru.“

Vyčkal na střelcův souhlas a ukončil spojení. Pak se podíval přes sedadlo na Smithe a Fionu. Pokrčil rameny. „Vašeho přítele jsme vyřídili.“ Ledově se usmál. „A brzy se dozvíme, kdo vás zaměstnává a kolik už jste mu toho napovídali. Obávám se, že to bude bolet.“

ČÁST ČTVRTÁ

BAKU, ÁZERBÁJDŽÁN

Široké bulváry i úzké uličky Baku, největšího a nejvyspělejšího města celé kavkazské oblasti, se táhly do dálky podél pobřeží Kaspického moře. I díky přílivu miliard eur a dolarů do nových podniků na těžbu ropy a zemního plynu se v Baku prohlubovaly kontrasty. Byla to rušná prosperující metropole jednadvacátého století plná nablýskaných mrakodrapů ze skla a oceli, ale rovněž starobylé město mešit, královských paláců a tržišť schovaných v bludišti stinných dlážděných ulic.

Na kopci, který se tyčil hned za hradbami Starého Města, stála odpudivá betonová budova, kde sídlil ázerbájdžánský prezident. Sveřepí vojáci střezící její okolí dohlíželi na to, aby se zde zástupci cizích olejářských společností či turisté hledající nedalekou filharmonii a státní muzea zbytečně nezastavovali a šli dál.

Hluboko v útrobách prezidentského úřadu vyšel z výtahu jeden z členů obslužného personálu. Tlačil před sebou těžký vozík s nákladem přiklopených pokrmů. Vzhledem ke zprávám o hromadění ruských vojsk v sousedním Dagestánu se tu k mimořádnému zasedání sešla Rada obrany státu. S postupem večera si shromáždění generálové a ministři nechávali posílat jídlo z kuchyně.

Dva muži v tmavých oblecích vykročili dopředu. „Bezpečnostní služba,“ řekl jeden a ukázal průkaz. „My už se o to postaráme. Dál nikdo nesmí.“

Číšník unaveně pokrčil rameny. „Hlavně ať jim to všem dáte správně.“ Podal strážcům soupis objednávek jednotlivých členů Rady obrany. Se zívnutím se otočil a zamířil zpátky k výtahu.

Jakmile se za ním zavřely dveře, jeden z mužů chvatně zvedl poklopy a porovnal jídla se seznamem, který držel v ruce. Když našel misku s *piti*, tedy dušeným skopovým s cizrnou a šafránem, obrátil se ke kolegovi. „To je ono,“ špitl.

„Vypadá to lákavě,“ řekl druhý muž s cynickým pousmáním.

„Souhlas,“ přitakal první strážce. Rychle se rozhlédl chodbou, jestli se nikdo ne dívá. Pak vytáhl z kapsy drobnou ampulku a přimíchal její obsah do omáčky. Než schoval lahvičku zpět do kapsy kabátu, jeho kolega už pomalu tlačil vozík chodbou. Další varianta smrtelné nemoci Hydra mířila k vybranému adresátovi.

BÍLÝ DŮM

Prezident Sam Castilla se díval do zasmušilých tváří členů své bezpečnostní rady sedících kolem jednacího stolu v poradní místnosti Bílého domu a uvědomoval si, že mají ke znepokojení dobrý důvod. Většinou se obávali, že Spojené státy by se mohly brzy dostat do střetu s Ruskem, ale na druhé straně nevěděli, jak se k hrozící diplomatické i vojenské krizi postavit. Scházely jim totiž informace.

Prezident dokázal pochopit, že tápání v temnotách už je unavuje. Dosud neměli nic než osamocené indicie – zprávy o vlně záhadných úmrtí v USA i dalších zemích, o sílících vojenských přípravách Ruska a vytrvalém bubnování ruské propagandy brojící proti „nebezpečné nestabilitě“ v okolních státech. Chyběly bohužel důkazy a analýzy, které by z útržků informací poskládaly širší obraz toho, co Dudarev se svými generály plánuje. A bez něj by se nikdo v Evropě či jinde ve světě Moskvě nepostavil.

Castilla se obrátil na Williama Wexlera, nového ředitele tajných služeb. „Nemůžeme změnit oběžnou dráhu našeho zbývajícího satelitu Lacrosse tak, abychom získali lepší přehled o pohraničních oblastech Ruska, které nás nejvíc zajímají?“

„Bohužel ne, pane prezidente,“ přiznal zdráhavě bývalý senátor, elegantní jako vždy. „Lacrosse 5 byl novější. Čtyřka je nahoře už moc dlouho. K přesunu na požadovanou dráhu jí nezbyvá dost paliva.“

„A jak dlouho potrvá vypustit náhradu za Lacrosse 5?“ otázal se Castilla.

„Příliš dlouho, pane,“ řekla bez obalu Emily Powell-Hillová, jeho poradkyně pro národní bezpečnost. „Podle CIA minimálně šest týdnů. Kdybych si ale měla vsadit, řekla bych, že to bude spíš tři až pět měsíců.“

„Panebože,“ zamumlal prezident. Za tu dobu by Rusové stihli se svými vojsky a tanky dojít na Sibiř a zase zpátky. Podíval se přes stůl na admirála Stevense Broseho, předsedu Sboru náčelníků štábů. „Jak vidíte zničení naší

družice, pane admirále? Byla to nehoda – nebo úmyslný útok s cílem oslepit nás?“

„To nevím, pane prezidento,“ odpověděl rozložitý důstojník námořnictva opatrně. „Vesmírné velení má zatím jen předběžnou analýzu snímků z našich satelitů včasného varování. Generál Collins a jeho lidé ale hlásili, že na palubě ruské družice Kosmos 8B pozorovali mimořádně silné exploze.“

„Tak silné, že by mohly vyřadit z provozu jiný satelit vzdálený stovky kilometrů?“

„O tom bych pochyboval, pane prezidento. Vzhledem k rozdílným oběžným drahám obou těles je krajně nepravděpodobné, že by Lacrosse zasáhlo tolik úlomků ruského satelitu,“ pravil Brose suše. Pak pokrčil rameny. „Ale to je jen můj názor. Na to, abych mohl něco říct s určitostí, nemám dostatek informací.“

Castilla zamračeně přikývl; kypěla v něm zlost. Bez důkazu o úmyslném jednání Rusů Spojeným státům nezbyvalo než špionážní družici v ceně miliardy dolarů prostě odepsat. Prezident sevřel rty, až mu z nich zbyla jen tenká linka. „A co naše pozorovací satelity řady KH?“ zeptal se.

„Ty už provádějí zvýšený počet přeletů nad cílovými oblastmi,“ odpověděla Emily Powell-Hillová. „Ale problém je velká oblačnost. Nad většinou Ukrajiny a Kavkazu panuje velice špatné počasí. Ani tepelné senzory toho přes silnou vrstvu mraků příliš nezachytí.“

A to ještě nebylo řečeno, uvědomil si Castilla pochmurně, že i ty nejlepší satelitní snímky vyžadují odborný výklad a řada špičkových amerických analytiků bohužel smrtelně onemocněla či už zemřela.

„Tak proč nezkusíme vzdušný průzkum? Máme přece letadla vybavená radary, tak je snad můžeme poslat k ruským hranicím, ne?“ ozval se Charles Ouray, personální šéf Bílého domu.

„Teoreticky ano,“ odpověděl mu ministr zahraničí Padgett. „Ale je tady i diplomatické hledisko. Ukrajina, Gruzie, Ázerbajdžán a další bývalé sovětské republiky v poslední době přišly o mnoho předních politiků i generálů, a tím pádem výrazně oslabily. Za současných okolností nám žádná z těchto zemí nepropůjčí vzdušný prostor k průzkumným letům, aby zbytečně neprovokovala Kreml. Veškeré naše požadavky v tomto směru byly odmítnuty.“

Castilla znovu přikývl. Katastrofický scénář, jehož naplnění se s Fredem Kleinem v posledních několika dnech obávali, se nebezpečně přiblížil realitě. Pokud za tou novou chorobou skutečně stojí Rusové, což se jevílo

jako stále pravděpodobnější, používali ji jako účinný nástroj k zasetí zmatku a chaosu. Hlavní otázkou bylo, jak daleko by Dudarev zašel. Spokojí se s ochromením nezralých demokracií kolem Ruska? Nebo má za lubem něco mnohem většího?

Vtom se otevřely dveře. Do místnosti vstoupila mladá seriózně vyhlížející žena s brýlemi z rohoviny, zřejmě nějaká asistentka, rychle vykročila k Williamu Wexlerovi, jenž si právě zapisoval poznámky. Naklonila se k němu a pošeptala mu cosi do ucha. Opálený zpravodajský šéf zesinal.

„Měl bych o něčem vědět, Bille?“ zeptal se ho Castilla zostra.

Wexler si rozpačité odkašlal. „Možná že ano, pane prezidento,“ připustil. „Zdá se, že CIA v Berlíně právě přišla o tajnou skupinu agentů. První zprávy jsou velice kusé, ale říkají, že naše lidi přepadli za bílého dne na ulici gangsteři se samopaly a výbušninami. Šéf berlínské pobočky CIA míří na místo, ale vypadá to špatně. Velice špatně. Útok zřejmě nikdo nepřežil.“

„Panebože,“ zašeptal Charles Ouray.

„Amen, Charlie,“ hlesl Castilla. Na chvíli lehce svěsil ramena, jako by mu na nich spočinula tíha dalších úmrtí, dalších zlatých hvězd na mramorové stěně cti v centrále CIA. Pak se zamračil. Nejdřív satelit Lacrosse a teď masakr amerických agentů. Byla mezi tím nějaká souvislost? Otočil se zpátky k Wexlerovi. „Co měla ta operační skupina za úkol?“

Ředitel tajných služeb se zatvářil zmateně. „Co měla za úkol?“ zopakoval nejistě. Začal listovat v papírech před sebou ve zjevné snaze získat čas.

Rozhostilo se trapné ticho. Bývalého senátora nikdo z přisedících příliš neuznával. V lepším případě ho považovali za nulu. V tom horším za kouli na noze: za další byrokratickou překážku, kterou musela už beztak dost spoutaná americká špionáž překonávat.

„Podrobnosti bohužel neznám,“ přiznal Wexler nakonec a zarděl se studem. Obrátil se na asistentku, která mu ty špatné zprávy přinesla. „Informovala nás o tom vůbec CIA, Caroline?“

„Ti agenti šli po stopě bývalého východoněmeckého experta na biologické zbraně,“ sdělila mu tiše. „Jmenuje se Wulf Renke.“

Castilla se náhle opřel v křesle, jako by dostal ránu pěstí. Renke! Panebože, pomyslel si zděšeně, to je přece ten parchant, který podle Kleinových lidí v Moskvě může stát za tou podivnou chorobou.

Prezident se rychle omluvil, pověřil vedením porady svého personálního šéfa a vyšel ze zasedací místnosti. Když zavřel dveře, uslyšel, že se za nimi strhlo hlasité dohadování. Zamračil se, ale pokračoval v chůzi. Celkově vzato měl velice schopnou bezpečnostní radu, její členové už však začínali být značně nervózní z toho, že se jim nedostává informací a musejí jednat naslepo. A prezident si právě nyní nemohl dovolit ztrácet čas jejich uklidňováním.

Nahoře v Oválné pracovně Castilla zvedl ze stolu jeden z telefonů a našel číslo, které znal jen on.

„Tady Klein,“ ohlásil se temně šéf Alfy, jenž hovor přijal už po prvním zazvonění.

„Slyšel jste zprávy z Berlína?“

„Ano,“ odvětil Klein chmurně. „Zrovna si čtu první hlášení CIA a místní policie.“

„A?“

„Spojení s Wulfem Renkem je velice pravděpodobné,“ připustil Klein pomalu. „Napovídá tomu i extrémní reakce na vyšetřování CIA.“

„Což znamená, že Rusové mají strach, co bychom se o něm mohli dozvědět?“ zeptal se Castilla.

„Nebo od něj,“ doplnil Klein. „Kdyby Renke pracoval pod zámekem v jedné z laboratoří jejich pověstného Bioaparatu, nemuseli by se tolik bát, že se dozvíme, že žije a je na svobodě.“

„Vy myslíte, že má svoji vlastní laboratoř mimo území Ruska?“

„Řekněme, že si to umím velice živě představit,“ odvětil Klein. „Studoval jsem Renkeho spis. Připadá mi jako člověk, který by nestrpěl, aby nad ním někdo měl příliš velkou moc. Pokud pro Rusy vyrábí nějakou zbraň, bude si je držet hezky od těla.“

„Svěřil jste se s tou teorií podplukovníku Smithovi?“ otázal se Castilla.

„Ne, pane,“ řekl Klein tiše. „Nerad to říkám, ale mám pro vás také velice špatnou zprávu. Během poslední hodiny jsme s našim oddílem v Moskvě úplně ztratili spojení. Jako by se Smith, Devinová i Kirov propadli do země.“

BERLÍN

Ulice před vilou Ulricha Kesslera byla opuštěná. Kované lampy postavené v pravidelné řadě vytvářely na zasněžených chodnících ostrůvky měkkého světla a ozařovaly hrstku aut zaparkovaných podél prázdné ulice. Dál v temnotě po obou stranách Hagenstrasse zářila mezi borovicemi, duby a břízami světla dalších domů, postavených v úctyhodné vzdálenosti od silnice.

V hlubokém stínu mezi dvěma vzrostlými duby asi sto metrů za příjezdovou cestou ke Kesslerovu domu nehnutě stála agentka CIA Randi Russellová. Pomalu a tiše oddychovala a čekala, až se jí uklidní srdce rozbušené dlouhým, bolestným sprintem grünewaldským lesem. Zornice jejích očí uvykaly šeru a rozšiřovaly se, zatímco se opatrně rozhlížela, jestli okolí nesleduje ještě někdo jiný. Nic se však nepohnulo. Nikde ani živáčka. Mezi zaparkovanými auty, stromy a křovisky lemuujícími klidnou ulici se nerýsovaly žádné podezřelé siluety či tvary.

Výborně, pomyslela si chladně. I ostří hoši někdy dělají chyby.

Zasunula pistoli zpátky do ramenního pouzdra. Tentokrát si nechala lyžařskou bundu skoro úplně rozepnutou. Vystoupila ze stínu na chodník a chvatně vykročila ulicí, aniž by si hrála na nenápadnou. Pokud si jí někdo všimne, snad ji bude považovat za jednu z místních obyvatel, která se vrací domů z práce, z nákupu či z podvečerní procházky.

Po chvíli Randi mījela stříbrné audi. Stálo vedle chodníku na místě, jež skýtalo dobrý výhled na vchod do Kesslerova sídla. Z dálky vůz vypadal nedotčeně. Teprve když přišla blíž, všimla si na zadním okně drobné dírký po výstřelu. Cestou kolem auta nahlédla koutkem oka do kabiny. Na volantu byla bezvládně zhroucená mladá bruneta a na přístrojové desce i čelním skle nešlo přehlédnout tmavé šmouhy zaschlé krve.

Randi opatrně odvrátila zrak a zapudila pocit lítosti a žalu. Ta mrtvá žena byla její hlídka: inteligentní a energická Carla Vossová, čerstvá absolventka kurzu CIA. Zdálo se, že svého vraha před smrtí ani nespátřila.

Randi se naježily chloupky na šíji, jako by očekávala, že odněkud přiletí kulka. Jemně jí zacukalo pravé oko. Zachovej klid, pokárala se v duchu a přinutila se pokračovat v chůzi, jako by neviděla vůbec nic zvláštního.

Nechtěla se prozradit. Co kdyby ji sledoval někdo z těch, kteří jí pozabíjeli zbytek kolegů? Ne, nesmí dát nic najevo, jinak to skončí tragicky.

Čtyřicet metrů od Kesslerovy příjezdové cesty se zastavila a sáhla do kapsy džín, jako by hledala klíče. Pak otevřela malou branku vsazenou do vysoké kamenné zdi a vstoupila na rozměrnou předzahrádku sousední vily. Mezi prázdnými záhony zapadanými sněhem se vinuly široké šterkové pěšiny. Dveřmi nedalekého domu pronikalo ven světlo, avšak ve zbytku budovy, která se tvářila jako italský renesanční palác, panovala naprostá tma. Měla štěstí. Majitelé ještě nebyli doma.

Ted' když zmizela případným pozorovatelům z dohledu, už nemusela nic předstírat, rozběhla se tedy přes zahradu, ale raději mimo šterkové cestičky, aby nenadělala příliš hluku. Pokračovala rovně podél kamenné zdi vyznačující hranici Kesslerova pozemku a nakonec bez velkého zpomalení vyskočila, zachytila se vrcholu zídky a vyhoupla se nahoru. Chvíli jen tiše ležela přitisknutá k nerovným kamenům spojeným maltou. Slyšela v uších vlastní tep, ale snažila se jej nevnímat a soustředit se na zvuky vycházející z vedlejší zahrady.

Zprvu nic nezachytila, jen vítr skučící mezi větvemi stromů. Poté však začala registrovat různé ruchy: nejdřív tiché chroupání bot někoho, kdo se kradl tam a zpět po šterku a betonu, pak tlumený hlas z vysílačky doprovázený praskotem statické elektřiny. Podle všeho k ní doléhaly ze vzdálenosti dvaceti až třiceti metrů.

Randi pomalu sklouzla ze zídky na druhou stranu a lehce seskočila na zem. Otočila se směrem, odkud předtím zaslechla podezřelé zvuky, shrbila se a současně vytasila pistoli. V tom rychlém pohybu byla jakási vražedná elegance.

Přimhouřila oči. Byla dobře schovaná mezi vysokými stromy a rozkvetlými keři vysázenými kolem Kesslerova stylového domu. I když několik rozsvícených oken v prvním patře vrhlo na trávníky před domem protáhlé obdélníky slabého jasu, úzký pás vzrostlé zeleně se halil do temnoty. Randi se v podřepu dala doprava kolem širokých kmenů i zasněžených křovin a přitom opatrně našlapovala, aby zbytečně nezlomila nějakou větvíčku.

Náhle ztuhla a ještě víc se přikrčila. Několik metrů před sebou zaznamenala pohyb: na pozadí světla z Kesslerova domu se mihla jakási postava.

Upřeně se zadívala mlázím a bludištěm nízkých větví... a spatřila malého, podsaditého muže v obleku a tlustém vlněném kabátu. Pomalu

přecházel po příjezdové cestě. V jedné ze svých masitých tlap držel drobnou taktickou vysílačku. Ve druhé svíral pistoli opatřenou tlumičem. Vypadal nervózně. Navzdory zimě se mu čelo lesklo potem.

Randi pohlédla za něj. V prostoru mezi vilou a garáží parkovala dvě auta: červený mercedes a černé BMW, na které střílela při té brutální potyčce v Clayallee. U boku vozidla seděl zhroutený muž v černé kombinéze. Nataženou pravou nohu měl omotanou obvazy nasáklými krví. Byl buď v bezvědomí, nebo mrtvý.

Kývla. Teď věděla, že to odhadla správně. Renkeho zabijáci sem zamířili okamžitě poté, co zlikvidovali její sledovací skupinu. Další muži v černém byli nepochybně pořád uvnitř s Ulrichem Kesslerem.

Podsaditý chlapík, kterého nechali venku na stráž, se znovu otočil na podpatku a vykročil k autům. Podíval se na hodinky, znepokojeně zaklel a pak zvedl vysílačku k ústům. „Lange, tady Müller,“ ohlásil napjatě. „Jak dlouho to ještě potrvá?“

Ve vysílačce se ozval drsný hlas. „Pět minut. V klidu čekejte a nevolejte. Končím.“

Randi se rozhodla. Bude muset jít dovnitř. Na povolání dalších záloh nebyl čas. Čekat venku a pokusit se Renkeho gangstery překvapit, až vyjdou z domu, by nemělo žádnou cenu. Mohla by snad jednoho nebo dva skolit dřív, než by ji dostali, ale čelit tady venku tolika samopalům s tlumiči se rovnalo jistě sebevraždě. Uvnitř při boji zblízka bude mít o něco vyšší šanci na přežití.

Po útlé napjaté tváři jí přelétl sebejistý úsměv. „Vyšší“ v tomto případě zřejmě představovalo rozdíl mezi „nulovou“ a „jedna ku tisíci“. Pak zvažněla. Pořád měla lepší vyhlídky než členové její skupiny. Ti byli dopředu odsouzeni k smrti.

Randi si pozorně prohlížela malého břichatého muže jménem Müller, který stále nervózně přecházel tam a zpátky. Co kdyby se ho pokusila zajmout? Ne, rozhodla se chladnokrevně. To by bylo příliš riskantní. Pokud by se mu podařilo vykřiknout nebo varovat vysílačkou své po zuby ozbrojené druhy v Kesslerově domě, byl by s ní amen.

S pohledem stále upřeným na čím dál nervóznějšího Müllera zasunula ruku do kapsy kabátu, vytáhla tlumič a pevně jej přišroubovala k hlavní své beretty.

Pečlivě zamířila a podívala se podél hlavně. Pistole dvakrát zakašlala. Zdálo se, že kovové údery závěru zůstanou viset v tichém nočním vzduchu

snad navěky. Randi však věděla, že oba předchozí zvuky by na vzdálenost větší než deset metrů nikdo neslyšel.

Jeden náboj zasáhl Müllera do prsou. Druhý mu roztrhl hrdlo. Podsaditý muž se zhroutil na zem a chroptivě sebou škubal, zatímco mu život beznadějně vytékal na studený beton. Během několika vteřin byl mrtvý.

Randi se chvatně otočila a máchla berettou ve směru muže, kterého zranila dřív. Zpevnila prst na spoušti, připravena vystřelit, ale pak jej zase postupně uvolnila. Chlap se ani nehnul. V podřepu vyběhla z příkrovu stromů a pokračovala přes příjezdovou cestu tak, aby ji z domu nebylo přes auta vidět. Doběhla k BMW a poklekla vedle bezvládného muže. Seděl jako předtím opřený o bok černého auta, poraněnou nohu nataženou před sebou.

Zvedla pistoli, namířila mu na hlavu a druhou rukou nahmatala tep. Nic. A kůže mu už vychládala. Pak na betonu vedle něj uviděla injekci a pohrdlivě zkřivila ústa. Stříkačka nepochybně obsahovala nadměrnou dávku morfinu nebo nějaké jiné smrtící drogy. Renkeho muži zřejmě dostali rozkaz, že po sobě nesmí zanechat žádné raněné – ani své vlastní.

Náhle si na tvrdé zemi vedle mrtvého všimla čehosi černého a hranatého. Byl to samopal! Jeho druhové zřejmě čekali, až smrtelná dávka látky začne působit, a na zbraň zapomněli. Randi nemohla uvěřit, jaké má štěstí. Odšroubovala z pistole tlumič a vrátila ji do pouzdra pod ramenem. Pak se natáhla přes mrtvolu a zvedla osiřelý samopal. Rychle a zkušeně zbraň Heckler&Koch MP5SD zkontrolovala, našla téměř plný třicetiranný zásobník, stáhla napínací páku dozadu, čímž zasunula do komory devítimilimetrový náboj, a nastavila palebný režim na krátké dávky.

Pak na samopal spokojeně poklepala. Teď má těm darebákům alespoň čím odpovědět. Pořád ovšem mají minimálně trojnásobnou přesilu, připomněla si Randi vzápětí, a jsou to školení zabijáci v neprůstřelných vestách.

Pokřčila rameny. Nemělo cenu dál čekat. Ještě jednou se zhluboka nadechla a odpočítala: tři, dva, jedna, teď!

Prudce vyskočila a rozběhla se ke Kesslerově vile. Připravila se, že z jednoho z osvětlených oken v patře vyšlehne střelba. Nic se však nestalo. Doběhla k domu, přitiskla se zády ke stěně a napínala uši. Žádné vyděšené výkřiky však neslyšela. Zřejmě si jí nevšimli.

Se samopalem pevně přes rameno se pomalu posouvala za roh, až získala výhled na přední dveře. Pokračovala dál. Zaplavila ji vlna adrenalinu, díky níž si intenzivně uvědomovala každý svůj nerv a vnímala i

titěrné maličkosti. Všechny její smysly byly zjitřené. Veškerá bolest z řezných ran, oděrek a podlitin ustupovala do pozadí. Slyšela i nejslabší zvuky – chroupání vlastních bot na sněhu, slabé tikání motoru jednoho z aut, který chladl a pomalu se smršťoval v mrazivém vzduchu, i vzdálený nárek hasičských, sanitních i policejních vozů spěchajících k masakru v Clayallee.

Došla k průčelí vily.

Vtom se hlavní dveře začaly otevírat. Rychle se rozšiřující šterbinou se vylévalo ven jasné světlo. Randi se na zlomek vteřiny zastavil čas. Co teď? V příští chvíli se jí však svět dal znovu do pohybu. Na přemýšlení nebyl prostor, musela jednat. Zběsile se vrhla dopředu a vši silou vrazila do dveří pravým ramenem. Těžké dveře tvrdě udeřily člověka na druhé straně. Dotyčný odlétl zpět do vstupní haly a překvapeně vyjekl. Randi na okamžik ztratila cit v rameni, hned však pocítila palčivou bolest. Setrvačností vpadla dovnitř, neovladatelně se sklouzla přes dlažbu a zastavila se až o zeď. Chvatně se otočila a namířila do chodby.

Na zemi jen pár metrů od ní ležel jeden z Renkeho zabijáků – štíhlý tmavooký blondýn. Omráčený tou nečekanou ranou se ztěžka zvedl na kolena. Samopal ležel na podlaze vedle něj. Kalně vzhlédl a setkal se s Randiným pohledem. Otevřel ústa úžasem, sáhl po zbrani a zoufale se snažil namířit jejím směrem.

Randi však vystřelila jako první. Dva projektily z rychlé třířanné dávky vypálené z bezprostřední blízkosti sjely po neprůstřelné vestě, ale jejich mohutné nárazy otřáslly životně důležitými orgány a odhodily chlapa na nejbližší stěnu. Třetí kulka ho zasáhla přímo do obličeje a roztrhla lebku.

„Kariči?“ zavolal shora vylekaný hlas.

Zaskočená Randi se otočila a vzhlédla k točitému schodišti stoupajícímu do patra. Druhý zabiják v černém právě nahlížel přes zábradlí. Zvedl zbraň a rychle zamířil.

Randi uskočila dozadu přesně ve chvíli, kdy se samopal rozkašlal. Všude kolem ní třesaly střely, po nichž zůstávaly v podlaze velké krátery. Úlomky rozbitých dlaždic se rozprskly všemi směry, chodbou svištěly i nebezpečné odražené kulky.

Randi se zoufale kutálela vstupní halou ve snaze bez úhony uniknout z palebné linie. Do tváře ji krvavě zasáhl ostrý odštěpek dlaždice. Další dávka ze schodiště zničila dvě starožitná křesla stojící po stranách zrcadla se zlatým rámem a proměnila je v hromádky třísek a potřhané látky. Pak se roztránilo i zrcadlo a všude bylo náhle plno drobných střípků. Další

výstřely srazily ze zdi jedno z Kesslerových pochybně nabytých uměleckých děl. Z obrazu od Diebenkorna v příští chvíli zbylo jen několik potřhaných cárů barevného plátna visících na polámaném rámu.

„Sakra,“ zaklela Randi pochmurně. Střelec nad ní nepřestával pálit a otevřený vstup do Kesslerova domu se rychle stával smrtící pastí. Musela něco udělat – a hodně rychle.

Randi se proto přestala převalovat a navzdory projektilům bičujícím chodbu kolem ní pozvedla samopal a namířila na velký lustr zavěšený nad rozlehlou předsíní. Zamračila se soustředěním a stiskla spoušť. Samopal se jí vzepjal na rameni.

Lustr vzápětí explodoval a roztrhl se na tisíc blyštivých střepů. Kousky rozbitého skla a křišťálu se rozlétly vzduchem a přšely na dlažbu. Vestibul se rázem ponořil do tmy.

Chlap na schodech okamžitě přestal střílet, aby neprozradil svou pozici.

Randi se ušklíbla. Byl to profesionál. Doufala, že ho dostane na mušku podle záblesků jeho zbraně, jenže střelec místo toho tiše čekal, až se Randi dopustí osudové chyby a vstoupí na schodiště.

Byla to patová situace. Randi nemohla vyjít po schodech, aniž by ji zabili, a Renkeho nájemní vrazi ze stejného důvodu zase nemohli dolů. Třeba by je mohla udržet v šachu do příjezdu německé policie. Pak však zavrtěla hlavou. Uvědomila si, že se nechala unést. Naživu zůstali nejméně dva zabijáci. Zatímco ji jeden držel dole, druhý jí mohl nepozorovaně vpadnout do zad. Toto vznešené široké schodiště přece nebylo jedinou spojnici mezi patry.

Ostražitě se posadila a usilovně se zamyslela.

Když se ke Kesslerovi předchozího dne vloupala, přes hodinu pročesávala vilu odshora dolů a prošla veškeré pokoje i chodby, kde hledala usvědčující důkazy proti úplatnému důstojníkovi BKA a nastražila řadu ukrytých odposlechů. Cestou do zadní části domu přitom narazila na další schodiště, mnohem menší a sešlejší.

Tyto schody schované za tuctovými dveřmi poblíž kuchyně byly původně určeny pro služebnictvo, které měla počátkem dvacátého století každá rodina z vyšších vrstev. V těch dobách se od domácích sluhů očekávalo, že budou svou práci vykonávat nenápadně a pokud možno se držet mimo okázalé komnaty vyhrazené majitelům a jejich hostům.

Randi se náhle usmála. Renkeho muži na to zadní schodiště ještě nemuseli přijít, jelikož se plně soustředili na hlavní část vily.

Zajistila samopal a přehodila si jej přes rameno. Pak se znovu převálila na břicho a tiše se odplížila uhlově černou chodbou vedoucí dozadu. Přitom si umetala cestu od vystřílených nábojnic, střepů rozbitých dlaždic a skla. Pokud jí ten plán má vyjít, za žádnou cenu nesmí způsobit hluk, který by ji prozradil střelci číhajícímu na schodech.

Gerhard Lange v pracovně Ulricha Kesslera v prvním patře se zamračil. „Müllere,“ sykl do vysílačky. „Pojďte dovnitř!“

Místo odpovědi se mu však ze sluchátka zasunutého do ucha ozývalo jen praskání. „Müllere,“ zopakoval bývalý důstojník Stasi ostřeji, aby ho kolega hlídkující před domem nemohl přeslechnout. „Tak odpovězte!“

Opět nic.

Rozladěný Lange zanechal marné snahy. Müller byl buď mrtvý, padl do zajetí, nebo vzal své tlusté nohy na ramena a pádl pryč. Tak jako tak tu se Stěpanovičem zůstali sami.

Podíval se pokojem k místu, kde na koberci vedle složitě zdobeného dřevěného stolu leželo Kesslerovo zkroucené tělo. Opovržlivě ohrnul rty. Ten vyplašený slaboch si snad vážně myslel, že ho přišli zachránit!

Jenže co dál? Lange pochmurně zvažoval možnosti. Rozkazy od Brandta zněly jasně: zlikvidovat sledovací oddíl CIA a pak zabít Kesslera a podpálit dům, aby na německou policii zbyl jen popel, v němž by nenašla žádné důkazy spojující zemřelého s Wulfem Renkem. Všechno běželo podle plánu, dokud do vstupní haly nevpadl ten šílenec, jenž zavraždil Kariče a přestál následnou Stěpanovičovu palbu.

Někdejší agent Stasi zaklel pod vousy. Müller musel přehlédnout jednoho z amerických agentů sledujících Kesslerovo sídlo. Ted' je ten neznámý Američan vězní tady nahoře s mrtvolou a pokojem plným usvědčujících důkazů. Pokorně čekat, až přijede policie a na místě je zatkne, nepřipadalo v úvahu. Erich Brandt měl velice dlouhé prsty a ten, kdo by ho tak krutě zklamal, by nedostal čas své tragické chyby litovat. Smrti by neušel ani ve zdánlivém bezpečí vězeňské cely v Berlíně.

Ne, rozhodl Lange chladně, budou se muset se Stěpanovičem probít ven a věřit, že díky svým zbraním a neprůstřelným krunýřům střemhlavý běh ze schodů přežijí. Nejdřív však splní co nejvíc Brandtových rozkazů. Když nic jiného, zapálení vily by od nich při útěku mohlo odvrátit pozornost. Pokrčil rameny, znovu zvedl těžký kanystr s benzinem a poléval koberec, závěsy a stůl, až nakonec vycouval otevřenými dveřmi do chodby. Kesslerovo tělo důkladně zmáčel už předtím. Stačila jediná sirka a pokoj ochotně vzplane.

Randi kráčela vzhůru tmou tiše jako kočka. Na vrcholu schodiště pro služebnictvo zalehla a zadívala se podél hlavně samopalu připraveného k palbě. Přímo před sebou měla dveře z hlavní chodby. Byly zavřené, ale v úzké šterbině pod nimi se slabě mihotalo světlo.

Randi se zamračila. Nahoře se svítilo. To nebylo dobré. Jakmile projde těmi dveřmi, vystoupí z úkrytu, který jí dosud skýtala tma, a bude na ráně.

Ode dveří k ní zavanul slabý zápach, který však s každou vteřinou sílil. Pokrčila nos a poznala nasládlou vůni benzinových výparů. Benzin? Tady v domě? Vzápětí se jí rozbřesklo a vykulila oči. Renkeho muži chtějí vypálit Kesslerovu vilu do základů, aby zničili stopy!

Randi bleskově vyskočila. Pokud měla něco udělat, muselo to být rychle, jinak neměla šanci. Chytila samopal do pravé ruky a levou sáhla po klice. V zámku cvaklo a dveře se začaly pomalu otevírat. Jelikož už panty dlouho nikdo nenamazal, hlasitě zavržaly.

Ted! Prudce se nadechla, vykopla dveře dokořán a bezhlavě se vrhla do chodby. Převalila se přes rameno, aby se dostala co nejdál od otevřených dveří, pak se zvedla na koleno a zamířila chodbou k hlavnímu schodišti.

Tam ve slabounké záři vycházející z několika pokojů zahlédla příkrčenou tmavou postavu, která vystupovala na ještě temnějším pozadí neosvětleného vestibulu. Byl to tmavovlasý muž v mohutném „brnění“ a už se k ní otáčel. V rukou třímal zbraň.

Pozdě, šmejde, pomyslela si Randi mrazivě. Stiskla spoušť samopalu a vypálila sérii rychlých tříranných dávek. Rachotící samopal divoce poskakoval v jejím sevření a zasypával zabijáka sprškou devítimilimetrových nábojů.

Kulky štípaly zábradlí za ním na kusy a v gejírech jisker rozbíjely mosaz i mramor, jiné trefovaly visící zbytky zničeného lustru. Domem se znovu spustil vodopád křišťálových střepů, který skrápěl dlažbu hluboko dole.

Zabiják zasažený několika drtivými ranami do kevlarové vesty zavrával dozadu a shrbil se bolestí. Opřel se o oslabenou část zábradlí, která pod jeho vahou povolila. Zařval hrůzou.

Randi však nepřestávala střílet, i když se jí samopal v rukou čím dál víc vzpínal.

Raněný muž divoce mával rukama, aby obnovil ztracenou rovnováhu, bylo to však marné. Další zásahy do brnění jej definitivně srazily mezerou v zábradlí ze schodiště. Za nepřestávajícího nářku zmizel v temnotě. Pak se ozvalo tupé žuchnutí, jako když spadne pytel, a rázem bylo ticho.

Randi vydechla a sundala prst ze spouště. Střelba ustala.

„Scheisse!“ zavrčel jí kdosi za zády.

A sakra.

Otočila se na podpatku a máchla samopalem ve směru štíhlého muže s tenkými rty, jenž se rýsoval v otevřených dveřích do Kesslerovy pracovny. Stejně jako ostatní byl celý v černém a chránil ho kevlarový krunýř. Samopal však měl přehozený přes záda a ve volných rukou svíral velký kovový kanystr. Dětilo je necelých deset metrů.

Muž zavrčel a upustil kanystr. Benzin mu chrstl na nohy a potřísnil koberec v chodbě. Zabiják vytasil z pouzdra u boku poloautomatickou pistoli Walther. Z takové blízkosti vypadala strašlivě velká. V příští chvíli z její hlavně vyšlehl bílý plamen.

Kulka prolétla Randi kolem hlavy tak těsně, že ji do tváře udeřil prudký závan horkých plynů. Zvonilo jí v uších. V ústech ucítila sladkou chuť krve. V zoufalství začala pálit naslepo, jen aby nového nepřítele zahнала do úkrytu.

Jedna střela zasáhla benzinový kanystr.

Nádoba se pod silným nárazem otřásla a převrátila. Palivo vystříklo vysoko do vzduchu a z roztrženého kovu přeskočila jiskra.

Benzin se s tichým svistem vzňal. Pramínky ohně živené rozlitou těkavou látkou se rozběhly různými směry a zapaloval všechno, nač přišly.

Muž s úzkými rty s hrůzou sklopil oči ke kalhotám nasáklým benzinem, které právě vzplály. Zkřivil tvář panikou, upustil pistoli a začal se ohánět po divokém ohni. Pak se mu však z hrdla vydral šílený nelidský skřek: plameny mu sežehly ruce mokré od benzinu a zamířily po pažích k obličeji. Během necelé vteřiny se změnil v lidskou pochodeň hořící od hlavy až k patě. Oheň ho požíral zaživa. Umírající muž křičel strašlivou bolestí a slepě vrávoral směrem k Randi. Té se udělalo špatně a raději přesně namířila a střelila ho do hlavy. Hořící nebožák se zhroutil na podlahu a zůstal nehnutě ležet. Čím dál vyšší plameny se zatím šířily po stěnách a koberci. Prostor zaplnil hustý dusivý dým.

Randi otevřenými dveřmi viděla, že Kesslerova pracovna už je v jednom ohni. Přes vířící kouř a oheň uviděla další hořící mrtvolu – ležela schoulená u velkého starožitného stolu. Nepochybně to byl samotný Kessler. A spolu s ním vzaly za své i stopy, které by ji snad mohly dovést ke skryší profesora Wulfa Renkeho.

Randi odhodila samopal a vyškrábala se na nohy. Potřebovala se podívat na muže, jehož právě zabila, z větší blízkosti. Rychle vklouzla do

jednoho z pokojů pro hosty, shrábla z postele těžkou vlněnou deku a stejnou cestou vyběhla zpět.

Plameny a kouř houstly.

Randi si v běhu přehodila deku přes hlavu, pevně zavřela oči a proskočila ohnivou oponou. Na zlomek vteřiny ucítila vlnu intenzivního žáru. Pak ztěžka dopadla na podlahu a přikrčila se vedle bezvládného chlapa. Co nejvíc se sehnula, aby zůstala pod oblakem čpavého kouře, který se valil chodbou, pak stáhla deku z hlavy a chvatně udusila plameny, jež spalovaly šaty a kůži mrtvého.

Šátrala rukama po doutnajícím těle a v zoufalém spěchu mu prohledávala kapsy. Našla podivně pokroucený a zčernalý předmět, zřejmě mobilní telefon, a zastrčila si jej do bundy. Stejně naložila i se svazkem ohořelých papírů, pasem a peněženkou.

Plameny hučely stále hlasitěji. Ze stropu se odlupovaly velké vločky hořící malby, které se snášely kolem ní a přitom dělaly kotrmelce v proudech horkého vzduchu. Koberec, stěny i strop už tvořily souvislou žhnoucí plochu.

Byl čas zmizet.

Randi si chvatně zakryla hlavu, ruce i ramena ohořelou vlněnou dekou. Nadechla se palčivého dýmu, který jí pronikl tak hluboko do plic, že se zakuckala. Vratce vstala, ponořila se do plamenů a sprintovala k hlavnímu schodišti.

Znovu ucítila vlnu silného žáru. Tentokrát ji doprovázel i zápach hořící vlny. Jakmile proběhla ohnivou stěnou, horečně odhodila doutnající deku a vrhla se na podlahu chodby, kde se převalovala ze strany na stranu a údery rukou zhášela plamínky, které jí prohořovaly skrz džínsy a bundu.

Když se jí to podařilo, znovu se zvedla a vyrazila ke schodům, jež pak cestou dolů brala po dvou i po třech. Oheň za ní se rychle šířil a sílil. Živil se drahým starožitným nábytkem Ulricha Kesslera, jeho vzácnými knihami i uměleckými díly.

V záchvatu kašle doběhla Randi do přízemí, našla vstupní dveře a vyklopýtala na vzduch. Byl lahodně studený a čerstvý. Zmoženě se otočila a ohlédla. Celé první patro vily bylo v plamenech. Oranžové, rudé a bílé jazyky bláznivě poskakovaly a tančily, šlehaly ven rozbitými okny a vystřelovaly k nebesům dírami ve strmé břidlicové střeše.

Podivně otupělá Randi se na to peklo ještě chvíli dívala. Když si uvědomila, že vyvázla jen o vlasek, celá se roztrásla. Bylo jí jasné, že měla opravdu namále. Pravou rukou pomalu sevřela mobilní telefon a papíry,

které sebrala mrtvému. Nedělala si velké iluze, že by ty spálené zbytky obsahovaly informace, které by stály za všechno to riziko a za životy tří zmasakrovaných členů jejího sledovacího oddílu.

Vzdychla. Musela se o tom však přesvědčit. Dlužila jim to.

Randi se tedy pomalu a bolestně odvrátila od hořící vily a odkulhala do tmy.

NEDALEKO MOSKVV

Vladik Fadějev vyjel až na vrchol pahorku a zamířil ke krajnici. Zhasl reflektory a vypnul motor malého ruského vozu Lada, který zakašlal a utichl. Za léta u Brandtovy skupiny si hubený odstřelovač s propadlými tvářemi vydělal dost na to, aby si mohl dovolit lepší auto, ale přes všechny nedostatky dával přednost své rezavé, otlučené ladě. Novější vozy – zvláště drahé západní značky – byly zbytečně nápadné a Fadějev rád splýval s okolím.

Ze schránky u spolujezdce vytáhl dlouhou, těžkou baterku, otevřel dveře a pak lehce vykročil na udusanou zmrzlou hlínu. Minutu zůstal stát na místě a v záři svítilny si prohlížel silnici i les po obou stranách. Jeho cvičené oko snadno odhalilo, co se tu stalo. Stopy pneumatik ukazovaly, kde zastavily Brandtovy velké vozy. V jasném světle se leskly prázdné nábojnice zašlapané do sněhu pod stromy, kde střelci zahájili palbu ze zálohy.

Fadějev si znechuceně odfrkl. Nechat po sobě patrony bylo lajdáctví. Co kdyby je někdo našel? Opravdoví profesionálové podniknou úder, ale než pokračují dál, nezapomenou po sobě zahladit veškeré stopy. Brandt a spol. však zjevně spěchali a neměli čas po sobě uklidit.

Odstřelovač pomalu zavrtěl hlavou. Ten nový Brandtův kšeft se mu moc nezamlouval. Na naléhání záhadného zaměstnavatele na ně Němec neustále tlačil a riskoval životy svých mužů, aby dosáhl rychlých výsledků. Fadějev se zamračil. Ten věčný spěch je nebezpečný. On sám se cítil lépe za starých časů, kdy Brandtova skupina vykonávala svou dobře placenou práci diskrétně a bez zbytečného povyku – tu zneškodnila nějakého politického odpůrce, jindy unesla a zavraždila obchodního konkurenta. Ano, to se Fadějevovi líbilo.

Otočil se na druhou stranu a všiml si hlubokých kolejí ve sněhu a hlíně vedoucích ze svahu. Tudy terénní vůz GAZ, jehož si předtím všiml, zamířil vstříc záhubě. Polámané větve, kusy pokrouceného kovu a střepy poseté po stráni vyznačovaly stopu destrukce, jež končila u hrany strmé rokle.

Fadějev sáhl do auta a shrábl ze sedadla pistoli: starý těžký Tokarev ráže 7,62mm. Sice raději zabíjel z dálky, ale usoudil, že tam dole se mu bude

hodit spíš ruční zbraň. Při souboji zblízka byla pohotovější než jeho puška SVD a lépe se hodila i k dobití raněného muže – což byla za daných okolností vcelku pravděpodobná varianta. Zastrčil si tokareva do kapsy zimní maskovací bundy.

Zprvu pomalu, a pak s rostoucí jistotou sestupoval po úbočí mezi stromy, až se přiblížil k okraji strže. Krátce se zastavil, vytasil pistoli a pokračoval.

Obezřetně nahlédl do rokle.

Vrak terénního vozu ležel na boku asi o deset metrů níž, zaklíněný v podivném úhlu v hromadě velkých balvanů. Rozštípané stromky a poničené mlázi vyznačovaly, kudy se předtím převracel. Paprsek Fadějevovy baterky odhalil na potlučené a zohýbané karoserii auta přinejmenším desítku průstřelů. V oknech drželo několik střepů skla, jinak to byly jen tmavé díry zející do zpusťované kabiny.

Odstřelovač si povzdychl.

Sestoupit ve tmě dolů se mu příliš nechtělo. Rozumnější by bylo počkat, až se rozední. Mrtvý chlap z toho auta přece nikam neuteče, totéž platilo i o dokumentech, které by mohl u sebe mít. Ale rozkaz je rozkaz a s Brandtem v posledních dnech nebyly žádné žerty. Ne, radši tu práci udělá hned, ať to má za sebou. Alespoň se bude moci o to dřív vrátit do svého komfortního moskevského bytu.

Cesta na dno rokle mu trvala několik minut.

V záři baterky bedlivě sledoval nerovný terén a s jistotou postupoval směrem k havarovanému džípu. Přelezl několik balvanů, pak hbitě seskočil do malé prohlubně, opatrně se opřel o bok vozu a nahlédl dovnitř.

Vytřeštil oči.

Nikdo tam nebyl! Na sedadle řidiče visel prázdný bezpečnostní pás. Což znamenalo...

Fadějev náhle ucítil na zátylku ledovou hlaveň pistole a zkoprněl.

„Odhodte zbraň,“ nařídil mu strohý hlas.

Odstřelovač otupěle uposlechl. Tokarev zařinčel o kameny.

„Výborně,“ řekl hlas chladně. „A teď tu baterku.“

Fadějev znovu udělal, co se mu řeklo. Nemohl se vnitřně vyrovnat se svým selháním. Žádnému nepříteli se ho ještě nikdy nepodařilo překvapit. Vždycky byl lovcem, nikoli šťvanou zvěří. Baterka dopadla na zem pod jeho nohama a odkutálela se stranou, kde ozářila hromadu balvanů a křoví. Těžce polkl. V ústech mu úplně vyschlo.

„Znamenitě,“ pochválil ho hlas s náznakem černého humoru. „Přece jen možná přežijete dnešní noc.“

„Co ode mě chcete?“ zasténal Fadějev.

„Toho je víc,“ zpražil ho muž za jeho zády. „Pro začátek mi odpovíte na několik jednoduchých otázek. Ale nezapomeňte, že tahle hra má dvě základní pravidla. Pravidlo číslo jedna: Když mi řeknete pravdu, nezabiju vás. Pravidlo číslo dvě: Pokud mi zalžete, vystřelím vám páteř z krku. Je to jasné?“

Fadějev nervózně přikývl. „Naprosto,“ vypravil ze sebe.

„Dobře,“ řekl neznámý a ještě silněji mu přitiskl hlaveň k šíji. „Takže začneme...“

ÚSTŘEDÍ PROTIVZDUŠNÉ OBRANY, KYJEV

Kolem stolu ve tvaru podkovy hluboko ve velitelském bunkru pod budovou ministerstva obrany seděli vysocí důstojníci odpovědní za obranu Ukrajiny proti leteckým a raketovým útokům a pozorně naslouchali plukovníkovi středního věku, který je informoval o nejnovějším vývoji. Shromáždění měli na povel řadu stíhacích jednotek vyzbrojených letouny MiG-29 a Su-27, baterie střel dlouhého doletu země-vzduch a obranná radarová stanoviště.

„Máme důkazy o narůstající aktivitě stíhacích a bombardovacích základen na dostřel naší země,“ říkal přednášející vážně. „Zachytili jsme komunikaci posádek letadel s pozemním řízením, která naznačuje rozmisťování nových pluků na letištích kolem Brjansku, Kursku, Rostova a dalších měst.“

Jeden z důstojníků si poposedl. „Ale předpokládám, že není průkazná,“ ozval se zhurta.

„To bohužel není,“ připustil plukovník. „V několika případech jsme však nahráli rozhovory pilotů, kteří se hlásili od nových jednotek a žádali o instrukce k přistání na těchto základnách. Ve všech případech jim z velení ostře připomněli, že mají dodržovat přísné rádiové ticho a řídit se vizuálními pokyny, které dostali před opuštěním původních základen.“

„To o něčem svědčí,“ řekl další generálmajor letectva, který velel jednomu ze stíhacích pluků umístěných poblíž Kyjeva. „Žádný rozumný velitel nepošle své piloty pro cvičné účely na novou základnu bez možnosti

spojení. A už vůbec ne v zimě! Riziko havárie je příliš vysoké. Proč by to Rusové dělali, pokud by se před námi nesnažili něco skrýt?“

Předsedající přikývl. „Nezbývá než souhlasit, pane generále. A je třeba dodat, že vojenská komunikace Ruska v posledních čtyřiaadvaceti hodinách dramaticky poklesla, vzdušné, pozemní a raketové síly nevyjímaje.“

Tváře kolem stolu se zachmuřily. „Rádiové ticho“ bylo bezpečnostním opatřením, které se někdy používalo k utajení válečných příprav. V době míru je pro letecké, tankové, dělostřelecké i pěchotní jednotky rychlejší, snadnější a bezpečnější dorozumívát se navzájem i s centrálou prostřednictvím rádiových vln.

„Máme nějaké jiné náznaky bezprostředně hrozící akce?“ zeptal se tiše jeden z velitelů raketového komplexu.

„Rusové podnikají mnohem víc letů podél naší společné hranice,“ sdělil mu plukovník. „V několika případech dokonce ‚omylem‘ pronikli do našeho vzdušného prostoru – někdy i dvacet až třicet kilometrů.“

„Zkoušejí nás,“ nadhodil bez obalu další z generálů, padesátník s býčí šíjí, jenž velel klíčovému radarovému stanovišti u východoukrajinského města Konotopu. „Zajímá je, jak rychle dokážeme zaměřit nepřátelský stroj a reagovat na narušení našeho vzdušného prostoru. S největší pravděpodobností se poblíž těchto ‚omylů‘ pohybují jejich špionážní letouny, které monitorují kmitočty našich radarů a odposlouchávají veškerou komunikaci.“

Otočil se k čelu stolu, kde seděl šedovlasý vrchní velitel vzdušných sil generálporučík Ruslan Lisenko. Měl skloněnou hlavu, jako by poslouchal diskusi a přitom upřeně nahlížel do podkladů, které mu připravil vlastní štáb. „Co si o tom myslíte, pane generále?“

Lisenko neodpověděl.

„Pane generále?“

Jeden z důstojníků sedících vedle něj natáhl ruku a jemně se dotkl Lisenkova ramene. Šedovlasý muž padl obličejem do svých poznámek. Pod chomáčky vypadaných vlasů se objevila rudá vyrážka. Roztrásl se rychle stoupající horečkou.

Místností se rozlehly tlumené výkřiky.

Plukovník, který na Lisenka sáhl, se zděšeně zadíval na svou ruku. Pak popadl nejbližší telefon. „Spojte mě se zdravotním střediskem! Máme tady naléhavý případ!“

O hodinu později stál malý nanicovatý kapitán letectva u okna své malé kanceláře. Díval se na nádvoří ministerstva a s nepokrytým uspokojením sledoval horečný shon, který tam panoval. Lékaři a další zdravotníci v ochranných oblecích postupně odváděli shromážděné generály se ztrápenými výrazy do čekajících sanitek. Během posledního týdne onemocnělo tolik vysokých představitelů armády i politiky, že zbylí mocní v Kyjevě nehodlali nic riskovat. Všichni účastníci předchozí porady velení byli uvrženi do přísné karantény.

Kapitán se pousmál. Před třemi dny přidal generálovi Lisenkovi do snídaně v podobě ovesné kaše obsah jediné malé ampulky. Výsledky tohoto prostého aktu dalece předčily jeho očekávání. Díky němu přišlo ukrajinské letectvo o svou hlavu, a to v kritické situaci, kdy už postrádalo další vysoké a zkušené důstojníky.

Kapitán – státní příslušností Ukrajinec, ale národností a srdcem Rus – se odvrátil od okna a zvedl sluchátko. Vytočil tajné číslo, které dostal před několika týdny.

„Prosím?“ ozval se tichý hlas.

„Tady Rybakov,“ představil se kapitán klidně. „Mám pro vás dobrou zprávu.“

KREML

Ruský prezident Viktor Dudarev se zamračeně podíval přes stůl na statného šedovlasého muže, který před ním stál. „Tak Castilla svolává schůzku spojenců, aby se poradili, jak proti nám postupovat? Tajnou schůzku? Víte to jistě?“

Alexej Ivanov chladně přikývl. „Zpráva od naší osoby v Bílém domě mluví dost jasně. A spolehlivé zdroje v dalších pozvaných vládách ji potvrzují.“

„Kdy se má konat?“

„Za necelé dva dny,“ odvětil šéf Třináctého odboru.

Dudarev se zvedl od stolu a vykročil k jednomu z oken své soukromé pracovny. Chvilí tam stál a shlížel na ozářený dvůr. Pak se znovu podíval na Ivanova. „Kolik toho Američané vědí?“

„Moc ne,“ ujistil ho Ivanov. „Vycházejí jen z neověřených zpráv a dohadů.“ Pokrčil rameny. „Ale víme, že horečně pátrají a snaží se věcem přijít na kloub.“

Ruský prezident úsečně kývl. Zakabonil se. „Dorazil už váš kurýr s Hydrou do Spojených států?“

„Ano,“ přitakal Ivanov. „Teď je právě v New Yorku a chystá se do Washingtonu.“

„Dobře.“ Dudarev se znovu otočil a podíval se z okna. Ze skla na něj hleděl vlastní zkreslený odraz. Jeho chmury se ještě prohloubily. „Dejte pokyn našemu špionovi. Chci Castellu co nejdříve odklidit z cesty. Musí zemřít nebo se aspoň smrtelně nakazit ještě před tou tajnou spojeneckou poradou.“ Otočil se zpět k Ivanovovi. „Rozumíte mi jasně?“

„Ano,“ ujistil ho tiše druhý muž. „Zařídím to.“

1. ÚNORA AMERICKÉ VELVYSLANECTVÍ, BERLÍN

Randi Russellovou zaplavila vlna bolesti. Několik hrozivých vteřin trpěla tak silně, že měla pocit, jako by se zasedací místnost kolem ní zbarvila do ruda. Čelo jí doslova hořelo, ale zároveň bylo studené jako led. Pomalu vydechla zaťatými zuby a uvolnila svaly. Bolest mírně ustoupila.

„Trochu to píchá, že?“ prohodil zvesela ambasadní lékař a zblízka si prohlížel ránu, kterou jí právě zašil.

„Jestli tím ‚trochu‘ myslíte ‚pekelně‘, tak jste se trefil,“ odsekla Randi. „Fakt to píchá.“

Lékař pokrčil rameny, pak se odvrátil a začal si balit nádobíčko. „Být po mém, vedeme tento rozhovor na ambulanci v nemocnici, slečno Russellová,“ sdělil jí klidně. „Máte dost řezných ran, škrábanců a drobných popálenin na tři lidi, natož na jednu mladou ženu.“

Randi ho probodla pohledem. „Může mě některé z těch zranění ochromit?“ zeptala se ostře.

„Samo o sobě? Ne,“ připustil lékař zdráhavě. Znovu pokrčil rameny. „Ale jestli se zastavíte a vaše tělo si uvědomí závažnost zranění, budete litovat, že neležíte v měkké nemocniční posteli a do žil vám neproudí ty nejsilnější utišujících prostředky, které jsou na trhu.“

„Takže se nesmím přestat hýbat,“ usmála se Randi trpce. „To bych snad měla zvládnout, pane doktore. Nikdy jsem nedokázala jen tak sedět.“

Lékař se ušklíbl. Pak se smířil s porážkou, zavrtěl hlavou a položil na stůl před ní drobnou lahvičku. „Slečno Russellová, slibte mi, že pokud bolest překročí váš poměrně vysoký práh citlivosti, vezmete si dvě pilulky. Pomůžou vám ji zvládnout.“

Podívala se na tabletky a pak na něj. „Jaké to má vedlejší účinky?“

„Minimální,“ pousmál se. „Kromě lehké otupělosti vlastně žádné.“ Na rozloučenou dodal: „Ale měla byste si dávat pozor při práci s těžkou technikou – počítám do toho i střelbu z automatických zbraní, pronásledování zločinců a podpalování luxusních vil.“

„Budu to mít na paměti,“ odtušila Randi studeně.

Když lékař odešel, vyhodila prášky proti bolesti do nejbližšího odpadkového koše. Pak se zvedla z křesla a odkulhala ke Curtu Bennettovi, vedoucímu zvláštní technické skupiny vyslané z centrály v Langley, jenž se právě snažil proniknout do zabezpečené komunikační sítě Wulfa Renkeho. Neklidný chlapík zkoušel kombinaci švýcarského telefonního čísla, jež odhalila její sledovací skupina, a dalších čísel vytažených z paměti ohořelého mobilního telefonu, který před několika hodinami ukořistila u Kesslera.

Randi se mu naklonila přes rameno. Počítačový monitor před Bennettem byl plný číslic a symbolů, které neškolenému oku připadaly jako nahodilá změť postrádající jakoukoli logiku. Některé z položek byly spojené plnými čarami, jiné zase tečkovanými. A další stály samy o sobě. „Jak to jde?“ otázala se tiše.

Analytik CIA k ní vzhlédl. Jeho oči byly podlité krví, přesto za tlustými skly brýlí s kovovou obrubou živě zářily. „Dělám pokroky,“ odpověděl. „Ale ten, kdo tuhle síť vytvořil, byl vážně machr. Je to pozoruhodně propletená pavučina různých telefonních čísel se spoustou odboček a slepých uliček. Přesto už jsem ale vyzoroval určité souvislosti.“

„No a?“

„Doted’ se mi podařilo určit čísla patřící k účtům registrovaným v několika různých zemích,“ sdělil jí Bennett. „Pro začátek to je Švýcarsko, Rusko, Německo a Itálie.“

Randi se zakabonila. „A můžete je dát do spojení s Renkem?“

„Zatím ne,“ odvětil expert CIA. „Většina z těch účtů bude podle mě falešná. Řekl bych, že jde o elektronickou obdobu poštovní přihrádky, kterou si někdo najme na falešné jméno.“

„A sakra.“

„Všechno není ztraceno,“ ujistil ji Bennett. Zvedl obočí. „Řekněme, že jste našla skutečnou poštovní přihrádku. Co uděláte dál?“

„Budu čekat, kdo ji přijde vybrat,“ řekla Randi. „A bude mě pochopitelně zajímat i odeslaná pošta.“

„Přesně tak.“ Analytik se usmál, až vycenil zuby. „No a totéž se dá provést elektronicky. Jak hovory procházejí přes různá čísla, cestou je můžeme sledovat a uvidíme, kam nás nakonec dovedou.“

„Jak dlouho vám potrvá zjistit výchozí čísla?“ zeptala se Randi tiše. „Myslím ta existující.“

„Těžko říct,“ odušil Bennett. Pokrčil rameny. „Možná několik hodin. Možná pár dní. Do značné míry to závisí na provozu v té zabezpečené síti. Čím víc přes ni projde hovorů, tím víc informací získáme.“

Randi přikývla. „Tak pokračujte, Curte,“ vyzvala ho pochmurně. „Potřebuju vědět, kde se Renke schovává. Co nejdřív.“

Odvrátila se a viděla, že do místnosti právě chvatně vstoupila další zaměstnankyně CIA. „Co je?“

„Z centrály hlásí, že možná zjistili jméno toho chlapa, kterého jste zastřelila v Kesslerově domě,“ vyhrkla na ni žena. „Ten ohořelý pas, který jste u něj našla, byl určitě falešný, ale porovnali zbytek fotky se snímky v archivu a našli shodu.“

„Ukažte,“ štěkla Randi a vzala si zprávu odeslanou z ústředí s označením PŘÍSNĚ TAJNÉ. Nahoře byla kopie staré černobílé fotografie muže s útlou tváří a tmavými vlasy, jenž na sobě měl uniformu východoněmecké armády se čtyřmi kapitánskými hvězdičkami na výložkách. V duchu snímek porovнала s obrazem střelce v černém, který jí ještě před několika hodinami usiloval o život. Stroze kývla. Byl to stejný muž.

Sklouzla očima k textu. „Gerhard Lange,“ přečetla nahlas. „Bývalý kapitán východoněmeckého ministerstva pro státní bezpečnost. Po pádu NDR zadržen v souvislosti s několika politickými vraždami v Lipsku, Drážďanech a Východním Berlíně. Krátce poté propuštěn pro nedostatek důkazů. O měsíc později údajně emigroval do tehdejší Jugoslávie. Proslýchá se, že v letech 1990 až 1994 pracoval jako bezpečnostní poradce Miloševičova režimu a pak se znovu stěhoval, tentokrát do Ruska. Další informace nejsou k dispozici.“

Randi si cosi zamyšleně zabroukala. „Zdá se, že náš hodný pan doktor Renke se rád obklopuje bývalými krajany. Zajímalo by mě, kolik dalších bývalých vrahounů ze Stasi má na povel.“

KOLÍN NAD RÝNEM

Bernhard Heichler seděl otupěle u svého stolu v ústředí Bundesamtes für Verfassungsschutz, Federálního úřadu pro ochranu ústavy, a upřeně hleděl na naléhavé zprávy z Berlína, které ho mohly přivést do neštěstí. Nahlas zasténal, ale vzápětí se lekl, jak moc to je v podivně ztichlé budově slyšet.

Kanceláře BfV byly ve tři hodiny ráno téměř opuštěné, sloužila tu jen nejnnutnější noční směna pracovníků kontrarozvědky a úředníků. Jeho přítomnost by nepochybně vyvolala překvapení a uštěpačné poznámky, především u jeho přímých podřízených z Páté správy. Heichler měl totiž pověst muže, který vyznává rutinní postupy a nerad na sebe upozorňuje. V tomto světle by jeho rozhodnutí zůstat v práci přes noc a zjišťovat novinky o odpoledním masakru tří amerických agentů v Berlíně řada jeho kolegů považovala za důkaz, že si říká o další povýšení.

Nikdo by neuhodl pravý důvod, proč si chtěl přečíst tajné zprávy berlínské policie jako první ze všech lidí z německé kontrarozvědky.

Zas a znovu si je nevěřičně procházel. Kriminalistům se podařilo spojit zbraně použité při vraždě agentů CIA s těmi, které se našly – společně se šesti dalšími mrtvolami – ve vypálené vile vysokého policejního představitele či v jejím okolí. Heichler těžce polkl nakyslou pachut' žluči. Do čeho se to nechal navést?

Náhle mu zacvrlikal telefon. V nepřírozeném tichu kanceláře zněl jeho tón hrozivě. Heichler vyplašeně zvedl sluchátko. „Ano? Co je?“

„Máte hovor z Ameriky, Herr Heichler,“ oznámila mu spojovatelka. „Volá Herr Andrew Coates, vrchní asistent ředitele Ústřední zpravodajské služby. Chce mluvit s velícím důstojníkem Páté správy.“

„Přepojte mi ho,“ odušil Heichler nerudně. Ruce se mu chvěly. „Haló?“

„Bernharde?“ zaduněl mu do ucha známý hlas. Coates byl spojkou mezi CIA a nepřehlednou řadou německých špionážních organizací. S Heichlerem se poměrně často scházeli a vyměňovali si poznatky. „To jsem rád, že tam ještě jsi. Poslyš, chtěl jsem tě informovat o našem vyšetřování. Mám dobré zprávy. Jedna naše agentka ty masakry přežila a navíc se jí podařilo najít důkazy, které nás dovedou k těm, kdo útok nařídili...“

Heichler poslouchal líčení svého kolegy ze CIA a s rostoucí hrůzou si uvědomoval, že se mu stahuje oprátka kolem krku. Měl co dělat, aby během následného rozhovoru nezačal křičet. Když Američan konečně zavěsil, Heichler několik minut jen seděl a tupě zíral před sebe.

Pak ještě jednou zvedl telefon, pomalu a zdráhavě. Nikdy v životě se mu tak netřásl ruce. Pokud Američané zadrží vrahy svých tajných agentů v Berlíně, bezpochyby odhalí i stopy, které je zavedou až k BfV – tedy přímo k němu. Neměl na vybranou. Zbývala mu jediná zoufalá možnost.

MOSKVA

Konstantin Malkovič spokojeně seděl u snídaně ve svém přepychovém apartmá zaujímajícím celé nejvyšší patro budovy s výhledem na finanční čtvrt Kitaj Gorod. Usrkával svůj ranní čaj a pročítal si přehledy obchodů, které přes noc uskutečnili jeho komoditní makléři ve Spojených státech a Asii. Poprvé za posledních několik dní se miliardář dokázal soustředit na běžné fungování svého rozsáhlého obchodního impéria. Brandt měl ty dva Američany – Smithe a Devinovou – v hrsti a z Berlína přišly také velice příznivé zprávy.

Operace Hydra byla znovu prvotřídně zabezpečená.

Vtom se objevil sluha s telefonem v ruce. „Máte na drátě pana Titova.“

Malkovič rozladěně vzhlédl. Titov za jeho nepřítomnosti vedl moskevskou kancelář. Co má tak důležitého, že to nemůže počkat, až za chvíli přijde do Paškovova domu? Vzal si telefon. „Ano, Kirile?“ spustil. „Co potřebujete?“

„Dostali jsme e-mail na vaše jméno,“ sdělil mu Titov. „Je to prý naléhavé. Myslel jsem, že byste o tom měl vědět.“

Malkovič s námahou potlačil svou nelibost. Jako mnozí Rusové, kteří vyrůstali za starého sovětského systému, i Titov měl potíže jednat samostatně bez jasných příkazů shora. „No dobře,“ vzdychl. „Tak mi ho přečtěte.“

„To bohužel nejde,“ odvětil Titov opatrně. „Je totiž zakódovaný v programu Sovereign.“

Malkovič se zamračil. Šifrovací systém Sovereign se používal výhradně pro nejdůvěrnější sdělení ohledně jeho tajných a ilegálních podniků. Dekódovat je dokázal jedině Malkovič a pár jeho nejvěrnějších. „Aha,“ řekl po odmlce. „Dobře, že jste mě upozornil. Já to vyřídím.“

Když ukončil hovor s Titovem, vstal od stolu a zamířil do pracovny. Několika rychlými údery do klávesnice zobrazil e-mail na počítači a projel ho dešifrovacím programem. Šlo o zoufalou zprávu od jednoho z jeho předních agentů v Německu, jenž řídil různé loutky a špiony, které Malkovič nasadil na ta nejdůležitější ministerstva.

Malkovič si hlášení četl s rostoucím neklidem. Vražedné komando, které Brandt vyslal do Berlína, bylo zlikvidováno. Lange a jeho muži navíc nesplnili svůj hlavní úkol: Američané byli Renkemu dál na stopě. Tajemství zbraně Hydra se ocitlo ve větším ohrožení než kdy předtím.

Miliardář chladně přemítal, jak na tuto novinu asi zareaguje ruský prezident. Ušklíbl se. Dudarevovy hrozby zněly dost jasně. Nedaly by se před ním podrobnosti o neúspěchu utajit? Těžko. Ruský vládce měl své vlastní informační zdroje a o té katastrofě by se dřív nebo později stejně dozvěděl. A až by se tak stalo, Malkovič by rozhodně nemohl spoléhat na jeho shovívavost. V sázce toho bylo příliš, vždyť Dudarevovy armády už se chystaly na pochod proti nic netušícím nepřátelům.

Mrzutý Malkovič tu zatracenou zprávu vymazal a vypnul počítač. Ještě chvíli zadumaně seděl, civěl na prázdnou obrazovku a přemítal nad možným postupem. Nakonec usoudil, že Hydru je stále ještě možné zachránit, ale musí to udělat osobně – a co nejdál od Dudareva.

Náhle se odstrčil od stolu a zamířil k trezoru ukrytému ve stěně za stovky let starou ikonou svatého archanděla Michaela. Po zadání hesla se otevřely těžké kovové dveře a odhalily řadu cédéček, fotografií a také menší krabici plnou pokoutně nahraných rozhovorů. Tyto materiály dokumentovaly jeho tajné obchody s Kremlem. Obsahovaly rovněž podrobný výčet všeho, co zjistil o ruských vojenských plánech.

Miliardář začal rychle přemísťovat náplň sejfů do jedné ze svých aktovek. Až opustí Rusko, využije těchto informací k uzavření nové dohody s Dudarevem, která mu dá stoprocentní záruku osobní bezpečnosti oplátkou za dokončení plánu Hydra. Malkovič se pousmál při představě, jaký bude mít Dudarev vztek, až zjistí, že ho dosavadní partner vydírá. Pak pokrčil rameny.

Naštěstí byli oba pragmatici do morku kosti. Jejich spojení nikdy nespočívalo v dokonalé vzájemné důvěře.

NEDALEKO MOSKVY

Jon Smith se potápěl hlouběji a hlouběji do bezedného černého jezera. Jeho hořící plíce bojovaly s rostoucím tlakem, jímž ho drtila okolní voda. Zoufale se snažil vyplavat na hladinu, ale vzápětí si ke své hrůze uvědomil, že nemůže hýbat rukama ani nohama. Byl spoutaný a bezmocný a rychle se nořil do nicoty. Nebylo úniku.

„Probuďte se!“ okřikl ho náhle hrubý hlas.

Smith sebou cukl a zalpal po dechu: do obličeje mu chrstl další kbelík ledové vody. Divoce se rozkašlal a bolestí se zlomil v pase. Připadalo mu, že má obnažené veškeré nervy v těle. S krajní námahou se přinutil otevřít oči.

Ležel na boku v kaluži mrznoucí vody. V rukou svázaných za zády neměl žádný cit. Totéž platilo o nohou pevně spoutaných u kotníků. Kolem byla ošlapaná kamenná podlaha, která mizela ve tmě. Chvilí vůbec nic nechápal. Kde je? Co se to s ním k čertu stalo? Zaslechl nějaký tichý zvuk, snad ženské sténání. Pomalu otočil hlavu a vzhlédl, i když ho sebemenší pohyb trýznil.

Z výšky na něj shlížel vysoký blondýn, jenž si ho pozorně měřil svýma ledově šedýma očima. Chvilí jen tak stál a nakonec se sadistickým uspokojením pokýval hlavou. „To jsem rád, že jste se probral. Můžeme začít hezky od začátku.“

Smithovu mysl zastřenou bolestí prudce zaplavily mučivé vzpomínky, jako když stoupající řeka prorazí oslabenou přehradu. Ten šedooký muž byl Erich Brandt. A on s Fionou Devinovou byli jeho vězni. Zatáhl je do tohoto vlhkého sklepa nedlouho poté, co vehnal Olega Kirova do vražedné pasti.

Sklepení leželo pod ruinami kostela tvořícího součást ruského pravoslavného kláštera, který bolševici po revoluci v roce 1917 zavřeli. Jon si vybavil stovky stop po kulkách na stěnách i to, jak mu vysoký Němec pobaveně vysvětloval, že tuto komoru používala stalinská tajná policie NKVD k popravám politických vězňů. Nyní okolí kláštera i zbytky jeho budov zely prázdnotou a pomalu zarůstaly zelení.

Od chvíle, kdy je sem přivezli, zakoušeli Jon i Fiona nekonečné hodiny mučení, během kterých se na nich střídali dva Brandtovi nesmlouvaví pohůnci. Každou svou otázku podtrhli bolestí: buď krátkým ostrým úderem do žeber či hlavy, nebo fackou přes tvář, případně elektrošokem. V krátkých přestávkách mezi výslechy byli Jon a Fiona máčeni v ledové vodě a bombardováni řadou nesnesitelně drásavých zvuků a oslepujících světél. To vše mělo za účel vyvést je z míry a oslabit jejich odpor.

Blondýn Smithe bedlivě sledoval. Chladně se usmál a kývl na další muže, kteří stáli za Jonem. „Náš americký přítel je připraven. Pomozte mu zpátky na židli.“

Dva páry hrubých mozolnatých rukou chytily Smithe v podpaží a zvedly ho z ledové louže na židli. Pak mu kolem prsou znovu přehodily kožený

pásek a připoutaly ho k dřevěnému rámu s ostrými hranami. Popruh se nemilosrdně utáhl.

Jon zaťal zuby a podíval se doleva.

Fiona Devinová byla připásaná na židli vedle něj. I ona měla svázané ruce a nohy. Hlavu měla svěšenou na prsou a z koutku úst jí vytékala krev.

„Paní Devinová s námi stejně jako vy nechtěla spolupracovat,“ prohodil Brandt jakoby nic. Po tváři mu přelétl neveselý úsměv, který vzápětí zase zmizel, aniž by zanechal sebemenší stopu na jeho rtech či očích. „Ale já umím odpouštět, takže vám oběma dám ještě jednu šanci ušetřit si zbytečnou bolest.“

Přes rameno štěkl rozkaz na jednoho ze svých poskoků. „Zdá se, že má řízeň, Juri. Dej jí ještě napít!“

Jeho podřízený, statný muž s vyholenou hlavou, chrstl Fioně do obličeje kbelík plný studené vody. Ve snaze vyhnout se ledovému proudu se zaklonila, bylo to však marné, a tak jen bezmocně kuckala a prskala. Po několika vteřinách pomalu otevřela oči. Když si všimla, že ji Smith s obavami sleduje, pokřiveně se usmála. „Zdejší služby fakt nestojí za nic. Příště se ubytuju jinde.“

Brandt se ušklíbl. „Moc vtipné, paní Devinová.“ Otočil se zpátky na Smithe. „Pane podplukovníku, naposledy to zkouším po dobrém.“ Jeho hlas ztvrdl jako žula. „Kdo vás platí? CIA? Vojenská rozvědka? Nebo nějaká jiná zpravodajská služba?“

Jon zvedl hlavu, zadíval se bývalému důstojníkovi Stasi zpříma do očí a připravil se na očekávanou ránu. „Už jsem vám to říkal,“ odvětil unaveně. Mluvil opravdu s krajními obtížemi. „Jsem podplukovník doktor Jon Smith. Pracuji v Lékařském výzkumném institutu infekčních chorob...“

Brandt ho neudeřil. Namísto toho se otočil a vlepil Fioně tak silnou facku, až jí hlava odlétla dozadu. Z nové rány v ústech se jí vyřinula další krev. Ostré plesknutí se ve vlhkém tichu sklepení rozlehlo jako výstřel.

„Tohle si vypijete,“ zavrčel ohromený Smith zaťatými zuby a marně se vzepjal proti širokému koženému pásu, který ho zadržoval na místě.

Brandt se k němu se zlomyslným úsměvem otočil čelem. „Já jsem vám to snad neřekl, pane podplukovníku? Změna pravidel. Od této chvíle bude za každou vaši lež trpět paní Devinová, ne vy.“ Pokrčil rameny. „Bolest, kterou přitom bude muset snášet, přičtete sám sobě.“

O Smithe se pokoušely mráčky. Ten gauner ho dokonale přečetl. S mučením už měl jisté zkušenosti a věděl, kolik toho vydrží. Ale jak dlouho

by dokázal bezmocně přihlížet trýznění jiného člověka, trestaného za jeho tvrdohlavost?

„Na mě se neohlížejte, Jone,“ hlesla Fiona Devinová a vyplivla krev. „Tenhle vrahoun nás stejně oba zabije, ať mu řekneme, co chceme.“

Další rána otevřenou dlaní jí srazila hlavu na stranu.

„Vy budete zticha, paní Devinová!“ zpražil ji Brandt. „Já se bavím tady s podplukovníkem, ne s vámi. Vy už jste svou příležitost dostala. Teď je řada na něm.“

Ve Smithovi to vřelo. Vědomí, že tuhle d'ábelskou hru nemůže zastavit, ho dohánělo k šílenství. Kdyby se tak jen mohl osvobodit, třeba jen na vteřinku... Bylo mu však jasné, že nemá žádnou naději. Také dobře věděl, že Fiona má pravdu. Oba zemřou v tomhle temném vlhkém sklepe, kde už strašili duchové stovek jiných lidí povražděných darebáky ražení Brandta a jeho poskoků. Jedinou otázkou bylo, zda se jim podaří dosáhnout alespoň malého vítězství tím, že důstojníkovi Stasi odeprou kýžené informace.

Krátce zavřel oči a duševně se připravil na dlouhé hodiny plné útrap a krve, které měly přijít. Pak k Brandtovi znovu vzhlédl. „Jsem podplukovník doktor Jon Smith,“ zopakoval silnějším hlasem, než by pokládal za možné. „A pracuji v Lékařském výzkumném institutu infekčních chorob...“

Brandt shlížel na štíhlého tmavovlasého Američana s rostoucím pocitem zmaru. Nechybělo mnoho a Smith by se zlomil. Cítil to. Teď však viděl, že se mu vrátilo odhodlání. A čas plynul. Milice dřív nebo později odhalí jatka v sídle Zacharovových nebo najde ve strži u silnice vrak rozstříleného gazíku. A až se to stane, Alexej Ivanov začne klást hodně nepříjemné otázky.

Poškrábal se na bradě. Ještěže Fadějev zavolal na ústředí Skupiny a ohlásil, že řidič je skutečně mrtev a že se zmocnil jeho dokladů. Když už nic jiného, uvažoval Brandt, takhle bude mít Ivanov alespoň trochu složitější spojit si obě události dohromady. Ale jen trochu.

Náhle mu zazvonil telefon.

Brandt se zamračil a vytrhl přístroj z kapsy. „Prosím?“ štěkl nakvašeně a vykročil ke schodům ze sklepa, aby ho zajatci neslyšeli. „Co se děje?“

„Ten váš Lange všechno zpackal,“ sdělil mu Malkovič trpce. „CIA se navíc podařilo proniknout hluboko do vaší komunikační sítě.“

Brandt nevěřícně naslouchal slovům svého zaměstnavatele, který mu předal své poznatky o tom berlínském neštěstí. Lange je po smrti? A spolu s ním celý oddíl elitních zabijáků? To přece není možné!

„Nemáme na vybranou,“ pokračoval Malkovič bez obalu. „Musíme laboratoř na výrobu Hydry přestěhovat někam jinam – a to neprodleně. Hodlám na to osobně dohlédnout a vás tam chci taky. Jednak z bezpečnostních důvodů, ale i proto, aby profesor Renke pochopil nutnost okamžité akce.“

Brandt přikývl. Dovtípl se, co po něm miliardář doopravdy žádá. Potřeboval osobní ochranku. Byl k smrti vyděšený, když si uvědomil, co Rusové udělají, až jim dojde, že všechno jeho ujišťování o bezpečnosti Hydry byly jen plané sliby.

Svaly na jeho čelisti se napjaly. Malkovičovy obavy byly naprosto oprávněné. „Kdy vyrazíme?“ zeptal se.

„Můj soukromý tryskáč má vzlétnout za necelé tři hodiny,“ řekl Malkovič. „Ale nejdřív musíte v Moskvě ukončit veškerou činnost. Zařídte, aby se vaši hlavní lidé sešli někde mimo Rusko. Zrušte komunikační systém. A vymažte všechny soubory. Všechny, rozumíte?“

„Ano.“ Brandt přemítal, jestli se ty rozkazy dají stihnout, a pak znovu přikývl. „To půjde.“

„Zařídte to,“ požádal ho druhý muž mrazivě. „Další chyby už nestrpím.“ Telefon oněměl.

Brandt se otočil na podpatku. „Juri!“ zavrčel. „Pojď sem!“

Statný vyholený muž se přišoural a zvědavě se otázel: „Ano?“

„Máme nové rozkazy,“ oznámil mu rázně Brandt. „Vracím se do Moskvy. Ukončete to tady, provedte úklid, a až budete hotovi, přijedte za mnou.“

„A co ti Američani?“

Brandt pokrčil rameny. „K ničemu už nám nejsou. Skončujte to s nimi.“

S rukama spoutanýma za zády a pod dohledem namířených zbraní stoupali Jon Smith a Fiona Devinová po schodech ze sklepa. Vyšli uprostřed trosek kostela, čtvercové kamenné budovy korunované rozbitými zbytky cibulovité centrální kopule. Vytlučenými okny a mezerami v báni proudilo dovnitř sedavé světlo zatažené oblohy. Ostrůvky oprýskané vybledlé barvy na mechem porostlých stěnách byly vším, co zbylo ze zářivých fresek svatých a výjevů ze Starého i Nového zákona, jež kdysi zdobily interiér kostela. Všechny ostatní cennosti – mramorový oltář, pozlacený tabernákl, lustry i svícny – už odsud dávno někdo odvezl.

Brandt vykročil k hlavním dveřím kostela a posměšně zasalutoval. „Bohužel se s vámi musím rozloučit, pane podplukovníku. A s vámi též, paní Devinová.“ Jeho zuby se v šeru zaleskly. „Už se nikdy nevidíme.“

Jon nic neřekl, jen na něj lhostejně zíral. Nedávej najevo strach, nabádal se. Nedopřej tomu syčákovi uspokojení. Všiml si, že i Fiona má na své potlučené tváři lehce znuděný výraz. Hleděla na Brandta asi s takovým zájmem, jako kdyby sledovala mouchu bzučící na okně.

Blondýn se rozmrzele otočil a odešel. Zakrátko uslyšeli vrčení motoru Fordu Explorer a chroupání tlustých pneumatik na zledovatělém sněhu.

„Pokračujte!“ zavrčel jeden ze dvou banditů, kteří je stále střežili. Pokynul jim pistolí – devítimilimetrovým makarovem – směrem k menším klenutým dveřím na straně kostela. „Tudy!“

Smith se na něj podíval a ani se nesnažil zakrýt své pohrdání. „A když odmítneme?“

Vyholený muž, kterému Brandt říkal Juri, jen pokrčil rameny. „Tak vás zastřelím tady. Mně je to v podstatě fuk.“

„Poslechněte ho,“ zamumlala Fiona. „Aspoň získáme trochu času navíc. A taky se trochu nadýcháme čerstvého vzduchu.“

Jon zdráhavě přikývl. Kladením odporu by si stejně asi nepomohli a možná bude lepší zemřít pod širým nebem než tady v téhle zatuchlé hromadě kamení.

Přežít by samozřejmě bylo ještě lepší, pomyslel si trpce. Opatrně se znovu pokusil vymanit z pout: tvrdě napřel zápěstí proti pevnému plastovému kabelu a zase povolil. Neustálé roztahování a smršťování by mohlo vytvořit slabé místo, díky němuž by se osvobodil. Povzdychl si.

Tahle metoda měla šanci na úspěch pouze v případě, že by na to měl deset nebo dvanáct hodin bez přestávky. Čas, který mu zbýval, se však zřejmě měřil nanejvýš na minuty.

„Pohyb!“ znovu vyštěkl zabiják. Jeho druh, menší chlapík s křtící nepoddajných hnědých vlasů, je zezadu postrčil hlavní samopal.

Smith s Fionou vyklopýtali malými dveřmi a po několika popraskaných kamenných schodech vyšli na zasněženou pláň. Byla zarostlá plevelem, ostružiním a hloučky drobných stromků. Dál mezi starými větrem ošlehanými stromy vedlo několik stezek k tmavým kupám suti, jež byly pozůstatky malé nemocnice, školy, jídelny, mnišských cel a dalších staveb. Nad ruinami se tyčily zbytky mohutné kamenné zdi.

Ozbrojenci je popoháněli po pěšině vedoucí doleva otevřenou branou v klášterní zdi na stejně zanedbaný a zarostlý hřbitůvek. Mnohé náhrobní kameny se zhroutily a ležely zasypané sněhem. Jiné byly poškozené starými jizvami po kulkách: zřejmě práce popravčích čet NKVD, které se tu před desítkami let v době volna takhle bavily. Všechno obklopovala vysoká odumřelá tráva a různý plevel.

Na druhé straně hřbitova uviděl Jon mělkou jámu, kdysi pravděpodobně sloužící k pálení odpadků. Na jejím okraji čekaly kanystry s benzinem a špinavé hadry nasáklé olejem. Smith se na místě zastavil. Uvědomil si, co s nimi chtějí věznitelé provést. Naženou je do jámy, zastřelí, polijí jejich těla benzinem a spálí.

Slyšel, jak si gangsteři za jejich zády cosi mumlají. Zdálo se, že za nimi několik metrů zaostali.

Smith se ušklíbl. Pokladnice času i možností se vyprázdnila. A jestli mají zemřít, tak se vztyčenou hlavou. V tu chvíli Fiona tiše vyjekla. Bylo jasné, že si také všimla jámy a benzinu. Jon se na ni podíval. „Jdete do toho se mnou?“ sykl a jemně pohodil hlavou dozadu ve směru Brandtových hrdlořezů.

Fiona měla v očích slzy, ale zvedla bradu a statečně přikývla. „Vytrvám až do hořkého konce.“ Pak se slabě pousmála.

Smith se na ni uznale podíval. „Tak se mi to líbí. Zkusíme je přilákat blíž. Já si беру toho vlevo, vy toho vpravo,“ zamumlal téměř neslyšně. „Podražte mu nohy, a když to nepůjde, prostě mu co nejvíc nakopejte. Platí?“

Znovu přikývla.

„Ani slovo!“ štěkl plešoun. „A nezastavovat!“

Smith ho neposlechl. Dál nehnutě stál zády k oběma ozbrojencům a čekal. Měl husí kůži a očekával, že ho každou chvíli zastřelí. Jen pojd'te blíž, pomyslel si temně. Ještě kousek.

Uslyšel křupání bot ve sněhu. Napjal se a připravil k výpadu. Na rameno mu padl stín.

Ted'!

Jon se otočil a bleskově vymrštil pravou nohu. Koutkem oka uviděl, že Fiona udělala totéž.

K ničemu to nevedlo.

Brandtovi muži jejich zoufalý pokus o útěk zjevně očekávali a s ponižující lehkostí se jejich kopům vyhnuli. Hbitě uskočili mimo jejich dosah a krutě se jim vysmáli.

Smith se náhlým výpadem připravil o rovnováhu, zakopl a padl na kolena. Těžce oddechující Fiona klesla do sněhu vedle něj.

Vyholený chlap jim pohrozil prstem. „To nebylo nejchytřejší.“ Pak pokrčil rameny. „Ale to je vlastně jedno. Ted' už je všechno jedno. Končíme.“ Pokynul svému kolegovi. „Zabij je, Kost'o.“

Hnědovlasý muž chladně kývl, předstoupil před zajatce a pozvedl samopal. Smith se mu s překvapivým klidem zadíval do očí. Bojoval za správnou věc. Nezbyvalo než přijmout konec co nejstatečněji. Slyšel, jak si Fiona něco tiše brouká, snad modlitbu.

Zabiják zpevnil prst na spoušti. Vítr mu rozčísl nepoddajné vlasy.

Prásk.

A hrud' Rusa se rozlétla v tříšti krve a kostí. Samopal mu vypadl z necitlivých rukou. Chlap se zakymácel a zhroutil se stranou do mlází mezi dvěma hroby.

Zlomek vteřiny se nikdo ani nepohnul.

Druhý muž v naprostém úžasu zíral na zkroucenou mrtvolu svého druha. Vzápětí se vzpamatoval a vrhl se k zemi.

Prásk.

Druhá vysokorychlostní kulka rozbila zasněžený kříž přímo za místem, kde předtím stál Brandtův holohlavý poskok. Z epicentra zásahu vytryskl gejzír sněhu a mramorových úlomků.

Smith se převálil doleva za náhrobní desku s vyrytým motivem spící matky a dítěte, která stála snad jen silou vůle. Fiona ho bleskově napodobila. Přikrčili se na kolenu a drželi hlavy co nejhlouběji pod horní hranou pomníku.

„Co se to sakra děje?“ zašeptala Fiona. Měla zesinalou tvář a vykulené oči. Na její hladké pleti se jasně rýsovaly rudé otisky rukou, šrámy a podlitiny od Brandtových surovců.

„To bych taky rád věděl,“ pošeptal jí Smith do ucha.

Zarostlým hřbitovem se rozhostilo strašidelné ticho. Smith opatrně pootočil hlavu a prohlížel si okolí. Hřbitov ležel v údolíčku obklopeném mírnými svahy. Jeden z vršků korunovaly trosky kláštera, další byly zalesněné břízami a borovicemi.

Smith náhle zaslechl zapraskání suchých větviček, jako když se někdo krade mlázím. Šťastnější z obou zabijáků se k nim zřejmě plížil porostem a snažil se přitom krýt, aby ho číhající střelec také nezaměřil. Soudě podle těch zvuků je Brandtův muž obcházel širokým obloukem v husté zvěti křížů a náhrobních kamenů.

Smith se naklonil k Fioně. „Vy běžte tam,“ trhl bradou doprava směrem od zlověstného praskání, jež se vytrvale blížilo. „Až budete za dalším pomníkem, udělejte rámus. Co nejvíc rámusu, rozumíte?“

Fiona mlčky kývla. Bez dalšího otálení se rychle odplazila po udusané zemi a sněhu.

Jon zatím co nejtíšeji zamířil doleva. Proplížil se otevřeným prostorem k další dvojici pamětních desek, které se k sobě nakláněly jako opilci. Za tou větší se zastavil a napjatě poslouchal. Zachytil jakýsi šelest. Holohlavý zabiják se zvolna blížil sněhem a vysokou travou.

Smith se rychle obrátil na záda, přitáhl nohy k hrudníku a připravil se k útoku. Věděl, že při troše štěstí by mohl dostat šanci. Ale jen jednu. Pokud ji nevyužije, zemře.

Zprava zaslechl ostré bouchnutí a vzápětí další... a ještě jedno. Následovalo zoufalé vzlykání. Fiona hrála svou roli dobře – počínala si jako vyděšená žena, která v hrůze prchá ze hřbitova.

Jon zatajil dech a čekal.

Brandtův muž se vyplížil zpoza ošlehané kamenné desky s pistolí Makarov v pravé ruce a rychle zamířil za podivnými zvuky v domnění, že určil polohu obou Američanů. Náhle prudce otočil hlavu k místu, odkud ho Smith vleže sledoval.

Jon viděl, jak chlap vytřeštil oči úlekem, a přesně v té chvíli vykopl obě nohy a vši silou ho trefil do obličeje. Uslyšel odporné křupnutí a viděl, jak zabijákova hlava odlétla dozadu. Na boty mu dopadly kapky krve.

Zaútočil ještě jednou, vyholenému muži se však tentokrát podařilo uskočit. Jeho tvář plná polámaných kostí a vyražených zubů připomínala

masku nějaké stvůry, které z očí sršely blesky. Zabiják zběsilý bolestí se vyškrábal na nohy a pečlivě namířil Smithovi na hlavu.

Malou roklinou třeskl třetí výstřel z pušky.

Muž zasažený do zad vykřikl, zoufale přiložil ruce k díře vystřelené v břiše a pak padl na vysoký náhrobek, kde zůstal bezvládně viset hlavou i rukama v přerostlém plevelu. Po desce se spustila krev, která na zmrzlém sněhu vytvářela odpudivě růžovou louži.

Jon se pomalu a bolestně posadil. Odsunul se od mrtvého, vděčně opřel hlavu o ledový kámen sousedního pomníku a čekal, až mu přestanou cukat nervy.

„Jone?“ zavolal ho tichý hlas. Byla to Fiona Devinová. „Jste celý?“

„Snad jo,“ odpověděl se zřetelnou úlevou v hlase. Pak mezi stromy na nedalekém svahu zahlédl jakýsi pohyb a narovnal záda. Zprvu nezřetelná šmouha se brzy zhmotnila v postavu vysokého šedovlasého muže, který k nim sestupoval z kopce s puškou Dragunov SVD v rukou a širokým úsměvem na tváři.

Jon nevěřil svým očím. Díval se na člověka, který měl být mrtvý. Na Olega Kirova.

„Kde se tady berete?“ zeptal se, když Rus přišel blíž.

Kirov místo odpovědi rozepnul potrháný zimník, pod nímž měl objemnou černou vestu se stopami po rozpálené mědi. Něžně na ni poklepal. „Britská kvalita, Jone,“ prohodil spokojeně. „Lepší neseženete.“

„A vy jste si ji včera večer čirou náhodou vzal.“

Kirov pokrčil rameny. „Než se ze mě stal špion, byl jsem voják. A správný voják nejde na hlídku bez řádné výstroje.“ Znovu se usmál. „Zvyk je železná košile, přáteli, a staří vojáci se jen tak nedají.“

MARYLAND

Deset minut poté, co sjel z okružní silnice kolem Washingtonu, se Nikolaj Němirovskij podíval na tachometr Fordu Taurus z půjčovny. Urazil osm kilometrů. Blížil se k cíli. Znovu zvedl oči k venkovské silnici, jež se před ním vinula. Po obou stranách se ve světle reflektorů míhaly stromy s mlázím, které zase rychle mizely v časně ranní tmě. Po chvíli se vpravo vynořil malý ukazatel odbočky, která podle jeho mapy měla vést nitrem státního parku k nové bytové zástavbě několik kilometrů opodál.

Zajel ke krajnici a vystoupil s aktovkou, kterou převzal v Curychu, v ruce. Podle instrukcí z Moskvy snadno našel mrtvou schránku. Byl to dutý strom jen pár metrů od cedule. Chvatně zasunul aktovku do kmene, přesvědčil se, že ji není ze silnice vidět, a volným krokem zamířil zpět k autu.

Cestou natákal do mobilu místní telefonní číslo. Po třetím zazvonění se ozvalo nevrlé: „Prosím?“ Volaná osoba byla rozmrzelá, že ji někdo budí tak brzo.

„Dovola jsem se k Millerovým?“ zeptal se Němirovskij opatrně.

„Ne,“ zněla kyselá odpověď.

„Tak to se moc omlouvám,“ řekl Němirovskij. „Nezlobte se.“ Následovalo cvaknutí: osoba zavěsila.

Agent Třináctého odboru s úsměvem nastoupil do auta a odjel. Svůj úkol splnil. Varianta Hydry našla adresáta.

BERLÍN

Curt Bennett náhle zlostně zaklel. Předklonil se a zadíval se ještě pozorněji na monitor počítače, zatímco jeho prsty létaly nad klávesnicí, jež mu spočívala v klíně.

Randi vzhledla od druhého konce dlouhého stolu a překvapeně zvedla obočí. Technický analytik CIA obvykle sprostě nemluvil. „Problém?“ otázala se.

„Bohužel,“ přitakal Bennett toporně. „Síť, kterou prověřujeme, se hroutí.“

V příští chvíli už byla Randi po jeho boku. „Jak to?“

„Prostě odchází,“ sdělil jí Bennett a kývl k obrazovce. Většina čísel mobilních telefonů, jejichž majitele se snažil najít, byla napsaná červeně, a tudíž byla mimo provoz. A další se jim před očima do červena barvily.

„Profesor Renke a jeho přátelé vytáhli zátku z vany,“ uvědomila si Randi.

„Kdyby jen to,“ řekl Bennett. Klepl na klávesu a na obrazovce se objevily sloupce s telefonními čísly, daty, časy a místy, které jeden po druhém mizely v éteru. „Navíc vymazávají záznamy všech hovorů z dotýcných čísel.“

Randi tiše hvízdl. „Já myslela, že to nejde.“

Analytik CIA přikývl. „No, nemělo by to jít.“ Posunul si brýle ke kořeni nosu a zamračil se. „Pokud člověk čirou náhodou nemá přístup ke speciálnímu softwaru a pokročilým bezpečnostním kódům různých operátorů, přes které ty telefonáty šly.“

„Kdo by se k nim mohl dostat?“

Bennett zavrtěl hlavou. „Ještě před chvílí bych řekl, že nikdo.“ Sledoval, jak i zbytek obrazovky černá, a pak se znechuceně odvrátil. „Telekomunikační společnosti si navzájem konkurují a tyhle věci si úzkostlivě střeží.“

„Takže někdo třetí,“ nadhodila Randi. „Někdo zvenčí, kdo se jim umí nabourat do systému.“

„Možná,“ připustil analytik. Zatvářil se znepokojeně. „Ježe ten, kdo by tak snadno a rychle dokázal překonat počítačovou ochranu těch firem, by si s nimi mohl v podstatě dělat, co by chtěl.“

„Například?“

„Vyloupit jim bankovní konta. Ukrást důvěrné informace o desítkách milionů zákazníků. Narušit činnost ústředí tak, že by si v postižených oblastech několik týdnů nikdo nezavolal.“ Analytik pokrčil rameny. „Prostě úplně všechno.“

Randi pomalu přikývla a horečně uvažovala. „Ale přestože měli ti hoši v rukou tak neuvěřitelnou moc, dopustili se zřejmě jen toho, že k těm systémům tajně připojili vlastní zabezpečenou komunikační síť.“

„Vypadá to tak,“ vzdychl Bennett frustrovaně. „Nemá to vůbec žádnou logiku. Proč tolik riskovat kvůli jednomu člověku, i kdyby to byl prvotřídní expert na biologické zbraně?“

„Začínám si myslet, že tady jde o něco většího,“ řekla Randi ponuře. „Mnohem většího.“ Kývla k počítači. „Jak daleko jste se dostal, než Renkeho kámoši nechali všechno zmizet?“

„Moc daleko ne,“ přiznal Bennett. „Připadalo mi, že jsem v těch datech rozpoznal nějaké vzorce, ale nevím jistě, jak blízko jsem se dostal k jádru.“

„Ukažte,“ vyzvala ho Randi.

Specialista CIA rychle zobrazil výsledky své práce. Graficky to vypadalo jako řada kruhů – zřejmě skupin souvisejících telefonních čísel – s tlustými i tenčími čarami, které znázorňovaly četnost hovorů mezi nimi. Každý byl opatřen políčkem s přibližnou zeměpisnou polohou dané série čísel.

Randi si nákres pozorně prohlížela a rozeznávala vzorce, jež Bennett odhalil. Většina telefonátů v rámci této tajné sítě pramenila na dvou místech. Jedním byla Moskva. Randi mlčky přikývla. Vzhledem k minulosti Wulfa Renkeho to nebylo nic překvapivého. Druhá destinace však už tolik smyslu nedávala. Řada hovorů totiž směřovala z Itálie či odtamtud vycházela a ukazovala zejména na oblast Umbrie severně od Říma.

Umbrie, podivila se Randi. To je přece hornatý kraj plný starobylých měst, olivových hájů a vinic. Co tam má Renke nebo jeho chlebodárcé tak důležitého?

„Paní Russellová?“

Randi se odvrátila od obrazovky. Stál tam jeden z nižších důstojníků berlínské pobočky CIA. Stejně jako zavraždění členové její sledovací skupiny patřil k inteligentním, ale žalostně nezkušeným nováčkům, které CIA vycvičila ve snaze o obnovu zpravodajských složek po 11. září 2001. Randi chvíli pátrala ve svém unaveném mozku a pak si vzpomněla na jeho jméno. Flores. Jeff Flores. „Co se děje, Jeffe?“

„Chtěla jste, abych se podíval na ten papírek, který jste našla u Langeho,“ připomněl jí mladík tiše.

Přikývla. Vedle Langeho pasu, peněženky a telefonu byl ten potrháný zčernalý kousek papíru jediným důkazem, který zajistila v Kesslerově vypálené vile. Jako zdroj informací se bohužel zdál naprosto bezcenný. Na první pohled byl příliš ohořelý, než aby se z něj dalo cokoli vyčíst. „Podařilo se vám něco zjistit?“

Vypadal rozrušeně. „Jednodušší bude, když vám to ukážu.“ Mladý muž se obezřetně podíval na Bennetta. „Myslím u mě v kanceláři.“

Randi ovládla netrpělivost a vydala se za ním chodbou ve druhém patře amerického velvyslanectví do malé kobky bez oken. Většinu její plochy zaujímal Floresův stůl a zamčená skříň s tajnými disky a dokumenty. S ironickým úsměvem se rozhlédla kolem. „Parádní kancl, Jeffe. Vždycky mě potěší, když vidím, že vlastenectví a poctivá práce se vyplácí.“

Také se na ni usmál, v očích měl však stále starostlivý výraz. „Instruktoři výcviku mi tvrdili, že po dvaceti letech služby si člověk může vybrat: buď Medaili svobody, nebo stůl s výhledem.“

„Nechci vám brát iluze, ale lhali vám. Na vlastní okno je potřeba minimálně třicet let.“ Zvážněla. „A teď mi řekněte, co vás tak vyplašilo.“

„Jistě,“ odvětil Flores. „Protáhl jsem ten papír, nebo spíš jeho zbytky, naším systémem. Po převedení do digitální podoby se mi celkem dobře povedlo odstranit stopy ohně a vytáhnout to, co se zachovalo. Obnovil jsem asi čtyřicet procent původního textu.“

„No a?“

Flores s pomocí hesla otevřel skříň a vytáhl z ní jediný list. „Tohle je kopie textu, který jsem dokázal přečíst.“

Randi se do ní mlčky začetla. Byl to v podstatě dlouhý seznam registračních značek a typů osobních i nákladních vozů. Přimhouřila oči. Několik položek jí připadalo povědomých. Pak sjela očima k zápisu: STŘÍBRNÉ AUDI A4 SEDAN, BERLÍNSKÁ ZNAČKA: B AM 2506. Okolo toho auta včera večer procházela: mělo průstřel v zadním okně a na volantu ležela nebohá Carla Vossová. Randi ohromeně vzhlédla.

„Všechny značky jsou naše,“ potvrdil jí Flores. „Jsou to auta, která berlínské pobočce CIA buď přímo patří, nebo si je pronajala.“

„Panebože,“ zamumlala Randi. „Není divu, že nás Renkeho komando tak lehce našlo.“ Začala čelist a snažila se ovládnout rostoucí hněv. „Kdo mohl takový seznam vypracovat?“

Flores těžce polkl, jako by měl v ústech odpornou pachut'. „Musel to být někdo odsud, myslím tím z pobočky. Nebo z centrály v Langley. Anebo někdo z BfV.“

„BfV?“

„Německo je spojenecká a hostitelská země,“ vysvětlil jí mladý agent. „Je proto zvykem, že v rámci dobrých vztahů o většině našich aktivit informujeme místní kontrarozvědku.“

„No výborně,“ zavrčela Randi. „Kdo o tom ještě ví?“

„Nikdo.“

Randi přikývla. „Dobře. Ať to tak zůstane.“ Zvedla papír. „Tuhle kopii si беру, Jeffe. A chci i originál. Veškerou práci na tohle téma si, prosím vás, vymažte z počítače. Když se vás někdo bude ptát, dělejte hloupého. Řekněte, že jste nic nezjistil a já vás z toho úkolu stáhla. Je to jasné?“

„Ano,“ odušil Flores pochmurně.

Randi se zadívala na zničující seznam, který držela v ruce. Před očima jí vyvstal další vzorec: nechutný obraz lži a zrady. Někdo s přístupem k výsledkům jejího pátrání po Wulfu Renkem pracuje pro nepřítele.

BÍLÝ DŮM

Prezident Sam Castilla poslouchal admirála Stevense Broseho s rostoucím znepokojením. V rámci přípravy na zítřejší tajnou schůzku se spojenci požádal předsedu Sboru náčelníků, aby ho informoval o varovných signálech z Ruska, které armáda USA v poslední době zachycovala. Prezident potřeboval slyšet co nejpřesvědčivější argumenty a těch se mu bohužel zatím nedostávalo. Admirálova slova ho však ani příliš neuklidnila. I když nikdo na ministerstvu obrany nebyl příliš spokojen s kvalitou dostupných zpravodajských informací, jedna věc se zdála jasná: stále víc špičkově vyzbrojených a vycvičených ruských pozemních i leteckých jednotek mizelo ze situačních map Pentagonu.

„Co to znamená?“ otázal se Castilla.

„Řeknu to na rovinu, pane prezidente. Nemáme nejmenší tušení, kde ty divize a další bojové útvary jsou, kam míří ani co mají v plánu.“

„O jakých počtech se tu bavíme?“

„Minimálně o sto padesáti tisících vojáků, tisícovce obrněných vozidel a samohybných kanónů a stovkách stíhaček a bombardérů,“ sdělil mu Brose sklíčeně.

„To je dost na zahájení války,“ pronesl prezident pomalu.

„Když vezmeme v úvahu vojenskou sílu ruských sousedů, možná i několika válek,“ připustil Brose. „Z bývalých sovětských republik má relativně silnou a vyzbrojenou armádu jedině Ukrajina.“

„Až na to, že její přední činitelé se nakazili tou zatracenou nemocí,“ podotkl Castilla.

Brose zadumaně pokýval svou velkou hlavou. „To máte pravdu. Na Ukrajině teď panuje tak strašný chaos, že by se těžko ubránila útoku. A ostatní?“ Pokrčil rameny. „Kazaši, Gruzínci, Ázerbájdžánci a další by ani

při nejlepší vůli nemohli nasadit víc než chatrně vyzbrojené milice. Pokud na ně Rusové udeří, nebudou mít proti moderním obrněným jednotkám a přepadovým oddílům vůbec žádnou šanci.“

„To si Rusové v Grozném mysleli taky,“ připomněl Castilla první velkou bitvu stále probíhající války v Čečensku. Příliš sebejistá ruská vojska útočící na město se stala obětí dobře zorganizovaných léček čečenských geril. Dobyť si nakonec vyžádalo mohutnou vojenskou akci, která po sobě zanechala desítky tisíc mrtvých civilistů a Groznyj v rozvalinách.

„Ale to už je víc než deset let,“ řekl tiše předseda Sboru náčelníků. „Ruská armáda a letectvo se od té doby hodně poučily – jak z vlastních zkušeností, tak i z našich operací v Iráku. Pokud opravdu chtějí jít do války o svá bývalá území, nedopustí se podruhé stejných chyb.“

Castilla se na Broseho podíval přes velký borový stůl. „Dobře, pane admirále. Kdy by to podle vás mohli spustit? Tedy pokud se naplní vaše nejčernější obavy.“

„Můžu se jen dohadovat, pane prezidente,“ varoval ho Brose.

„Vzhledem k nedostatku faktů беру všechno,“ utrousil Castilla.

Brose přikývl. „Ano, pane prezidente. Chápu.“ Svrástil obočí soustředěním. Po chvíli zasmušile vzhlédl. „Podle mého názoru by Rusové mohli být připraveni k útoku během čtyřiaadvaceti až šestadevadesáti hodin.“

Castillu zamrazilo. Čas se zřejmě krátil rychleji, než čekal.

Jeden z telefonů na stole zapípal. Prezident popadl sluchátko. „Ano?“

Byl to Fred Klein. „Smith i Devinová jsou živí a zdraví,“ ohlásil mu šéf Alfy vítězoslavně. „Navíc myslím, že se jim podařilo najít dost důležitý díl skládanky.“

„My ale potřebujeme důkazy. Mají je?“ otázal se prezident opatrně s vědomím, že admirál Brose sedí na doslech.

„Zatím ne, Same,“ přiznal Klein. „Ale prý vědí, kde je hledat. Nejdřív je ale musíme dostat bezpečně z Ruska.“

Castilla povytáhl obočí. Dobře věděl, že Kleinovi agenti se ocitli na kremelském seznamu nejhledanějších osob. Bezpečnostní síly na všech ruských letištích, nádražích, hraničních přechodech i v přístavech byly v pohotovosti. „A to nebude žádná legrace, že?“

„To tedy nebude, pane prezidente,“ odvětil Klein pevně.

POBLÍŽ RUSKO-UKRAJINSKÉ HRANICE

Pustá pole a lesnaté kopce zasypával sních bičovaný poryvy sílící fujavice z východu. Polední slunce zakrývala tlustá vrstva oblačnosti, která oslepovala i americké průzkumné satelity. Na úzkých silnicích a dřevařských cestách, jež se vinuly mezi stromy k jižním hranicím, stály dlouhé zasněžené řady tanků T90 a T72, bojových vozidel BMP3 a těžkých samohybných kanónů. Tisíce shromážděných vojáků čekaly na pokyn k akci.

Náhle se pod zataženou oblohou rozžehla bílá světlice. Mezi čekajícími řadami mužů zazněl hvizd píšťalek. Do té doby strnulé útvary se okamžitě daly do pohybu a posádky tanků, oddíly pěchoty i dělostřelci zamířili ke svým vozidlům.

Kapitán Andrej Judenič se vyhoupl na okrouhlou střeleckou věž svého tanku T90 a pak elegantně seskočil na velitelské místo. S lehkostí nabytou letitou praxí si nasadil sluchátka a zapojil je do vysílačky. Podíval se dolů, zkontroloval nastavení a přesvědčil se, že mikrofón je přepnutý na vnitřní okruh. Stejně jako ostatní sročené jednotky, i čtvrtá strážní tanková divize měla přísný zákaz rádiového vysílání.

Judeničovi a jeho mužům uteklo posledních čtyřia dvacet hodin jako voda. Měli plné ruce práce s doplňováním paliva, nakládáním munice i jídla a závěrečnou údržbou všech hlavních systémů potřebnou k přípravě tanků a dalších vozidel na možný boj. Nikdo zatím nevěděl, proč jsou vlastně tady, ale obrovským maskovaným táborem se šířily stále četnější a přesvědčivější zprávy o hrozící válce. Tvrzení některých vyšších důstojníků, že jde jen o velké cvičení bojové připravenosti, znělo čím dál falešněji.

Kapitán vzhlédl a viděl, jak po nebi opsala oblouk další světlice. Tentokrát červená. Stiskl tlačítko na mikrofónu. „Připravte se. Řidiči, nastartujte!“

Silný naftový motor tanku okamžitě zaburácel, další vozy v koloně ho vzápětí napodobily. Bílá pole i temné lesy zahalila mračna hustého černého dýmu.

Do vzduchu vzlétla třetí světlice. Zelená.

Judenič čekal, až se dají do pohybu tanky před ním, a pak šoferovi nařídil rozjet se. Jedno masivní obrněné vozidlo za druhým vyřázelo za skřípotu kol z fronty a společně burácely směrem k novým shromaždištím ležícím na dostřel ukrajinských hranic.

Odpočítávání války začalo.

ŘÍM

Letiště Ciampino leží na předměstí Říma jen patnáct kilometrů od centra. Jedinou zdejší přistávací dráhu obklopují parky, zoraná pole, rodinné domy, nízké činžáky i menší továrny. Jako menší sourozenec významnějšího Fiumicina slouží Ciampino především nízkonákladovým aerolinkám a menším soukromým, vládním a podnikovým letadlům.

Krátce po třetí hodině odpolední místního času se ze slabé vrstvy oblačnosti vynořil dvoumotorový tryskáč, chvíli letěl souběžně s ulicí Appia Nuova a postupně klesal k letišti. Dosedl jen kousek za pomezním návštěidlem, ostře zabrzdil a pomalu roloval kolem malého terminálu, který se používal jako příjezdová i odjezdová hala.

Na konci ranveje letadlo zabočilo doleva a zastavilo na betonové dráze, kde obvykle parkovaly nákladní stroje. Čekaly tam na něj dva mercedesy.

Z letounu vystoupilo osm mužů v zimním oblečení. Šest z nich utvořilo pevný kruh kolem sedmého: staršího bělovlasého pána, který ihned odhodlaně vykročil k zaparkovaným autům. Osmý muž, mnohem vyšší blondýn, předstoupil před jediného italského celníka, jenž jim vyšel v ústřety.

„Vaše doklady, signor,“ požádal celní úředník zdvořile.

Plavovlasý muž sáhl do kabátu a vytáhl pas s dalšími dokumenty.

Ital si je s profesionálním úsměvem zběžně prohlédl. Povytáhl obočí. „Vidím, že pracujete v Evropském středisku pro výzkum populace. Přes Ciampino od vás létá hodně lidí. Co tam děláte vy?“

Erich Brandt se nevesele usmál. „Účetnictví a kontrolu kvality.“

„A co ostatní pánové?“ otázal se celník a kývl směrem ke Konstantinu Malkovičovi a jeho osobním strážcům, kteří právě nastupovali do jednoho z přistavených vozů. „Ti tam také pracují?“

Brandt přikývl. „Ano.“ Znovu sáhl do tlustého kabátu, tentokrát pro bílou obálku. „Tady jsou jejich doklady. Všechno je, jak má být, můžete se přesvědčit.“

Ital pootevřel obálku a uviděl tlustý svazek velkých bankovek v eurech. Lačně se usmál. „V pořádku, jako vždycky.“ Uložil si peníze do kabátu. „S

vámi je výborná spolupráce, signor Brandt. Těším se na vaši další návštěvu.“

Za několik minut už Brandt, Malkovič i jejich šest po zuby ozbrojených bodyguardů ujížděli ulicí Appia Nuova směrem k Orvietu.

MOSKVA, MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ ŠEREMETĚVO 2

Na březové a borové lesy kolem Šeremetěva už sestoupila noc. Temnotu se strohou přesností protínaly přístupové cesty k letišti ozářené ostrými bílými světly. Na silnicích se tvořily dlouhé fronty osobních i nákladních aut a autobusů, které čekaly na průjezd zvláštní kontrolou před jedinou halou pro cestující, ošklivou krabicí z oceli a betonu. Kolem plotu po obvodu letiště hlídkovaly obrněné průzkumné vozy s příslušníky elitního komanda ministerstva vnitra.

Pokyn z Kremlu zněl jasně: dvojice uprchlých Američanů se za žádnou cenu nesmí dostat z Ruska. Kvůli tomu na Šeremetěvu panovala bezpečnostní opatření, jaká neměla obdoby od vrcholu studené války.

Na asfaltu na druhém konci letiště stálo nákladní letadlo Boeing 747-400 společnosti Trans Atlantic Expres. Manipulanti vykládali z řady různých nákladních vozů balíky, krabice, kartony s noční poštou a další zásilky, které pak připevňovali na palety a umísťovali na palubu letadla.

Kolem se hemžili milicionáři v šedých uniformách a ostražitým okem sledovali pracovní ruch. Důstojníci měli rozkaz zadržet každého, kdo by se pokoušel proniknout do některého z nákladních strojů odlétajících ze Šeremetěva 2.

Nadporučík Anatolij Sergunin s rukama za zády sledoval, jak velké vysokozdvížné vozíky zvedají z betonu těžké palety a ukládají je do obřího letounu. Čekající nakládači naváděli palety dveřmi dovnitř a pak je uchycovali k podlaze. Prvních několik hodin směny Sergunina celý ten proces fascinoval. Teď už cítil jen nudu, zimu a únavu.

„Stráž u vchodu hlásí další auto,“ oznámil mu četař, který poslouchal vysílačku jednotky.

Sergunin se překvapeně podíval na hodinky. Boeing měl za necelou hodinu odlétnout. Všechn náklad už by tady měl být. Třídění a ukládání rozličných zásilek na palety byla složitá a časově náročná práce vedená nutností náklad letadla co nejlépe rozložit. Otočil se a pohlédl přes temnou

asfaltovou plochu. A skutečně spatřil dva jasné reflektory, jež se k nim značnou rychlostí blížily.

Pohlédl na četaře. „Co vezou?“

„Dvě rakve, pane nadporučíku.“

„Rakve?“ zopakoval Sergunin užasle.

„Ano,“ odvětil četař trpělivě. „Je to pohřebák.“

O několik minut později stál Sergunin vedle pohřebního vozu, který přijel z jedné moskevské márnice, a pozorně sledoval dění. Řidič v bílém plášti lopotně vytáhl obě těžké kovové rakve ze zadní části auta na pojízdná nosítka. Schránky byly zapečetěné páskou na důkaz, že prošly rentgenem a celní kontrolou.

Sergunin podezíravě přimhouřil oči. Celníky lze podplatit. A jak nejlíp propašovat z Ruska dva prchající špiony, když ne v rakvích? Navíc letadlem, které mířilo do Frankfurtu, pak do Kanady a nakonec do Spojených států? Položil ruku na pažbu pistole uložené v pouzdře u boku. Na hlavu těch dvou hledaných Američanů byla vypsána značná odměna a stejně velký trest čekal na toho, kdo je nechá uprchnout. Za daných okolností byla namísto nejvyšší obezřetnost.

Milicionář vyčkal, až pracovník pohřební služby dokončí své chmurné úkoly, a pak k němu přistoupil. „Vy to máte na starosti sám?“

Vysoký prošedivělý muž si červeným kapesníkem otřel pot z čela a přikývl. „Ano, pane nadporučíku,“ odpověděl žoviálně.

„Dvacet let v oboru a nikdo z mých pasažérů si ještě nestěžoval.“

„Nechte si ty vtípky a ukažte mi přepravní listy k těm... mrtvolám,“ zpražil ho Sergunin.

„Orgánům jsem vždycky k službám.“ Muž pokrčil rameny a podal mu psací podložku se sponou. „Jak vidíte, všechno je v pořádku.“

Sergunin si dokumenty nedůvěřivě prohlížel. Podle nich byla v rakvích těla starších manželů, kteří zahynuli při dopravní nehodě. Šlo sice o ruské občany, ale jejich děti, emigranti žijící v Torontu, zaplatili přepravu zesnulých do Kanady, kde je chtěli dál pohřbit.

Milicionář se zamračil. To nebyla moc přesvědčivá historka. Vzhlédl k šedovlasému řidiči pohřebního vozu a hodil mu podložku zpátky. „Chci se podívat dovnitř,“ rozkázal.

„Mám je otevřít?“ zeptal se velký muž překvapeně.

„Slyšel jste dobře,“ odsekl Sergunin. Vytasil pistoli a odjistik ji. Volnou rukou pokynul svému četaři a čekajícímu oddílu, aby obstoupili auto. „Otevřete je. Okamžitě.“

„Jen klid, pane nadporučíku,“ vybreptal řidič. „Jestli se chcete podívat dovnitř, nemám s tím problém.“ Znovu pokrčil rameny. „Ale měl bych vás varovat: na žádnou mrtvolu není hezký pohled. A tihle dva jsou v dost hrozném stavu. Auto, ve kterém jeli, se čelně srazilo s autobusem. Naše kosmetičky si sice daly práci, ale moc je nevylepšily.“

Sergunin na něj nedbal. Vykročil dopředu a hlavní své služební zbraně zabušil na jednu z rakví. „Nejdřív tuhle. A fofrem!“

Šofér pohřebního vozu se vzdychnutím uposlechl. Nejprve kapesním nožem přerázl celní pásku a pak postupně otevřel uzávěry rakve. Než pokračoval, ohlédl se přes rameno. „Určitě to chcete vidět?“

Sergunin si odfrkl a pozvedl pistoli. „Dělejte!“

Muž ještě naposledy výmluvně pokrčil rameny a zvedl víko.

Sergunin se zadíval dovnitř a smrtelně zbledl. Nebožtík byl tak strašlivě zohavený a ohořelý, že nešlo rozeznat, zda jde o muže či ženu. Z lebky jen částečně pokryté cáry zčernalé kůže se šklebily prázdné oční důlky a obnažené zuby. Vyschlé ruce zkřivené intenzivním žářem jako pařáty se zvedaly nad zbědované tělo v jakési poslední prosbě o pomoc.

Milicionář se prudce odvrátil a pozvracel si boty. Četař a ostatní zhnuseně ustoupili.

Vysoký šofér přiklopil víko rakve. „Po nárazu chytla nádrž s benzinem,“ zamumlal omluvně. „Asi jsem vám to měl říct.“ Přesunul se ke druhé rakvi a vytáhl nožík.

„Ne!“ zajíkl se Sergunin. Otřel si ústa hřbetem ruky a zoufalým mávnutím zahnal řidiče od zavřené rakve. „Rychle ty hrůzy naložte do letadla a zmizte!“

Nadporučík se těžce napřímil a vrávoravě vykročil do ústraní, aby si očistil potupně znečištěné boty. Četař a další milicionáři v šedých uniformách pokračovali v prověrce nákladu, který ještě zbýval na ploše, a o rakve ztratili zájem. Když tedy pohřební vůz o deset minut později vyrazil do tmy, Sergunin ani jeho podřízení si nevšimli, že muž, jenž seděl za volantem, byl mnohem menší a měl světle hnědé vlasy.

O hodinu později už boeing ve výšce přes deset tisíc metrů letěl na západ. Oleg Kirov v letecké kombinéze společnosti TranEx stáhl z obou rakví ochrannou plachtu. Pak vedle jedné z nich poklekl a začal rychle odstraňovat řadu vrutů zašroubovaných do dna. Když mu do dlaně spadl poslední, vypáčil okraj desky, jež se táhla po celé délce rakve. Dřevo kleplo

o paletu a odhalilo tajnou schránku o délce necelých dvou metrů, šířce půl metru a výšce jen asi třiceti centimetrů.

Fiona Devinová se bolestně vysoukala úzkým otvorem na palubu letadla. Měla kyslíkovou masku opatřenou malým kovovým válečkem.

Kirov jí jemně pomohl sednout si a sundat masku. „Jste celá?“

Mdle přikývla. „Budu žít, Olegu.“ Slabě se pousmála. „Ale jestli jsem netrpěla klaustrofobií, tak teď určitě budu.“

„Jste statečná, Fiono,“ řekl Kirov upřímně. „Úplně se stydím.“ Jemně ji políbil na čelo, pak se odvrátil a otevřel skrytý oddíl druhé rakve.

Jon Smith vylezl ven a padl na podlahu. Svaly, které dostaly zabrat při potyčce s Brandtem a jeho zabijáky, mu doslova hořely. Škubl sebou, strhl si kyslíkovou masku a rozechvěle se nadechl. Uviděl starostlivé pohledy Kirova s Fionou a přinutil se k úšklebku. „Tohle bylo naposled,“ prohlásil plamenně. „Příště do toho nejdu. Za ty peníze to nestojí.“

Oba se zatvářili nechápavě.

Smith se zvedl do sedu a pokynul k těsným schránkám v rakvích. „O superlevnou třídu už nemám zájem, to si radši připlatím.“

Kirov se uchichtl. „Vyřídím šéfům vaši stížnost, Jone.“ Pak poněkud zvážněl. „Nebo to můžete udělat sám, až budete připraven.“

„Máme bezpečné spojení s Alfou?“ zeptal se Smith.

„Ano,“ odpověděl Kirov a kývl potemnělým nákladovým prostorem k pilotní kabině. „S použitím našeho kódovacího zařízení jsem se napíchl do komunikačního systému TranExu. Pan Klein je na příjmu.“

Smith se bez ohledu na své bolístky vztyčil. Fiona ho následovala. Kirov k nim raději přiskočil, aby neupadli. Oba Američané pak v jeho doprovodu vrávoravě vykročili a cítili, jak se jejich ztuhlé svaly postupně začínají uvolňovat. Když dorazili ke kabině, Jon už šel bez pomoci.

Pilot letadla i jeho kolega seděli na svých místech a soustředěně sledovali přístroje. Nečekaných „hostů“ si ani nevšimli.

„My pro ně neexistujeme,“ objasnil Kirov tiše. „Je to tak bezpečnější.“

Smith kývl, že rozumí. Fred Klein znovu prokázal pozoruhodnou schopnost zpovzdálí tahat za nitky. Vzal si od Kirova sluchátka. „Tady Smith.“

„Velice rád vás slyším, podplukovníku,“ ozval se známý hlas. I na dálku několika tisíc kilometrů v něm byla slyšet úleva. „Už jsem si začínal dělat starosti.“

„Já taky,“ přiznal Jon. „Při představě, že budete muset vyplňovat všechny ty úmrtní formuláře, se mi chtělo brečet.“

„Jsem dojat,“ odušil suše Klein. „No a co mi povíte o té chorobě?“

„Zaprvé, že to žádná choroba není – alespoň ne v klasickém smyslu slova,“ řekl Smith vážně. „Řekl bych, že jde o velice rafinovanou biologickou zbraň, která přímo napadá jednotlivé genetické sekvence. Podle příznaků bych se vsadil, že Renke navrhuje každou variantu zvlášť tak, aby zasáhl do buněčné reprodukce.“ Vzdychl. „Nevím, jak se oběti nakazily, ale třeba jim to stačilo jednoduše dát do jídla nebo pití. A jakmile se zbraň dostane do těla, tak už ji nic nezastaví. Pro všechny ostatní lidi s výjimkou oběti je ale ta látka naprosto neškodná.“

„A proto nemocní nikoho kolem sebe nenakazí,“ uvědomil si Klein.

„Přesně tak,“ přisvědčil Smith. Zachmuřil se. „Renke v podstatě vynalezl dokonale přesný stroj na zabíjení.“

„Ale je k tomu potřeba získat DNA cílové osoby,“ poznamenal Klein.

„Jo. A tady vstupuje na scénu studie o původu Slovanů,“ sdělil mu Smith. „Vědci z Evropského střediska pro výzkum populace léta sbírali vzorky DNA na Ukrajině, v Gruzii, Arménii i dalších bývalých sovětských republikách. Když se na to podíváme hezky zblízka, tak podle mě určitě zjistíme, že většina usmrčených se účastnila některého z projektů Střediska.“

„Ale co ti, kteří s výzkumem neměli nic společného?“ zamyslel se Klein. „Jak je možné, že ta nemoc postihla tolik našich zpravodajských analytiků a vojáků? A nejen našich, ale i Angličanů, Francouzů, Němců a dalších?“

Jon pokrčil rameny. „Když na to přijde, mohl bych získat vaši DNA z otisků prstů na špinavé skleničce – nebo z ostříhaných vlasů od vašeho holiče. Není to snadné ani levné, ale udělat se to dá.“

„Chcete snad říct, že Renke, Rusové nebo Malkovič kvůli těm vzorkům podplatili všechny holiče a barmany ve Washingtonu, Londýně, Paříži i Berlíně?“ řekl Klein kousavě.

Smith zavrtěl hlavou. „To jistě ne.“

„Tak jak to udělali?“

Jon náhle ztuhl. Hlavou mu bleskla strašlivá myšlenka. „Prověřte všechny, kdo mají neomezený přístup k lékařské databázi Omega.“

Na druhém konci linky se rozhostilo dlouhé zadumané ticho. Omega byl přísně tajný program, který měl americké vládě umožnit fungovat i v případě velkého teroristického útoku proti Washingtonu. Lékařská databáze byla jen jeho malou součástí, zato však velice důležitou. Obsahovala totiž vzorky tkání desítek tisíc amerických vojáků a veřejných činitelů, které

měly pomoci při zjišťování totožnosti případných obětí. „Panebože,“ hlesl šéf Alfý nakonec. „Jestli máte pravdu, země je v ještě vážnějším nebezpečí, než jsem si myslel.“ Vzdychl. „Navíc se zdá, že máme ještě méně času, než jsem předpokládal.“

„Takže?“ zeptal se Smith.

„Nejde tady jen o hrozbu biologickou zbraní, Jone,“ hlesl Klein. „Zprávy, které Kirovovi předala jeho spojka v FSB, zřejmě nelhaly. Zdá se skoro jisté, že Dudarev a jeho spojenci v Kremlu chtějí chaosu způsobeného tou novou zbraní využít a chystají velké vojenské tažení.“

Smith si pozorně vyslechl poslední novinky o vojenském a politickém vývoji podél ruských hranic. Časový odhad Pentagonu mu připadal poněkud optimistický. Ruské tanky a letectvo mohly vyrazit do útoku každou chvíli. Při pomýšlení na masakr, k němuž by taková válka mohla vést, tuhla krev v žilách. „Co proti tomu podnikáme?“

„Za necelých dvacet čtyři hodin se má prezident sejít s představiteli klíčových spojenců,“ sdělil mu Klein. „Chce je přesvědčit, že musíme zasáhnout dřív, než Rusko svrhne první bomby.“

„Budou s tím souhlasit?“

Ředitel Alfý znovu vzdychl. „Těžko.“

„Proč ne?“

„Potřebujeme důkazy,“ sdělil mu Klein jasně. „Máme stejný problém, jako když jsem vás posílal do Moskvy. Teorie nám nestačí. Bez důkazu, že za tou chorobou skutečně stojí Rusové, naše spojení nepřesvědčíme ani nepřinutíme Kreml, aby se stáhl.“

„Dodejte nám materiál, dostaňte nás do Itálie a my se ty důkazy pokusíme najít,“ slíbil mu Smith.

„Já vím, že se snažíte, Jone,“ odušil Klein vážně. „Já i prezident na vás tři spoléháme.“

WASHINGTON, D. C.

Nathaniel Frederick Klein vzhlédl od svého stolu k velkému monitoru na stěně kanceláře. Zářila tam počítačová mapa Evropy, na níž blikala drobná ikonka vyznačující polohu letadla se třemi agenty na palubě. Chvilí sledoval, jak zvolna míří šikmo maďarským vzdušným prostorem k americké letecké základně Aviano v severovýchodním cípu Itálie. Další malé letadélko znázorňovalo tamní stíhací letku, která byla ve stavu zvýšené pohotovosti.

Dotkl se klávesy počítače a na mapě se objevily další ikonky: některé v Německu, jiné ve Velké Británii. Stejně jako ta v Avianu zobrazovaly stíhací, bombardovací a tankovací perutě, jež Sam Castilla předem připravil na možné nasazení na Ukrajině, v Gruzii a dalších ohrožených republikách kolem Ruska.

Klein si sundal brýle a unaveně si promnul kořen svého dlouhého nosu. Žádné americké bojové letadlo však zatím nebylo ve vzduchu. Ef šestnáctky, patnáctky i tankovací letouny stály u ranvejí či v hangárech a čekaly. Tajně oslovení spojenci z NATO se zdráhali propůjčit vzdušný prostor jakékoli americké vojenské akci směrem na východ. Jednání, které prezident svolal na zítřejší ráno, se paradoxně obrátilo proti němu, jelikož dávalo Francouzům, Němcům i dalším záminku odložit rozhodnutí do chvíle, kdy dostanou zprávu od svých představitelů. Ještě důležitější byl možná fakt, že žádná ze zemí ohrožovaných Ruskem nebyla ochotna vpustit na své území americké síly.

Renkeho zbraně založené na DNA splnily svůj účel, uvědomil si Klein trpce. Nejlepší a nejdováděnější političtí a vojenští lídři Ukrajiny i menších států byli po smrti. Ti, kteří přežili, si to nechťeli s Moskvou rozházet. Na jedné straně se báli úderu, který by na ně mohl co nevidět dopadnout, ale nebyli ochotni či schopni podniknout nějakou akci k jeho odvrácení. Pokud by Amerika doložila, že zvěsti o Dudarevových choutkách se zakládají na pravdě, snad by odvahu k rozhodnutí našli. Jinak dají před nebezpečím činů přednost pasivní nejistotě.

Klein si nasadil brýle. Bezděčně se znovu zadíval na drobnou tečku představující letadlo s Jonem Smithem, Fionou Devinovou a Kirovem, jako by ji snad silou vůle mohl nějak popohnat.

„Nathanieli?“

Klein vzhlédl. Ve dveřích stála jeho dlouholetá asistentka Maggie Templetonová. „Ano, Maggie?“

„Právě jsem dokončila tu rešerši,“ oznámila mu tiše a vstoupila do místnosti. „Porovnala jsem všechny naše záznamy o programu Omega s databázemi FBI, CIA a dalších složek.“

„A?“

„Našla jsem jednu souvislost,“ řekla mu Maggie. „Je to v mailu.“

Klein si otevřel dokumenty, které mu elektronickou cestou poslala. Prvním byl zhruba půl roku starý novinový článek z archivu *Washington Post*, druhým kopie policejní zprávy o vyšetřování stejné události. Poslední položkou byl osobní spis z Námořního lékařského střediska v Bethesdě. Rychle si je pročetl, povytáhl obočí a vzhlédl. „Velice dobrá práce, Maggie,“ pochválil ji. „Jako vždycky.“

Dřív než došla ke dveřím, už tiskl tlačítko soukromé linky prezidenta Castilly.

Prezident odpověděl po druhém zazvonění. „Prosím?“

„Podplukovník Smith se bohužel nemýlil,“ sdělil mu Klein bez okolků. „Jsem přesvědčen, že došlo k narušení programu Omega.“

„Jak to?“

„Před šesti měsíci našla městská policie v jednom z kanálů poblíž Georgetownu plovoucí mrtvolu,“ přečetl Klein podstatná fakta z novinového článku. „Zjistilo se, že to byl jistý doktor Conrad Horne. Podle policie se stal obětí běžného přepadení, které ovšem dopadlo tragicky. Nikdo však nebyl za jeho vraždu zatčen a nenašly se žádné stopy.“

„Pokračujte,“ pobídl ho Castilla.

„Horne byl shodou okolností předním vědcem Námořního lékařského střediska v Bethesdě,“ sdělil mu šéf Alf.

„S přístupem k lékařské databázi Omega,“ odhadl Castilla pochmurně.

„Přesně tak,“ přitakal Klein. Vyzdvihl podstatné podrobnosti z policejní zprávy: „Horne se rozvedl a soud mu vyměřil vysoké alimony, takže měl na kontě skoro pořád nulu. Často si kolegům stěžoval, jak mizerně stát platí vědecké pracovníky. Detektivové, kteří po vraždě prohledávali jeho byt, však našli několik tisíc dolarů v hotovosti a další tisíce stál zbrusu nový

nábytek a spotřební elektronika. Také se zjistilo, že si chtěl koupit nové auto, nejspíš jaguára.“

„A vy si myslíte, že prodával vzorky tkání z té databanky?“ dovtipil se Castilla.

Klein zasmušile přikývl. „Ano. A tipoval bych, že chtěl pořád víc, nebo jen prostě neuměl držet jazyk za zuby, a proto ho odstranili.“

Castilla vzdychl. „Takže mi vlastně říkáte, že profesor Renke a jeho ochránci už možná znají DNA nejvyšších amerických činitelů?“

„Bohužel, pane prezidente,“ odtušil Klein temně. „Včetně té vaší.“

LETECKÁ ZÁKLADNA AVIANO

Základna amerických vzdušných sil v Avianu se nachází v oblasti Friuli-Venezia Giulia asi padesát kilometrů od Benátek, přímo na úpatí italských Alp. Severnímu obzoru tu vévodí hora Cavallo, jež se tyčí do výše téměř dvou tisíc tří set metrů. Od sněhu a ledu pokrývajících její rozeklané svahy se odrážely bledé paprsky vycházejícího měsíce.

Pilot nákladního boeingu zapnul revers a silné motory zaburácely. Ostře brzdící letadlo ujíždělo po dlouhé ranveji kolem řady hangárů s otevřenými vraty, za nimiž se svítilo. Zdejší posádky pilně připravovaly stíhačky F16 z výzbroje 31. taktické bojové perutě na dlouhý let směr východ, kde je možná čekalo bojové nasazení.

Na konci dráhy sjel mohutný nákladní stroj na široký pás betonu a zastavil. V příští chvíli se objevil vůz vybavený mobilním schodištěm a manévroval u předních dveří. Jakmile byly schody na místě, Smith po nich seběhl, Fiona Devinová a Kirov těsně za ním.

Dole na ně čekal mladý kapitán v zelené letecké bundě. V ruce držel helmu s brýlemi pro noční vidění. „Podplukovník Smith?“ otázal se poněkud pochybovačně při pohledu na tři civilisty, kteří nevypadali právě nejlépe.

Jon přikývl. „Osobně.“ Když viděl letcův znepokojený výraz, povzbudivě se usmál. „Nebojte se, kapitáne. My vám ten váš krásně nablýskaný stroj moc nezakrýváme. Slibujeme.“

Letec se zastyděl. „Promiňte.“

„To nic,“ uklidnil ho Smith. „Jste na nás připraveni?“

„Ano, pane podplukovníku,“ odvětil kapitán a kývl k velké černé helikoptěře čekající o samotě na druhé straně betonové plochy. Smith v ní

poznal MH-53J Pave Low, jeden z nejmodernějších letounů světa určený pro speciální operace. Těžce obrněné stroje napěchované zbraněmi a pokročilými navigačními systémy i další elektronikou dokázaly letět pouhých třicet až čtyřicet metrů nad zemí, a díky tomu uniknout nepřátelským radarům i střelám země-vzduch. Byly proto ideálním prostředkem pro podnikání výsadků hluboko do nepřátelského území.

„A co výzbroj?“ zeptal se Smith kapitána.

„Oblečení, zbraně a další věci už jsou na palubě, pane podplukovníku,“ ujistil ho mladší muž. „Máme rozkaz vás dostat co nejdřív do vzduchu.“

O pět minut později se už Smith, Fiona a Kirov připoutávali v sedě kabině jednadvacetitunového vrtulníku. Jeden ze šesti členů posádky jim podal helmy a špunty do uší. „Až nahodíme mašinu, budete je potřebovat,“ prohodil vesele a připojil je ke komunikačnímu systému. „Jinak vám ten rámus rozcupuje mozek na kaši.“

Obří listy rotoru se začaly otáčet a vířily stále rychleji. Dva turbomotory zaburácely, a když dosáhly plného výkonu, hluk a dunění už byly nesnesitelné. Vrtulník se otřásl a kýval ze strany na stranu.

Smith uslyšel z interkomu hlas palubního mechanika, jenž se silným texaským přízvukem procházel s piloty položky na kontrolním seznamu. „Připraveni ke startu,“ řekl mechanik nakonec.

Vrtulník se rozjel po dráze.

Tři členové posádky, kteří byli vzadu se Smithem a ostatními, se vyklonili otevřenými dveřmi a pozorně sledovali okolí speciálními brýlemi. Jejich úkolem bylo upozorňovat piloty za letu na překážky, jež by mohly helikoptéru ohrozit – hlavně na stromy a dráty elektrického vedení.

Vrtulník se pomalu odlepil od ranveje. Prostorem pro posádku skučel vítr od šlehajících rotorů. Smith si utáhl bezpečnostní pás. Všiml si, že Kirov pomáhá s tímtéž Fioně, a potutelně se usmál.

Ohromná černá helikoptéra ještě několik minut visela na místě. Když posádka dokončila prověrku navigace a dalších systémů, stroj se za ryku motorů konečně stočil doprava a rychlostí přes dvě stě kilometrů za hodinu vyrazil na jih. Měl přitom zhasnutá světla a držel se velice nízko nad italským venkovem.

NEDALEKO ORVIETA

Erich Brandt se snažil ovládnout rostoucí netrpělivost. Hlavní laboratoř projektu Hydra připomínala rušný úl, v němž profesor Renke se svými asistenty horečně balil databanky DNA a speciální přístroje. Byla to časově náročná a složitá práce, jakmile ji však dokončí, budou moci zmizet a obnovit linku na výrobu smrti na nějakém bezpečnějším místě. Téměř stejně důležité bylo, aby američtí agenti vyšetřující Evropské středisko pro výzkum populace našli jen běžnou laboratoř věnovanou rutinní genetické analýze.

Brandt se obrátil na Renkeho. „Jak dlouho to ještě bude trvat?“

Vědec pokrčil rameny. „Několik hodin. Mohli bychom to výrazně urychlit, ale jen za tu cenu, že tady necháme drahé zařízení.“

Konstantin Malkovič stojící po Brandtově boku se zamračil. „O kolik by to zpozdlilo znovuvytvoření vaší laboratoře?“

„Možná až o několik týdnů,“ sdělil mu Renke.

Miliardář rázně zavrtěl hlavou. „Slíbil jsem Rusům, že než jejich armády vytáhnou do akce, Hydra bude znovu fungovat. Castilla už to má sice spočítané, ale Moskva chce mít možnost přímo zakročit i proti dalším představitelům USA, pokud by byl i nový prezident tvrdohlavý a odmítl přijmout jejich *fait accompli*.“

„Dudarev s vámi bude dál spolupracovat?“ zeptal se Renke nedůvěřivě.

Malkovič pokrčil rameny. „Nemá na vybranou. Tajemství zbraně Hydra znám jedině já. Kromě toho jsem mu slíbil, že bezpečnostní problémy úspěšně řešíme. Až dostaneme laboratorní zařízení i vědce z Itálie, Washington nenajde narychlo žádné důkazy, zvlášť když jeho agenti v Moskvě budou mrtví. Až se začne střílet, na americkou intervenci už bude pozdě.“

Finančníkovi náhle zapípal kódovaný mobilní telefon. „Tady Malkovič. Poslouchám.“ Podíval se na Brandta. „To je Titov z Moskvy.“

Brandt kývl. Malkovič pověřil svého zástupce Titova sledováním dění v ruském hlavním městě a teď napjatě poslouchal jeho hlášení. Tvář mu postupně tuhla, až připomínala kamennou masku. „Dobře,“ řekl nakonec. „Dál mě informujte.“

Ukončil hovor a znovu se otočil k Brandtovi. „Moskevská policie našla u toho starého rozbořeného kláštera, který používáte na špinavou práci, dvě mrtvolky.“

„Chudák podplukovník Smith a paní Devinová,“ zavtipkoval bývalý důstojník Stasi s temnou rozkoší.

„Projevy soustrasti si můžete ušetřit,“ zchladil ho Malkovič. „Smith s Devinovou jsou naživu. Ti mrtví byli vaši.“

Brandt se na svého zaměstnavatele ohromeně podíval. Smith a Devinová unikli? Jak se to mohlo stát? Po zádech mu přeběhl mráz. Co jsou ti dva Američané vlastně zač?

NEDALEKO ORVIETA

Helikoptéra s klapajícími rotory prolétla nízko nad strmým zalesněným svahem a ponořila se do širokého údolí. Koruny stromů se jí míhaly jen několik metrů pod břichem. Dole se vinula úzká řeka Paglia ozářená měsícem a podél ní vedla široká dálnice a železniční trať. Mírně zvlněnou krajinou se táhly vinice, háje pokroucených olivovníků a řady vysokých ztepilých cypřišů. Černé čtvercové stíny vyznačovaly polohu starých zemědělských usedlostí. Vpředu se rýsovaly osvětlené věže a vížky města Orvieto, které se rozkládalo na vyvýšené sopečné planině. Další světla zářila na nízkém hřebetu západně od města.

„Evropské středisko na dohled,“ oznámil jeden z pilotů. „Zbývají dvě minuty.“

Vrtulník začal mírně zpomalovat a mířit k určenému místu přistání. Tu a tam jeho nos vylétl o něco výš, jak se piloti snažili vyhnout srážce se vzrostlými stromy či telefonními a elektrickými dráty křížujícími údolí Paglie.

Jon Smith byl pevně zaklesnut v postroji zavěšeném na stropě. Žaludek měl jako na vodě.

„To je jízda, co?“ houkl jeden z členů posádky a hodil přes rameno rychlý úsměv. „Mnohem lepší než horská dráha!“

Smith se přinutil k pousmání. „Já osobně jsem měl vždycky radši autíčka.“

„Tak to jste asi byl předurčen k osudu pěšáka,“ odtušil muž se smíchem a znovu vystrčil hlavu otevřenými dveřmi, aby mu nic v okolí neuniklo. „Samozřejmě při vši úctě.“

„Přiznávám bez mučení,“ řekl Smith. Tentokrát se usmál o poznání upřímněji a svěsil hlavu na znamení kapitulace.

Fiona Devinová sedící naproti Jonovi jen soucitně pokrčila rameny. Oleg Kirov vedle ní tvrdě spal, nebo to alespoň tak vypadalo, neboť měl zavřené oči a opíral se o přepážku.

Helikoptéra ještě víc zvolnila, změnila kurz a prolétla nad horským hřebenem severně od komplexu Evropského střediska. Pak sklouzla níž a pokračovala nad lesem, který se rozléval po úbočí. Roztočené rotory

bičovaly stromy tak mocným vzdušným proudem, že se jejich větve v brázdě vrtulníku kývaly a ohýbaly.

„Přistávací zóna přímo před námi. Třicet metrů, devadesát kilometrů,“ odříkal palubní mechanik.

Smith se pustil popruhu a posadil se rovněji. Pravou nohou dloubl do vaku zaklíněného pod sedadlem a přesvědčil se, že na něj snadno dosáhne. Obsahoval různou výstroj a výzbroj ze skladiště velitelství zvláštních operací USA v Avianu. Zvedl oči a uviděl, že Kirov s Fionou se také připravují na přistání. Stříbrovlasý Rus mu ukázal zdvižený palec.

Pilot vedený neutuchajícími pokyny kolegů z posádky mířil pomalu vpřed a pak se s velkou helikoptérou bezpečně snesl na širokou lesní mýtinu, kterou si vybrali za přistávací plochu. Po levé straně se proti měsícem ozářené obloze tyčily temné kopce, jež se táhly na jih směrem k sídlu Evropského střediska pro výzkum populace. Kola s žuchnutím dosedla na zem. Hluk motoru začal okamžitě slábnout. Ohlušující burácení přešlo do hlubokého předení, po němž následovalo mrtvolné ticho. Rotory zpomalovaly až do úplného zastavení.

Posádka vrtulníku měla rozkaz vyčkat na místě, dokud Smith či někdo z jeho druhů nebude chtít odletět. Šest příslušníků vzdušných sil nemělo po přistání vůbec do ničeho zasahovat. Až improvizovaný oddíl agentů vystoupí, bude jednat plně na vlastní pěst. Pokud se jim vloupání do laboratoří Střediska nepodaří, americké orgány se budou tvářit, že s touto tajnou misí nemají absolutně nic společného.

Smith si s pocitem velké úlevy rozeplnul pás. Ne že by mu hazardní lety těsně nad zemí tolik vadily, ale přece jen měl raději svůj osud ve vlastních rukou. Sklonil se a vytáhl těžký vak na kovovou podlahu. Fiona Devinová a Kirov ho napodobili. Společně si dali batohy na ramena, seběhli po schůdcích a zamířili přes mýtinu vstříc lesní temnotě.

Skupinka s Jonem v čele vykročila do mírné stráně a rychle se vzdalovala od helikoptéry. Těsně pod kopcem všichni tři vstoupili na další paseku, tato však byla mnohem menší. Uprostřed ležela hromada hrubě opracovaných kamenů zarostlých mechem a kapradím. Smith přemítal, zda jde o jediný pozůstatek někdejší svatyně. Byla to starodávná zem, o kterou tisíce let sváděli boj Umbrijci, Etruskové, Římané, Gótové, Lombardané a další národy. Trosky jejich sídel a jejich hroby byly roztroušené po celém kraji: někde zmizely pod novými městy, jinde zarostly lesem a břečťanem. Jasný měsíc zaléval mýtinu strašidelnou září.

„Tohle bude stačit,“ pošeptal Smith ostatním. „Tady se převlékneme.“ Položil vak na zem, klekl si a rozeplnul zip. Hbitě začal vytahovat oblečení i další věci a podávat je společníkům.

Všichni tři ze sebe shodili běžné šaty i boty a rychle si oblékli tmavé roláky a džíny. Noční vzduch byl tak studený, že se roztrásli. Začernili si tváře i čela maskovacími tyčinkami. Pohodlné turistické boty a tlusté kožené rukavice jim měly poskytnout lepší ochranu a úchop, brýle s nočním viděním zase schopnost orientace ve tmě, až zajde měsíc. Vycpané kapsy v batozích ukrývaly sbírku supermoderních digitálních fotoaparátů, lehkých taktických vysílaček, laserových optických přístrojů, kleští a dalšího náčiní.

„A co neprůstřelné krunýře?“ zeptal se Kirov a vytáhl z vaku útočnou vestu napěchovanou pouzdry s výbavou. Prostrčil dovnitř obě ruce, pak si vestu zapnul a upravil.

Smith zavrtěl hlavou. „Ty jsou pro naše účely moc těžké a objemné. Chtěl bych se dostat do Střediska, zjistit, co se tam děje, a pak nepozorovaně zmizet. Ale pokud budeme muset utíkat, nic nás nesmí brzdit.“

„A když po nás někdo začne střílet?“ otázal se Kirov suše. „Co pak?“

„Pak se budeme snažit, aby nás netrefil,“ usmál se Jon. Podal Rusovi devítimilimetrovou pistoli Makarov se třemi náhradními zásobníky a sám si vzal SIG Sauer, též s dostatkem nábojů. Oba si přehodili přes záda samopaly Heckler&Koch MP5 a do váček na vestách uložili náhradní třicetiranné zásobníky.

Fiona Devinová si do pouzdra u pasu zasunula lehkou pistoli Glock 19, pak podstoupila a sledovala, jak oba muži dokončují kontrolu zbraní. „Koukám, že jste si od Freda Kleina nechal poslat celou zbrojnicí,“ prohodila s uličnickým úsměvem. „Neříkal jste snad Olegovi, že nemáme vláčet nic těžkého?“

Smith přikývl. „To jo.“ Poklepal si na pistoli u boku. „Ale upřímně řečeno, už mě nebaví být slabší než soupeř. Pokud na nás tentokrát někdo začne pálit, chci mít možnost mu rychle a tvrdě odpovědět.“

Evropské středisko pro výzkum populace obklopovaly háje věkem sehnutých olivovníků a staré vinice, jež se táhly vzhůru až k padesát metrů širokému průseku po celém obvodu pevného drátěného plotu. Ve většině moderních budov z oceli a skla vzhledem k pokročilé hodině panovala tma. Jedinou výjimku tvořila velká laboratoř stojící stranou od ostatních. Za

žaluziemi ve všech oknech se svítilo a na veškeré přístupové cesty mířily ze střechy jasné bílé reflektory a televizní kamery. Za takových okolností se nikdo v žádném případě nemohl dostat přes plot, natož ještě dál, aniž by si ho ostraha okamžitě všimla.

V mělkém odvodňovacím příkopu na okraji jedné z vinic asi sto metrů od laboratoře ležela štíhlá žena celá v černém. Její postavu chránila maskovací síť protkaná lístky a větvičkami, které ukrývaly rovněž silný dalekohled, jímž dotyčná sledovala budovu. Ani ve stříbřitém měsíčním svitu ji víc než na několik metrů nebylo vidět. A až se měsíc schová za obzor, neodhalí ji už vůbec nikdo, ledaže by o ni přímo zakopl.

Náhle žena v černém zkoprněla: kdesi za jejími zády něco tiše zašustilo. Opatrně se otočila, aby nenadělala hluk, opřela dalekohled o okraj příkopu a pozorně se zadívala na potemnělou vinici. Zatajila dech a čekala.

Tam! Jeden ze stínů změnil tvar. Stal se z něj obrys muže skrčeného u řady holých větví, které vinař před zimou prořezal. Po několika vteřinách se vinicí mihl další muž a přidal se k prvnímu. Pak se zjevila třetí postava, tentokrát ženská.

Randi Russellová postupně zaostřila dalekohled na tvář jednoho i druhého muže. Nevěřicně zvedla obočí. „A hele, koho tady máme,“ zamumlala tiše.

Vzdychla a sklopila dalekohled. V příští chvíli pomalu vstala a vyšla z úkrytu. Ruce vzdálila od boků dlaněmi dopředu, aby ukázala, že nemá zbraň. Shrbená trojice se překvapeně otočila jejím směrem. Oba muži bleskově vytasili pistole.

„Prosím tě, hlavně mě nezabij, Jone,“ pronesla polohlasně. „Tolik přátel zase nemáš.“

Smith ohromeně sundal prst ze spouště. „Randi?“ vyhrkl. „Co tady sakra děláš?“

Štíhlá agentka CIA vyšla z temnoty a přikrčila se vedle nich. Na její pohledné hladké tváři pohlávil ironický výraz. „Na to bych se měla zeptat spíš já vás. Byla jsem tady první.“

Jon se téměř proti své vůli usmál. Měla pravdu. „Na tom něco bude.“

Rychle se snažil vymyslet nějaké příhodné vysvětlení, jemuž by Randi uvěřila. Byla to sestra jeho tragicky zesnulé snoubenky a stará známá, která mu už nejednou zachránila život, ale zároveň pracovala pro CIA – což znamenalo, že neznala přísné střežené tajemství prezidentovy skupiny Alfa. A dokud se na tom nic nezmění, Jon před ní musel dál obratně kličkovat.

„Jistí lidé z ministerstva obrany mě požádali, abych se pokusil zjistit původ nemoci, která zabíjí naše zpravodajské analytiky a klíčové hráče v bývalých sovětských republikách,“ řekl Jon nakonec. „Dospěli jsme k závěru, že je uměle vyrobená. Jde o geneticky zacílenou vražednou zbraň.“

„Ale proč zrovna ty?“ nedala se Randi.

„Protože mě na lékařské konferenci v Praze jako prvního oslovil jeden ruský vědec,“ odpověděl Smith a rychle jí popsal, co mu Valentin Petrenko sdělil a jak byl následně umlčen. „Když jsem to ohlásil do Washingtonu, vyslali mě do Moskvy, abych jeho tvrzení ověřil. Vsadili na moje kontakty a vzdělání.“

Randi zdráhavě přikývla. „To zní skoro logicky, Jone,“ připustila. Vzápětí se nedůvěřivě zadívala na Kirova, s nímž se před lety setkala jako tajná agentka v Moskvě. „A tady nám na scénu vstupuje generálmajor Kirov z ruské Federální bezpečnostní služby, že?“

Velký prošedivělý muž s úsměvem zavrtěl hlavou. „Už jen obyčejný Oleg Kirov, slečno Russellová. Jsem v důchodu.“

Randi se ušklíbla. „To jsem si mohla myslet.“ Mávla rukou na samopal, který měl přes záda. „Důchodci totiž v noci běžně brouzdají ozbrojení po zuby italským venkovem.“

„Oleg mi trochu vypomáhá,“ vysvětlil Smith. „Je něco jako můj bezpečnostní poradce.“

„A kdopak je tohle?“ zeptala se Randi kousavě a kývla směrem k Fioně Devinové. „Tvoje sekretářka?“

Jon se ošil a Fiona se zlostně napružila. „Paní Devinová působí v Moskvě jako novinářka na volné noze,“ vysypal ze sebe Smith. „Když jsem tam přijel, právě pracovala na prvních případech té choroby.“

„Tak novinářka, jo?“ řekla Randi nevěřičně. Zavrtěla hlavou. „Jone, vážně mi chceš tvrdit, že jsi s sebou vzal na tajnou misi reportérku? Nemyslíš, že to Pentagon s tou propagací už trochu přehání?“

„Já tady ale vlastně nejsem jako novinářka,“ ozvala se poprvé samotná Fiona. Stopa irského přízvuku v její řeči se zvýraznila. „Ted' už ne.“

„Co to znamená?“ zeptala se Randi.

Smith jí vylíčil, jak se je Erich Brandt ve službách Konstantina Malkoviče už několikrát pokusil zabít. Řekl jí i o příkazu z Kremlu k jejich okamžitému zatčení. „Za daných okolností jsme s Olegem usoudili, že by se nás radši měla držet,“ dokončil svou nepřesvědčivou řeč.

Nastalo ticho.

Randi nakonec zalomila rukama a probodla Jona pohledem. „Fakt čekáš, že ti tyhle bláboly zbaštím?“

„Vím, že to zní trochu divoce, ale je to pravda,“ řekl rozhodně a byl rád, že Randi ve tmě nevidí ruměnec na jeho tváři. Úplná lež to není, konejšil své svědomí.

„Takže počítám, že jste frnkli z Moskvy milici a tajným policajtům přímo před nosem,“ ucedila Randi jízlivě.

„Mám známé v dopravě,“ odvětil Kirov klidně.

„Jistě,“ okomentovala to agentka CIA. Pozorně si všechny tři změřila od hlavy k patě a nemohla si přitom nevšimnout jejich bohaté výzbroje. „A ti vaši známí... v dopravě... vám čirou náhodou opatřili i tohle prima nádobičko?“

Smith se na ni usmál. „Ale ne. To jsem sehnal já. Nezapomeň, že mám kamarády u letectva.“

„No jo, vidíš.“ Randi vzdychla. Zřejmě se alespoň načas smířila s prohrou. „Fajn, Jone, vzdávám se. Uvěřila jsem, že vy tři jste hrdinové bez bázně a hany.“

„V tom případě byste nám mohla vysvětlit, co tady potmě sama děláte,“ nadhodila Fiona Devinová ledově.

Randi se nejdřív naježila, ale pak se překvapivě usmála a pokrčila rameny. „Je to celkem prosté. Vy pátráte po původu té genetické zbraně a já zase po chlapovi, který ji vyrobil.“

„Wulf Renke,“ hlesl Smith.

„Tak tak,“ potvrdila Randi. Popsala jim dlouhou a krvavou stopu, která ji zavedla z Bagdádu přes Berlín až sem do Orvieta. „Nakonec jsem se už musela řídit odhadem,“ přiznala. „Telefonní síť, kterou jsme zkoumali, se zhroutila dřív, než naši technici určili konkrétní lokality. Ale když jsem se na to podívala trochu blíž, tohle místo mi z celé Umbrie připadalo pro Renkeho jako nejvhodnější. Kolem se sice nacházejí další výzkumné ústavy, ale Evropské středisko mi přišlo jako přirozená volba. Teče do něj spousta peněz, pracuje tam množství vědců ze všech koutů Evropy a nad jeho moderním vybavením mohlo Renkeho černé srdce zaplesat.“

„Takže jsi sedla do letadla a zamířila sem?“

„Do Říma. Na sever jsem pokračovala autem,“ přitakala agentka CIA. „Dorazila jsem dneska po obědě.“

Smith zaslechl v jejím hlase napjatý podtón, kterého už si všimal nějakou chvíli. „Pořád mluvíš jen v jednotném čísle, Randi,“ nadhodil. „Kde máš zbytek skupiny?“

„Žádná skupina už není,“ sdělila mu smutně. „Zbyla jsem jen já. A centrála CIA ani nikdo jiný neví, kde teď právě jsem. Aspoň v to doufám.“

Teď se zase podívil Smith. „Ty pracuješ bez podpory? Na vlastní pěst? Proč?“

Randi se ušklíbla. „Protože Renke nebo ten syčák Malkovič, o kterém ses zmínil, mají někde nahoře špiona, který je podrobně informuje o všem, co zjistím.“ Semkla rty do zlostné linky. „Hrála jsem podle pravidel a stálo to život tři fajn lidi, takže už nehodlám nic riskovat.“

Smith, Fiona i Kirov pomalu přikývli. Chápali její důvody i vztek, který cítila. Zrada z vlastních řad je největším strašákem každého tajného agenta.

„Měli bychom spojit síly, slečno Russellová,“ navrhl jí Kirov tiše. „Uznávám, že je to trochu neobvyklé, ale máme proti sobě velice nebezpečné nepřátele a spolupráce je věcí zdravého rozumu. Čas se navíc rychle krátí. Nemůžeme ho marnit vzájemným hašteřením.“

Jon s Fionou souhlasně přikyvovali.

Randi na ně dlouhou chvíli hleděla. Nakonec zdráhavě přikývla. „Dobře, přesvědčili jste mě.“ Trpce se pousmála. „Koneckonců, není to poprvé, kdy jsme na sebe s Jonem v akci narazili.“

„To je fakt,“ přisvědčil Smith tiše.

„Možná je to osud,“ nadhodila Fiona Devinová s náznakem rozvernosti v hlase.

Randi si tiše odfrkla. „No jasně. My s Jonem jsme skvělá dvojka. Něco jako Pat a Mat špionáže.“

Smith se moudře rozhodl mlčet. Byla to jedna z těch chvil, kdy by se mu jakýkoli komentář ošklivě vymstil, alespoň Randi se tak tvářila. Nakonec však zavrtěla hlavou a vrátila se do přítomnosti. „Měli byste se sami podívat, na co jsme tu narazili. Nevím, co máte vy hrdinové v plánu, ale věřte mi, že to nebude žádná legrace.“

VELITELSKÝ BUNKR GENERÁLNÍHO ŠTÁBU, NEDALEKO MOSKVVY

Celou jednu betonovou stěnu moderního velitelského centra pohřbeného hluboko pod povrchem země zaujímal velké promítací plátno s mapou Ruska a jeho sousedů. Symboly rozeseté po mapě vyznačovaly současnou polohu a připravenost hlavních vojenských jednotek vyčleněných pro operaci Žukov. Místnost byla plná ovládacích panelů vybavených pokročilými komunikačními systémy, jež důstojníkům štábu umožňovaly udržovat neustálý kontakt s veliteli vojsk v terénu.

Ruský prezident Viktor Dudarev stál v zadní části místnosti a sledoval, jak generálové, plukovníci a majoři posunují jeho dávné plány blíž a blíž k realitě. Jeden z posledních žlutých symbolů představující dvě divize tajně shromážděné na zasněženém Kavkazu se zbarvil do zelena.

„Generálplukovník Sevalkin hlásí, že jeho vojska jsou na pozicích,“ oznámil prezidentovi jeho vojenský poradce major Petr Kiričenko. „Všechny pozemní síly míří do posledních táborů. Za dvanáct hodin začnou náčelníci dávat rozkazy velitelům pluků a praporů.“

Dudarev spokojeně pokýval hlavou. Jeho rozhodnutí nechat válečné pokyny až na poslední možnou chvíli mělo zabránit únikům informací, které by mohly úspěch operace Žukov ohrozit. Podíval se na Kiričenska. „Máte nějaké známky reakce z cílových zemí?“

Mladší muž zavrtěl hlavou. „Ne, pane prezidente. Rozvědka hlásí, že armády Ukrajiny i dalších států se stále nacházejí na mírových pozicích a nic nenaspovídá tomu, že by měly pohotovost.“

„A co Američané a NATO?“

Kiričenko se mírně zachmuřil. „Zachytili jsme náznaky, že jednotky amerického letectva na základnách v Německu, Itálii a Velké Británii možná dostaly rozkaz k vyšší připravenosti, ale významnější pohyb letadel směrem k našim hranicím nenastal.“

Dudarev se otočil k zavalitému šedovlasému muži stojícímu za ním. Zvedl obočí. „Alexeji?“

„Američané zatím nedostali povolení přesunout letectvo na východ,“ potvrdil Ivanov. „Vlády evropských zemí strčily hlavu do písku a čekají, až jim Castilla předloží pádné důkazy našich záměrů.“

„Což se mu z jednotky intenzivní péče těžko podaří,“ řekl ruský prezident s chladným pousmáním. „Nezbývá než doufat, že se Evropa bude i v příštích čtyřiaadvaceti hodinách chovat rozumně. Až se probudí a zjistí, že poměr sil na kontinentu se změnil, už bude pozdě.“

POBLÍŽ ORVIETA

„Vidíš to, Jone?“ zamumlala Randi. Leželi vedle sebe v její zamaskované skrýši s výhledem na jasně ozářenou budovu Evropského střediska pro výzkum populace, kterou si vytypovala jako laboratoř Wulfa Renkeho.

Smith pomalu sklopil silný dalekohled a se znepokojeným přikývnutím jí ho vrátil. „Jo, vidím. Je to v podstatě nedobytná pevnost.“

„Líp bych to nevyjádřila,“ souhlasila Randi a začala vypočítávat obranná opatření, jichž si všimla. „Mají tam reflektory, bezpečnostní kamery s dálkovým ovládáním, čidla pohybu, neprůstřelná okna, hlavní dveře z oceli, kvalitní zámky jako v bankovních trezorech – a uvnitř možná číhá deset po zuby ozbrojených strážných ve stavu nejvyšší bdělosti.“

Znovu přikývl. „Je čas svolat válečnou radu.“

Jon s Randi obezřetně vyklouzli z mělkého odvodňovacího příkopu a stáhli se zpět do vinice. Kirov a Fiona odložili část své výbavy do brázdy nabízející skrýš před kamerami a světly umístěnými na střeše laboratoře a s hlavami u sebe si prohlíželi desítky digitálních fotografií, které agentka CIA pořídila během své odpolední a večerní hlídky.

Když se Smith a Randi vrátili, Kirov vzhlédl. „Určitě jsme na správném místě,“ pronesl temně. „Podívejte se sám.“

Rus pak Jonovi na displeji fotoaparátu postupně ukázal několik snímků pořízených teleobjektivem. První zachycoval dvě černá auta přijíždějící k budově, další zase velkou skupinu mužů vystupujících z vozů a mířících k laboratoři. Kirov dva z nich zvětšil.

Smith tiše hvízdal. Díval se na známé tváře Ericha Brandta a Konstantina Malkoviče. Při pohledu do studených šedých očí bývalého důstojníka Stasi se mu zjezily chloupky na šíji. Zlostně začal čelist. Když s Fionou Devinovou procházel mučením, zapřísahal se, že toho grázla zabije, a

hodlal to splnit. Odvrátil zrak a snažil se alespoň trochu ovládnout vztek. Na bažení po krvi neměl čas, bylo potřeba racionálně uvažovat. „Jsou Brandt s Malkovičem vevnitř?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla Fiona s překvapivým klidem. „Na fotkách slečny Russellové není nikoho vidět vcházet ani vycházet.“

„Aspoň jedna dobrá zpráva.“ Smith si dřepł, ostatní se shlukli kolem něj. „Horší je, že náš původní plán – vplížit se dovnitř a najít důkazy – nepřípadá v úvahu. Na to mají příliš přísnou ostrahu. Jakmile zamíříme k plotu, hned si nás všimnou.“

Kirov pokrčil rameny. „Víme, kde je Renkeho laboratoř, a proto bych navrhoval udeřit a nedělat si hlavu s utajením. Nepřátelé nám pomohli a shromáždili se na jednom místě. Měli bychom jejich chyby využít.“

„Hrozně rád bych vykopł dveře a vrazil dovnitř,“ souhlasil Smith a upjatě se usmál. „Ale jen s podporou pěchoty a tanků. I tak by to ale znamenalo strčit hlavu do oprátky.“

„To ten barák tak strašně hlídají?“ zeptal se Rus.

Jon přikývl.

„Na základně v Avianu jsou stíhačky F-16,“ řekla Randi chladně. „Za hodinu tady můžou být. Možná i dřív.“

„Chceš zaútočit ze vzduchu?“ otázal se Smith.

„Proč ne?“ Oči agentky CIA byly tvrdé jako křemen. „Jedna bomba naváděná laserem by vyřešila hromadu problémů.“

Jon ji dokázal pochopit. Strašlivá genetická zbraň v rukou Renkeho, Brandta a Malkoviče, kteří byli v té laboratoři, rozsevala po světě bolestivou smrt. Představa, že se všichni tři usmaží při jediné mohutné explozi, byla nesmírně lákavá. Proti vzdušnému úderu však hovořilo příliš mnoho argumentů – politických, ale i praktických.

S povzdychnutím zavrtěl hlavou. „Prezident by útok ef šestnáctek nikdy neschválil, Randi, a nikdo nižší by o něm rozhodnout nemohl. Většinu činnosti Střediska tvoří normální vědecký výzkum a hrozilo by velké riziko vedlejších škod. Umíš si představit, jak by zareagovala Evropská unie, kdybychom svrhli bomby na spřátelenou zemi, nota bene bez povolení a dokonce i bez sebemenší konzultace?“ Zamračil se. „Naše spojení už dneska napjaté. Co by bylo potom?“

„Zničit laboratoř by znamenalo zlikvidovat důkazy, že ve výrobě a nasazení té nové zbraně mají prsty Rusové,“ podotkla Fiona. „Totéž zabití těch chlapů. K obvinění Kremlu by se nám jejich svědectví hodilo.“

Kirov rázně pokýval hlavou. „Paní Devinová má pravdu. Ať uděláme cokoliv, musíme aspoň jednoho z nich dostat živého, nejlíp Renkeho nebo Malkoviče.“

„Výborně.“ Randi zavrtěla hlavou. „Čím dál tím líp.“ Otočila se ke Smithovi. „Tvrdíš, že pracuješ pro Pentagon. Proč sem teda nepovoláš komando? Třeba jednotky Delta nebo SEALs?“ Trhla palcem přes rameno směrem ke komplexu Evropského střediska pro výzkum populace. „Na vykopávání dveří mají přece výcvik, ne?“

„Věř mi, že nic bych si nepřál víc,“ chlácholil ji Jon. „Ale žádná z těch skupin není nablízku. Bud' cvičí doma ve Státech, nebo bojují v Iráku a Afghánistánu.“ Ohnul koutek úst do ironického úšklebku. „S politováním ti musím sdělit, že jedinou skupinu speciálních operací máš přímo před sebou..., jsme to my čtyři.“

„A co Italové?“ ozvala se Fiona a kývla na potemnělou krajinu, která je obklopovala. „Je to jejich země. Mají snad policejní nebo speciální oddíly, které by mohly vzít tu laboratoř útokem.“

Smith se nad tím zamyslel. Italové měli dvě vysoce hodnocené protiteroristické jednotky: GIS (Groupe Interventional Speciale) a NOCS (Nucleo Operativo Centrale di Sicurezza). A tohle byl jejich rajon. Co takhle požádat Freda Kleina a prezidenta, aby zodpovědnost přehráli do Říma? Ale jak daleko by italská vláda byla ochotna zajít jen na základě mlhavých indicií?

Pak ho napadla jiná, ještě nepříjemnější myšlenka. Rozhlédl se po ostatních. „Od Randi už víme, že Malkovič dostává echo od někoho v Německu nebo možná přímo z centrály CIA. Ale co když má špiona i v italských bezpečnostních službách?“

„To zní dost pravděpodobně,“ zabručel Kirov. „Ten chlap prokázal své neuvěřitelné korupční schopnosti v Rusku, Německu a řadě dalších zemí. Velice bych pochyboval, že by se nepojistil i tady v Itálii.“

Fiona se zachmuřila. „To je čirá spekulace, Olegu.“

„Jistě,“ přitakal Smith. „Ale i kdyby Malkovič neměl v Římě tajný zdroj, přesvědčit Italy k akci by vyžadovalo značné diplomatické úsilí...“

„...na které není čas,“ doplnil ho Kirov rázně.

Ostatní se na něj překvapeně podívali.

„Naši nepřátelé určitě vědí, že jim tady akutně hrozí odhalení,“ vysvětlil Kirov a vycenil zuby v úsměvu. „Uvažujte, přátelé. Proč jinak by sem člověk jako Malkovič vážil cestu, navíc v situaci, kdy se v Rusku schyluje k válce?“

„Renke a jeho kámoši se chystají zmizet,“ uvědomil si Smith.

„Může se jim to povést?“ zeptala se Randi se zájmem.

„Jasně,“ řekl Smith. Podrbal se na bradě a přemýšlel nahlas: „K tomu, aby Renke otevřel krám jinde, mu stačí vzorky DNA, pár speciálních přístrojů a hrstka školených techniků. Většina potřebných věcí by se nejspíš vešla do jednoho malého nákladáku nebo do několika dodávek.“

„V tom případě není co řešit,“ prohodila Randi. „Počkáme, až vyjedou ven, a skočíme na ně.“

„Ještě jednou se podívejte na ty vaše fotky,“ vyzval ji Kirov. „Vidíte před laboratoří nějaké nákladáky nebo dodávky?“

Váhavě zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Ale je tam holá betonová plocha, že?“

Jon pochopil, kam tím Rus míří. „Sakra,“ zamumlal. „Malkovič s Renkem ty věci odvezou letecky.“

Kirov přikývl. „Pravděpodobně vrtulníkem, který je přepraví k tryskáči čekajícímu v Římě, Florencii nebo na jednom z letišť v okolí.“ Sklíceně pokrčil mohutnými rameny. „Malkovičovo rodné Srbsko není daleko od Itálie, jen něco přes hodinu letu přes Jadran. I Libye a Sýrie jsou na dosah. Stejně jako řada dalších pochybných režimů, které by mohly takovému boháči poskytnout útočiště.“

Smith chmurně shrnul situaci: „To znamená, že když budeme čekat moc dlouho, Renke znovu zmizí – i s výbavou potřebnou k obnovení výroby Malkovičovy genetické zbraně.“

„Takže dovnitř jít nemůžeme. Vybombardovat je taky ne. Ani čekat, až vylezou ven. Nechtěl bys mi, Jone, laskavě říct, co nám zbývá?“ obořila se na něj Randi. Nedokázala ovládnout své rozrušení.

Smith s pocitem marnosti zaťal zuby. „Já nevím.“ Smutně zavrtěl hlavou. „Ale potřebujeme těm darebákům vnutit naši vlastní hru, ne se jim dál přizpůsobovat.“

Už nevydržel sedět na místě, a tak vstal a začal přecházet po malém tábořišti. Musí přece existovat způsob, jak Malkoviče a jeho poskoky z té opevněné laboratoře dostat, než bude pozdě!

Jon se náhle zarazil a zkoprněl na místě. V hlavě se mu zrodila mlhavá myšlenka, která postupně nabývala reálných tvarů. Randi jim už možná dala vodítko, jehož se mohli chytit. V jeho očích se rozžehly plamínky. Otočil se ke Kirovovi. „Potřebuju váš telefon, Olegu!“ vyhrkl. „Hned!“

Rus kývl a hodil mu poslední z kódovaných telefonů z výzbroje Alfy. „Zacházejte s ním rozumně,“ nadhodil suše.

Smith se na něj usmál. „Jednat rozumně je asi ta poslední věc, která by mě právě teď napadla.“

Odešel z doslechu a naťukal číslo ústředí Alfy.

Fred Klein si od něj pak napjatě vyslechl popis situace. „Tady je každá rada drahá,“ hlesl, když Smith domluvil. „Máte nějaký plán?“

„Ano. Ale k jeho spuštění potřebujeme pomoc z Washingtonu. Co nejdříve to půjde.“

„Co mám udělat?“ otázal se Klein.

Smith mu to řekl.

Na druhém konci linky nastalo dlouhé ticho. Když Klein konečně promluvil, jeho hlas zněl znepokojeně. „Chcete po mně, aby se pustil na tenký led, Jone.“

„Já vím.“

Klein vzdychl. „Před lidmi z Washingtonu snad dokážeme existenci skupiny Alfa ještě utajit, ale mám trochu strach o slečnu Russellovou. Už teď toho o naší činnosti a možnostech ví víc, než je zdrávo. To, co navrhuje, by jí mohlo poskytnout dostatek informací, aby definitivně prolomila naše krytí.“

„Stejně už něco větrí, Frede.“

„Od podezření k jistotě je ještě dlouhá cesta,“ odpověděl Klein kysele. „A já bych velice nerad, aby po ní Randi Russellová prošla.“

Smith pokrčil rameny. „Máme jinou možnost?“

„Nemáme,“ připustil šéf Alfy po odmlce. „Dobře, Jone. Zůstaňte, kde jste. Až se věci pohnou, dám vám vědět.“

„Budu čekat,“ odvětil Smith.

Linka oněměla.

1. ÚNORA VIDEOKONFERENCE TAJNÝCH SLUŽEB USA A NĚMECKA

Ve Washingtonu, Langley, Berlíně, Bonnu a Kolíně nad Rýnem rázem ožily velké televizní obrazovky, které propojily skupiny mužů a žen sedících kolem jednacích stolů vzdálených tisíce kilometrů a řadu časových pásem. Ti v Německu vypadali unaveně a nervózně. Bylo už po půlnoci, když je chvatně povolali zpět do kanceláří na jakousi mimořádnou krizovou

poradu s novým ředitelem zpravodajských služeb USA Williamem Wexlerem.

Sám Wexler působil vyrovnaně a soustředěně. Čísel z něj dokonalá sebejistota a přesvědčení o tom, co právě sděloval. Při řeči hleděl zpříma do kamery, takže to vypadalo, že se všem účastníkům dívá do očí. Žádný z nich však nevěděl, že signál z této videokonference přes satelit zároveň putuje i do Bílého domu. Fred Klein, jenž přenos sledoval s prezidentem Castillou v Oválné pracovně, cynicky přičítal Wexlerův klid tomu, že bývalý senátor byl zvyklý pronášet televizní projevy, kterým nerozuměl nebo jim nevěřil.

Po úvodních formalitách přešel Wexler přímo k jádru věci. Mluvil stručně a jasně. „Zpravodajské služby Spojených států odhalily místo, kde se vyrábějí biologické zbraně používané proti nám, našim spojencům z NATO a zemím kolem ruských hranic.“

Posluchači lehce narovnali záda.

Obrazovka se rozdělila a na jedné polovině se objevil satelitní snímek starý několik měsíců. Zachycoval velký oplocený komplex ležící na nízkém kopci. Jedna z několika budov byla zakroužkována. „Tyto zbraně jsou tajně vyráběny v laboratoři poblíž italského Orvieta,“ prohlásil Wexler pevně. „V laboratoři, která patří k Evropskému středisku pro výzkum populace.“

Z reproduktorů se ozval ohromený šum.

Wexler na to nedbal. „Všechny informace to nade vši pochybnost potvrzují. Proto prezident Spojených států amerických schválil okamžitý vojenský zásah proti této tajné továrně na výrobu zbraní.“

Zástupci německé i americké rozvědky zmlkli ve zjevném úžasu z toho, co právě slyšeli.

Satelitní fotku nahradila mapa Itálie a okolních moří. Věvodil jí kroužek s grafickým znázorněním lodí rozmístěných u italských břehů. „Na lodích šesté flotily se nyní připravuje námořní jednotka rychlé reakce,“ pokračoval Wexler. „Během dvou hodin bude schopna podniknout útok. Několik oddílů našeho velitelství zvláštních operací už čeká pár kilometrů na sever a jih od Orvieta a chystá se přehradit hlavní silniční tepnu.“

Vtom se ozval jeden z Němců. Podle titulku pod obrazem to byl Bernhard Heichler, vysoký důstojník Bundesamtes für Verfassungsschutz. „Co si o tom vašem riskantním plánu myslí Italové?“ zeptal se toporně.

„Chceme využít momentu překvapení, a proto zaútočíme bez vědomí italské vlády,“ odtušil Wexler chladně.

Heichler otevřel ústa údivem a s ním i řada jeho kolegů obou národností. „Tak proč to říkáte nám?“

Wexler s pousmáním svrhl další třaskavou bombu. „Protože za tou biologickou zbraní stojí profesor Wulf Renke,“ sdělil jim. „Váš krajan a nebezpečný zločinec, po kterém už dlouho pátráte.“ Pevným energickým tónem jim nastínil, co americká rozvědka o Renkem zjistila. Nevynechal ani jeho útěk před německou spravedlností s pomocí Ulricha Kesslera.

„Chceme vytvořit expertní skupinu, která nám pomůže vytěžit co nejvíc z důkazů, které naši mariňáci získají,“ řekl Wexler opatrně. „Jejím úkolem bude vytáhnout zásadní informace z telefonních výpisů, počítačových souborů nebo přepravních listin a vyslechnout zadržené osoby.“ Vítězně se usmál. „Máte nějaké dotazy?“

Shromáždění se začali okamžitě překřikovat. Najednou k tomu každý chtěl něco říct.

Castilla dálkovým ovládačem vypnul zvuk. Vzrušené hlasy utichly. S potutelným úsměvem na své široké tváři se obrátil ke Kleinovi. „Zdá se, že náš trik zabral. Kojot se ocitl přímo pod kopyty nervózního stáda.“

Klein pokýval hlavou.

„Myslíte, že to bude pokračovat tak, jak doufá podplukovník Smith?“ zeptal se Castilla polohlasem.

„Doufám,“ odpověděl Klein stejně tiše. „Pokud ne, Jon a ostatní to mají za pár.“ Podíval se na hodinky. Vrásky na jeho vysokém čele se prohloubily. „Už brzy se to dozvíme.“

Estelle Pikeová seděla elegantně za svým stolem v předpokoji Oválné pracovny a zadávala do počítače jeden z rukopisných pokynů prezidenta Castilly Národní bezpečnostní radě. Rychle přejela pohledem od monitoru k naškrábaným poznámkám na stole a pak po zbytku místnosti. Ostatní stoly i křesla byly prázdné. Mírně se pousmála. Byla sama, jelikož předtím postupně poslala své asistentky vyřídit věci do různých částí administrativního komplexu Bílého domu.

Do kanceláře vstoupil číšník, jenž v bílých rukavicích nesl ták s poklopem.

Přestala psát a zamračeně vzhlédla. „Co to je?“

„Jídlo pro pana prezidenta, madam,“ sdělil jí muž zdvořile.

Estelle Pikeová kývla k prázdnému rohu svého stolu. „Můžete to nechat tady. Za chvíli mu to odnesu.“

Číšník užasle povytáhl obočí. Prezidentova sekretářka byla vyhlášená striktním lpěním na protokolu a rozdílech v postavení, za což ji další zaměstnanci Bílého domu neměli rádi. Jen zcela výjimečně se uvolila k práci, o které si myslela, že je pod její úroveň.

„Pan prezident má moc práce, Ansone,“ vysvětlila chladně. „Nepřeje si být vyrušován.“

Číšník se podíval na zavřené dveře za ní a pak pokrčil rameny. „Dobře, madam. Ale nečekejte moc dlouho, jinak salát začne vadnout.“

Estelle Pikeová počkala, až se za ní zavřou dveře, pak se sklonila a otevřela kabelku. Uvnitř vyhledala skleněnou ampulku zabalenou v jemném papíře, kterou si vyzvedla na venkově v Marylandu. Pak lahvičku zručně otevřela, zvedla stříbrný poklop z Castillova salátu a pokropila obsahem zeleninu se salsou, kysanou smetanou, sýrem a kousky grilovaného kuřete. Nakonec ampulku vhodila zpět do kabelky, vstala a sáhla po tácu.

„To nebude nutné, paní Pikeová,“ ozval se za ní tichý hlas.

Vylekaně strnula a pomalu se otočila ke dveřím do Oválné pracovny, v nichž se rýsovala postava Freda Kleina. Jeho úzká tvář, již vévodil dlouhý nos, působila netečně. Vedle něj stáli dva agenti prezidentovy Tajné služby. Měli uniformy a v rukou zbraně.

„Co to má znamenat, pane Kleine?“ zeptala se Estelle Pikeová ledově. Snažila se tvářit jakoby nic.

„To znamená, že jste zatčena, paní Pikeová,“ sdělil jí Klein otevřeně.

„Z jakého důvodu?“

„Pro začátek postačí pokus o vraždu prezidenta Samuela Adamse Castilly,“ odtušil mrazivě. „Až se trochu porozhlédneme ve vaší minulosti, určitě se najde ještě něco.“

Když o trochu později Klein seděl naproti viditelně otřesenému Castillovi, posunul přes prezidentův velký borový stůl skleněnou ampulku. „Zbytek obsahu pošleme na analýzu, ale pokud se potvrdí podezření Jona Smithe, moc toho asi nezjistíme.“

Castilla zasmušile přikývl. Protáhl tvář a nevěřícně zavrtěl hlavou. „Estelle Pikeová! Vždyť je tu se mnou od chvíle, kdy jsem přišel do Bílého domu.“ Vzhlédl k šéfovi Alfvy. „Jak jste na ni přišli?“

Klein pokrčil útlými rameny. „Když jsme zjistili, jak snadno se ta cílená biologická zbraň dá podat obětem, promluvil jsem si s velitelem vaší Tajné služby. Od té doby se začali podrobně zajímat o přípravu jídla v Bílém domě. Ukázalo se, že jedinou možnou trhlinou v bezpečnosti je právě paní Pikeová, a tak jsem ji nechal sledovat. Když jste si objednal salát a ona si najednou začala vymýšlet důvody, aby mohla své podřízené poslat pryč, zaujalo mě to.“

Castilla jemně poklepal na lahvičku. Jeho oči byly stále ustarané. „Ale proč? Proč by to dělala?“

„Něco mi říká, že ta vaše paní Pikeová má hodně temných stránek,“ řekl Klein. „Vždycky mi to trochu vrtalo hlavou. Díky své pozici v Bílém domě měla přístup k velkému množství tajných informací. A navíc měla přímo ideální životopis: předčasně ovdovělá žena bez rodiny a opravdových přátel... To je tak dokonalé, až to budí podezření. Kdybych chtěl vytvořit krytí pro tajného špiona, šel bych přesně touhle cestou.“

„Vy myslíte, že pracuje pro Rusy?“ zeptal se prezident.

Klein znovu přikývl. „Skoro určitě.“ Vstal. „Ale brzy to budeme vědět jistě. Můžete se spolehnout.“

„Jako vždycky, Frede,“ vděčně se usmál Castilla. Hned však zase zvažněl. „A spoléhám i na podplukovníka Smithe a spol.“

NEDALEKO ORVIETA

Konstantin Malkovič ohromeně zíral na dešifrovanou zprávu ve svém notebooku. „To ne!“ zamumlal. Otočil se k Brandtovi, jenž stál vedle něj. „Jak je to možné?“

„Američané jsou nám blíží, než jsme si mysleli,“ odsekl Brandt a pročítal si naléhavé upozornění, které poslal finančníkův agent v Německu. „To je všechno.“

„Ale co budeme dělat?“ otázal se magnát. Jeho hlas, obvykle hluboký baryton, zněl náhle mečivě.

Brandt se na svého zaměstnavatele znechuceně podíval. Malkovič se mu doslova hroutil před očima. Jeho nabubřelost a sebejistota byly z větší části jen maskou, kterou dával na odiv světu. Srbský finančník se tvářil odvážně, když vyhrával nebo pracoval s abstraktními pojmy – penězi, ropou, zemním plynem či životy jiných lidí. V jádru to však byl zbabělec, který se při ohrožení vlastního života sesypal. Jako mnozí chamtivci lačníci po větší moci či majetku i on byl v podstatě prázdná nádoba.

„Musíme okamžitě pryč,“ řekl Brandt obezřetně. „Vzorky DNA a další materiály jsou sbaleny. Vezmeme je i Renkeho a mizíme.“

Malkovič se na něj zmateně zahleděl. „Ale co jeho přístroje?“

„Ty se dájí nahradit,“ zpražil ho Brandt.

„A co Renkeho asistenti? Jeho laboratorní tým?“ zakoktal finančník. „Helikoptéry přiletí pozdě a v autech pro ně nemáme místo.“

„To nemáme,“ přitakal Brandt ledově a vyhlédl do hlavní laboratoře, kde vědci a technici pilně připravovali drahá zařízení na přesun, k němuž nikdy nedojde. Pokrčil mohutnými rameny. „Budeme je tady muset nechat. Spolu s italskými strážemi.“

Malkovič zesinal. „Cože? Zešlel jste? Až mariňáci vezmou barák útokem, zajmou je a oni všechno vyzvaní.“

„Ne,“ sykl Brandt. „Nevyzvaní.“ Vytáhl z ramenního pouzdra pistoli Walther a rychle ji zkontroloval. Nakonec se přesvědčil, že je v zásobníku skutečně patnáct nábojů, a zasunul jej zpět do pažby.

V jasném světle zářivek vypadal finanční magnát nemocně. Ztěžka se posadil a zadíval se na sterilní dlaždicovou podlahu.

Brandt se pootočil a mávl na jednoho z osobních strážců.

„Ano, Herr Brandt?“ řekl muž znuděně. „Co si přejete?“

„Ať se personál shromáždí ve společenské místnosti, Seppe. Všichni. Bez výjimky.“ Bývalý důstojník Stasi lehce ztlumil hlas. „Řekněte Karlovi

a ostatním, že musíme vyřídit nějakou špinavou práci. A požádejte Fjodora, aby přinesl z kufru auta ty svoje trhaviny. Přece jen je nakonec budeme potřebovat.“

Strážcovy kalné oči poprvé ožily. „Bude mi potěšením.“

Brandt chladně přikývl. „Já vím. Proto jste pro mě taky užiteční.“ Sledoval, jak poskok vyšel z místnosti a začal svolávat unavené vědce a techniky z hlavní laboratoře.

Vzápětí se přihnál Renke. Mírně strnulé rty prozrazovaly rozhořčení z toho, že mu někdo odvádí asistenty od rozdělané práce. „Co to má znamenat, Erichu?“ zeptal se.

„Přečtete si tohle,“ řekl mu Brandt prostě a kývl na zprávu zobrazenou na Malkovičově počítači.

Vědec přelétl varování před bezprostředně hrozícím americkým útokem a s výrazem mrzutého údivu povytáhl své tenké bílé obočí. „Nemilá věc,“ zamumlal. Pak se podíval přes rameno na Brandta. „Odjždíme?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Za pár minut,“ odpověděl šedooký muž. „Seberte si v kanceláři, co potřebujete. Bleskově.“ Chladně kývl směrem k Malkovičovi, jenž stále seděl zhroucený v křesle. „Vezměte ho s sebou. A dohlídněte na něj, Herr Professor. Jeho peníze a známosti se nám pořád můžou hodit.“

Nato se Brandt odvrátil a vykročil ke společenské místnosti. S pistolí v ruce.

Renke se za ním chvíli díval a pak pohlédl na otřeseného miliardáře. „Pojďte, pane Malkoviči,“ vyzval ho zostrá. „Tudy.“

Vyšší muž otupěle vstal, uchopil aktovku a laptop a vykročil za vědcem centrální chodbou.

Ve své kanceláři bez oken pak Renke rychle přešel ke knihovně ukrytému trezor na heslo a mrazicí box. Zadal kód a přitiskl palec ke čtečce otisků. Když se dveře otevřely, zavanula z nich studená pára.

Budovou se rozlehla střelba tlumená silnými zvukotěsnými stěnami. Následovaly pronikavé výkřiky a nářek. Když rychlá palba ustala, rozhostil se strašidelný klid sem tam narušovaný jen zoufalým sténáním a vyděšeným mužským vzlykotem. Třikrát štěkla pistole. Nastalo absolutní ticho.

„Panebože!“ zaúpěl Malkovič. „Mariňáci už jsou tady!“ Přiskočil k nejbližší zdi a přitiskl k hrudi aktovku s informacemi o Dudarevových

vojenských plánech a účasti ruského vládce na projektu Hydra, jako by ho před výstřely Američanů mohla ochránit.

Renke ohrnul nos. „Uklidněte se. To byl jen Brandt. Právě zabil moje chudáky asistenty.“ Navlékl si tlustou rukavici a vytáhl z mrazničky přihrádku plnou ampulek. Opatrně je vložil do izolované chladicí schránky.

Spokojeně se usmál na řady speciálně vyvinutých variant choroby Hydra. Všechny čiré skleněné trubičky na sobě měly štítek se jmény, často ruskými. Jako prostředek nátlaku na Viktora Dudareva bude obsah Malkovičovy aktovky za necelých osmačtyřicet hodin bezcenný. Až ruská vojska a tanky překročí hranice, šéf Kremlu už se nebude bát odhalení svých plánů. Bude s roztrášeným magnátem moci naložit, jak uzná za vhodné.

Vědec zavřel a zapečetil schránku. Nepřestával se usmívat pod vousy. Malkovič dohrál, ať si to uvědomoval nebo ne. Ale stoprocentně účinné zbraně ukryté v oněch ampulkách dávaly Wulfu Renkemu možnost držet Dudareva a jeho věrné po zbytek života v šachu.

• • •

Podplukovník Jon Smith se krčil za přídílí tmavě zeleného volva, které vypůjčila Randi Russellová. Vůz stál bokem přes dvouproudou silnici a blokoval hlavní trasu vedoucí kolem vulkanické náhorní plošiny, na níž leželo Orvieto. Silnice Strada Stratale číslo 71 se zde rozdělovala: jedna odbočka mířila k nádraží v dolní části města a pak dál na východ k úpatí vzdálených Apenin. Druhá pozvolna stoupala po skalnatém úbočí až do samotného města na útesu.

Smith pohlédl doleva, kde se proti hvězdné obloze tyčil ohromný černý stín náhorní plošiny. Hned za křižovatkou se terén strmě zvedal do travnatého svahu posetého remízky menších stromů a ošlehaných křovisek, který náhle končil u rozpraskané a drolící se stěny z opuky a čediče.

Podíval se doprava. Pár metrů od něj za stejným autem klečel Kirov, jenž v obou rukou svíral samopal Heckler&Koch MP5. Rus zachytil Smithův pohled a klidně na něj kývl, že je připraven. Za silnicí se země mírně svažovala a rostly tam plané ovocné stromy a plazivá zeleň. Z druhé strany údolí probleskovala světla vzdálených farem.

„Už jsou tady,“ zašeptala Randi Russellová do vysílačky. Agentka CIA číhala o kousek dál na mírné vyvýšenině s výhledem na dobře osvětlený komplex Evropského střediska pro výzkum populace ležící zhruba o kilometr dál. Vzala na sebe roli předsunuté hlídky. „Napočítala jsem dvě auta. Jsou to černé mercedesy a jedou dost rychle.“ Po malém zaváhání

pokračovala: „Zdá se, žes měl pravdu, Jone. Asi se v těch vojenských věcech fakt vyznáš.“

„Rozumím,“ odpověděl jí Smith tiše.

Navzdory stavu nejvyšší pohotovosti se vnitřně trochu uvolnil. Randi důrazně prosazovala, aby nastražili past mnohem blíž ke Středisku. Chtěla zabránit tomu, aby jim Malkovič, Renke a další mohli uniknout po jedné z menších venkovských cest křižujících údolí. Jon její myšlenku odmítl s tím, že kdyby si na nepřátele políčili příliš blízko opevněné laboratoře, dali by jim šanci stáhnout se zpátky za její neproniknutelné stěny. A jakmile by se Malkovič a spol. dovědli, že útok americké námořní pěchoty, před níž byli varováni, je jeden velký podfuk, mohli by se vrátit k původnímu plánu a v klidu odletět do bezpečí.

Smith vsadil na to, že Brandt povede své zaměstnance právě tudy, jelikož tato silnice nabízela nejlepší možnost, jak se rychle vzdálit od Střediska. A až by uprchlíci u nádraží v Orvietu přešli na druhou stranu severojižní dálnice, mohli by se vydat po málo používaných vedlejších silnicích přes Apeniny a pak sjet k pobřeží Jaderského moře.

Jon uslyšel vrčení silných motorů. Napjal se, trhl dozadu klikou závěru a vtlačil do komory samopalu devítimilimetrový náboj. Hmatem se přesvědčil, že režim palby je nastaven na tříránné dávky. Přikrčil se ještě níž, takže ho za mohutným volvem nebylo vůbec vidět.

Hluk motorů sílil.

Auto, za nímž se Smith ukrýval, se náhle ocitlo v záři reflektorů, které vrhly na svah jeho podivně pokroucený stín. Ozvalo se pronikavé kvílení: čelní mercedes prudce zabrzdil, aby nenarazil do improvizovaného silničního zátarasu. O vteřinu později zaskřípěly brzdy a druhý černý vůz se smykem zastavil uprostřed silnice.

Smith s Kirovem se okamžitě vztyčili za volvem a namířili samopaly na přední auto, které stálo jen patnáct metrů od nich. Pohyb nastal i na stráni, kde Fiona Devinová vyskočila z úkrytu za balvanem zarytým v zemi, který se musel zřítit z útesu už před stovkami let. Pečlivě zacílila na druhý vůz přes přední i zadní mířidla své poloautomatické pistole Glock.

„Vystupte z auta!“ křikl Smith mžourající do světla reflektorů. „Hned! A ruce hezky nahoru!“

V uších slyšel tlukot srdce. Věděl, že nadešla rozhodující chvíle. Potřeba získat alespoň jednoho zajatce přebíjela všechny ostatní ohledy, dokonce i obavy o vlastní bezpečnost.

Oba mercedesy však jen nehnutě stály šikmo přes vozovku. Za tmavými kouřovými skly nebylo vidět sebemenší pohyb.

„Poslední varování!“ houkl Jon nahlas. „Vystupte z auta, sakra! Tak bude to?“ Zpevnil prst na spoušti.

Zadní dveře prvního vozu se otevřely. Pomalu se z nich vysoukal jeden z Malkovičových strážců a stanul proti nim s rukama ve výši ramen. „Nejsem ozbrojen,“ řekl angličtinou se silným přízvukem. „Co od nás chcete? Jste od policie?“

„Žádné otázky,“ zavrčel Kirov. „Řekněte Malkovičovi a ostatním, ať si vystoupí! Mají na to deset vteřin, pak začneme střílet.“

„Rozumím,“ vyhrkl muž. „Vyřídím.“

Strážný se napůl otočil, jako by se chtěl sklonit do otevřených dveří a oslovit pasažéry uvnitř. Vzápětí se však bleskově obrátil a z těžkého vlněného kabátu vytrhl samopal Uzi o rozměrech větší pistole.

Smith s Kirovem vypálili jako jeden muž.

Strážce utrpěl několik čistých průstřelů a skácel se dozadu. Mrtvý byl dřív, než dopadl na zem.

Ve stejném okamžiku řidič čelního mercedesu prudce šlápl na plyn. Černý vůz vyrazil přímo proti přední části volva. I druhé auto se prudce rozjelo.

Smith si svou chybu uvědomil pozdě. Ti parchanti obětovali jednoho muže, aby ho vylákali z ulity. Máchl samopalem a znovu vypálil, tentokrát na motor prvního příjíždějícího auta. Série zásahů vyvrtávaly do kapoty obří díry, z nichž odlétaly jiskry i cáry potrhaného plechu.

Kirov vedle něj začal střílet na pneumatiky. O něco výš viděl Jon plamen tryskající z hlavně pistole Fiony Devinové, která v rychlém sledu pálila na druhé auto. Stejně jako Rus mířila na kola a snažila se nepřátele znehybnit, aby nemohli prolomit zátaras a zmizet nocí.

Jon ještě malou chvíli držel svou pozici za volvem, i když se proti němu mercedes řítil tmou jako rozzuřený slon. Vyslal na vůz ještě jednu tříannou dávku. Od motoru se vznesly další kovové spony.

V poslední možné chvíli se Smith vrhl pryč od stojícího auta. Přistál na tvrdém asfaltu, až mu cvakly zuby, a pak se hbitě odvalil do trávy. Mercedes s ohlušující ranou vrazil do přídě volva. Vozy se do sebe zaklesly a chvíli společně klouzaly silnicí v gejzíru střepů, znetvořeného kovu i umělé hmoty. Volvo se pomalu stočilo stranou a uvolnilo pravou větev křižovatky ve tvaru písmene Y.

První mercedes se kolem něj za skřípotu plechů protáhl a jako raněné zvíře vyrazil vzhůru k Orvietu. Zanechával za sebou kusy potrhané pryže ze tří prostřelených pneumatik, které poskakovaly a kutálely se po vozovce jako ve zpomaleném filmu. Nad asfaltem a šterkem vířily závoje zářivých jisker. Vzápětí se kolem potlučeného volva hlučně prodral i druhý černý vůz a na prázdných gumách pomalu supěl za svým kolegou.

Smith se zvedl na jedno koleno a znovu zahájil palbu na prchající vozidla. Kirov stojící blízko něj dál s rozmyslem mířil dolů. Fiona k nim seběhla a zaklapla si do pistole čerstvý zásobník. V tváři se jí zračila marnost.

„Ujedou nám,“ zaječela.

Kirov vypálil další dávku nábojů s měděným pláštěm. Pak zavrtěl hlavou. „Ne,“ uklidnil ji. „Podívejte.“

Motor prvního mercedesu několikrát zakašlal a pak definitivně zhasl. Z auta, které se zastavilo asi dvě stě metrů opodál, vylezli čtyři muži a rozběhli se do kopce směrem k Orvietu. Jeden z nich měl hustou bělostnou kšticí a v obou rukou svíral aktovku, která mu bránila v běhu. Další byl vyšší a od plavých vlasů se mu odrážel měsíční svit. „Malkovič a Brandt,“ uvědomil si Smith a vyskočil. „Jdeme!“

Druhý mercedes uhnul z cesty a snažil se první objet, přitom však zapadl do měkké půdy. Poskočil ještě pár metrů a pak se zastavil. Z vozu vyskákali čtyři další muži. Dva se zbraněmi v rukou vyrazili přes vozovku ve zjevné snaze krýt své prchající druhy. Zbývali poslední dva. Jeden z nich – hubený muž s bílou bradkou a kufříkem – na okamžik zaváhal a zadíval se silnicí vedoucí k Orvietu. V příští chvíli se oba obrátili, sešli z cesty a vyrazili vzhůru mezi stromy a křovisky rostoucími na úpatí útesů.

Jon uslyšel za zády dupání, a tak se otočil a zvedl samopal.

Z temnoty se zjevila Randi Russellová s pistolí v ruce. „To byl Renke!“ ukázala k místu, kde dvojice mužů zmizela v lesním přítmí. „Běžte s Kirovem a Devinovou po ostatních. Já si беру Renkeho!“

Smith chvatně kývl. „Zlom vaz.“

Randi kolem něj proběhla a přitom ho plácla do ramene. „Ty taky!“

Jon vyjmul ze samopalu prázdný zásobník a zasunul do něj nový. Pak se otočil ke Kirovovi a Fioně. „Připraveni?“

Oba s plamenným pohledem přikývli. Cítili podivnou bojovou euforii, která neměla daleko k šílenství.

„Tak fajn,“ štěkl Smith, jenž už vyrazil silnicí vzhůru. „Ukončíme to!“

Smith se rozběhl levou stranou cesty, zatímco Kirov a Fiona si vybrali pravou. Daleko vpředu viděli v měsíční záři Malkoviče s Brandtem a dvěma strážci, kteří se snažili vyšplhat na kopec dřív, než se jejich pronásledovatelé dostanou na dostřel. Renke s dalším gangsterem zmizeli vpravo od silnice, kde se až k útesům táhly sady broskvoní a jabloní, ale také vinice. Malé žluté cedule ukazující oním směrem ohlašovaly Tomble del Crocifisso del Tufo, tedy starověkou etruskou nekropoli. Město mrtvých.

Jona však nejvíc zajímali ti vpředu. Dva Brandtovi pistolníci se zdrželi pozadu se zřejmým rozkazem zabít nebo alespoň zdržet Američany, kteří za uprchlíky běželi. Jeden padl do zákrytu mezi keři a stromy na stráni. Druhý se schoval o něco výš vpravo mezi kameny a křovisky.

Smith se zamračil. Vyrazit k nim po otevřené cestě byl nejlepší způsob, jak se nechat zabít. Odvaha je jedna věc, ale tohle by byla skoro jistá sebevražda.

Zpomalil, padl na koleno a nad hlavní svého samopalu si opatrně prohlížel spletitou vegetaci po obou stranách silnice. Kirov a Fiona zalehli vpravo od něj a také mířili dopředu.

„Vidíte něco?“ sykl Jon.

Kirov zavrtěl hlavou. „Ne.“ Ohlédl se po Američanovi. „Ale musíme jít dál, i když je to riskantní. Střelba brzy přivolá policii.“

Smith se na něj usmál. „Vy snad pochybujete, že *carabinieri* zbaští naši historku o turistech, kteří si vyšli na půlnoční procházku?“

Kirov se ušklíbl. Zdvihl samopal a rychle si přejel prstem po maskovací barvě rozetřené po tvářích i čele. „Ani nevím proč, ale moc bych na to nesázel.“

„V tom případě dost řečí a hněte kostrou,“ utála je Fiona pobaveně i s trochou nelibosti. Vyškrábala se na nohy a znovu vykročila podél krajnice. „Já je na sebe nalákám a vy je pak zastřelíte.“

Kirov se překvapeně otočil a zvedl ruku na znamení nesouhlasu. „Ne, Fiono. Tohle nechte na nás dvou. Máme vojenský výcvik. Vy ne. Je to moc nebezpečné.“

„Oleg má pravdu,“ přidal se Smith.

Netrpělivě zavrtěla hlavou. „Nemá. A vy taky ne.“ Fiona jim ukázala svou pistoli. „S tímhle víc než na dvacet nebo třicet metrů pořádně nic netrefím. Vaše samopaly jsou na dálku přesnější, tak proč toho nevyužít?“

Jon udělal grimasu a nejistě pokrčil rameny směrem ke Kirovovi. „Má pravdu.“

Rus se zakabonil, ale ztěžka přikývl. „Hm. Jako obvykle.“ Svěsil ruku a smutně dodal: „Ale nenechte se zabít, Fiono. Jestli se vám něco stane, tak...“

Zadrhl se mu hlas.

Fiona se usmála a něžně ho pohladila po hlavě. „Dobře, budu si dávat pozor.“ Pak se mírně přikrčila a vykročila pryč.

Oba muži několik vteřin vyčkali a pak se vydali za ní. Ostražitě našlapovali trávou na okraji cesty, a pokud to bylo jen trochu možné, drželi se ve stínu.

Jeden z Brandtových banditů, Sepp Nedel, ležel za hromádkou ošlehaných kamenů zarostlých křovinami. Shlížel k silnici a v mířidlech samopalu Micro-Uzi sledoval, co se šustne. Se skládací pažbou pevně opřenou o rameno chladnokrevně čekal. Pobití Renkeho neozbrojených vědců pro něj bylo příjemným zpestřením, souboj s ozbrojenými protivníky však přece jen víc odpovídal jeho gustu.

V mlází na druhé straně silnice se cosi lehce pohnulo. Nedel se ušklíbl. To byl celý Fjodor Baženov: vždycky když držel zbraň, nervózně sebou cukal. Někdejší příslušník KGB to uměl s výbušninami, ale v terénu ohrožoval nejen sebe, ale i ostatní.

Na periferii jeho vidění se cosi mihlo. Někdo přicházel po silnici. Němec sevřel zbraň ještě pevněji a zacílil daným směrem. Spatřil kradoucí se postavu v černém, která se co chvíli přikrčila, rozhlížela se a poslouchala. Průzkumník, pomyslel si Nedel. Bylo mu jasné, co má dělat: nechat ho klidně projít a zabít ty, kteří dorazí po něm.

Zvěd se přiblížil.

Něco ho na té nenápadně kráčející postavě zaujalo. V příští chvíli mu to došlo: Američané vyslali na průzkum ženskou! Nedel ve tmě vycenil zuby a představil si tu rozkoš, až zneškodní její kumpány.

Náhle se rozkašlal jiný uzi a pokropil silnici sprškou projektilů. Všude kolem ženy v černém se rozlétly kousky asfaltu, rozcupované trávy a hlíny. Padla k zemi a zůstala ležet.

Nedel tiše zaklel: Baženov zpanikařil.

Náhle uviděl, že Rus vystrčil hlavu z mláží a snaží se zamířit přesněji. Zvedl samopal a soustředěně zacílil na nehybnou postavu schoulenou u cesty.

A pak vypálila jiná zbraň, tentokrát z dálky pod kopcem.

Baženov zasažený do obličeje srdceryvně zavřeštěl, pak padl bokem do mláží a už nevstal. Další dávka ho doslova rozpárala.

Střelec v černém, jenž experta na trhavyiny zabil, hbitě vyskočil a rozběhl se k ležící ženě. Sklonil se k ní a v jedné z kapes své bojové vesty zřejmě hledal lékárníčku.

Nedel mlčky přikývl. Tenhle cíl stál za to. S nejvyšší obezřetností se vztyčil nad kamennou mohylou, zadíval se podél krátké hlavně samopalu a mělce oddychuje čekal, až se míridla ustálí na klečícím muži. Pak zpevnil prst na spoušti...

Smith ležící asi sto metrů opodál vypálil. Samopal hlasitě zarachotil a udeřil ho do ramene. Do trávy odlétly tři prázdné nábojnice. Brandtův strážce, jenž dostal dva zásahy do krku a jeden do ramene, se zhroutil dopředu. Kameny skrápěla pulzující krev, která měla v přítmí černou barvu, ale po chvíli přestala téct.

Jon se zachmuřenou tváří vyskočil a rozběhl se k místu, kde Kirov klečel vedle Fiony Devinové.

Než k nim dorazil, stačila se posadit. „Nic mi není,“ tvrdila. Byla bledá a zjevně trochu otřesená, ale úlevně se usmívala. „Netrefili mě.“

„Netrefili?“ zavrčel Kirov. Natáhl ruku a dotkl se dlouhé trhliny v tmavé látce nad levým loktem. Z rány po kulce prýštil tenký pramínek krve. „A co je tohle?“

„Tohle?“ zakřenila se Fiona. „To je jen škrábnutí.“

„Měla jste kliku,“ řekl jí Smith odměřeně. Srdce mu stále bušilo. Stejně jako Kirov měl strach, že je mrtvá nebo vážně raněná.

Rozvážně přikývla. „To každopádně.“ Smutně se podívala na vysílačku připnutou na vestě. Rozbila se buď výstřelem, nebo o kámen, když skočila do úkrytu. Sňala z uší nyní už nepotřebná sluchátka. „Ale bez vás už si bohužel asi nikam nezavolám.“

Nocí za nimi náhle vzplálo jasné bílé světlo, jež vrhlo na stráž jejich stíny. Otočili se a spatřili v dálce ohromný ohnivý míč. Z epicentra výbuchu vylétly kusy zohýbané oceli a rozbitého betonu, které stoupaly stovky metrů vstříc noční obloze a pak se zase zřítily na zem. V příští chvíli

k nim dolehl dunivý hřmot, který pomalu utichal, jako by krajinou projel těžký nákladní vlak, a zanechal po sobě jen užaslé ticho.

„To byla Renkeho laboratoř,“ konstatoval Smith a trpce sledoval sloup plamenů šlehajících ze sídla Evropského střediska pro výzkum populace. „A s ní většina důkazů.“

Kirov ponuře přikývl. „Tím spíš je potřeba chytit Malkoviče s Brandtem.“ Pokrčil rameny. „Ale aspoň už se nemusíme tolik bát, že nás zastaví policajti.“

„To je fakt,“ souhlasil Jon, který pořád roztržitě hleděl na plameny požírající rozbořené trosky Renkeho továrny na výrobu biologických zbraní. „Všechny jednotky městské policie i karabiniérů z Orvieta se během deseti minut sjedou k ohni.“ Sklonil se a pomohl Fioně vstát. „Nerad bych tu příležitost zahodil.“

Všichni tři agenti Alfy se současně obrátili a naplno se rozběhli silnicí k vrcholu náhorní plošiny.

Randi Russellová se opatrně kradla změtí popínavých rostlin, když se kolem ní náhle rozjasnilo a stráž s vysokou trávou, opadanými ovocnými stromy, mřížovými plůtky a zarostlými zvětralými terasami zalila ostrá záře. Padla na zem a čekala, až jas pomine a úbočí kopce se znovu zahalí do tmy.

V tichu následujícím po explozi uslyšela vlevo vpředu jakési vyděšené mumlání. Opatrně vstala a opatrně se tím směrem vydala. Hlasy rázem umlkly.

Randi došla k plotu a ještě víc se přikrčila. Krajina před ní se sice koupala ve slabém svitu měsíce, bylo však těžké rozlišit podrobnosti. Rýsovaly se tam jakési travnaté kopečky s šedými kameny na vrcholu, v mezerách mezi nimi však vládl neproniknutelný stín. Randi usoudila, že je čas se pořádně rozhlédnout, zvedla tedy svůj silný dalekohled. Když si ho přiložila k očím, noc se rázem změnila v bílý den. Optika totiž zvýrazňovala i sebemenší přirozené světlo, třeba z hvězd či měsíce.

Okolí se okamžitě zaostřílo.

Vyvstala před ní obdélníková síť ulic. Úzké stupňovité cesty vysekané do úbočí lemovaly domky postavené z velkých bloků opuky, šedé usazené horniny. Některé střechy byly kuželovité, jiné ploché, ale skoro všechny pokrývala tráva a udusaná hlína. Uprostřed každé stavby zel temný otvor ve tvaru lichoběžníku. Na velkých kamenech nad otevřenými vchody byly

vytesány nějaké archaické nápisy. Za domy se táhla stezka se zábradlím, která stoupala po mělkých schodech k prázdnému parkovišti.

Bylo to pradávné etruské město mrtvých. Randi si vzpomněla, že o něm předchozího dne četla v letadle z Německa. Některé zdejší hrobky byly téměř tři tisíce let staré. Při vykopávkách, které začaly uprostřed devatenáctého století, se našly vázy, poháry, zbraně i brnění, které pak putovaly do muzea vedle orvietské katedrály.

Zamračila se. Renke a jeho osobní strážce se zřejmě schovali někde v nekropoli, a až střelba utichne, chtěli znovu slézt z kopce a uniknout. Randi musela uznat, že to není tak špatný plán. Ten, kdo by se za nimi pustil do těchto úzkých uliček, by byl nápadný a střelec schovaný v některé z hrobek by ho snadno zaměřil.

Vrátila dalekohled do jedné z kapes vesty a opatrně se protáhla pod spodní příčkou plotu tak, aby se o ni nezachytila výstrojí. Poté se odplížila vysokou trávou k hrobkám a snažila se zůstat ve stínu.

Občas se zastavila a poslouchala. Stačil by sebemenší zvuk, který by jí napověděl, kde nepřátelé číhají. Nic však neslyšela, jen houkání sirén policistů, hasičů a záchranek spěchajících k sídlu Evropského střediska pro výzkum populace zdevastovanému výbuchem.

Konečně dospěla do cíle: k hloučku zakrsklých stromů vyrůstajících ze svahu nad pohřebišťem. Odsud bylo vidět do většiny uliček, zvláště těch, které vedly k silnici do Orvieta.

Znovu vytáhla dalekohled a systematicky jím přejížděla přes starodávné pohřebiště. Zaměřovala se zejména na vchody do hrobek, jež podle ní nabízely nejvýhodnější pozici. Renke a jeho strážce by si jistě vybrali takovou skryš, odkud by měli dobrý přehled o každém, kdo by do nekropole vstoupil od silnice či z parkoviště.

Její dalekohled pomalu klouzal podél vchodu jedné z mohyl asi v polovině centrální ulice, pak se náhle zastavil a vrátil se zpět. Byl ten světlejší tvar v temnotě jen spadlý kámen nebo klam měsíčního světla?

Randi zatajila dech a trpělivě čekala. Tvar se jemně pohnul a nabral konkrétnější obrysy. Dívala se na horní část těla muže s vyholenou hlavou, který se krčil těsně za nízkým vchodem a hleděl ulicí směrem ke vstupu do nekropole. Znovu se mírně posunul a Randi si všimla, že svírá zbraň.

Ani se nepohnula. Je tam s ním i Renke, nebo si zvolil jiný úkryt?

Strážce se na chvíli podíval za sebe – zřejmě poslouchal čísi šepot – a pak se znovu otočil.

Randi se chladně pousmála. Wulf Renke je uvnitř. Trpělivě se krčí ve tmě a čeká na svou šanci vyklouznout a znovu zmizet jako už tolikrát v minulosti. Přesně v to Randi doufala. Odložila dalekohled a začala se plížit z kopce. Tiskla se přitom k zemi a uhýbala pryč od ulice, kde se ti dva schovávali.

Tiše se vkradla do uličky, která vyznačovala severní hranici pohřebiště, chvatně ji přešla a vklouzla do bezpečí jedné z malých hranatých mohyl. Pak uložila pistoli do pouzdra u boku a s pomocí obou rukou se vyhoupla na travnatou střechu pohřební komory. Pak zlehka přeskakovala úzké mezery mezi stavbami, až nakonec dospěla k hrobce s plochou střechou kousek od Renkeho skrýše. Znovu vytasila berettu, připlížila se k rohu a nahlédla dolů.

Nízký otevřený vchod, kde předtím zahlédla vědce hlídku, se nacházel jen pár metrů od ní. Namířila pistoli a čekala, až se trochu rozkouká. Černá tma začala postupně nabývat různých tvarů i odstínů a Randi opět spatřila hlavu a ramena přikrčeného strážce se samopalem. Napjala prst na spoušti, ale vzápětí jej mírně povolila. Rozhodla se, že dá tomu chlapovi šanci.

„Odhod' zbraň!“ zavolala tiše.

Zaskočený muž instinktivně otočil hlavu a pozvedl samopal. Střelila ho do hlavy.

Než se zvonivá ozvěna beretty přestala rozléhat mezi kamennými stěnami kolem ní, Randi už byla v pohybu. Seskočila ze střechy, v podřepu dopadla na ulici a namířila pistolí přímo do vstupního otvoru krypty.

Uvnitř panoval naprostý klid. Nic ani nešustlo.

„Renke!“ zavolala Randi s německou výslovností tiše, ale tak, aby ji bylo v hrobce slyšet. „Je po všem. Nemáte kam utéct. Vyjděte ven s rukama nad hlavou a nic se vám nestane. Jinak vás zabiju.“

Chvilí si myslela, že jí neodpoví, ale pak se vědec v klidu zeptal: „Víc možností nemám? Bud' se pokorně vzdát a jít do vězení, nebo zemřít vaší rukou?“

„Pochopil jste.“

Renke pohrdlivě mlaskl. „Omyl,“ odsekl. „Zapomínáte, že vždycky existuje třetí možnost. A právě tu si vyberu.“

Randi náhle zaslechla z hrobky jemné křupnutí následované zájknutím a pak dlouhým vzdechem, po němž se rozhostilo naprosté ticho. „Sakra,“ zaklela a vyrazila ke vchodu.

Bylo pozdě.

Wulf Renke seděl zhrouceně na jedné z kamenných lavic, kam staří Etruskové ukládali své mrtvé. Jeho oči na ni strnule a bez mrknutí zíraly. Z ochablých úst mu do upravené bílé bradky odkapávala pění. U nohou měl chladičí box, vedle kterého ležely střípky rozbité skleněné ampulky. Vzduch v pohřební síni zaváňel po mandlích.

Uprchlý expert na biologické zbraně spáchal sebevraždu, nejspíš kyanidem, uvědomila si Randi pochmurně. Sklonila se a vstoupila do hrobky. Rychle prohledala Renkemu kapsy, a když v nich nenašla nic důležitého, vzala izolovanou schránku a znovu vycouvala do úzké uličky ozářené měsícem.

Uvnitř boxu našla řadu skleněných lahvíček naskládaných v suchém ledu. Když si přečetla štítky se jmény, vykulila oči ohromením a úžasem. Dovtípila se, že hledí na varianty smrtící choroby přesně střížené podle genetické výbavy Viktora Dudareva, jeho hlavních ministrů a řady nejvyšších vojenských velitelů Ruské federace. Rychle zaklapla víko, popadla schránku a rozběhla se tísnivými ulicemi města mrtvých.

Smith tiše proklouzl stínem ztepilých borovic. Když vyšel z lesa, ocitl se na okraji jakéhosi parčíku, jemuž vévodily pozůstatky etruského chrámu – vlastně jen několik kamenných schodů, vyvýšená plošina zarostlá trávou a kruhové základy někdejších vysokých sloupů. Silnice vpředu se ostře stáčela do kopce směrem k Orvietu. Smith poklekl na jedno koleno a pokynul Kirovovi s Fionou, aby šli za ním. Uposlechli a přihradli se k němu mezi stromy.

Vpravo se rýsovala valná část středověkého města tvořená bludištěm krivolakých uliček a nízkých kamenných domů rozličných tvarů, které dosahovaly stáří osmi až devíti set let. Na mnoha místech překlenovaly ulice temné oblouky vystupující na pozadí bledého měsíčního svitu.

Vlevo planina strmě klesala ke světlu Orvieto Scalo, tedy dolního města. Podél okraje se táhla široká terasa končící až u vysokých oblých bašt a masivních kamenných hradeb Fortezza dell' Alborno, papežské pevnosti postavené ve čtrnáctém a patnáctém století.

„Kam asi Brandt s Malkovičem utekli?“ hlesl Jon. „Do starého města?“

„Tam určitě ne,“ řekla Fiona přesvědčeně. „To je slepá ulička. Jediná úniková cesta odsud vede k sídlu Evropského střediska pro výzkum populace a ta bude plná policejních aut a sanitek.“

„Dopředu,“ prohlásil Kirov pevně. Ukázal na malou ceduli se šipkou směřující alejí k Piazza Cahen a Stazione Funicolare – stanici lanovky spojující Orvieto s dolním městem. „Mají jedinou reálnou šanci na útěk: vyškemrat, koupit nebo ukrást auto, a to můžou bezpečně udělat jen dole u hlavního nádraží. Lanovka je v noci nejspíš zavřená, ale určitě tam z téhle části města povedou další cesty.“

Smith přikývl. „To zní logicky.“ Vstal. „Dobře, já si vezmu levou stranu. Olegu, vy pravou.“

„A já půjdu jako hodná holčička hezky způsobně uprostřed,“ pousmála se Fiona, čímž zmírnila jedovatost svých slov.

Rozestoupili se a v rojnici prošli parčíkem kolem vyvýšené terasy rozbořeného chrámu a pak pokračovali jižním směrem při levém okraji široké silnice ústící na náměstí Piazza Cahen.

„Ale kde je profesor Renke?“ vypravil ze sebe Konstantin Malkovič. Zoufale lapal po dechu a k nadouvajícímu se hrudníku stále tiskl svou aktovku. Seděl na zemi a zády se opíral o zamčené dveře stanice lanovky. Husté bílé vlasy měl zplihlé potem, který mu v pramíncích stékal i po vyděšené tváři.

„Bud' ho zabili, nebo zajali,“ odsekl Brandt. „Měl se nás držet.“

Brandt měl vztek sám na sebe i na svého vyděšeného zaměstnavatele. Příliš možností už mu nezbývalo. Bez Renkeho a jeho laboratoře byl pro Rusy užitečný jen tak dlouho, dokud se Američané nedozvědí o plánované invazi na Ukrajinu a do dalších bývalých sovětských republik. Šedooký muž se úkosem podíval na Malkovičovu aktovku. Byly v ní informace, které se nesměly dostat Američanům do rukou. I finančník se stával čím dál větší přítěží.

Brandt pochopil, že život si zachrání jedině tak, že odstraní Malkoviče a předá aktovku s veškerým obsahem nesmlouvavým vládcům Kremlu. Zvedl pistoli Walther, ale pak se zarazil. Tady ne, rozhodl se. Náměstí bylo příliš otevřené a výstřel by se rozlehl po celém městě. Brandt si tedy řekl, že lepší bude magnáta zabít, až se dostanou z toho zpropadeného středověkého bludiště. Vysoko v Apeninách nebude těžké ukrýt prostřílené tělo tak, aby ho už nikdo nikdy nenašel.

Sklonil se a hrubě Malkoviče vytáhl na nohy. „Jdeme!“ zavrčel. „Kousek za pevností je cesta dolů.“

Starší muž roztřesený strachem i únavou mlčky uposlechl.

Vtom se jeden ze dvou zbývajících strážců příkrčil a sykl: „Herr Brandt! Američani jsou tady!“ Zvedl samopal a ukázal krátkou černou hlavní ke vstupu na náměstí.

Brandt se vylekaně otočil s připravenou pistolí. V šeru rozeznával tři postavy v černém, jež právě vcházely na prostranství. Byly necelých sto metrů daleko. „Zabít!“ štěkl.

• • •

Smith koutkem oka zahlédl letmé mihnutí u stanice lanovky, malé moderní budovy na okraji náměstí. Byli tam čtyři muži. Dva se s vytasenými zbraněmi ukrývali za řadou cihlově červených květináčů. Vysoký plavovlasý Brandt se krčil za nimi. Čtvrtý muž, Konstantin Malkovič, se právě otočil a chvatně prchal do tmy. Mířil k vysoké klenuté bráně vedoucí do papežské pevnosti.

„K zemi!“ křikl Jon varovně na Kirova s Fionou a sám se vrhl dolů.

A pak Brandtovi muži začali střílet.

Kulky svištěly vzduchem kolem Smithe a létaly mu těsně nad hlavou, jiné se všemi směry odrážely od dlažby. Náměstím se rozprskly kousky betonu a utržené proužky asfaltu.

Smith se horečně převaloval a snažil se jim utéct z mušky.

Několik metrů opodál Fiona Devinová náhle vykřikla a padla. Zůstala ležet s pevně zaťatými zuby a křečovitě si svírala pravé stehno. Mezi prsty se jí začínala hromadit krev. Kirov se k ní starostlivě vrhl bez ohledu na devítimilimetrové náboje, které ho přitom ohrožovaly.

Oba samopaly Uzi náhle utichly. Zabijáci vystříleli plné dvacetiranné zásobníky během několika vteřin. Co nejvíc se přikrčili a spěšně dodávali svým zbraním čerstvou dávku munice.

Smith se přestal koulet po zemi. Buď se začnou bránit, nebo zemrou. Přimhouřil oči a rychle zamířil na řadu velkých květináčů. Stiskl spoušť a přejížděl hlavní z jednoho konce malého nádraží na druhý. Samopal MP5 začal hlučně kropit pozice Brandta a jeho mužů. Terakotový květináč zasažený jednou z dávek explodoval a do vzduchu vylétl gejzír keramických střepů, hlíny a potřáhané kůry.

Střelec, který se předtím za nádobou krčil, se zhroutil dozadu a zůstal ležet. Jeho samopal zařinčel o chodník.

Jeden to dostal, pomyslel si Smith pochmurně. Znovu namířil, tentokrát ve směru druhého zabijáka, vedle něhož klečel i Brandt s poloautomatickou pistolí v ruce.

Všichni tři zahájili palbu současně.

Kulky znovu skrápěly dlažbu i vzduch všude kolem Jona. Jedna mu ohnivě olízla pravé rameno, další mu škrábla o vestu a protrhla kapsu s náčiním, které se rozkutálelo po náměstí. Z laserového sledovacího zařízení v příští chvíli zbyly jen kousky rozbitého plastu a skla. Projektil odražený od chodníku ho zasáhl do levého boku s takovou silou, že mu zlomil žebro.

Smith s námahou potlačil sebezáchovnou touhu se před palbou sklonit nebo uskočit. Místo toho znovu zpevnil ukazovák na spoušti. Hlaveň samopalu se mu začala vzpínat v rukou. Se zaťatými zuby překonal palčivou bolest vystřelující ze zlomeného žebra a pokračoval v palbě na vybrané cíle.

Nesčetné devítimilimetrové náboje narážely do stanice lanovky, rozbíjely sklo, prolétaly zamčenými dveřmi a hloubily v hnědých čedičových zdech velké krátery. I ostatní květináče postupně vybuchovaly. Brandt a jeho střelec se skáceli a padli jeden přes druhého.

Napínací páka udeřila dopředu: Smith vypálil poslední ze třiceti nábojů, které měl k dispozici. Chvatně vyjmul starý zásobník, vytáhl nový a zasunul jej do samopalů. Pak škulbl pákou dozadu a nabil zbraň.

S prstem na spoušti si prohlížel průčelí stanice, jestli se některé ze tří těl ležících na proděravělém chodníku nepohne. Panoval tam však naprostý klid. A také ticho, které po předchozí bouřlivé střelbě působilo podivně.

„Jone!“ zavolal na něj Kirov. Krčil se nad Fionou Devinovou a horečně se jí snažil zastavit krvácení z rány ve stehně. „Potřebuju pomoci,“ houkl.

Smith se zvedl ze země. S novou vlnou bolesti z prasklého žebra mírně zavrával, ale hned spěchal k raněné ženě. Fiona stále vnímala, následkem šoku však byla zesinalá a roztřesená.

Podíval se na Kirova. I on byl velice pobledlý. „Jděte po Malkovičovi, Olegu. Běžel támhle do pevnosti,“ hlesl Jon. „Já se o ni postarám.“

Kirov zlostně zavrtěl hlavou. „Ne...“

„Jsem doktor, vzpomínáte?“ naléhal Smith. „Nechte mě dělat moji práci. A vy udělejte tu svoji. Jestli Malkovič uteče, všechno naše snažení bylo k ničemu. Tak pohyb!“

Kirov se na něj ještě chvíli díval. Temně se zamračil, ale nakonec přikývl. Mlčky se sklonil a něžně sáhl Fioně na čelo. Pak shrábl samopal, vyskočil a odklusal k bráně pevnosti.

Smith poklekl vedle Fiony a začal zkoumat zranění. Opatrně odhrnul roztržené džínové kalhoty, aby viděl, kudy střela vstoupila a vyšla. Prohmatával jí okolí rány a na některých místech silněji přitlačil ve snaze odhalit případné zlomeniny. Fiona ostře sykla.

„Omlouvám se,“ řekl jí Jon tiše. Roztrhl obal, vytřepal z něj tlakový obvaz a začal pevně omotávat střelnou ránu. Fiona sebou znovu škulbla. Svlékl si vestu, zmuchlal ji a podložil jí zasaženou nohu.

„Je to vážné?“ zeptala se Fiona tiše.

„Měla jste štěstí,“ odpověděl upřímně.

Přinutila se k úsměvu. „To mi dneska večer říkáte už podruhé. Moc šťastně si ale nepřipadám.“

I Jon se pousmál. „Štěstí je relativní pojem, paní Devinová.“ Zvážněl. „Kulka, která vás trefila, minula hlavní cévy i samotnou kost. Stehenní sval máte na kaši, ale mělo by se to dobře hojit – až vás dostaneme do nemocnice.“

Když ošetřil Fionu, znovu sáhl do lékárníčky, vyhrnul si svetr a proužky náplasti si zafixoval zlomené žebro. Z dalšího obvazu si pak vyrobil závěs na levou ruku a přehodil si jej přes krk.

Ve sluchátkách se mu náhle ozval vzrušený hlas Randi Russellové. „Jone,“ vyhrkla. „Renke je po smrti, ale zajistila jsem jeho materiály. Jdu nahoru. Jak to vypadá u vás?“

Smith zapnul mikrofon. „Brandt to má taky za sebou, ale Malkovič pláchl a Fiona je raněná.“ Rychle jí podal zbytek informací včetně jejich polohy. „Jak rychle se sem dostaneš?“

„Dej mi pět minut,“ slíbila.

„Rozumím,“ odvětil Smith. „Hod' sebou. A dej pokyn helikoptěře, hesla jsem ti dal. Ať se připraví nás vyzvednout.“

„Kde budete?“ zeptala se Randi.

„Půjdu po Malkovičovi sám. Dám ti vědět. Konec.“ Zvedl zbraň, vstal a podíval se na Fionu. „Brzy dorazí Randi. Vydržíte to?“

Chabě přikývla. „Ano. Běžte pomoci Olegovi dopadnout toho parchanta.“

„A vy hezky sed'te. Ne abyste s tou prostřelenou nohou zkoušela chodit. Berte to jako rozkaz.“

Pak se obrátil a rozběhl se náměstím.

Erich Brandt proploval temnotou a bojoval s bolestí, která mu doslova užírala smysly. Náhle plně procitl a otevřel oči dokořán. Ležel na chodníku a nohy mu tížilo jakési břemeno. Ucítil teplou měd'natou vůni čerstvé krve. Pootočil hlavu, ale bolelo to tak, že sebou škubl. Krev stékala i na dlažbu.

Ležel na něm jeden z jeho mužů, zjevně zastřelený.

Brandt opatrně zvedl ruku a sáhl si na čelo. Měl tam tržnou ránu, která pálila jako oheň. Pod volnou kůží mu zavržala zlomená kost. Zatmělo se mu před očima a prudce oddálil zakrvácené prsty od postiženého místa. Přemítat nad vážností zranění nemělo žádnou cenu.

Uslyšel blížící se kroky a přimhouřil oči. Se zatajeným dechem pak štěrbínami mezi víčky sledoval, jak kolem něj proběhl štlhlý tmavovlasý muž, který měl jednu ruku v improvizovaném závěsu a v druhé držel samopal.

S úžasem si uvědomil, že je to Smith. Ten prokletý Američan nějakou záhadou prchl z Ruska a teď je přímo tady v Orvietu, Malkovičovi v patách. Ta myšlenka ho rázem vzpružila. Pomalu se vysoukal zpod mrtvol, našel svou pistoli a odplížil se pryč. Držel se co nejvíc u země, až se dostal do zákrytu stromů a keřů vysázených u vysoké klenuté brány vedoucí k pevnosti. Pak vstal a vrávoravou chůzí se vydal ve Smithových šlépějích.

Fiona se oběma rukama zvedla do sedu a dávala si přitom dobrý pozor, aby nepokřčila ovázanou nohu. Vyčerpáním se jí zamotala hlava. Chvilí seděla a čekala, až to přejde, a pak se podívala přes náměstí ozářené měsícem. Z města za jejími zády se ozývaly vyděšené hlasy: obyvatelé Orvieta se dohadovali, co mají znamenat všechny ty rány a výstřely, které narušily pokoj jejich starobylého města.

Fiona se zamračila. Podívala se na hodinky. Kde je agentka Russellová? Pokud sem místní policie dorazí dřív než ona, nikdo už jí nepomůže. Klein a prezident Castilla se za ni postavit nemohli, protože by museli prozradit existenci tajné skupiny Alfa, což nepřipadalo v úvahu. A italské úřady jistě nebudou mít valné pochopení pro ozbrojenou ženu, která se prohlašuje za novinářku.

Prohlížela si rozstřílenou stanici lanovky a všimla si dvou těl ležících na náměstí před jejími rozbitými okny. Náhle přimhouřila oči. Dvě mrtvoly? Měly by tam být tři.

Fionu polil ledový pot. Jeden z Brandtových mužů, možná sám Brandt, byl volný..., a ona bez vysílačky neměla jak ostatní varovat. Bolestně vstala a pomalu se začala belhat k pevnosti.

Smith našel Kirova a Konstantina Malkoviče stát na hradbách. Za opevněním útes téměř svisle padal ve změti kosodřevin a křovisek ke světlům dolního města a dálnici. Bělovlasý finanční magnát měl ruce vysoko ve vzduchu. U nohou mu ležela otevřená aktovka.

Rus na něj ležérně mířil samopalem. Ohlédl se přes rameno na Jona. „Pan Malkovič souhlasil, že s námi bude spolupracovat,“ řekl suše. „Zdá se, že nerozumného rozhodnutí pomáhat prezidentovi Dudarevovi v jeho piklech hořce lituje.“

„To bych prosil,“ odtušil Smith. „Co je v té aktovce?“

„Informace důležité pro naši vládu,“ vyhrkl Malkovič dychtivě. „Všechno, co se mi podařilo zjistit o ruských vojenských plánech.“

Jon poprvé za celé dny ucítil, že se mu z ramen zvedá část závaží. S Malkovičem ochotným svědčit a s důkazy o Dudarevových plánech útoku na menší sousedy byla šance, že se Spojeným státům podaří předejít otevřenému střetu s Ruskem.

„Odhod'te zbraně,“ zavelel jim náhle za zády hlas zastřený bolestí. „A pohyb, nebo budu střílet.“

Smith zkoprněl. Ten hlas dobře znal. Ale Brandt byl přece mrtvý. Sám toho darebáka zastřelil.

„Máte na to tři vteřiny,“ pokračoval Brandt chladně. „Jedna. Dvě...“

Smith zaskočený nenadálým vývojem upustil samopal. Zbraň břinkla o hradbu. Kirov stojící vedle něj rovněž uposlechl a opatrně položil svůj Heckler& Koch MP5.

„Výborně,“ pochválil je Němec. „Teď se pomalu otočte. A ruce nechte nahoře, ať na ně vidím.“ Poslechli.

Brandt stál u cimbuří jen několik metrů od nich. Jeho tvář pokrývala strašlivá maska zaschlé krve. V zubaté trhlině přes celé čelo mu prosvítala bílá kost. V ruce třímал pistoli, s níž neustále kýval do stran, aby je měl všechny na mušce.

„Erichu!“ vyjekl Malkovič radostně a vykročil k němu. „Díkybohu!“ Usmál se od ucha k uchu. „Já věděl, že mě zachráníte.“

„Zpátky,“ zavrčel Brandt a zahnal magnáta pistolí.

Malkovičovi zmrzl úsměv na rtech. „Ale Erichu, já...“

„Vy jste si myslel, že tuhle noc přežijete?“ ušklíbl se bývalý důstojník Stasi. „Tentokrát jste se bohužel asi přepočítal. Dokonce bych se to nebál označit za fatální omyl.“ Pokrčil rameny, ale přitom na ně nepřestával mířit. „Dudarev mě asi nepochválí, že jsem vás zabil, ale vaše smrt mě snad ochrání před tím nejhorším.“

„Hodláte nás všechny zabít?“ zeptal se Kirov otevřeně.

Brandt přikývl. „Samozřejmě.“ Ustoupil o několik kroků, aby se na něj nikdo z nich nemohl vrhnout, než všechny postřílí. „Jediná otázka je, kdo z vás zemře první.“

Hlaveň pistole znovu přejela z jednoho muže na druhého. Nakonec se ustálila na Jonovi. „Vy, pane podplukovníku,“ rozhodl Brandt chladně. „Vy půjdete první.“

A pak Smith uviděl, jak se z temnoty za Brandtem vynořil stín s bledou tváří. Zavrtěl hlavou. „To těžko,“ pronesl tiše. „Vzpomínáte, jak jsem vám před časem slíbil smrt?“

Brandt se ledově pousmál. „Ano, na to si náhodou vzpomínám.“ Pečlivě namířil na Jonovu hlavu. „Ale spletl jste se, stejně jako v dalších věcech.“

Třeskl ohlušující výstřel.

Brandtovi ztuhl úsměv na rtech. Zavrával jako ve zpomaleném filmu a pak se zhroutil z hradeb. Následovalo krátké ticho a pak tupá rána.

Smith zvedl samopal, vykročil k opevnění a podíval se dolů. Asi o dvacet metrů níž, na šterkové stezce vedoucí podél úpatí hradeb, ležela Brandtova potlučená mrtvola. „Nikdy jsem neřekl, že tě oddělám zrovna já,“ zamumlal Smith směrem k mrtvému.

Ohlédl se přes rameno.

Fiona Devinová právě skláněla pistoli. Obvaz kolem pravého stehna měla nasáklý čerstvou krví.

„Nenařídil jsem vám, abyste zůstala na místě?“ pokáral ji vlídně.

Usmála se na něj; v očích jí rozpustile zajiskřilo. „Nařídil, pane podplukovníku. Jenže já jsem civilistka a s posloucháním rozkazů jsem měla vždycky problém.“

„Naštěstí pro nás,“ řekl Kirov pohnutě. Vykročil k ní a něžně ji objal. „Moc děkuju, Fiono.“ Pak se sklonil a políbil ji.

Smith s úsměvem odvrátil oči k roztřesenému finančníkovi. Z dálky uslyšel tlumené klapání vrtulí, jež postupně sílilo. Helikoptéra už byla na cestě.

Epilog

2. ÚNORA AIR FORCE ONE

Upravený Boeing 747-200B, který sloužil jako prezidentské letadlo Air Force One, směřoval s neúnavně blikajícími navigačními světly na východ Evropy. Pod letadlem byla souvislá oblačnost, ale v této výšce zářila jasná hvězdná obloha. Blízko letící stíhačky F-15 a F-16 poskytovaly prezidentovu speciálu neustálou ochranu. Na nebi kus za Air Force One se mihotala další světla. Patřila dvěma mamutím tankovacím letounům KC-10, které doprovodným bitevníkům zajišťovaly přísun paliva.

„Přistaneme asi za hodinu, pane prezidente,“ řekl stevard stojící v otevřených dveřích do plně zařízené kabiny, která sloužila jako palubní kancelář nejvyššího představitele USA.

Samuel Castilla vzhlédl od stolu. „Děkuji, Jamesi.“ Když se za stewardem zavřely dveře, obrátil se k Fredu Kleinovi, jenž trpělivě seděl na malé pohovce. „Připraven? Představení může začít.“

Šéf Alfy přikývl. „Ano, pane.“ Usmál se. „Doufejme, že vaše vystoupení sklídí úspěch.“

Castilla se usmál. „Já myslím, že ano – i když druhá strana úplně nadšená nebude.“ Zvedl telefon. „Generál Wallace? Tady prezident. Můžete spustit horkou linku do Moskvy, jak jsme se domluvili.“

Klein s prezidentem několik minut čekali, až spojaři na palubě Air Force One navážou spojení s Kremlem. Konečně se z reproduktorů na stěnách Castillovy kanceláře ozvalo: „Prezident Dudarev je připraven, pane.“

„Dobré ráno, pane prezidente,“ začal Castilla zvesela. „Omlouvám se, že ruším tak brzy, ale potřeboval bych s vámi probrat jednu dost naléhavou záležitost.“

Ruský vládce svým typicky uhlazeným hlasem odpověděl: „Vůbec nic se nestalo, pane prezidente. V posledních dnech jsem stejně v jednom kole..., ale to vy určitě také, vidíte.“

Castilla se ušklíbl. Kluzký jako úhoř, pomyslel si. Přišel čas udeřit. „Ano, dokážu si představit, že máte strašně napilno, Viktore,“ odušil chladně. Záměrně ho oslovil křestním jménem. Neomalenost může být pro státníka stejně účinnou zbraní jako zdvořilost a používání náznaků.

„Plánování vojenských výpadů proti menším a slabším sousedům musí být časově náročné, že?“

Nastal okamžik mrazivého ticha, teprve pak Rus odpověděl. „Opravdu nechápu, o čem to mluvíte, pane prezidente.“

„Nehrajte to na mě,“ okřikl ho Castilla. Mrkl na Kleina. „Viděl jsem vaše mobilizační plány i seznamy cílů. Slyšel jsem nahrávku, na které se o těch plánech sám bavíte. Ukrajinská policie a pyrotechnici našli výbušniny, které vaši agenti nastražili v Poltavě, aby předstírali teroristický útok proti Rusku.“

„Nevím, kdo vám napovídal takové nehoráznosti,“ řekl Dudarev škrobeně.

Castilla se předklonil v křesle. „Váš dobrý přítel pan Konstantin Malkovič, Viktore.“

„Malkovič je kapitalista a spekulant, který podniká v naší zemi,“ odsekl Dudarev. „To je všechno, co o něm vím.“

Castilla pokrčil rameny. „Tahle lež vám moc nepomůže, Viktore. Radil bych vám přijít s něčím rozumnějším, a hezky rychle.“ Podíval se z okna a zahlédl blikající červená a zelená navigační světla doprovodných stíhaček. „Pojďme se dohodnout, že otočíte těch tři sta tisíc nebo kolik vojáků, které jste shromáždili u hranic s Ukrajinou, Gruzii, Kazachstánem, Arménií a Ázerbájdžánem, a pošlete je šupem zpátky do kasáren.“

„Mohu být upřímný, pane prezidente?“ otázal se Dudarev zlostně.

„Ovšem,“ odpověděl Castilla a usmál se přes kancelář na Kleina. „Upřímnosti není nikdy dost. Zvlášť, když se mi jí od vás dostává tak vzácně.“

„Kdybych měl opravdu připravených tolik tanků, vojáků a letadel, proč bych měl od svých plánů tak snadno ustupovat? Myslíte, že váš hlas zní tak děsivě?“

„To vůbec ne, Viktore,“ prohodil prezident nenučeně. „Jen si nemyslím, že byste zvládl otevřený konflikt se Spojenými státy – a s NATO. Plánoval jste bleskovou válku proti slabým a rozloženým místním silám, ne drtivý střet s nejsilnější aliancí v dějinách lidstva.“

„Ale vy přece nemáte s Ukrajinou, Gruzii a dalšími žádnou obrannou dohodu,“ poznamenal Dudarev ostře. „Ani vojska na jejich území. Nějak se mi nechce věřit, že proti nám vážně půjdete, natožpak vaši spojenci. Nikdo v Londýně, Berlíně, Paříži nebo New Yorku nepodpoří válku s Ruskem jen kvůli několika Ázerbájdžáncům s holým zadkem!“

„Možná že ne,“ souhlasil Castilla. Narovnal se. „Ale půjdou proti vám, pokud vaše útoky ohrozí americké občany, nota bene dobře známé a uznávané politiky.“ Skromně se odmlčel. „Jako například mě.“

„Cože?“ vyhrkl ruský vládce. „O čem je tu řeč?“

Castilla se podíval na hodinky. Zvuk čtyř velkých motorů Boeingu 747 se změnil: letadlo začínalo mírně klesat. „Měl byste vědět, že za necelých pětáctýřicet minut přistanu v Kyjevě. A že tam několik dní setrám. Musím s místním novým vedením probrat řadu věcí. Bodem číslo jedna bude smlouva o vzájemné obraně.“

„Nesmysl.“

„Ale vůbec ne,“ ujistil ho Castilla a ostřejším tónem dodal: „Ukrajina je nezávislá země. Na tuhle drobnost jste zřejmě pozapomněl, Viktoro.“

Dudarev nic neřekl.

„A totéž platí o dalších bývalých sovětských republikách,“ pokračoval Castilla. „Což je důvod, proč tyto země v příštích dnech navštíví řada čelných představitelů USA, NATO a Japonska v čele s mými ministry zahraničí a obrany. A jestli jediný ruský bombardér, tank nebo voják překročí hranice, můžu vám zaručit, že zatáhnete Rusko do války, kterou si nemůže dovolit – a kterou zcela určitě prohraje.“

„To je drzost,“ vyštěkl ruský prezident.

„Ale no tak,“ odsekl Castilla. „Já jsem velice trpělivý člověk, ale nikdy vám nezapomenu a neodpustím, že jste proti nám chtěl použít Hydry.“

„Hydry? Jakou Hydry?“ zopakoval Dudarev, v jeho hlase byl však poprvé patrný stín nejistoty, možná dokonce strachu. „Já vůbec nevím, o čem mluvíte.“

Prezident USA na něj nedbal. „Existuje takové staré rčení, že když člověk uléhá se psem, dostane blechy, Viktoro. Profesor Wulf Renke byl pořádně špinavý pes a vy jste od něj chytil spoustu blech. Když jsme Renkeho dopadli, našli jsme v jeho kufříku něco velice zajímavého – sadu skleněných ampulek s nějakou tekutinou.“

Dudarev mlčel.

„A představte si, že na řadě těch lahviček byly štítky s ruskými jmény – například s vaším, Viktoro.“

Přestože je dělily tisíce kilometrů, Castilla zřetelně slyšel, jak jeho protějšek na druhém konci linky těžce polkl.

„Ale já jsem na rozdíl od vás civilizovaný člověk,“ pokračoval prezident, aniž by zakrýval svůj despekt vůči ruskému vládci. „Rozhodl jsem se, že vás nenechám ochutnat vaši vlastní zbraň. Ty takzvané varianty

Hydry si však prozatím ponecháme. Jako určitou pojistku pro případ, že byste se vy nebo vaši kamarádi z Kremlu někdy v budoucnu chtěli chovat nerozumně.“

„To je vydírání,“ zavrčel Dudarev.

„Vydírání je ošklivé slovo, Viktore,“ řekl Castilla klidně a pokrčil širokými rameny. „Až mě napadne nějaké hezcí, dám vám vědět. *Do svidanija.*“

Stiskl tlačítko na telefonu a přerušil horkou linku. Pak se podíval na svého starého přítele. „Tak co?“

„Hezky jste si ho vychutnal,“ pronesl Klein s potměšilým úsměvem. „Ale vy jste nikdy nebyl zrovna diplomat.“

„To je fakt,“ přitakal Castilla spokojeně. „Víte, na co se doopravdy těším? Až se trůn cara Viktora začne kymáčet. I já možná přidám pár dobře mířených kopanců. Při troše štěstí Rusové v dohledné budoucnosti dostanou šanci začít znovu a líp.“

„Vy myslíte, že Dudarevův režim bude mít problémy?“ povytáhl Klein obočí.

„Ano.“ Prezident vážně přikývl. „Až se rozkřikne, co Viktor a jeho parta chystali, v Rusku se to začne mlít. Někteří vlivní lidé budou zuřit, že je málem zatáhl do války, a jiní ho zase budou označovat za slabocha, protože na poslední chvíli couvl. Každopádně ho to poškodí.“ Pokrčil rameny. „A až se zdání nezranitelného diktátora rozplyne, bude to začátek jeho konce. Chvilí to potrvá a řekl bych, že nám Dudarev před odchodem ještě nadělá těžkou hlavu, ale právě dal svým politickým nepřátelům do rukou lano, na kterém ho jednou pověsí.“

15. BŘEZNA AMERICKÁ NÁMOŘNÍ ZÁKLADNA GUANTÁNAMO, KUBA

Tábor číslo pět, jedno z několika zařízení s nejvyšší ostrahou na Guantánamu, byl vyhrazen pro ty nejnebezpečnější zadržené teroristy, často vysoké představitele al-Kajdy a podobných extremistických skupin. Výjimečně se používal i k věznění „černých duší“, tedy lidí, jejichž jména se z bezpečnostních a špiónážních důvodů neobjevovala v žádných oficiálních záznamech.

Rotný americké armády Henry Farmer zdvořile zaklepal na dveře cely obývané vězněm číslo šest. „Čas na oběd, pane,“ řekl a prostrčil štěrbínou pode dveřmi táč s jídlem.

Vysoký bělovlasý muž s vysedlými lícními kostmi a světlemodrýma očima vstal unaveně z pryčny a vykročil pro podnos. „Děkuji.“ Pokusil se o úsměv. „Doufám, že si kuchař po té včerejší hrůze zopakoval základy vaření.“

„Snad,“ odtušil Farmer s lhotejným pokrčením ramen. „Jen pro vaši informaci: dneska odpoledne máte další posezení s hochy z Langley.“

Vězeň zadumaně přikývl. Rozhovory s vyšetřovateli CIA rozhodně nepatřily k těm příjemným. Odesl si táč k palandě a pustil se do jídla.

Farmer ho chvíli mlčky sledoval, pak se otočil a šel si po svých.

Odpoledne si rotný našel čas na procházku podél pláže. Čekal tam na něj zavalitý šedovlasý pán. Podle dokladů i seriózního oblečení to byl Klaus Wittmer z Mezinárodního červeného kříže.

„Nějaké problémy?“ zeptal se muž.

Farmer zavrtěl hlavou. „Ne, všechno v pohodě.“ Pak Wittmerovi cosi hodil, ten to jednou rukou chytil a sevřel v dlaní. „A co zbytek peněz?“

„Dostanete je podle domluvy,“ ujistil ho šedovlasý muž nevzrušeně.

Když americký strážný ztěžka vykročil z pláže, šéf Třináctého odboru ruské Federální bezpečnostní služby Alexej Ivanov otevřel dlaň. V teplém karibském slunci se zaleskla prázdná skleněná ampulka. Ivanov na ni několik vteřin zachmuřeně hleděl. Zbytečné gesto, pomyslel si pochmurně, ale co jiného můžeme v naší situaci dělat?

Ruský špion se náhle otočil a vši silou hodil lahvičku do zátoky, daleko za vlny pleskající o břeh. Pak také vykročil pryč.

Poslední varianta smrtelné nemoci Hydra byla doručena svému adresátovi.

22. BŘEZNA

ALEXANDRIE, AMERICKÝ STÁT VIRGINIE

Malá vietnamská restaurace na druhém břehu řeky Potomac naproti Washingtonu byla oblíbená mezi lidmi, kteří oceňovali dobré jídlo, rozumné ceny a tichou nevtrlivou obsluhu. Jinými slovy nebyla módní, ale jen populární, pomyslel si Jon Smith ironicky při pohledu na jídelníček.

„Je tady volno?“ zeptal se ho známý hlas.

Smith s přátelským úsměvem vzhlédl. Stála tam pohledná štíhlá žena s krátkými zlatavými vlasy. Také se usmála, v jejích očích bylo však i něco ostrážitého. „Ahoj, Randi,“ pozdravil ji a vstal. „Už jsem se začínal bát, že tě kolegové přece jen dali pod zámek.“

Randi Russellová pokrčila rameny. „Byrokrati ze šestého patra se nějak nemůžou dohodnout,“ odvětila klidně. „Polovina v čele s ředitelem si myslí, že svým nezodpovědným chováním ohrožuju celou CIA a je potřeba se mnou pořádně zatočit. Druhá půlka, kam patří i můj šéf, zase zastává názor, že dopadení Renkeho za těch pár zkratek stálo.“

Počkal, až si elegantně sedne, a teprve pak se rovněž posadil. „A která půlka podle tebe vyhraje?“

„Ze CIA mě určitě nevyhodí,“ řekla přesvědčeně. Mírně se pousmála. „Nejvyšší šéfové jako vždycky udělají kompromis. Nejspíš mi v osobní složce přibude pár dalších pepřných stránek. A možná dostanu týden dovolené navíc, kterou si stejně nikdy nestihnu vybrat.“

Smith se zasmál. „Stává se z tebe cynik.“

„Cynická už jsem se narodila, Jone. Proto se tak dobře hodím do CIA.“ Zvedla ze stolu jídelníček, vzápětí ho však znovu odložila. „Slyšel jsi, že Němci nakonec odhalili špiona ve svých řadách?“

„Heichler, co?“ odhadl. „Ten chlap, který se zastřelil den poté, co jsme chytili Malkoviče.“

Přikývla. „Stálo to hodně úsilí, ale ve finále se jim podařilo vypátrat řadu plateb od jedné z Malkovičových krycích firem, které mu šly přímo do kapsy.“

„Slyšel jsem i o Malkovičovi,“ sdělil jí tiše. „Zdá se, že Guantánamo není tak bezpečné, jak si každý myslí.“

Randi zvedla obočí. „Koukám, že v kruzích, kde se pohybuješ, se informace šíří rychlostí blesku. Myslela jsem, že podrobnosti o jeho smrti jsou přísně tajné. Hodně lidí má máslo na hlavě, že k němu Rusy pustili dřív, než jsme ho stihli vyždímat dosucha.“

„Mám pár známých, kteří mi řeknou i to, co by možná neměli,“ připustil Smith.

Ohrnula nos. „Prosím tě.“ Znovu zvedla jídelníček. „Slyšela jsem, že paní Devinovou pustili z nemocnice,“ prohodila nenucené.

„Taky jsem slyšel,“ řekl opatrně.

„V Moskvě by ji asi nevíтали s otevřenou náručí.“

Jon se usmál. „To ne.“ Podíval se na ni přes stůl. „Ale Fiona patří k lidem, kteří si poradí v každé situaci. Podařilo se jí sehnat práci v nějakém prestižním institutu v New Yorku.“

Ve skutečnosti věděl, že jí to místo zařídil Fred Klein, jelikož poskytovalo ideální krytí pro akce jeho tajné skupiny.

„New York není moc daleko odsud,“ podotkla Randi chladně.

„To je pravda,“ přitakal Smith. Pak se nad ní slitoval. „Ale z Moskvy je to pořádná štreka a letenky nejsou levné. Takže mi něco říká, že klientům Olega Kirova se zvednou účty za konzultace.“

Podívala se na něj přimhouřenýma očima. „Kirov?“

Přikývl. Když Klein dospěl k přesvědčení, že Kreml nemá o Kirovově podílu na nedávných událostech ani zdání, dovolil Rusovi vrátit se domů. Bývalý důstojník FSB tak mohl dál tajně spolupracovat s Alfou.

„Oleg Kirov?“ zeptala se nevěřicně. „A Fiona Devinová?“

„No vážně. Čestné slovo.“

„Hm, to je hezké,“ okomentovala to Randi bezelstně. Pak se usmála, pohodlně se opřela a s opravdovým zájmem nahlédla do jídelníčku. „Takže co bys mi doporučil?“

*Nejslavnější Ludlumův agent znovu na scéně.
Již pošesté!*

BOURNEŮV PRINCIP

Jason Bourne, muž lapený mezi dvěma identitami: na jedné straně uznávaný profesor lingvistiky David Webb, na straně druhé elitní špion. Po letech plných adrenalinu, kdy jeho život často visel na vlásku, se naplno věnuje akademické kariéře a poklidnému životu v Georgetownu. Nakrátko dokonce nabude mylný pocit, že by i on mohl vést normální život.

Pak ale CIA zjistí, že doposud neznámá teroristická organizace plánuje útok na východní pobřeží Spojených států – a že do zahájení akce zbývá necelý týden. Alarmující situace má jen jediné řešení: povolát do akce muže, který jako jediný dokáže v tak krátkém čase odvrátit hrozící katastrofu.

Jason Bourne se vydává do Evropy, kde na něj čeká jedna z nejnebezpečnějších operací jeho dvojího života: honba za vůdcem teroristické skupiny, která má kořeny až v temných dnech druhé světové války. A jako by to nebyl už sám o sobě velmi těžký úkol, Bourne se musí mít na pozoru i před některými představiteli amerických bezpečnostních složek...

*Thriller Bourneův princip vyjde na podzim roku 2010,
ale již dnes si jej můžete objednat na dobírku přímo v nakladatelství. Velmi
rádi vám také zašleme ediční plán doplněný o nabídku vydaných titulů.*

**DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava, tel: 596 127 644,
tel/fax: 596 127 571, mobil: 736 538 393
e-mail: domino@dominoknihy.cz
www.dominoknihy.cz**

Robert Ludlum

RHINEMANNOVA VÝMĚNA

Podzim 1943. V Buenos Aires se schází elita špionážních služeb z celého světa, aby tam dohodly podmínky spolupráce na tajném zbrojařském projektu. Intenzivní jednání na nejvyšší úrovni se soustřeďují kolem německého průmyslníka Ericha Rhinemanna a zanedlouho začínají nést první nebezpečné ovoce.

V Argentině plní svou misi i americký agent David Spaulding. Je přesvědčen, že i jeho zásluhou válka brzy skončí, ale postupně zjišťuje, že ve městě nájemných vrahů, přeběhlíků a exotických krásků byla uzavřena nejděsivější dohoda, jakou kdy válčící strany uzavřely.

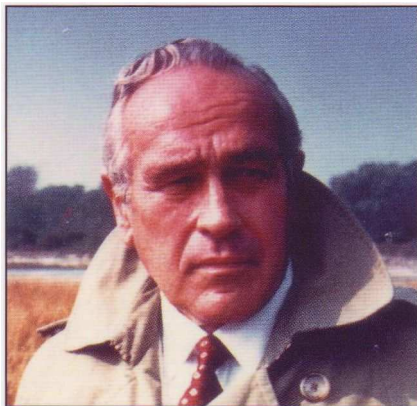
Pravidla se rychle mění, pravda ustupuje do stínů a na povrch vyplývají temná tajemství. Spaulding se náhle ocitá v drtivém sevření a nezbyvá mu než napřít všechny síly k záchraně života nejen svého, ale i ženy, kterou miluje – a především záchraně světa před zlověstnou Rhinemannovou výměnou.

Pevná vazba s přebalem, 480 stran, 299 Kč.

ROBERT LUDLUM - MOSKEVSKÝ VEKTOR

V průběhu mezinárodní vědecké konference věnované infekčním nemocem se podplukovník Jonathan Smith setkává s ruským kolegou Valentinem Petrenkem, který ho informuje o sérii záhadných úmrtí v Moskvě. Znepokojuje ho neochota ruské vlády vydat jakékoli varovné prohlášení či přesné informace o původci infekce a o počtu obětí. Setkání rázně přeruší skupina ozbrojených mužů, kteří Petrenka zavraždí. Smith s notnou dávkou štěstí vyvázne, ale už se mu nepodaří zachránit kolegovy zápisky a laboratorní vzorky.

Neznámému viru nepodléhají jen obyvatelé Moskvy, ale také zahraniční analytici se zaměřením na Rusko a představitelé sousedních zemí. Za této situace nelze nevidět případnou souvislost mezi smrtícím virem a vzrůstající agresivitou ruské politiky, představovanou autokratickým a ambiciózním prezidentem Viktorem Dudarevem. Smith a jeho tajná organizace Alfa mají k dispozici jen málo důkazů a ještě méně času, ale přesto se musí pokusit odhalit vražedné spiknutí i tajemnou osobu, která je jeho iniciátorem a hybnou silou.

ROBERT LUDLUM

Robert Ludlum (1927 – 2001) je všeobecně považován za otce politického thrilleru a jeho knihy jsou překládány do čtyřiceti jazyků.

Nakladatelství DOMINO postupně vydává celou jeho rozsáhlou tvorbu. Čeští čtenáři se mohli doposud seznámit s třiceti tituly, které mají na obálce Ludlumovo jméno: *Křik Halidonu* (1998), *Bourneova totožnost* (1999, v roce 2002 reedice s názvem *Agent bez minulosti*), *Plán Ikaros* (1999), *Strážci apokalypsy* (2000), *Spiknutí šorpionů* (2000), *Hádův faktor* (2001), *Prométheova lest* (2001), *Bourneův mýtus* (2001, v roce 2005 reedice v souvislosti s premiérou stejnojmenného filmu), *Projekt Cassandra* (2002), *Pandorina skříňka* (2002), *Protokol Sigma* (2002), *Operace Akvitánie* (2003), *Pařížská hrozba* (2003), *Holcroftova úmluva* (2003), *Jansonův rozsudek* (2004), *Matareseův kruh* (2004), *Altmanův zákon* (2004), *Tristanova zrada* (2005), *Dědictví Scarlattiů* (2005), *Soumrak Matareseů* (2005), *Lazarova vendeta* (2006), *Mozaika Parsifal* (2006), *Amblerova výstraha* (2006), *Matlockovo pověření* (2007), *Bourneovo ultimátum* (2007), *Bancroftova strategie* (2007), *Chancellorův rukopis* (2008), *Bourneův odkaz* (2009), *Rhinemannova výměna* (2009) a *Bourneova zrada* (2009).